ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Niles Douglas\Niles, Douglas - Moonshae 03 - Temna studna.pdb

PDB Name: Moonshae3- Niles Douglas-Temna
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.2.2007
Modification Date: 23.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FANTASY ADVENTURE
MOONSHAE
SVAZEK3

TEMNÁ STUDNA

Douglas Niles

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1995

ÚVOD

Bohyně Matka země plakala, na těle měla otevřenou sečnou ránu. Rána byla hluboká, snad smrtelná, ale nikdo nepoznal utrpení jako ona.

Vykřikla bolestí ze šrámu černé magie tam, kde její tělo leželo rozerváno a rozedráno útokem zla. I když poslední vzplanutí její síly odstranilo hnilobu tím, že ji od ní odtrhlo a dovolilo chladnému moři omýt ránu, bolest přesto pokračovala.

Bohyně vykřikla na své služebníky, na své oddané druidy. Tito lidští správci uvízli ve vězení, které vymyslela sama Matka. Stáli strnule jako kamenné sochy kolem zničené scenérie své konečné porážky. Ochrana bohyně je takto uvěznila, aby je alespoň zachránila před smrtí. Jedna jediná druidka zkamenění unikla.

A bohyně plakala pro Ffolky, svůj lid. Válka nemilosrdně pustošila jeho krásnou zemi a krutou silou zasáhla každé ze čtyř království. Mnoho Ffolků zemřelo při odrážení útoku Seveřanů nebo ohavné Bestie, ale mír se jim stále vyhýbal.

Její zármutek se teď projevil ve zlověstných mračnech, která visela nízko nad ostrovy, a v nepřirozeném chladu, který ze země vysál letní horko, a ačkoli byl teprve časný podzim, přinesl zimní mráz. Její bolest vysílala vzdušné víry, které jí vybuchovaly z duše jako točící se trychtýře zuřivosti, jež rvaly zemi nedbajíce na ránu, kterou způsobují.

Přesto země nebyla úplně bez naděje. Poprvé po mnoha desetiletích byl král Ffolků skutečným hrdinou, což bylo správné a náležité. A ačkoli na svobodě zůstala jedna jediná druidka, byla to druidka s velkou vírou a neustále rostoucí mocí.

Ale oba byli velmi mladí a bohyně byla velmi stará. Pochybovala, že by se mohla dožít jejich vítězství. Nebo prohry.

1 To odporné

NA KAMENNOU HRÁZ CHRÁNÍCÍ LLEWELlynský přístav dorážely ohromné příbojové vlny. Třely se o kamenitou hradbu, vysílaly do vzduchu obláčky vodní spršky a nespokojeně burácely, jak věčná síla moře ustupovala elementární síle kamene.

Na konci vlnolamu stála osamělá postava. Muž byl zahalen mohutným nepromokavým oblekem a nevnímal slanou sprchu, která ho smočila pokaždé, když se nová vlna rozptýlila. Pokud něco vnímal, byl to příjemný pocit z osvěžujícího chladu vody.

Muž byl mladý, ale byl králem mnoha zemí. Přemohl ohavné stvůry a mocné čaroděje, a přece si nebyl jistý svou vlastní silou. V srdci choval lásku k ženě silného charakteru, avšak jeho budoucnost se mu pořád jevila jako rozmazaná skvrna.

Tristan Kendrick se mohl pyšnit mezi svými předky dlouhou linií králů, ale už po dvě století Kendrickové vládli jen malé, řídce osídlené zemi Corwell. Nyní, jako Vznešený král Ffolků, přijal král Kendrick přísahu věrnosti i od zemí Moray, Snowdown a od mocného Callidyrru.

Král nedávno vyhrál válku, válku s Temným příchozím, v níž přemohl nadpřirozenou Bestii a její lidské spojence. Jako pomocníky si vyžádal ztepilé válečníky Llewyrrů a chrabré bojovníky z říše trpaslíků. Jeho meč, meč Cymrycha Hugha, ho zdobil jako výmluvný důkaz hrdinství, neboť vrátil tuto zbraň Ffolkům po mnoha desetiletích, kdy byla ztracena.

Nakonec se muž odvrátil od moře a pomalu kráčel podél kamenné hráze směrem k přívětivým světlům města Llewellyn.

Moře mu nedávalo odpověď. Nic, zdálo se, mu nemohlo dát odpověď.

A bylo tolik otázek.

• • •

Orel se pomalu vznášel. Jeho oči, oslabené únavou, prohledávaly pustou krajinu dole a pátraly po jakémkoli soustu spásné potravy.

Ale pták neviděl nic. Na ploše hnědé bažiny se neobjevila žádná stopa zvířete, malého ani velkého. I stromy z kdysi rozsáhlých lesů, bez listí a jehličí, obklopené hromadami hnijícího kompostu, teď připomínaly vychrtlé kostlivce.

Velký pták zmatené kroužil. Pátral po záblesku moře nebo jen vysoké pobřežní planině. Ale všude se mu naskýtal pohled na scény zkázy a rozkladu. Se zoufalým pronikavým skřekem orel odletěl jiným směrem.

Jeho bystrý zrak zaujal nenadálý pohyb, a tak orel krouživým pohybem slétl, aby to prozkoumal. Ale náhle se zarazil a nespokojeně zavřeštěl při pohledu na belhající se postavu na zemi. I když to stvoření páchlo mršinou, hýbalo se. I když se hýbalo, nebylo živé.

Orel už začínal být zoufalý a odletěl pryč hledat něco, cokoli, k jídlu. Dostal se do úplně opuštěné oblasti, do místa, ve srovnání s kterým vypadaly všechny předchozí úseky holé země úrodně. Dravec mířil na sever přes hnilobný nahnědlý potok. Přeletěl kus odumřelého popadaného lesa.

Nakonec přiletěl k malé tůni. Kolem vodní plochy stálo dvacet kamenných soch. Byly to obdivuhodně realistické postavy v různých bojových pozicích. Hladina samotné tůně byla neproniknutelně černá.

Ale co to bylo? Orel zahlédl, nebo si představil, pohyb pod tou plochou nezářivou hladinou. Možná to byl jen pstruh, který si spokojeně plaval uprostřed tůně. Mohlo to být cokoli.

Pták složil křídla a letěl střemhlav k přeludu. Voda mu vystříkla vstříc a tu se zviditelnila pravá podstata temné postavy. Orel zavřeštěl, vypjal křídla a zpomalil, ale nezastavil klesám. Jeden pařát, stále natažený k uchopení domnělé kořisti, se dotkl hladiny černé vody.

Ticho prolomil praskavý sykot. Orel na moment strnul a zajiskřil modrým světlem. V dalším okamžiku pták zmizel, ale hladinu temné tůně nerozčeřila ani vlnka. Jediné bílé pírko, zachycené zbloudilým závanem větru, bylo unášeno vzhůru a opuštěně se třepetalo, až se nakonec sneslo na blátivý břeh Temné studny.

• • •

Baal, bůh vraždění, se radoval z orlovy smrti. I když stále přebýval ve svém ohnivém hrobě ve vzdálené a nehostinné rovině Gehenny, vyhasnutí bezvýznamného života v tak nepředstavitelně vzdáleném místě bylo mocí přeneseno přímo k jeho ohavné podstatě.

Taková byla moc Temné studny. A taková byla moc Baala.

Jako bůh-ochránce každého, kdo zabíjí své bližní, Baal našel četné uctívače mezi lidmi i dalšími tvory mnoha světů. První mezi nimi byli obyvatelé Zapomenutých říší.

Bylo to území Říší, kde orel létal a zemřel, a bylo to území Říší, kde Baalovy nejsilnější stvůry bojovaly a byly přemoženy lidmi, kteří si říkali Ffolkové. Teď Baal zaměřil všechno své zhoubné úsilí na zemi, na kterou si tito lidé činili nárok. Jeden služebník, kněz, který byl velmi mocný a snad ještě víc zlý, pokračoval v plnění jeho rozkazů.

Baalova pomsta pomalu získávala formu. Lidé, kteří se ho zmocnili, zemřou, ale až poté, kdy zemře všechno, co jim bylo drahé. On sám na to dohlédne. Už nesvěří svou pomstu schopnostem služebníků.

Za tímto účelem Baal střežil Temnou studnu.

V jeho ohromné hrudi zaburácel škodolibý smích, když přemýšlel o minulosti tůně. Ještě před měsícem to byl křišťálově čistý symbol naděje a čistoty, Měsíční studna, svatyně zasvěcená bohyni Matce zemi. Jejím tělem byla sama země, ale její duch přebýval hlavně ve vodách, jako je tato - čistá, nedotčená voda, požehnaná vlídným kouzlem

bohyně Matky země.

Toto bývala její nejposvátnější studna, ale teď byla Baalovou mocí, znásobenou hrozivými schopnostmi jeho nejvěrnějšího služebníka, kněze Hobartha, znesvěcena a voda v ní zamořena, takže už víc nepřipomínala svůj původní stav. Skutečně, byla teď na zemi hnisající ranou, šířící zkázu jako rakovinu po kamenech, hlíně a písku země.

Někdejší duše bohyně teď poskytovala Baalovi okno do světa lidí a tomu se líbilo, co viděl. Bůh vraždění se pozvolna blížil k Temné studně.

Věděl přesně, co dělat.

Jelen zlehka klopýtl o ztrouchnivělý kmen. Ucourané slabiny se mu vzdouvaly namáhavým dýcháním. Široké parohy se sklonily k zemi a zvířeti vypadl ochable z tlamy suchý, naběhlý jazyk. Obrovský jelen se nejistě a těžce vlekl pryč od mrtvého stromu. Kolem mnoha jiných mrtvých stromů. Mrtvým lesem.

Zmateně a zoufale mžourajíc, zvíře hledalo nějaký náznak údolí Myrloch, které znalo celý život. Široké údolí slunce, třpytivých podzimních listů, rozlehlých luk plných květů, které se lehce pohupovaly svěžím vánkem... to všechno bylo pryč.

Přes potrhanou srst jelena byla zřetelně vidět žebra, protože už po mnoho dní nežral. A přece to nebyla jeho největší potřeba.

Jelen musel najít vodu. Cítil, že bez ní by nežil déle než několik hodin. Oteklý jazyk se volně pohupoval a velké oči se třpytily nepřirozeným leskem.

Mrtvý les rozhýbal závan větru a přinesl s sebou pach vody. Po pravdě řečeno, ne čisté vody - její vůně se mísila s pachem hniloby a rozkladu - ale přesto to byl pach vody. Jelen běžel s novým elánem ke slibnému znamení.

Brzy dorazil k černé tůni. Nebral v úvahu nepřirozenou nehybnost vody. Sotva si všiml dvaceti kamenných soch postavených po jejím obvodu, ale zjistil, že ty lidem podobné figury jsou skutečně kamenné a ne živé. Avšak i kdyby to byli živí lovci, je nepravděpodobné, že by se zvíře odvrátilo od neodolatelné tůně.

Baal pozoroval, jak se jelen blíží, a přál si, aby šel ještě blíž. Vzpomněl si na záblesk radosti nad smrtí orla a vychutnával pomyšlení na mnohem větší kořist, která se blížila.

Naběhlý jazyk se přiblížil k černé hladině. V posledním okamžiku jelen ucítil, že voda je špatná. Zkusil se odtáhnout, zvednout široké parohy od toho hnusu. Ale bylo příliš pozdě.

Krk se ohnul, tažen daleko větší silou než byla síla jeho vlastních svalů, a čumák prorazil hladinu Temné studny. Tělo jelena osvítil jiskřivý záblesk modrého světla a na okamžik ostře ozářil hladinu.

Pak jelen zmizel. Stejně jako tomu bylo s orlem, jeho tělo nezanechalo ani vlnku, která by čeřila inkoustové černou hladinu studny. Zůstala jen lebka, která ležela na blátivém dne v několika centimetrech vody. Prázdné oční důlky zíraly směrem k nebi a nad nimi se rozkládalo masivní mřížoví parohů jako strašný náhrobek.

• • •

Robyn z Gwynnethu ležela v úkrytu na válečné lodi a modlila se, aby k ní promluvila její bohyně. Zdálo se, že dřevěné trámy okolo ní silou modlitby lehce zvučí, ale to bylo vše, co vnímala. Připadala si opuštěná a měla strach, bojíc se víc o Matku zemi než o sebe.

V temnotě úkrytu pocítila dotek své duchovní matky, ale jen nejasný a slabý. Uvědomovala si vzrůstající prázdnotu mezi sebou a svou bohyní, ale byla v rozpacích, jak ji překlenout.

„Matko, podrž mě, pomoz mi!" zašeptala, ale neživé desky trupu lodi jí neskýtaly útěchu a nedostalo se jí odpovědi. Zdroj její víry a síly byl na pokraji vyhasnutí a druidka nemohla udělat nic, aby bohyni pomohla.

Kupodivu, když se přítomnost Matky země vytrácela, cítila Robyn, jak její vlastní zemská magie sílí. I při nesnázích dlouhé námořní cesty její tělo denně sílilo. Svaly měla pevné a pružné. Její mysl byla bystrá a ostražitá, až tak, že mohla sotva spát. A cítila, jak v ní roste síla.

Ale když se modlila, nebo v těch ojedinělých nocích, kdy spala dost tvrdě, aby mohla snít, nenasvědčovalo ani slovo, ani sotva patrná představa tomu, že by Matka byla nablízku.

Robyn nevěděla o žádné jiné druidce, která by se svobodně pohybovala po některém z ostrovů Moonshae. Ty nejsilnější z jejich řádu stály všechny jako přimrazeny, proměněny v kámen v okamžiku, kdy prohrály svou nejdůležitější bitvu. Jen Robyn uprchlá a připadala si ubohá a neschopná plnit úkoly, které před ní vyvstávaly. Ale neměla jinou možnost než se o to pokusit.

• • •

Tlustý kněz si rukou přihladil mastné vlasy. Usiloval o to, aby teď dosáhl svého cíle. Po několik dní prohledával území obklopující údolí Myrloch, ale jeho cesta byla téměř u konce.

Celé údolí Myrloch mu teď bylo známo. Rozlehlé údolí uprostřed ostrova Gwynneth bylo dlouho baštou bohyně, která střežila tyto ostrovy. Teď se však stalo územím smrti, obrovskou pustinou, která byla svědectvím hrůzné moci knězova boha.

A odvážil se na sever Gwynnethu, za hranici údolí a do zemí Seveřanů podél zalesněného pobřeží. Tito vetřelci si vynutili zemi od domorodých Ffolků a založili množství vesnic a dokonce jedno slušně velké město, ale nebylo tam nic, co by připomínalo samostatný stát. Baal byl zvědav na tyto lidi, a tak kněz zkoumal.

Jižní území Gwynnethu, které zaujímalo téměř polovinu ostrova, bylo Corwellským královstvím lidí známých jako Ffolkové. Tuto zemi kněz nenavštívil, ale to nevadilo, neboť Baalovým služebníkům byl už Corwell dobře znám.

Teď se Hobarth, Baalův kněz, vracel k Temné studně s dobrou zprávou pro svého odporného pána. Zkáza se rychle šířila údolím. Všude, kam Hobarth přišel, nacházel smrt a hnilobu, jak celé lesy odumíraly a poklidná jezera se sesychala v hnijící bažiny.

Oblast kolem studny byla obzvlášť pustá. Těla mnoha mrtvol, které Hobarth oživil, teď byla pryč, neboť je poslal do studny. Jejich přítomnost byla vlastně hlavním zdrojem znečištění, které tak účinně rozkládalo Měsíční studnu.

A rozklad, jak se zdálo, se šířil rychle. Hobarth věděl, že Baal bude potěšen.

Když se blížil k Temné studně, pocítil kolem sebe změnu. Nebyla to odlišnost na zemi ani ve vzduchu, nýbrž tajemná přítomnost na hlubší úrovni. Bylo tu něco, co tu nebylo, když odsud odcházel.

Uviděl před sebou studnu. Její hladká černá hladina stěží odrážela bílé obrysy soch. Temná studna, od té doby, co byla před měsícem vytvořena, byla středem moci jeho boha.

Ale najednou pocítil Hobarth něco mocnějšího, silnějšího, než byla brána spojující svět jeho boha s jeho vlastním světem. V záblesku poznání pochopil, a když pochopil, padl na kolena.

Baal byl tady!

Hobarth se celý otřásl podivnou směsicí nadšení a strachu. Poklekl, zavřel oči a celým svým srdcem se modlil. „Ó mocný Baale, milovníku krve, pane mého osudu..." Kněz vyslovoval svou modlitbu s tichým nářkem a žasl nad přítomností svého boha. Zlobil se Baal? Byl potěšen? Co bylo účelem jeho navštívení?

Přistup ke studni.

Hobarth na chvíli strnul, když mu boží příkaz sevřel srdce. Cítil, jak jeho duši uchopují studené prsty, aby ji po zahlédnutí něčeho děsivého a hrůzného znovu pustily. Ochromeně vstal a pomalu kráčel k Temné studni.

Velká druidka.

Hobarth okamžitě porozuměl příkazu a zastavil u Velké druidky - nebo spíš u sochy, která bývala Gennou Měsíční zpěvačkou, paní údolí Myrloch a Velkou druidkou ostrovů. Teď stála strnule jako bílá kamenná socha, realistická každým detailem. Hobarth stál mnohokrát před ní a proklínal její vzdorný výraz.

V jejích očích a v pevném sevření dásní viděl stále skrytou výzvu. Vrásčitá kůže a pevně svázané vlasy by jí byly mohly dodávat babičkovský vzhled, ale ona vypadala spíš jako válečnice.

Srdce.

Výzva vyvolala u kněze na kratičký moment jiskru vzdoru. Hobarth měl Srdce Kazgorotha ve váčku u boku a velmi se zdráhal je vyndat kvůli komukoli nebo čemukoli. Kámen byl černý, tvar měl spíš jako hrouda uhlí než jako srdce, ale byl to talisman velkého zla. V rukou kněze přineslo Srdce Kazgorotha dříve idylickému údolí smrt a zkázu.

Ale Hobarth svou neochotu okamžitě překonal a rychle uposlechl rozkazu svého boha. Vyňal kámen z váčku a podržel jej před sebou. Vypadalo to, jako by pohlcoval sluneční paprsky, už tak ztlumené bledým oparem. Kněz ve svém vlastním stínu natáhl ruku a dotkl se srdcem studeného kamene sochy.

Baal musí být velice blízko, myslel si Hobarth, protože se mu zdálo, jako by se mu bůh potměšile díval přes rameno. Hobarth jednal téměř instinktivně, prováděl, rituál, který nikdy neviděl, ale přece jej dokonale znal bez dotazování či pochybností. Vycítil, že Baal byl potěšen, a radost jeho boha ho vzrušovala jako ještě nic, co kdy poznal.

Černý povrch srdce se dotkl bílého kamene Genniny hrudi. V místě dotyku zasyčel žlutý kouř a po kamenném rouše sochy začaly stékat pramínky jasné tekutiny. Tam, kde byl kámen potřísněn, to jasně zčervenalo jakoby čerstvě vytrysklou krví.

Hobarth zíral soše do očí a viděl, jak vzdor, který tam byl vryt, začíná mizet. Přitiskl na ni svou ruku a byl potěšen, když ucítil, že se Srdce Kazgorotha noří do kamene. Vyvalil se další kouř, který ho téměř oslepil, ale on pořád zíral soše do očí.

Jeho vlastní oči zvlhly. Socha změkla a Hobarthova ruka s černým kamenem se vnořila přímo do chladného těla.

Rychle ruku vytáhl, teď už prázdnou, a povrch sochy se za ní zavřel. Znovu se podíval do kamenných očí.

Ale už to nebyla socha a oči planuly zdaleka ne kamenným ohněm.

• • •

Na pravoboku se objevil úzký zelený pruh Corwellu. Na levoboku ležel ostrov Moray, neviditelný v šedavém oparu mnoha námořních mil. A pod kýlem štíhlé válečné veslice se valily šedé vlny Leviatanova průlivu.

Ale Grunnarch Rudý věděl, že Leviatan byl mrtvý. Copak se ani ne před rokem Rudý král nepodílel na jeho smrti? Ta vzpomínka ho jaksi znepokojovala.

Vládce Severanů stál teď hrdě na palubě své lodi Severní vítr a zíral do -dálky. Ne k severu, do Severní země a k domovu, ale k východu, ke Corwellu.

Proč ho ta země tak fascinovala? Rudý král sám nevěděl, přestože klíč k odpovědi nepochybně vězel ve strašném vpádu a následné porážce jeho armády. Grunnarch měl štěstí, že vyvázl s polovinou svých lodí a mužů, mnozí jeho spojenci dopadli hůř. Lidé z Omanová ostrova, z království Železnorukého, byli téměř vyhlazeni.

Severní vítr, doprovázený o něco menší válečnou veslicí Rudá ploutev, se teď plavil okolo té země po dlouhém létě nájezdů na pobřeží daleko od ostrovů Moonshae. Za necelý týden budou doma, ale ani vyhlídka na příjezd domů nemohla rozjasnit neblahou předtuchu Rudého krále.

Pravda, nájezdy byly velmi úspěšné. Plavili se k jihu podél Mečového pobřeží a zpustošili města Amnu a dokonce severní Calimshan. Severní vítr plul hluboko ponořen ve vodě vahou stříbra uloženého podél kýlu spolu se zlatými poháry, zrcadly, jemnými tapiseriemi, hedvábím a všemi možnými věcmi uchovávanými na Moonshaeských ostrovech.

A byl tam svitek. Grunnarch se divil, proč ta ojedinělá vzácnost, psaná v symbolech, které neuměl číst, tak nápadně figurovala v jeho myšlenkách na bohatství.

Starosta města Lodi stál před ním s hořící kostrou své pevnosti v pozadí. Pohlédl na něj beze strachu, ale Grunnarch mu v očích viděl porážku. Rudý král se zakrvavenou sekerou v rukou pozoroval starostu se zájmem.

„Nabízím vám náš největší poklad. Na oplátku žádám jen to, abyste ušetřili děti."

Grunnarch převzal váleček ze slonoviny a byl překvapen jeho lehkostí. Očekával, že pouzdro bude plné platiny nebo aspoň zlata. Zvědavě stáhl uzávěr a viděl, že neobsahuje nic jiného než čtyři malé listy pergamenu.

„Poklad?" řekl výhružně. „To je bezcenné!"

Ale starosta se ani nepohnul. „Jste na omylu. Pravděpodobně jste nikdy nedržel v ruce takovou hodnotu."

Grunnarch se zarazil. Prosba toho muže nic neznamenala - Severané nevraždí děti, a tak mládež města nikdy nebyla ohrožena. Rudý král opravdu nemohl svitek využít. A přece, když jej držel, začínal chápat, že to je skutečně předmět vzácné hodnoty.

Když zkoumal vnějšek pouzdra se svitky, zmocnil se ho zvláštní pocit. Viděl obrázek krásné mladé ženy, smyslné a zralé, a přesto jeho reakcí bylo přání chránit ji.

Další obrázky - rozlehlé obilné pole, klidné jezero a příjemný oheň v kamenném krbu - ho všechny vábily pocitem tepla a pohodlí.

Zneklidněn popadl svitky. Otočil se na podpatku, poslal své překvapené posádky zpět do lodí a opustil Lodi téměř neporušené. Už nepodnikli žádný další nájezd a místo toho se vydali přímo na moře za hrubého popohánění Rudého krále.

A tak se s ním dostaly svitky na Moonshaeské ostrovy.

Období drancování se Grunnarchovi dlouho vleklo, protože už postrádal onu neovladatelnou touhu po divoké bitvě, která kdysi způsobila, že našel zalíbení v úderech meče proti meči, v zápase muže proti muži. Bitva pro něj teď byla jen dalším nepříjemným úkolem, kterému čelil příliš často.

Po útoku na Lodi ztratil Rudý král zájem o bitvu úplně. S odůvodněním, že už končí sezóna, poslal dvě lodě domů, nevšímaje si překvapených reakcí své posádky. Po dvou týdnech na Neprozkoumaném moři se znovu vrátili na Moonshaeské ostrovy. Proklouzli mezi dvěma královstvími Ffolků a mířili ke svým vlastním územím na severu.

A pocit neblahé předtuchy, spočívající na jeho širokých ramenou jako nějaký nadpřirozený zjev, ho neopouštěl.

• • •

Mrtvou krajinou se vlekl velký hnědý medvěd. Zastavoval, aby širokou přední tlapou převrátil kmen nebo aby začmuchal pod pařezem. Stopa třeba i maličké larvy nebo červa mu zase unikala. Grunt se rozzlobil. Byl příliš slabý na to, aby i jen váhavě převrátil drzý pařez.

Tady potrava nebyla.

Grunt se potácel dál. Cítil, že zastavení by znamenalo smrt. Chlupaté slabiny měl plné ran, teď už pokrytých zaschlou krví. Jedna z ran byla čerstvá. Byl to následek odření o kmen, který se mu náhle objevil v cestě.

I přes nesmírnou únavu se Grunt pohyboval stále hrdě a účelně. Hlavu držel vysoko, jeho postoj byl výzvou pro jakékoli menší stvoření, které by mu zkřížilo cestu. Ale krok měl nejistý a oči mu zmatněly. Žádná stvoření mu nekřížila cestu a nespatřila jeho hrdý zápas se smrtí.

Toto byla země, kterou Grunt celý život znal, a přece ji teď nepoznával. Lesík jeho paní, Genny Měsíční zpěvačky, Velké druidky ostrova, tlel a rozkládal se. Dřív tu žilo mnoho zvěře, tady, pod svěží ochranou zeleně. Teď tu nebyl jediný tvor. Teď tu nebylo zelené nic.

Grunt zabručel a hlas mu burácel hluboko v hrudi. Zamrkal, rozhlíželse se kolem, jako by se snažil setřít si strašnou vizi z očí. Pak se vlekl dál a energicky se potácel hledat v pustině potravu či vodu.

Najednou medvěd zvedl velkou hlavu a strnul. Jediným jeho pohybem bylo chvění širokých nozder, kterými pátral ve vzduchu. Ať to bylo cokoli, ten pach podnítil po mnoha dnech jeho zvědavost.

Grunt zrychlil a dal se do těžkopádného poklusu. Kašlavě zabručel, pak znovu. Před ním se nacházel někdejší střed lesíka. Před chvílí medvěd jaksi vycítil, že to je i centrum jeho rozkladu, a tak se mu vyhnul. Ale i pouhé tušení lákavé stopy ve větru stačilo k tomu, aby tam pospíchal.

Genna? Medvědova hruď se vzedmula nadějí. Copak to není jeho paní stojící v dálce a hledící na něj? Začmuchal ve vzduchu a vlekl se dál. Byl to pach Velké druidky, myslel si, ale jaksi nezvyklý.

Zmateně mžouraje se Grunt snažil zaostřit svůj mdlý zrak. Spatřil malé, zaoblené tělo, poznal šedé vlasy pevně sčesané dozadu. Na tváři neviděl smích a postoj té osoby vypadal strnule a nepřirozeně.

A přece se jeho oči nemohly mýlit. Když došel k ženě, zpomalil, radostně zabručel a nedočkavě se o ni opřel. Medvěd byl překvapen, že ho nepoškrábala za ušima. Co se děje? Grunt se zvědavé zadíval do kulaté vráscité tváře. V momentě se s hrůzou přikrčil. Hluboko se schoulil a podíval se na ni jako bité štěně, zmatené a zraňované pohledem jejích očí.

Zvedla ruku, ukázala směr a Grunt poslechl. Jeho obrovské tělo se sunulo k černé vodě, kde kdysi křišťálově jasná Měsíční studna zrcadlila požehnání bohyně. Rozechvěle přistoupil k vodě.

Medvěd se jednou otočil a podíval se na svou paní s úpěnlivou prosbou v očích. Znovu mu ukázala směr a on poslušně sklonil hlavu. Čumákem se dotkl hladiny Temné studny. A pak byl mrtev, protože dal svůj život nevědomky Baalovi.

• • •

Chauntea jako bohyně byla blízká Matce zemi duchem, avšak velmi vzdálená názorem. Zatímco život Velké matky spočíval v samotné zemi, v posvěcené půdě Moonshaeských ostrovů, Chaunteina bytost dlela na radostných pláních Elysia, vzdálených světu smrtelníků.

Stoupenci Matky země byli Ffolkové z Moonshaeských ostrovů, vedení svými druidy. Ti, kdo věřili v Chaunteu, pocházeli ze všech možných úrovní a i v Zapomenutých říších byli rozptýleni mezi mnoha národy světa. Podle víry Matky země byla příroda posvátná a krédem druidů bylo udržovat rovnováhu všech věcí. Stoupenci Chauntey měli za to, že země by měla být obdělávána, že rostliny vyprodukované přírodou se mají využít pro vyšší dobro člověka.

Ale i přes vzájemné rozdíly byly obě bohyně bytostmi zdraví a růstu, opatrovaly rostliny a zvířata, svým působením chránily lidi, kteří se drželi jejich víry.

Nyní Chauntea vycítila, že síla Matky země slábne. Vycítila také přítomnost náhle se objevivšího Baala. Když se ten temný bůh přesouval do silového vakua, které vzniklo, začala se přesouvat i Chauntea. Ačkoli postrádala Baalovu hrůznou moc a neúprosné zlo, byla bytostí, která má své vlastní velké možností.

A tyto možnosti teď budou prověřeny.

2 Ať žije král

POPRVÉ SE ZDÁLO, ŽE VÍTR JE PROTI NIM. v rozmarných poryvech burácel jednou z toho, podruhé z jiného směru. Na všechny strany se rozpínalo moře, šedivá valící se a vzdouvající se masa, přerušovaná jen zpěněnými hřebeny vln. S vodou ladila obloha, šedá chladná pokrývka, která těžce visela od obzoru k obzoru.

Plachta nad hlavou se naplnila vzduchem a hnala loď přes zpěněné hřebeny a hluboká údolí vln. Pak vítr změnil směr a loď se začala namáhavě vléci. Divoce sklouzla na stranu a klesla mezi dvěma valícími se vzdutími. Když se přes záď přehnala vlna, napjalo se lano. Dva námořníci padli tváří k zemi, zatímco ostatní tahali za těžké lano, dokud se plachta znovu nevzdula. Příď lodi se stočila doleva a uháněla šikmo přes vlny s mírně změněným kurzem.

Tristan Kendrick, dědic corwellského trůnu, stál na přídi Vzdoru a vychutnával studenou spršku dopadající mu na obličej. Stékala mu po vousech a vsakovala se do jeho těžkého vlněného pláště. Stál s nohama daleko od sebe a pravidelné se pohupoval s kolébající se palubou pod sebou.

Loď nedočkavě přeskočila další vzdutí a ještě další. Každá vlna unášela krále a jeho společníky blíž do Corwellské zátoky a ke hradu na malém pahorku, Caer Corwellu.

Domů.

Ještě před několika málo týdny, uvažoval Tristan, ho jeho první zámořská plavba nesla přes touž vodu. Pak se pustil do politického úkolu, usiloval o korunovaci od Vznešeného krále. Teď měl korunu téhož krále - korunu Ostrovů - a vracel se se slávou domů. Věděl, že by měl cítit radost a naději, ale nemohl.

Spíše vycítil než uviděl něčí hřejivou přítomnost vedle sebe a obrátil se, aby se podíval na Robyn. Ačkoli předchozí týden málo spala a ještě méně jedla, ještě nikdy se nezdála být tak energická a plná síly. Její černé vlasy, dlouhé a spadající volně okolo ramenou a zad, svítily ebenovým leskem a zelené oči jí zářily vitalitou. Její krása se každým dnem zvyšovala, nebo tak si to aspoň myslel král.

Druidka k němu přišla na příď, ale vyhnula se jeho očím. On chtěl zvednout ruku a obejmout ji, ale bál se odmítnutí.

„Budeme tam brzy - ne víc než za dva dny, nanejvýš tři." Snažil se ji trochu povzbudit, když vycítil její zoufalství.

„Ale co nalezneme, až se tam dostaneme? Co když přijdeme pozdě?"

„Nepřijdeme! A ať nalezneme cokoli, můžeme se s tím vypořádat! Spolu, s mým mečem a tvou vírou můžeme zbavit Gwynneth jakéhokoli náznaku zla!"

„V to doufám." Robyn se o něj opřela a on ji přitiskl, když vytušil hluboký duševní strach, který ji znepokojoval. Měl neurčitý pocit viny za dobu, kdy zůstali na ostrově Callidyrr. Věděl, že chtěla odplout okamžitě po porážce Vznešeného krále. Robyn se velmi bála o osud dalších druidů, uvězněných v kamenných sochách kolem místa své poslední bitvy.

A přece tehdy nemohl odplout. Ona se rozhodla zůstat raději s ním než se nalodit na cestu domů sama nebo s panem Pontswainem, který odplul první dostupnou lodí zpět do Corwellu.

„Jsem rád, žes zůstala se mnou," řekl. „Nedovedu si představit, jak bych se vyrovnával s královským úřadem bez tebe po svém boku."

Myslel na mnohé problémy, které vyřešil během týdne na Callidyrru. Urovnal starý spor o rybářská práva mezi osadami Llewellyn a Kythyss. Odpustil lupičům z Dernallského lesa, spořádaným mužům a ženám, kteří byli donuceni stát se bandity kvůli bezprávím dřívějšího krále. Rozpustil několik zbývajících žoldnéřů královy soukromé armády, Rudé gardy. V bitvách Ffolků, které vyhlásil, budou od nynějška bojovat Ffolkové.

Při jeho nástupu na trůn se objevily obrovské rezervy v pokladnici Vznešeného krále, hromady stříbrných mincí a nějaké zlato, které mohl vrátit pánům té země, zatíženým příliš velkými daněmi. Sám tento akt by byl znamenal mnoho pro zajištění jeho popularity u pánů, ale jeho moudrost a dobrý úsudek při řešení ostatních sporů mu pojistily jejich věrnost jeho jménu.

„Také jsem ráda, že jsem zůstala," povzdechla si. „Vím, že to bylo důležité pro tebe a pro všechny ostrovy. Bude z tebe znamenitý král.

Ale celou tu dobu jsem musela přemýšlet o druidkách. Trpí? Jsou mrtvé? Kéž bych mohla být na obou místech najednou. Vím, že si nebudu moci v klidu odpočinout, dokud neuvidím, že je zlo z údolí Myrloch odstraněno!"

Najednou Tristan strnul a zvedl se na špičky nohou, aby se mohl zadívat do dálky. Přivřel oči před vodní tříští a uviděl to znovu: záblesk karmínové barvy proti všeobjímající šedi moře a oblohy.

Robyn vycítila změnu jeho nálady, sledovala, kam se dívá, a zahleděla se o několik stupňů doprava od přídě. Byla o hlavu menší než mladý král, a tak nemohla vidět, co ho znepokojilo.

„Seveřané," zavrčel a ukázal na ně. Teď uviděla barevné zatřepetání. Mohla to být jen čtvercová plachta útočící válečné veslice, a ta byla obrácena k nim.

„Sleduj ji. Budu informovat kapitána." Nový Vznešený král Moonshaeských ostrovů se otočil, běžel jako ostřílený námořník po houpající se palubě a vyštěkl varování na lopotící se posádku.

Robyn se otočila zpět k jihu, když se veslice přiblížila. Teď mohla rozeznat vedle první plachty ještě druhou, stáčející se na stranu. Štíhlé lodě se rozdělily, aby Vzdoru na obou stranách zablokovaly cestu. Jakýsi vnitřní hlas jí říkal, že by se měla bát, že to jsou nebezpeční a krvežízniví nepřátelé. Ale místo toho cítila jen tichý hněv, protože jí byla postavena další překážka do cesty k záchraně Genny Měsíční zpěvačky, Velké druidky všech Moonshaeských ostrovů.

Ale byla to překážka, které uměla čelit. Než se Tristan vrátil na příď, odvázala z okrajníku svou hůl. Kapitán Dansforth, nemluvný pán Vzdoru, sledoval blížící se lodě svým dlouhým dalekohledem. Posádka, dva tucty

houževnatých Ffolků z Callidyrru, se otočila jako jeden muž, aby se podívala na útočníky, ale bez zaváhání udržovala kurz i plachtu Vzdoru.

Ten byl nazýván nejsilnější lodí s nejschopnější posádkou ze čtyř království Ffolků. To se prokázalo, když vypluli do posledních stádií podzimní vichřice, při které by kterákoli jiná loď Ffolků zůstala v přístavu. Vzdor uháněl Moonshaeským mořem kolem severního výběžku Gwynnethu a proletěl Omanským průlivem. Teď pluli na jih přímo ke Corwellu.

Seveřané se očividně vraceli domů - už bylo po obvyklém období nájezdů - ale nepochybně by přivítali ještě jednu poslední výhru, než zamíří na zimu do přístavu.

„Vlajka Severní země," zavrčel Dansforth. „Tamta napravo bude králova vlastní loď."

„Grunnarch Rudý. Už jsem se s ním utkal," zadumal se Tristan.

„Říká se to. A porazil ho." Kapitán se na krále podíval s pouhým náznakem veselosti v šedých očích. Dansforth ještě nebyl ve středních letech, ale jeho vlasy a vousy se už staly tak stříbrnými, že mu ladily s očima. A přece měl jakýsi záhadný způsob mluvy, kterým Tristanovi připomínal starého, ale velmi slušného muže.

„Můžeme změnit kurz?" zeptala se rychle Robyn. „Tam?" Ukázala přímo na jednu z blížících se lodí.

„Proč?" Dansforth byl mírně nedůvěřivý. „Jsou moc daleko od sebe. Myslím, že podceňují naši rychlost. S trochou štěstí se můžeme prohnat mezi nimi."

„Nebudeme potřebovat štěstí, když se přiblížíte k jedné z těch lodí." Robyn mluvila tiše, ale v jejím hlase byl náznak velké moci.

„Udělejte, co říká," nařídil Tristan.

„Dobře," řekl Dansforth a pokrčil rameny. Šel ke kormidelníkovi, stojícímu u velkého kormidla uprostřed lodi, a nařídil změnu kurzu. Potom, když se loď při obratu naklonila, si pospíšil zpět na příď.

Ke trojici se přidali další dva lidé. Jeden z nich byl Tristanův přítel Daryth, snědý, pohledný Calishita, který se stal královým hlavním rádcem. V ruce držel lehce svůj třpytící se scimitar* a s mírným úsměvem na tmavohnědé tváři očekával bitvu. Druhý byl půlčík, Pawldo z Vysočiny, dobrodruh ve středních letech, jehož vrásčitá tvář a šedivějící vlasy neodpovídaly jeho vitalitě.

„O co se tu pokoušíte?" tázal se Pawldo nedůvěřivě. „Uprchneme!" Drobný muž, který udělal námitku, byl přítelem prince z Corwellu ještě déle než Daryth a dal si za úkol chránit mladého krále před vlivem jiných, kteří mají stejné morální hodnoty.

„Doufám, že víte, co děláte," broukl Dansforth. „Mí muži budou připraveni odrazit útočníky, ale posádka jen té jedné lodi nás počtem dvakrát převýší!"

Robyn se ani neotočila, aby se podívala na kapitána. „Nedostanou se tak blízko, aby mohli hodit lano."

Kapitán, stále skeptický, se obrátil na posádku, zatímco Daryth, Tristan a Pawldo stáli v ochranném kruhu kolem druidky.

Zavřela oči soustředěním a klidně pohladila hladké dřevo své hole. Ostatní měli připravené meče. Tristanovi se třpytil v ruce jeho vlastní meč. Legendární meč Cymrycha Hugha byl symbolem dávné slávy Ffolků. Skutečnost, že Tristan ten mocný meč, který byl po staletí ztracen, objevil, vysvětlovala do velké míry, proč byli pánové Callidyrru tak ochotni předat mu královskou hodnost.

Válečné veslice se k nim blížily s děsivou rychlostí. Jedna jela přímo na ně, rychle se přibližujíc. Druhá se snažila otočit se ze směru po větru a zápasila s jeho poryvy, aby se dostala blíž zamýšlené oběti. Brzy mohli rozeznat řady Seveřanů, třímajících sekery a stojících podél okrajů lodi, připraveni naskákat na Vzdor. Jiní stáli připraveni s lany a kotvicemi, přestože při rychlosti přibližování těch dvou lodí by byl pokus o zahákování přinejmenším riskantní.

Veslice, která byla blíž, mírně odbočila z jejich trasy. Byla sto yardů od nich, sedmdesát, čtyřicet, rychle se přibližovala. Robyn držela svou hůl nad hlavou s rukama tak daleko od sebe, jak to šlo. Sevřela ruce a namáhala se při tom, jako by se snažila tu masivní tyč ohnout, tiše vyslovujíc modlitbu ke svému božstvu, k bohyni Matce zemi. 1 Jejich sluch zaujalo nelidské skřípění, když se veslice náhle naklonila a otočila. Štíhlý trup lodi se zkřivil a vzduchem se rozletěly hřebíky. Desky se lámaly, zhroutil se stěžeň a pak přišlo prasknutí, jako když se láme kost.

Náhle se loď prohnula, její kýl se zlomil vedví. Příď a záď se zvedla do vzduchu a střed lodi se naplnil pěnící slanou vodou. Plachta se, v rozporu s násilným zánikem lodi, mírně vzdula směrem do vody a čtyřicet mužů popadalo do chladného šedivého moře.

Tristan pochopil, co se stalo, i když ho ta skutečnost ohromila. Robynina moc, moc země, byla spjata se vším divokým, se všemi výtvory přírody. Duby, ze kterých byl vytvořen kýl válečné lodi, byly takovými výtvory přírody a druidka ty stromy vyzvala, aby změnily tvar, zdeformovala je na něco jiného, na něco, co neunese kostru válečné veslice.

Uslyšel vedle sebe žuchnuti na palubu a obrátil se k Robyn, která, bledá a nehybná, ležela na zemi. „Co se stalo?" vykřikl polekaně, poklekl a vzal jí hlavu do náručí. Se zamrkáním otevřela oči a její obličej získal zmatený výraz.

„Já... já jsem omdlela! To kouzlo mě oslabilo! Proč - jak se to mohlo stát?" Sténala, ale s námahou se zvedla do sedu. „Myslím, že už jsem v pořádku."

Král vyskočil na nohy, když Vzdor přejížděl přes vrak, a spatřil tváře Seveřanů, kteří byli tak náhle svrženi do moře. Spatřil hněv a nenávist, ale ne strach. Ani předvedení kouzla, které ničí lodě, nestačilo k zastrašení těchto divokých válečníků.

Najednou uviděl, jak se oči jednoho Seveřana rozšířily hrůzou. Muž otevřel ústa, aby vykřikl, ale zmizel pod vodou, než mohl vydat hlásku. Další a další z útočníků mizeli se zoufalým plácáním kolem sebe. Zbývající muži teď začali v panice hlasitě křičet jako smyslů zbavení. Šedé moře zezelenalo mrskáním šupinatých těl a z roztrhaných těl námořníků se valila červená pěna.

Tristan viděl, jak se druhá veslice naklonila k nim a pak náhle uhnula z kurzu. Její boky se změnily na vířící masu zelených šupin. Z vody vylézaly po hladkých prknech stvůry připomínající plazy, aby přepadly posádku špičatými zuby a ošklivými ostrými drápy.

„Sahuaginové!" zajíkl se král, když poznal divoké rybí muže, se kterými bojovali na Callidyrru.

A pak byla řada na Vzdoru, aby zpomalil, protože útočníci napadli i jeho trup. Tristan spatřil jakoby rybí hlavu, které se ježily ostny nad grimasou děsivého obličeje, a instinktivně bodl. Stvůra spadla zpět do vody, ale na jejím místě se objevily dvě další. Svýma lidskýma rukama, zakončenýma ostrými drápy a s blanami mezi prsty, se chytaly trupu lodi, jak lezly nahoru. Tristan hleděl do jejich prázdných, bezcílných očí. Uviděl stříbrné a zlaté náramky, strašné trojzubce, kopí a dýky, zastrčené za kovovými opasky. Příšery se všude kolem něj hrnuly na palubu a Dansforthova posádka tasila zbraně proti novému útoku.

Lidé popadli meče, sekery a kuše a čelili útoku Spárů hlubin. Věděli, že tyto stvůry, sahuginové, jsou krutí a neúprosní nepřátelé. Rybí muži se stále vynořovali z moře a útočili na ty dvě lodě, zatímco jejich bratři dobíjeli Seveřany, kteří se ještě stále hýbali mezi troskami té třetí.

• • •

Temná studna se s každou smrtí stávala ještě černější. Hobarth seděl, zkoumal studnu, modlil se a meditoval. Za poslední den viděl zmizet pantera a sovu, kteří se tak přidali k medvědovi, orlovi a jelenovi tím, že odevzdali svůj život Baalovi. Bůh tyto ubohé tvory jaksi přivolal z okolní pustiny. Hobarth nevěděl proč.

Tlustý kněz dobře studoval příkazy svého boha a pomalu začal chápat Baalův plán. Přinejmenším začínal rozumět své vlastní důležité roli v tomto plánu.

Pohlédl na Gennu Měsíční zpěvačku, sedící na jednom z příčných trámů, které popadaly ze zničených oblouků kolem Měsíční studny. Zírala apaticky do nebe, jako by očekávala příkaz. Tlustý kněz žasl nad povolností druidky.

Zdála se být týmž nesmlouvavým nepřítelem, před kterým stál ani ne před měsícem. Socha se stala bytostí z masa a krve, když do ní vtiskl Srdce Kazgorotha. Vypadala, mluvila a pohybovala se jako Velká druidka Gwynnethu. Dokonce i medvěda Grunta to oklamalo.

Ale nyní byla slepě poslušná příkazů Baala, a tedy i Hobartha. To bylo pro Hobartha po několik dní příjemným rozptýlením. Už měsíce nebyl se ženou, a tak využil její ochoty plnit jeho příkazy. Neprojevovala odpor, avšak nedávala najevo ani žádný jiný cit. Hobarth si nakonec uvědomil, že díky nedostatku její vášně byl celý zážitek poněkud nudný.

Pak jí poručil použít svou magickou sílu a byl zvědav, zda byla tato mocná zbraň zničena, když ji Baal změnil. Kněz byl potěšen, když vyvolala ze země ohnivé peklo, které je obklopilo nenasytnými plameny. Ale všiml si rozdílu oproti jejím dřívějším vyvoláním ohnivé zdi. Teď, když plameny olizovaly zemi, zanechaly ji přetvořenou, začerněnou a holou, zatímco předtím nenechalo kouzlo na zemi vůbec žádnou stopu. Toto kouzlo Hobartha obzvlášť fascinovalo, protože by je žádný kněz nesvedl. Použila ho, aby mu ukázala následky, když proti ní poslal svou armádu oživených, a teď bylo na něm, aby si ho poručil!

A přece, jestliže její tělo a mysl zůstávaly tělem a myslí Velké druidky, její duše byla nepochybně změněna. Srdce, které jí bilo v hrudi, už nebylo její. Byl to ohavný orgán černé příšery zmatku a to bylo to, co ji teď drželo v jeho poddanství.

Rozdíl byl viditelný hlavně na jejích očích. Ty kdysi jiskřily vitalitou a moudrostí, teď hleděly zlostně. Občas se Hobarthovi zdálo, že v nich vidí záblesk rudého ohně, ne nepodobného pohledu samotného Kazgorotha. A ztrátou citu mu připomínala spíš mrtvoly, které kdysi ovládal, než jakoukoli lidskou bytost, kterou znal.

Teď, když znal Baalovu vůli, přistoupil k ní.

„Druidko!" vyštěkl a ona se na něj tupě podívala. Uvědomil si, že jí po svém posledním požitku zapomněl nařídit, aby se oblékla. „Oděj se."

Když si natahovala svůj roztrhaný plášť, čekal a se zájmem ji pozoroval. I když už byla v letech, její tělo nepodlehlo ochablosti středního věku. Byla silná, ale její tělo mělo pevnost, která ho podivně přitahovala. S pokrčením ramen si řekl, že je to jen nepřítomnost jakékoli mladší ženy, která způsobila, že po ní toužil.

„Baal promluvil. Máš jít na Caer Corwell. Tam provedeš jistý úkol, který pro tebe naplánoval. Po jeho splnění se vrátíš sem."

Když jí sděloval plán, tak jak ho Baal sdělil jemu, pozoroval, zda uvidí nějaký náznak reakce. Koneckonců ji žádal, aby zradila zemi a lidi, které se celý život snažila ze všech sil chránit. Jejím úkolem nebyl útok, ale něco mnohem zákeřnějšího. Baal čelil dvěma mocným lidským nepřátelům na ostrově Gwynneth. Tito nepřátelé byli vzájemně velmi úzce spjati. Posláním Genny Měsíční zpěvačky bylo tyto dva spojence prostě rozdělit.

„Rozumím."

„A poslechneš?"

„Poslechnu."

• • •

Když Robyn uklouzla na palubě kluzké krví, její lýtko škrábly drápy. Otočila se k sahuaginovi, který ji uchopil, a prudce mu udeřila holí do ostnaté hlavy. Stvůra spadla s rozbitou lebkou jako kámen. Další stvůry, s rozeklanými jazyky, kterými šlehaly mezi řadami zubů ostrých jako žiletky, se plazily po palubě, když se Vzdor naklonil na stranu. Robyn, které se stále točila hlava a pořád se potácela, to odhodilo na zábradlí, ale její slabost, zdálo se, už mizela.

Tristan sekl po jednom rybím muži. Meč Cymrycha Hugha prořízl vzduch a stejně tak snadno tělo své oběti. Sahuagin uskočil dozadu a svíral si pahýl paže. Otevřel široko ústa se stovkami zubů a zejícím chřtánem a pak nenávistně zasyčel.

Král poskočil dopředu a netvor se vrhl rovnou do moře. Tristan se zastavil u zábradlí a probodl dalšího netvora, právě když se pokoušel přelézt přes okraj do lodi. Spadl mrtev zpět do vody a Tristan se rozhlédl po palubě. Viděl, jak

Daryth uťal hlavu jednomu z netvorů, který se vrhl zezadu na Robyn, a jak Pawldova ostrá dýka rozpárala dalšího, když se tento hbitý půlčík sehnul pod svírajícími se spáry netvora.

A pak vraždění skončilo tak náhle, jak začalo. Na palubě ležela chaoticky poházená těla dvaceti sahuaginů a několika námořníků. Červená lidská krev a narůžovělá pěna ze žil sahuaginů se na prknech smísily.

Ale nebylo vidět žádného hýbajícího se sahuagina. Kapitán Dansforth stál s hloučkem námořníků uprostřed lodě, zatímco Daryth, Pawldo a Robyn byli u Tristana na přední palubě.

Tristanův velký lovecký pes, Canthus, stál vedle druidky. Psův hřbet byl výš než její pas a jeho chlupatá hnědá tlama byla potřísněna krví sahuaginů. Nejednou v tento den zachránil život svého pána a paní.

„Pořád bojují," řekla Robyn a ukázala na veslici, kde ještě zuřil boj.

Tristan se při pohledu tam ponuře usmál. Viděl vůdce Seveřanů, Grunnarcha Rudého, balancovat před stěžněm své elegantní lodě. Jeho muži s ním stáli v kruhu, čelem ven, a dvakrát tolik sahuaginů jim rozdávalo smrtelné rány. „Rozvinout plachtu!" křikl kapitán Dansforth, posílaje své muže k lanu a břevnu. Kývl na krále. „Můžeme uprchnout, než je dorazí!"

Vzdor se dostal levou stranou proti větru, když byl během šarvátky volně unášen. V dalším okamžiku se plachta napjala a Vzdor se prudce otočil do směru po větru. Když jeho špice míjela unášenou veslici, spatřil Tristan, jak byl další Seveřan vtažen do shluku sahuaginů.

„Přirazte bokem k nim!" zavolal a všiml si šoku v Dansforthových očích. „Zachráníme je!"

„Vy jste-"

Kapitán ho málem nazval šílencem, uvědomil si Tristan. Ta myšlenka ho vyděsila a on si uvědomil, že jeho příkaz musí podle těch nejlogičtějších argumentů vypadat šíleně. Proč by měli pomáhat útočníkům, kteří před pár minutami usilovali o jejich vlastní zničení?"

„Rychle! A střelce pošli dopředu!"

Dansforth váhal jen zlomek sekundy. Pak stroze zagestikuloval na čtyři ze svých mužů, kteří drželi těžké kuše. „Slyšeli jste krále! Hněte sebou!"

Vzdor znovu rozrazil vlny a razil si cestu směrem, který jej povede těsně kolem veslice. Vzdálenost se rapidně zmenšovala a střelci poklekli u zábradlí a zacílili.

„Výborně!" Tristana polekal pronikavý hlas, který se za ním ozval. „Rychle, Yazi - ještě jsme nepropásli celou bitvu!"

„Mám strach - strach! Ra-ra-raději pojďme dolů!" odpověděl druhý, stejně pronikavý hlas.

Vedle krále se náhle objevilo jasně oranžové tělo malého dráčka s motýlími křídly, která se vzrušeně třepetala. Zjevil se z ničeho nic, jak to kouzelní draci rádi dělají. Malý plaz prudce vyrazil kolem krále k zábradlí, kde se usadil. „No nazdar! Seveřani! Honem, jdeme na ně!"

„N - Newte, ne! Zůstaň tady se mnou - se mnou!" Aniž se otočil, představil si Tristan drobného skřítka, Yazillicklika, jak opatrně vykukuje z úkrytu na palubu a tykadla se mu nepochybně chvějí úzkostí. Tato dvě kouzelná stvoření strávila většinu plavby v podpalubí, ale teď je bitevní vřava vylákala ven.

„Newte, co kdybys hlídal moře za zádí?" navrhl král. „Dávej pozor, aby se k nám náhodou tajně nepřiblížili zezadu! A kdyby něco," dodal potichu, „drž se raději stranou."

„No dobře," souhlasil kouzelný drak a podezřívavě se na Tristana podíval.

Newt rychle odfrčel a Yaz vyrazil z podpalubí, aby ho následoval. Skřítek byl malý, lidem podobný tvor, přes půl metru vysoký, a vyznačoval se párem malých jemných křídel a dvěma tykadly, která mu vyrůstala z čela.

Mladý král obrátil svou pozornost znovu na bitvu a viděl, že veslice je teď velmi blízko. Jasně rozeznával několik Seveřanů v zoufalém zápase s netvory, zatímco jiní sahuaginové se drželi stranou.

„Zastřelte ty, kteří jsou nejdál od lidí," řekl Tristan. „Teď!"

Vzduchem proletěly čtyři šipky a každá z nich našla cíl ve shluku šupinatých těl. Seveřan s rezavými vlasy uprostřed paluby vykřikl pokyn a jeho muži podnikli soustředěný útok. Střelci rychle znovu nabili a podruhé hromadně vystřelili, když se Vzdor začínal otáčet, teď už sotva třicet metrů od útočné lodi.

Také tyto šipky skončily ve slizkých tělech rybích mužů. Když se sahuaginové obraceli čelem ke Vzdoru za hněvivého syčení a třeskotu zbraní, ježily se jim ostnaté hlavy.

Daryth a Robyn se přidali ke Tristanovi na okrajníku. Král vylezl nahoru na zábradlí pomáhaje si visutým provazem. Meč Cymrycha Hugha byl v jeho ruce jako peříčko - dychtivé, zuřivé peříčko. Viděl snad dva tucty Seveřanů, kteří ještě stáli, avšak počet sahuaginů se také zmenšoval. A kapitán s rudým vousem vedl své muže stále směle, rozdávaje rány na obě strany svou sekerou s širokou čepelí.

Obě lodě se přiblížily, když Dansforth provedl svou loď elegantně ostrou zatáčkou. Potom Vzdor zastavil souběžně s veslicí, ani ne dvacet stop od ní.

Valícím se vzdutím se veslice dostala do koryta vlny. Tristan se podíval dolů do lodi a spatřil hromadu mrtvých těl, ve které se mísila světlá kůže se zelenými šupinami. V tomtéž okamžiku se odrazil od okrajníku a zhoupl se na provaze až do úvrati. Chvíli visel nehybně ve vzduchu, pak se pustil a přistál zlehka mezi těly. Slyšel, jak Daryth hladce dopadl za ním.

Na palubě Vzdoru odříkala Robyn modlitbu ke své bohyni a pak zamávala holí ve směru sahuaginů. Najednou obrysy těl rybích mužů bíle zazářily, olemovány studeným magickým ohněm. Plazi syčeli zuřivostí, ale několik se jich hrůzou skrčilo. Bez úspěchu plácali a bili do plamenů, avšak oheň, jak se zdálo, jim nezpůsoboval žádnou újmu.

Seveřan s rudým vousem vydal výkřik surového násilí a rozťal jednoho sahuagina sekerou až do pasu. Jeho druhové spustili pokřik a zaútočili.

Jeden velký zelený sahuagin se vrhl na Vznešeného krále. Čelisti plné zubů měl doširoka otevřené a řadu ostnů podél páteře vzpřímenou, když svíral ostrými drápy Tristanovo hrdlo. Kolem příšerné postavy netvora zajiskřil a vzplál

bílý oheň, a tak z ní udělal jasný cíl. Divoké spáry se vrhly na krále, ale stříbrný meč našel hrdlo netvora dřív. Tristana postříkala růžová krev, když si útočný plaz svíral smrtelné zranění, stále vrávoraje k němu, i když umíral.

Vznešený král se otočil ke druhému sahuaginovi a meč Cymrycha Hugha před ním ve vzduchu zanechal zářivý oblouk. Vůdce Seveřanů rozdrtil zelenou hlavu svou masivní sekerou a rybí muži najednou ztratili chuť bojovat.

Zbylí útočníci, stále olemovaní záhadným plamenem, se jedním pohybem přehoupli přes bok veslice a zmizeli ve vlnách.

Tristan a Daryth stáli připraveni k boji a pozorovali Seveřany. Viděli vysoké, pyšné mořeplavce. Ten, který se nazýval Grunnarch, vystoupil dopředu. Jeho rezavé vlasy a vousy mu volně splývaly na hruď a ramena a bledě modré oči zíraly obezřetně na ty dva. Jeho hruď byla mohutná a na pažích pod kůží se mu vlnily obrovské svaly. Seveřan měl na sobě jen šedou krátkou vlněnou tuniku a kožené sandály vysoko zašněrované. Vypadal každým coulem jako námořník, nevšímal si kolébání paluby pod nohama, když popošel prohlédnout si své zachránce.

Grunnarch stál tváří v tvář dvěma mužům, jednomu plavému a jednomu tmavovlasému. Ten plavý stál klidně před ním a držel oslnivý meč. Stál směle jako vládce všech lidí. Jeho hnědé vousy a vlasy byly kratší než Seveřanovy, ale přesto dlouhé a husté, jaké by je muž měl mít. I když měl muž s mečem slabší svaly, měl pevnou, pružnou postavu, ve které, jak se zdálo, byly skryté svalové rezervy.

Druhý muž, snědší z těch dvou, byl hladce oholen. Pleť měl sytě hnědou, vlasy černé jako noc. Držel stříbrnou zakřivenou šavli a stál vyrovnaně a pružně na špičkách chodidel. Grunnarch si všiml, že na rozdíl od muže s mečem, který se mu díval zpříma do obličeje, muž se šavlí sledoval všechno ostatní, jako by čekal na ohrožení svého pána.

Pak se Grunnarchovy oči otočily k lodi, kde stála u zábradlí černovlasá žena. Pohlédla mu směle do očí a neměla nic z plachosti, která by byla charakterizovala ženu ze Severu. Několik okamžiků vyjeveně hleděl upoután její krásou, než si vzpomněl na své okolí.

Seveřan sklonil sekeru. Mluvil obecným jazykem se silným přízvukem.

„Zdravím vás. Jsem Grunnarch Rudý, král Seveřanů. Děkuji vám za svůj život."

„Já jsem Tristan Kendrick, Vznešený král Ffolků."

Veslice se lehce zakymácela, když Dansforthova posádka přitáhla obě lodě k sobě a svázala je na boku. Robyn skočila do veslice a postavila se vedle těch dvou. Grunnarch se obrátil, vyřkl pokyn ve svém jazyce a přeživší členové jeho posádky začali ošetřovat raněné a svrhávat těla sahuaginů přes palubu.

Grunnarchovy oči se znovu nevědomky obrátily k ženě. Spatřil křivky jejího pružného těla, chabě kryté volným pláštěm. Stála v houpající se lodi klidně jako bojovník, s rovnováhou a elegancí. Viděl, že svaly jejích paží a krku jsou pevné, ale síla nemohla skrýt ženskost jejího zjevu.

A pak ji poznal. Vzpomněl si na postavu s černými vlasy, povívajícími ve větru vysoko na věži Caer Corwellu. Viděl ji, jak drží svou hůl nad hlavou, a vzpomněl si na blesk, který zajiskřil a udeřil do řad jeho mužů. K té vzpomínce se vázal odporný puch spáleného, zčernalého masa a dokonce pocit beznadějné paniky, který v něm vyvstal. Bylo to v tomto okamžiku, vzpomněl si Grunnarch, kdy si uvědomil, že tažení Seveřanů je odsouzeno k záhubě.

Najednou potřásl hlavou, obrátil se na mladého krále, který stál a zvědavě se na něj díval, a podivil se té zvláštní události, která je dva, před rokem zapřísáhlé nepřátele, svedla dohromady nad mrtvými sahuaginy.

„Proč jste to udělali?" zeptal se Rudý král.

Tristan se zamyslel, než odpověděl. Opravdu, proč? Nakonec promluvil. „Nejsem si docela jistý. Náš první popud byl odplout pryč, když jsme zachránili naši vlastní loď. Tví a moji lidé spolu válčili po staletí a skutečně to vypadalo, že budeme válčit po staletí dál. Ale musí to tak být?"

„Ty jsi Kendrick z Corwellu? A z Mistrova vrchu?"

„Ten."

„Bojovali jsme spolu, bude to sotva víc než rok. Máš velkou obratnost - a štěstí.

A ty, paní?" zeptal se Rudý král, obraceje se k Robyn. „Tys také bojovala dobře. Tvé čáry pomohly zlomit zlé prokletí, které nás spoutávalo."

„Mým kouzlem je víra, ne čáry. V tom je velký rozdíl." Mírně se na něj usmála s nevyzpytatelností v očích.

Přikývl, ale nechápal vůbec ten rozdíl. Náhle si vzpomněl na svitky a na příslib, který nabízely. Ohnul se a vyňal zpod paluby dlouhou trubici, kterou jí mlčky nabídl. Nebyl si jistý proč, ale zdálo se mu správné, aby si ji vzala. Snad to byl způsob splacení toho, co dlužil těmto Ffolkům za záchranu svého života, i když to bylo něco víc než smysl pro povinnost, co ho přimělo dát svitky krásné druidce.

„Údajně je to velmi cenná věc," vysvětloval neobratně. „Je ti to k něčemu?"

Robyn vzala slonovinovou trubici se stěží potlačeným zajíknutím. S úctou pohladila pečlivě vypracované rytiny, než se podívala na Seveřana. Viděla, že má ve tváři napětí, jako kdyby ze všech sil doufal, že ten dárek ocení.

Znovu se podívala na magické znaky. Byly zvláštní, ve své podstatě nebyly druidské, ale zároveň byly téměř totožné se sérií znaků, jež její učitelka vyřezala na krátký kus dřeva, runovou hůlku, kterou dala Robyn jako dárek. Byl to zjevně talisman velké moci, zasvěcený nějakému bohu, který se moc nelišil od toho jejího.

„Je to opravdu velmi cenné... velmi mocná věc. Odkud to máš?"

Z výrazu náhlé úzkosti na divoké tváři nájezdníka poznala, že ho svou otázkou ranila. Soudila, že trubice je kořistí z nějakého nájezdu, ale proč by Grunnarcha měla ta skutečnost znepokojovat, vůbec netušila.

„Na tom nezáleží," dodala rychle. „Je to věc nesmírné hodnoty. Děkuji ti, žes mi ji dal."

„Je to malá odměna za dar mého života a mé lodě," odpověděl Grunnarch vážně. Rudý král se obrátil zpět k Tristanovi. „Vaše činy jsou tím záhadnější, že musíte vědět, že se mnou byla armáda, která by byla změnila váš domov na hořící pochodeň. Jak můžete odpustit někomu, kdo vám udělal takové zlo?"

„Za prvé, už nejste provázeni svým mocným spojencem," poznamenal Tristan. Rychle mu přišla na mysl představa

Bestie, Kazgorotha, jak vyrůstá z lidského těla v obrovského netvora, převyšujícího hradní zeď. Pamatoval si hrůzu a děs té chvíle, jako by se to bylo všechno stalo včera.

Grunnarchova tvář zčervenala. „Spojencem?" vyprskl. „To byla velmi zlá bytost! Zabila jednoho z našich největších králů a vzala si jeho tělo pro své špinavé účely! Byli jsme sotva víc než hloupé zbraně v jejích rukou!"

„To snad může vysvětlit, proč jsme vám pomohli. Zlo, jako je toto, stále pronásleduje Moonshaeské ostrovy. Pokud budeme usilovat o to zničit se navzájem, bude mít zlo svůj úkol o mnoho snadnější. Ptám se tě, Grunnarchu, králi Severní země, neudělali bychom lépe, kdybychom spojili své síly v boji proti tomuto zlu?"

Rudý král se podíval Tristanovi zpříma do tváře a pak pomalu, rozvážně přikývl. „Mluvíš s moudrostí mnohem staršího krále. Ale co je s tím zlem, o kterém mluvíš? Stále ohrožuje naše země? Kde a jak budeme proti němu bojovat?"

„Pojeď se mnou na Corwell," řekl Vznešený král. „Promluvíme si o tom tam."

Dějiny zemí, lidí a národů jsou tvořeny mnoha nepatrnými událostmi. Většina z nich je bezvýznamná, jejich účinek mizí v okamžiku, kdy pominou. Ale některé z těchto událostí mají dopad, který daleko přesahuje dobu, kdy se přihodí. Tyto události mohou zasahovat do historie a měnit ji po mnoho let v budoucnosti.

Grunnarch Rudý natáhl širokou ruku a Tristan Kendrick mu ji pevně stiskl. Jejich oči, hrdé a přímé, se setkaly.

Událost druhého typu se právě stala.

• • •

Zkáza Genny Měsíční zpěvačky zasáhla bohyni jako fyzická rána. Její dopad byl tím horší, že Velké druidce nebylo ani dopřáno při porážce čestně zemřít. Místo toho se stala nástrojem právě toho zla, nad kterým se ze všech sil snažila zvítězit.

Matka země cítila přítomnost těla své služebnice, ale nemohla proniknout k její duši. Genna byla osvobozena z kamenného vězení, jen aby mohla být zachvácena duchovním rozkladem, úděsnějším než jakákoli forma smrti.

Nějaký čas se zdálo, že sama země bude chřadnout a zemře ze soucitu s Matčiným zármutkem. A opravdu, zima si pospíšila se svým příchodem, natahovala mrazivé prsty po Moonshaeských ostrovech a horlivě srážela poslední listy ze stromu, které na sobě ještě měly zbytky listoví.

A potom bohyně nakrátko vzhlédla od svého utrpení, od temných hlubin země ke světu nebe, vzduchu a slunce. Pocítila jemný záchvěv vitality a s ním i obnovenou naději. Matka země věděla, že její jediná druidka, Robyn z Gwynnethu, ještě žije. Teď vycítila, ze se Robyn spojila s talismanem velké moci a víry, nádobou moudrosti, která by ji mohla povzbudit a posílit.

Arcanovy svitky nebyly svou podstatou od Matky, ale byly to velmi staré kněžské svitky, vzešlé z víry, která se příliš nelišila od té její. Kněži, stejně jako její druidi, byli toho názoru, že rovnováha všech věcí je základem života. Také svitky obsahovaly učení o této rovnováze a jejích základních principech, které skrývaly klíč k velké moci. Nabízely Robyn jisté povědomí o vědění a moci, i když sama Matka země už nemohla nabídnout totéž.

Nebylo to snad mnoho, ale ona nemohla upnout své naděje k ničemu jinému.

3 Svedení

SUP UCÍTIL S PRONIKAVÝM VÝKŘIKEM Blízkost moře. Zrychlil let a na západě se brzy objevily modravé vody Corwellské zátoky. V popředí čněl Caer Corwell v celé své mohutnosti a pták zanedlouho létal nad ním. Kroužil nad kamennou hlavní věží a sledoval linii dřevěné palisády, která chránila komplex.Caer Corwell stál na skalnatém pahorku a vévodil území kolem stěsnaného rybářského městečka a jeho chráněného přístavu. Okolní planina už zhnědla s příchodem zimy, ale jasné odpolední slunce dodávalo místu v tento den hřejivý, jarní vzhled, zejména když se zrcadlilo ve třpytivé azurové barvě zátoky.Sup, špinavý černý pták s hnědými a šedými čmouhami na křídlech, se nakonec usadil na předprsni nejvyšší věže hradu. Byl to podivně tvarovaný pták s velkými znetvořenými spáry a pokřiveným, zkrouceným krkem, jako by byl nedokonalým ztvárněním skutečnosti. Pták tam seděl a díval se soustředěně na dění na moři. S lidskou pozorností sledoval pohyb dvou lodí, které se blížily k dokům.Člověku by ten pohled skutečně připadal zvláštní. Byla tu masivní, hluboko ponořená loď Ffolků s plachtami většinou stočenými, protože ji k přístavní hrázi sunul jemný vánek. Za ní plula, těsně míjejíc vlnolam, štíhlá válečná veslice s nízkým trupem toho druhu, jaký užívají útočníci ze severu. Každý, kdo rozuměl zvyklostem na Moonshaeských ostrovech, se nemohl než divit, proč lodě dvou tak zapřísáhlých nepřátel spolu plují do poklidného přístavu.

Genna Měsíční zpěvačka, v těle supa, žádnou takovou zvláštnost na neobvyklé flotile nepociťovala. Plnila poslání Baala a zajímala se jen o objevení svého cíle. A ten, domnívala se, se bude nalézat na jedné z těch lodí.

Celý let z Myrlochu do Corwellu zvládla za dva dny. Druidská schopnost přeměnit své tělo do zvířecího tvaru jí zůstala i přes její degeneraci Srdcem Kazgorotha, ale zvířecí tělo, které obývala, bylo zkřivené a znetvořené. Ohnisko její motivace teď bylo jediné: sloužit vůli Baala.

Vzlétla z předprsně, snesla se na nádvoří a přistála v zastíněném průchodu mezi několika stájemi. Pak se tělo supa změnilo, rostlo a přetvářelo se v postavu mladé ženy. Za pomoci Bestie Genna upravila tělo tak, aby dosáhla účinku, který si přála. Přes úzká ramena jí spadala záplava rusých vlasů a lemovala dokonale oválnou tvář. Prsa se jí zvětšila, zpevněla a pyšně se tyčila dopředu, takže jen muž ze dřeva nebo kamene by se mohl vyhnout tomu, aby si jich všiml.

Žena, která vyšla z průchodu do odpoledního světla nádvoří, se málo podobala Velké druidce z Gwynnethu. Byla vysoká, mladá, měla hladkou pleť a pohybovala se s vláčnou vznešeností kočky.

Nepozorovaně přešla nádvoří Caer Corwellu a vklouzla mezi Ffolky, kteří se začínali shromažďovat u hradu v očekávám králova příjezdu domů. Teď neměla co dělat, jen čekala, až její oběť padne do léčky.

„Děti bohyně byly jejími nejsilnějšími spojenci v boji proti Kazgorothovi. Leviatan z hlubin rozbíjel naše lodě a

rozehnal naši flotilu, ale moc Bestie tu velkou rybu nakonec zabila. Smečka pronásledovala armádu Seveřanů po zemi za bláznivého štěkotu svých vlčích hlasů a trhala maso svými tesáky, když dohnala armádu až k zálivu."

Hobarth přestal ve svém vyprávění, když vycítil Baalův horlivý zájem o příběh. Po pravdě řečeno, kněz byl překvapen, jak málo bůh ví o jejich protivnících.

„Ale i Smečka je pryč, rozehnána do vzdálených koutů ostrova. Druidka mi řekla, že bohyně postrádá vůli nebo moc ji znovu sehnat." Genna opravdu poskytla knězi hojnost informací. Zjevně jí zůstaly všechny vzpomínky z dřívějšího života bez jakýchkoli duchovních hodnot, které by jí bránily odhalit je někomu takovému jako Hobarth.

„Teď," pokračoval, „z dětí zůstal už jen jednorožec, Kamerynn. Je silný - sám jsem se s ním setkal tváří v tvář - ale jeho moc není nic ve srovnání s tvou vlastní."

Kněz samozřejmě nemluvil nahlas. Místo toho si formuloval informace v duchu, kde je jeho bůh přijímal za své vlastní. Tímto způsobem Baal také mluvil se svým služebníkem.

Tyto děti, o kterých mluvíš... děti boha. Myšlenka na ně mi přináší potěšení.

Hobarth zmateně čekal.

Já také stvořím děti - Děti Baala. Budou pročesávat zemi vedle tebe a přinesou smrt do všech koutů světa!

„Jakou budou mít podobu?" zeptal se kněz nervózně.

Odpověď přišla v podobě bublajícího víru, který se vytvořil uprostřed Temné studny. Černá voda vypěnila vzhůru a uvolnila do vzduchu puch odporného plynu. Potom, když se zčeření šířilo v kruzích dál od víru, plynula po hladině pěna.

Hladina vody se s mírným výbuchem otevřela a objevila se postava. Ze široké, ploché hlavy proudila mastná voda, stékala po opeřené tváři, kapala z krátkého tupého zobáku. Pak se vynořilo velké hnědé tělo, pomalu se sunulo na břeh a vztyčilo se nad knězem. Spodní část těla stvůry pokrývaly kusy hrubé srsti, místy potrhané a odhalující holou drsnou kůži. Hobarth vzhlédl k hrůznému zjevu, k příšeře, která nepatřila na tento svět.

Poznal huňaté tělo medvěda Grunta. Stvůra, dvakrát tak vysoká jako člověk, stála na zadních nohou v nahrbené pozici velkého hnědého medvěda. Ale tvář zaháněla jakékoli představy o normalitě. Byla plochá, pokrytá peřím a měla krátký, dolů zahnutý zobák - zobák! Byla to hlava sovy, neúměrně veliká a umístěná na těle medvěda.

V mysli kněze se objevila Baalova slova. Můj soví medvěd. Budeš ho nazývat Thorax.

Hobarth ani neměl možnost dát najevo svůj šok při vzpomínce na velkou sovu, která zahynula při doteku jedovaté vody krátce po zmizení medvěda, když tu spatřil, že voda pění a víří podruhé. Tentokrát se stříknutím vyskočila z vody dvojice prapodivných tvorů a vznesla se do vzduchu na širokých orlích křídlech. Následovalo jich ještě několik a všechny letěly se vznešeností a silou toho nejelegantnějšího z ptáků.

Ale hlavy všech těchto šeredných stvůr vypadaly jako hlava hrdého jelena. Nad každou z nich se rozkládalo mohutné mřížoví parohů. Jen tlamy se nepodobaly jelením, když se za letu otevřely a odhalily řady ostrých, jakoby vlčích tesáků.

Perytoni. Buď svědkem zrození mého hejna.

Vody Temné studny znovu vypěnily vzhůru, rozstříkly se a kněz ohromeně zíral, jak se z bláta a špíny noří další netvor. Vycházel z vody se srdceryvným vrčením a ze žlutých očí mu šlehala nenávist. Černá srst netvora se leskla a zlomyslné oči Hobartha fascinovaly, když se k němu plazil.

Shantu, král mých dětí.

Obluda připomínala obrovského černého pantera téměř velikosti koně. Srst, ze které kapala mastná tekutina, zářila pekelným leskem. V rozevřené tlamě obluda stavěla na odiv tesáky dlouhé jako dýky a zlostně se krčila, jako by chtěla skočit na samotného Hobartha.

Ale nebyl to obyčejný panter, i vzhledem ke své velikosti. Z každého z černých ramenou mu vyrůstalo dlouhé chapadlo, celé pokryté vlhkými kalíšky jako chapadla chobotnice. Na konci každého chapadla byl ostrý kostnatý hák, připravený zarýt se do masa jako obrovský dráp.

Shantu znovu zavrčel a Hobarth cítil, že mu srdce bije až v krku. Pak se stvůra proplížila kolem něj a on si všiml něčeho zvláštního - ačkoli ze zvířete neustále kapala voda ze studny, země pod ním nevlhla. Skutečně, ohromený kněz zpozoroval, že země byla mokrá několik kroků stranou od netvora!

Když se netvor vzdaloval od studny, nenechával v blátivé zemi stopy - aspoň ne pod sebou. Místo toho viděl Hobarth, že se stopy objevují stranou od něj, i když netvor vypadal a byl slyšet, jako by byl přímo před ním. S hrůzou byl svědkem .toho, jakou má jeho bůh moc tvořit. Byla tu stvůra, která vypadala, že je na jednom místě, a přece byla ve skutečnosti někde jinde poblíž.

Tak se zrodil přemísťující se netvor, aby zaujal místo před tebou.

„Sláva Baalovi a jeho skvělým dětem," zamumlal tiše kněz.

Ony, společně s mými mořskými legiemi a s tebou, můj služebníku, budou šířit smrt po tomto ostrově. Až budete hotovi, až bude vykonána má vůle, nebude na této zemi jediné živé bytosti, která by nebyla závislá na mně. Ostrov se stane památníkem smrti!

Hejno perytonů kroužilo se záhadnou tichostí nad jeho hlavou. Soví medvěd, Thorax, se odpotácel od studny a neohrabaně klapal ve vzduchu svým ohromným zobákem. A velký kočičí přemísťující se netvor prohledával břeh jezera, jako by očekával příkaz, který má brzy přijít.

A teď, děti, jděte kupředu a lovte. Jděte daleko a zabíjejte nepřátele Baala!

• • •

Příjezd domů byl tím nejlepším, co si mladý král mohl přát. Pontswain opravdu přinesl zprávu o jeho korunovaci Ffolkům z Corwellu a ti přišli přivítat Vzdor v obrovském počtu. Dlouho předtím zpozorovala hlídka lodě mířící k

přístavu. I přes zmatek a podezření způsobené objevením se veslice se sunul k moři nadšený dav.

Zástup neustále vzrůstal, až je v době, kdy zajeli do přístavu, očekávalo skoro celé město. Když Vzdor přirazil k molu, propuklo mezi Ffolky spontánní veselí. Král pocítil hřejivý pocit vděčnosti a nával radosti, že znovu vidí domov.

Mezi přáteli, kteří je přišli přivítat do doku, poznal Tristan Tavishu z Llewellynu, bardku a harfenistku, která ho vytáhla z moře, poté co se jejich člun potopil na cestě do Callidyrru. Neviděl ji od doby svého zajetí v rukou osobních strážců dřívějšího Vznešeného krále.

Robustní bardka k němu vyslala zářivý úsměv, když vstoupil na břeh. Málem ho rozdrtila svým objetím a on byl překvapen, že jí vidí na tvářích slzy. „Přišla jsem sem, abych sehnala pomoc, abych tě zachránila," vysvětlovala, utírajíc si oči, „ale zdá se, že sis poradil docela dobře sám."

Tristan uslyšel nalevo od sebe hukot davu a uviděl mnohé Ffolky hrnout se k doku, když tam přistávala veslice.

„Útočníci!" „Vrazi!" „Zloději!" ozývalo se spolu s dalšími nadávkami mezi rozzlobenými muži a král si razil cestu davem, až zastavil před veslicí. Podíval se zpříma do tváří rozčilených sedláků a námořníků před sebou a ti pomalu ustupovali.

„Zadržte! A dobře poslouchejte! Tito muži ze severu jsou tu jako mí hosté. Bojovali jsme společně a přemohli jsme ohavného nepřítele! Budou s námi hodovat a přidají se k naší oslavě - a po tu dobu, co budou v Corwellu, se jim nic nestane!"

Jeden statný sedlák nesouhlasně zamumlal a Tristan na něj upřel ledový pohled, až se muž znepokojeně podíval na zem. Lidé v davu jeden po druhém utichali a jejich hněv vystřídal výraz zmatku nebo pochyb.

„Já jsem váš král, Vznešený král Ffolků." Tristan mluvil potichu, a jak doufal, zástup utichl, aby slyšel dobře jeho slova. „Tento den pro nás, pro Ffolky z ostrovů, znamená nový začátek. Ať je to znamením nového panování, že Seveřané vejdou k nám do města a usednou k našemu stolu!"

„Moudrá slova! Sláva králi!" vykřikl kdosi.

Tristan se překvapeně rozhlédl a spatřil rozzářenou tvář otce Nolana, kněze nových bohů, který dlouho a tvrdě pracoval a snažil se změnit Ffolky z Corwellu. I když byl jeho úspěch omezený, byl široko daleko považován za velmi moudrého muže a jeho léčivá kouzla pomohla mnohému obyvateli Corwellu.

„Sláva králi!" vykřikl další muž a zanedlouho začal dav skandovat. Několik Ffolků dokonce přišlo na pomoc s uvázáním veslice k doku. Podsaditý kněz, jehož holá lebka se míhala davem, si razil cestu k Tristanovi.

„Skvělá slova, pane! Dáváš se moudrým směrem. Bohové se na tebe určitě usmějí!"

„Někteří rozhodně," odpověděl mladý král se širokým úsměvem. „A díky za tvá vlastní slova - nanejvýš příhodné poznámky, dobrý otče!"

„Vítej doma, pane!" vykřikl další mladý muž a dral se k němu. Tristan v něm poznal Randolpha, mladého, ale velmi schopného kapitána gardy, kterého při svém odchodu pověřil správou hradu.

Avšak než mohl král odpovědět, byl smeten, vyzvednut na ramena svých krajanů a nesen vítězným pochodem přímo do Caer Corwellu. Robyn byla nesena vedle něj a jeho dobrá nálada se ještě zlepšila, když ji viděl smát se nad toň vřavou. Ačkoli byla v posledních několika dnech plavby mrzutá a sklíčená, doufal, že příjezd domů - a skutečnost, že plánovali vydat se ráno do údolí Myrloch - jí zlepší náladu.

Ale nejprve bude hostina. Bude to oslava nového krále, jeho příjezdu domů a jeho úspěchu při tažení na Callidyrr.

Na nádvoří hradu se Tristan znovu postavil na nohy a vedl Robyn a Randolpha do Velkého sálu v hlavní věži, kde je nakonec dav opustil. „Kde je Pontswain?" zeptal se. „Před hostinou si musíme promluvit."

„Pošlu strážce, aby ho našel. Lord Pontswain dohlíží na poslední úpravy jídla a pití. Věříme, že budeš potěšen, pane.

„Nepochybně. Teď mi řekni, jak jde život v Corwellu?"

„Postrádali jsme tě, ale daří se nám dobře. Ffolkové doslova pukají pýchou po zprávě o tvé korunovaci, pane. Na přípravy na tvůj příjezd domů bylo vynaloženo velké úsilí!"

„A co je nového?"

„Jediným vzrušením byla přítomnost tlupy banditů, kteří řádili v oblastech Dynnatt a Koart. Chytili jsme je a pověsili. Byli to zřejmě Seveřané, kteří loni neuprchli se svými bratry."

Randolph pokračoval popisem stavu království, od slabých žní a chudých úlovků ryb po velké úspěchy lovců v horách. „Zásoby jídla na zimu jsou přiměřené. Zdá se, že mnoho zvěře uteklo na jih od údolí Myrloch. Lovy nikdy nebyly lepší."

„A jaké jsou zprávy o údolí?" zeptala se Robyn.

„Zmatené. Pastevci říkají, že se ovce neodvažují do jeho blízkosti. Lovci, kteří lezli po vysokém hřebeni, aby viděli do údolí, hlásí rozsáhlé zpustošení. Stromy odumřely a jezero samo dokonce ztratilo třpyt. Je to skutečně znepokojivá zpráva, pane, ale vypadá to, že zamoření nezasáhlo Corwell."

„Vítej doma, můj králi!" Lord Pontswain vtrhl do sálu hluboce se uklaněje. Byl to pohledný muž, hladce oholený, s širokou hřívou elegantně zvlněných hnědých vlasů, které mu záviděla mnohá dívka. „Věřím, žes měl pohodlnou plavbu."

„Samozřejmě. Prosím, posaďte se." Pontswain byl Tristanovým hlavním rivalem v boji o corwellský trůn, než z tohoto soupeření udělala funkce Vznešeného krále čistě teoretickou otázku. Teď, jak se zdálo, věnoval všechnu energii prosperitě svého krále. Ta změna byla tak náhlá a tak dramatická, že mu Tristan ještě úplně nedůvěřoval.

„Budu muset zanechat království ve schopných rukou vás obou ještě o něco déle," vysvětloval. „Zítra ráno cestujeme Robyn a já do údolí Myrloch. To zpustošení způsobil zlý a velice mocný kněz. My se mu postavíme a zničíme ho."

„Jak si přeješ, pane." Randolph mu položil ještě několik otázek ohledně správy království, zatímco Pontswain seděl potichu s pohledem upřeným do daleka. Zakrátko ti dva muži odešli a Robyn s Tristanem zůstali ve Velkém sále sami.

„Celé údolí zničené!" zašeptala s hrůzou. „Co je tohle za člověka!"

„Muž, kterého je možno zabít mým mečem nebo tvými kouzly. A zabit bude, to ti slibuji!" Objal ji svými pažemi a ona se o něj opřela, uklidněná jeho odvahou.

„Budeš se mnou dnes večer oslavovat?" zeptal se. „Do rána nemůžeme nic víc dělat. Měli bychom si vychutnat návrat domů."

Přinutila se k úsměvu. „Máš pravdu. Od našeho vítězství na Calidyrru jsem nemyslela téměř na nic jiného než na Měsíční studnu a druidy. Zasloužíš si větší odměnu, než jsem ti dala, a omlouvám se za to. Dnes večer budeme slavit!"

„A zítra, slibuji, se vydáme do údolí." Zasmušile se na ni podíval.

„Ano." Robynin hlas se stal živějším. „Svitky, které mi dal Grunnarch... prohlížela jsem si je. Myslím, že jeden z nich nabízí skutečnou naději, možnost navrátit druidům jejich tělesnou podobu!"

„Myslíš ty sochy? Vrátit jim lidské tělo?"

„Přesně tak! A s pomocí druidů z ostrovů shromážděných okolo, spojíme-li všechnu svou moc, musí být ten bídný kněz určitě poražen. Kromě toho máme tentokrát na své straně tvůj meč."

„Ale dnes večer," přerušil ji Tristan, „budeme hodovat!"

Políbil ji a ona k němu přitiskla rty plnou silou, jak ho sama objala. Chvíli vychutnávali ten dotek, držení se navzájem.

„Večer, až budeme oslavovat - " začal Tristan pomalu a váhavě - „smím oznámit lidem jmenování jejich královny? Budeš mou ženou?"

Něžně se usmála a znovu ho políbila. S překvapením si uvědomil, že má mokré tváře. Pak se odtáhla, aby se mu podívala zpříma do obličeje, a láska, která jí zářila z očí, vnesla do jeho srdce teplo.

„Já si tě chci vzít. A vezmu, doufám - ale nemohu ten slib učinit teď."

„Ale proč ne?"

„Nemůžu ten závazek přijmout, dokud nezbavíme údolí pohromy. Víš, myslím, že jsem teď jediná druidka, která zůstala. Doufám, že s pomocí bohyně budeme moci vysvobodit Gennu a ostatní z jejich kamenného vězení, a pak si tě můžu vzít. Řeknu Genně, že po ní nemůžu být Velkou druidkou.

Ale když neuspějeme, pak budu jedinou nadějí na pokračování řádu. Tristane, miluji tě, ale to by bylo poslání, které bych nemohla odmítnout."

„Ale nemohli bychom se přesto vzít? Určitě bych ti mohl pomoci s - "

Položila mu prst na rty a tím ho utišila. „Velká druidka, a tou se pak musím stát, musí být čistá. Nemůže se vdát."

Tristan mlčel, rozuměl jejímu poslání. To vědomí jen posilovalo jeho rozhodnutí uspět. „Budu tě milovat tak jako tak."

„A já tebe, můj králi!" Tentokrát byl jejich polibek delší a trval až do té doby, co do sálu vstoupily dívky, aby začaly připravovat hostinu.

„Snad bychom se měli vykoupat," řekl s mírným úsměvem, „a připravit na hostinu."

Vrátili se do svých oddělených pokojů a vychutnávali známé prostředí, které je obklopovalo. Oba si poprvé po mnoha týdnech oblékli prádlo, které nebylo znečištěné cestováním.

Pontswain si vedl při přípravě oslavy dobře. V očekávání králova příjezdu přikázal zabít prasata a krávu, vychladit soudky s pivem - Tristan, v rozporu s místními zvyklostmi, měl rád pivo studené - a upéct množství dortů a koláčů.

Tristan se brzy ocitl v čele obrovské tabule ve Velkém sále Caer Corwellu. U stolu seděli i Daryth, Robyn, Pawldo, Pontswain, otec Nolan, kapitán Dansforth, Tavisha a Randolph. Robyn seděla po jeho pravici a nalevo od něj seděl Grunnarch Rudý. Sál vyplňovaly dvě desítky dalších stolů, každý s lavicemi a židlemi pro tucet nebo víc Ffolků.

Tato místnost, největší na hradě, byla vyhřívána čtyřmi velkými krby, z nichž každý byl u jedné zdi, a osvětlena nesčetnými pochodněmi umístěnými ve svícnech podél zdí. Je to dobrý pocit, usoudil Tristan, obléci si pěknou tuniku a sedět v čele tak velkého stolu. Vůně vepřového a masových směsí se mísily s kouřem ohňů, což způsobovalo mohutné kručení v žaludku.

„Kdy budeme jíst?" dotazoval se rozhořčeně Newt, když se náhle objevil na Tristanově talíři. „Čekám už celé hodiny!"

Král se smál, ještě když se rozletěly kuchyňské dveře a vynořily se dívky z kuchyně, nesoucí vrchovaté mísy s jídlem a džbány piva s přetékající pěnou. Newt vyletěl s potěšením do vzduchu a znovu zmizel. Yazillicklik pravděpodobně někde odpočíval. Skřítci jsou, jak je známo, v davu nervózní.

Tristan si v tu chvíli nevšímal mladé ženy v selském oděvu, která si sedla na poslední místo králova stolu. Nikdo, zdá se, nevěděl, kdo je ta žena, ale její vzhled byl ohromující. A protože většina z těch, kdo seděli u stolu, byli muži, nebyla vznesena žádná námitka. S pohozením svých rusých vlasů si sedla mezi ně. Randolph se hned zasmál jakési humorné poznámce, kterou udělala, a zakrátko na ni Tristan zapomněl.

Robyn najednou vzhlédla,- rozrušena jakýmsi neklidem. Znepokojeně se rozhlédla okolo stolu, avšak její upřený pohled minul cizí ženu bez povšimnutí, jako by byla neviditelná.

Události se sběhly příliš rychle na to, aby král mohl plně uznat, že jeho dlouhá plavba skončila. Najednou všichni mluvili. Zdálo se mu, že se jeho džbánek plní sám od sebe, kdykoli hladina pěny klesla víc než dva centimetry pod okraj. Byl to úžasný pocit, být doma, a král se kochal obdivem svých lidí, když Daryth, Pawldo a dokonce Pontswain popisovali jejich dobrodružství.

Dav zvolna utichal při Pawldově vyprávění o bitvě proti ohromným silám Vzneseného krále Carrathala a Černého čaroděje Cyndra. Půlčík dramaticky ztišil hlas, když popisoval běsnění Matky země, a s barvitými podrobnostmi vyprávěl o přívalu vody z burácejícího moře, které se vylilo na břeh a odneslo s sebou nejen obrovské kusy Callidyrrského ostrova, ale také armádu dřívějšího Vzneseného krále. Pawldo, který to vždycky uměl dobře podat, se na chvíli odmlčel.

„Nenapínej nás, člověče! Co se stalo pak?" žádala Tavisha.

„Teď to bude dobré," řekl král a smál se. „O několik hodin později připlul rybář z pobřeží k našemu ostrovu. Chtěl vědět, co se stalo s jeho zálivem. Jediné, co jsme mu mohli říct, bylo, že se hrozně zvětšil!"

„A on vás vzal domů do Corwellu?"

„Ne, tak jednoduché to nebylo," ozval se Pawldo znovu. „Nejdřív jsme museli jet do Llewellynu. Tamější pán pro nás všechny pořádal hostinu a svolal všechny pány Callidyrru, aby se zúčastnili oficiální korunovace." Podíval se pyšně na Tristana, jako by byl osobně zodpovědný za to, že jeho starý přítel nastoupil na trůn.

„Oslava trvala týden! Samozřejmě, Pontswain se vydal první lodí do Corwellu, aby přinesl zprávu, ale ti Callidyřané - Callidité? - se nemohli našeho hrdiny nabažit!" Když Pawldo pokračoval, vrhl Tristan kradmý provinilý pohled na Robyn a ona mu jej opětovala úsměvem.

Newt se snesl zpět na Tristanův talíř, dosedl mezi čistě obrané kosti a rozhlížel se po něčem k zakousnutí. „Tady," žertoval Tristan nakláněje svůj džbánek k drakovi. K jeho překvapení strčil Newt tlamu do piva plného pěny a hlasitě srkal a mlaskal rty, zatímco Pawldo vyprávěl příhodu dál.

„Finellen a trpaslíci se rozhodli jít domů, ale jak můžete jít z jednoho ostrova na druhý, to teda nevím. Pak se spustila bouřka a my jsme museli zůstat v Llewellynu ještě déle - samozřejmě, ne že by nám to vadilo. Ale konečně byli kapitán Dansforth a Vzdor připraveni k plavbě. A tak jsme tady!"

„Ten černokněžník," zeptal se Grunnarch, když se hosté začali znovu bavit, „je součástí zla, o kterém jsi mluvil?"

„Tím jsem si jistý." Tristan se při té vzpomínce zamračil. „Bestie, která přinesla zkázu vašemu vůdci, a odporné čáry na jeho příkaz se spikly, aby zničily národy ostrovů."

„Ale sloužili témuž pánovi?"

„Černý čaroděj byl pouhou loutkou, jako my," prohlásila nepokrytě Robyn. Tristan na ni s překvapením pohlédl, když pokračovala.

„Pravou podstatou hrozby, které čelíme, je chaotická síla zla daleko většího než kouzla a dokonce většího, než je Bestie."

„Jak to víš?" zeptal se Seveřan.

„Viděla jsem, jak zkáza zasáhla samotnou duši té země. Má učitelka a druidky, které bojovaly po jejím boku, při vší své víře v rovnováhu a v zemi, která stála při nich, ji nestačily zastavit!" Ani Robyn, ani nikdo jiný si nevšimli jasného třpytu v očích rusovlasé ženy, která se předklonila, aby zachytila každé slovo z výkladu mladé druidky.

„Za tímto zlem je větší moc, než jakou by mohl vládnout člověk nebo i čaroděj jako Cyndre. Té moci slouží nevypočitatelně zlý kněz, ale i on je pouhou loutkou. Existuje jen jedna odpověď: naše ostrovy ohrožuje jeden z Temných bohů."

Robyn mluvila potichu, ale všichni u stolu se nenápadně dívali směrem k ní. Totiž všichni kromě Newta, který využil příležitosti, aby si znovu, a pak potřetí, srkl z Tristanova džbánku. Rusovlasá žena si olízla rty a ostatní hleděli s výrazem porozumění nebo nedůvěry.

Grunnarch se zamračil. „Proč by si měl jeden z Temných bohů přát Moonshaeské ostrovy, když jsou po celých Říších bohatá království - Calimshan, Thay, Hlubina? Co máme tady?"

Robyn se kousla do jazyka a zdržela se rozčilené odpovědi. Uvědomila si, že opravdu nic nepochopil. „Tyto ostrovy mají svůj vlastní život! Snad je to jeden z důvodů, proč spolu naši lidé navzájem válčí s takovou pravidelností. Ffolkové měli vždycky pocit, že lidé ze severu s naší zemí nejednají s úctou, kterou si zaslouží."

Náhle se opřela o stůl, neklidně sebou trhla a Tristan ji chytil za paži. Rusovlasá žena, nepovšimnuta ostatními, se usmívala a upřeně hleděla na druidku.

„Co je?" zeptal se Tristan. „Jsi v pořádku?"

Rychle jeho ruku setřásla, vzpřímila se a pokračovala. „Měsíční studny jsou důkazem. Genna mi řekla, že když její babička bývala děvčetem, byla Měsíční studna v každé vesnici na ostrovech. Stovky druidů střežily ta divoká místa a vykonávaly vůli bohyně."

„Opravdu," souhlasil otec Nolan. „Tyto ostrovy mají obzvlášť posvátnou přírodu, pochopitelnou pro ty z nás, kdo uctíváme nové bohy, stejně jako pro druidy. Uvědomte si, že ne všichni bohové jsou stejného druhu jako původce tohoto zla. Mnozí kněží, stejně jako ty, pokládají Měsíční studny za vlídná a posvátná místa."

„Ale v Severní zemi nejsou žádné Měsíční studny!" protestoval Rudý král a pak vypadal zamyšleně.

„Přesně tak! A s tím, jak slábne víra lidí, jak jsou Ffolkům odebírány další země, slábne i moc bohyně." Robyn náhle zatřásla prudce hlavou a z tváře se jí vytratila barva.

„Ale kouzlo země zůstává?"

„Ano. A s každým rokem, s každou novou pohromou na... Ffolky se stává náchylnějším ke zničení." Robyn se ze všech sil snažila o to, aby smysl toho, co říká, nevyzněl vyčítavě, ale dařilo se jí to jen částečně. Dělalo jí potíže formulovat slova jasně a udělalo se jí silně nevolno. Neznámá žena na ni celou tu dobu zírala, probodávajíc kůži druidky svýma chladnýma černýma očima.

„Ale ta země tu je, tak jako všechny jiné země, aby byla využita!" namítal Grunnarch.

„Využita ano, ale ne zneužita nebo zničena! Pravé když lidé ničí to, co jim slouží, trpí bohyně nejvíc."

„Ty, stejně jako tvůj král, jste moudří na svá léta," uvažoval Seveřan. „Nelíbí se mi myšlenka, že mí lidé jsou zodpovědní za to, že do země bylo zaneseno zlo."

„Snad nám můžeš pomoci je vymýtit." Tristan mluvil vážně a upřeně hleděl svému hostu do tváře.

„Jsem vám dlužen za svůj život. Žádejte, co chcete. Bude-li v mých silách vám to dát, budete to mít."

„Prozatím budu rád, budeme-li přátelé," řekl Tristan srdečně. „Připijme si. Na mír mezi námi a mezi našimi dětmi!" Oba králové pozvedli své džbány a zhluboka pili, načež je ve stejném okamžiku s úderem postavili zpět na stůl. Tristan si

uvědomil, potlačuje říhnutí, že už mnoho vypil.

„Je čas na tanec!" prohlásila najednou Tavisha. Vstala, odepnula loutnu a zkontrolovala naladění několika uvolněných strun. Horliví Ffolkové odsunuli některé stoly stranou a Tristan se obrátil k Robyn, připraven skočit si s ní. Zmateně potřásla hlavou a on se k ní, znovu znepokojen, nahnul.

„Je mi líto," řekla slabé. „Vůbec se necítím dobře. Myslím, že bych měla jít raději do postele."

Nabídl se, že ji doprovodí do pokoje, ale ona odmítla. „Dobře, vzbuď mě, jak začne svítat," navrhoval. „Vyjedeme za úsvitu."

Pochybovačně se na něj podívala. „Vzbudím tě tedy," řekla s úsměvem, „ale překvapíš mě, jestli odjedeme dopoledne!" S nuceným úsměvem opustila sál.

Tristan se otočil zpět ke stolu a vrazil do někoho, kdo tam ještě před chvílí nebyl. S překvapením uviděl rusovlasou ženu, jak si utírá ze zástěry obsah rozlitého džbánku. „Promiňte," řekl. „Dovolte - "

„To je v pořádku," přerušila ho. Usmála se a vrhla na něj výmluvný planoucí pohled, který mu rozproudil krev v žilách. Předtím si nevšiml, jak je půvabná.

„Posaďte se sem," řekl a sám nevěděl, proč nabízí místo, které právě uvolnila Robyn. „Posuň se, Newte." Odsunul kouzelného draka stranou a Newt s rozhořčeným „Hm!" zmizel.

Žena mu podala další džbánek, když ztěžka dosedl vedle ní. Mlčky se na ni díval, zatímco všude v sále vstávali Ffolkové k tanci za hudby Tavishiny loutny. Z jejích očí na něj zářilo něco velmi přitažlivého i trochu šibalského.

„Jsi velmi pohledný král," řekla tiše. Měla tlumený a chraplavý hlas.

Zamotala se mu hlava a spontánně v něm vznikla neovladatelná touha. Její ruka mu lehce dopadla na nohu a on ucítil palčivý stisk jejích prstů.

„Kdo jste?" Když pokládal otázku, uvědomil si, že její odpověď pro něj nebude znamenat nic. Nezáleželo na tom, kdo je. Věděl jen, že ji chce s takovou tělesnou touhou, jakou ještě nikdy nepocítil.

Tristan si neuvědomoval nebo se rozhodl ignorovat znepokojený výraz Pawlda a Randolpha, když tito jeho přátelé vrhali postranní pohledy na svého krále. Nevšiml si Pontswainova jízlivého pošklebování a dokonce ani divokého hněvu planoucího v Darythových očích. Calishita se na dívku mračil, ale ta stiskla královo stehno pevněji.

Náhle se postavila a odvířila od stolu. Volný oděv splýval po plných křivkách jejího těla. Když zmizela, Tristan se s klopýtnutím postavil na nohy. Vyvstal v něm zoufalý strach - nesmí ji nechat utéct.

„Pane?" ozval se za ním Darythův nervózní hlas.

Otec Nolan vstal a položil ruku na Tristanovu paži, aby ho zadržel, ale král ji zlostně setřásl. Kněz se silou Tristanova planoucího pohledu svezl zpět na židli.

Pak už měl král oči jen pro svůdnou bytost, která oklikami prchala obrovskou místností. Prošla dveřmi na ztemnělou chodbu. On ji sledoval a nedočkavě k ní spěchal, ale ona unikla a hnala se po schodech nahoru do královských pokojů. Na prvním schodu zakopl, ale znovu získal rovnováhu a šel za ní.

Nějakým způsobem našla jeho ložnici a on ji následoval dovnitř. S bouchnutím za sebou zavřel dveře. Spadly z ní šaty a pohled na její nahotu mu vzal dech. Vrhl se k ní a oba dopadli na ohromnou postel, když se mu předtím jeho vlastní tunika svezla bez povšimnutí ke kotníkům.

Jeho mozek zachvátila touha, která mu udávala jasný cíl a hluboký smysl. Nic nemohlo být důležitější než tato vášnivá a smyslná žena, která byla pod ním.

• • •

Newt ze své neviditelné pozice vedle ještě nedávno plného džbánu piva zamžoural na Tristana a Robyn. Potlačil říhnutí a zašilhal. Co se děje?

To není Robyn! Dráček si s leknutím sedl a pozoroval tu ženu - tu děvku! - jak odvádí nešťastného Tristana ke dveřím. To není správné, to vůbec není správné! Kam šla Robyn? Co zamýšlí ta hrozná bytost s jeho přítelem?

„Zachráním ho!" prohlásil a znovu zamrkal. V mysli se mu už honily klamy, které by mohl použít, třeba hnízdo hadů v jejích vlasech nebo velká tlustá bradavice přímo na ní -

Ale nemůže je nechat odejít. Dveře se už za nimi zavíraly. Newt vyskočil do vzduchu třepotaje křídly. Ale co to? Účinkem piva se mu neovladatelně zatočila hlava. A co se mu stalo s křídly? Proč ho nesla tímto směrem? A kde se tu náhle vzal ten velký sloup - těsně před jeho nosem?

Nikdo v sále neslyšel slabé bum, jak Newt do sloupu narazil, a ten, když lehce dopadl na podlahu, viděl jen tmu.

• • •

Když byla Robyn za masivními dubovými dveřmi vedoucími do jejího pokoje, začala se téměř hned cítit lépe. Náhlá nevolnost ji přešla a ona usoudila, že to muselo být kombinací vzrušení a velkým množstvím jídla a vína. Lehla si na svou známou péřovou matraci a chvíli se obírala tím, jak strašně je na Tristana hrdá.

Je to skvělý král! Vždycky cítila, že je před ním veliký osud, ale teď viděla, že se začíná uskutečňovat. Kéž by ukončil staletí svárů mezi Seveřany a Ffolky! A když to vykoná, kam půjde pak?

Z celého srdce doufala, že bude tu pýchu a pokrok moci sdílet s ním, že budou moci mít děti a vnuky, kteří budou svědky toho, jak jejich odkaz žije dál. A cítila jistotu, že s ním po svém boku zvítězí nad zlým knězem a jeho legiemi v údolí Mvrloch.

Náhle se posadila a vzpomněla si na oslavu dole v sále. Nemoc ji přešla. Nebylo důvodu, aby tam nešla zpět a nebavila se. A Tristan byl zklamaný, to ví, když odešla. Hlodal v ní pocit viny, neboť věděla, jak důležitý je pro krále příjezd domů. Nebylo důvodu, proč nestrávit noc zábavou, než se vydají na výpravu. A ona opravdu ráda tancovala.

Sešla dolů a s překvapením viděla, že tam Tristan není. Daryth také opustil společnost, jakmile ji dveřmi viděl přicházet. Zdálo se jí, že vypadá rozzlobeně. Pawldo a Randolph vypadali, že neví, kam král šel, ale jejich odpovědi, když se jich ptala, zněly nuceně.

Možná se mu také udělalo špatně. Mohli sníst zároveň kus zkaženého jídla? Znepokojena se vydala zase nahoru po schodech. První, co je třeba udělat, rozhodla, je zkontrolovat jeho pokoj.

• • •

Tristan si nevšiml, že se za ním rozletěly dveře, ale náhlý proud světla pochodně přerušil jeho soustředění. Doletěl k němu Robynin hlas, jakoby z velké dálky.

„Tristane? Co se děje? Co -"A pak, když se otočil a pohlédl do otřesené tváře druidky, naprosto vystřízlivěl. S ústy otevřenými údivem Robyn sklonila pochodeň. Žluté plameny ozářily nedozírnou hloubku bolesti v jejích zelených očích. Zkusil si sednout, ale jeho tunika ho zradila a on se natáhl přes ženu, která se smála rozkoší.

A pak se dveře pokoje s prásknutím zavřely. Silou, která otřásla kameny hradu a vyslala ozvěnu, odrážející se dlouhými prázdnými chodbami jeho srdce.

• • •

Nahoře, na pozadí purpurového moře, se míhaly temně zelené postavy. Proud těl se valil celé minuty. Vlnící se postavy, proplouvající s lehkostí hlubinami, byly temné, šupinaté a tiché, stále tiché. Ysalla celou tu dobu hleděla vzhůru a pozorovala, jak se armáda nad ní shromažďuje. Ústa měla zlehka rozevřená a rozeklaný jazyk jí, aniž si toho všimla, vystřeloval ze chřtánu sem a tam.

Armáda narůstala v moři jako mrak, zastiňujíc slabé sluneční světlo, které proniklo až sem dolů, a obklopila Ysallu vítanou temnotou. Síla rytmického hukotu Písně Hlubin naplnila moře okolo ní a vnesla jí do duše divokou radost.

Pod ní, na dně rozlehlého podmořského kaňonu se shromažďovala další armáda. Byl to sbor, který se soustavné vlekl a postrádal rychlost a grácii plovoucích sahuaginů, ale disponoval svými vlastními hrůzami vůči jakémukoli nepříteli.

V té chvíli byla armáda tvořena výlučné ze smrti. Šourající se mrtvoly, oživené temnou mocí její víry, mlčky očekávaly rozkaz.

Její rozkaz.

Ysalla byla Baalova kněžka, svým způsobem tak mocná jako Hobarth. Avšak zatímco Hobarth vládl říši vzduchu, země a světla, Ysalla praktikovala své umění v temných, mrazivých oblastech pod hladinou moře.

Jakožto Strážkyně vajec vládla svému šupinatému společenství společně se Sythissalem, králem. Její kněžky -žluté, štíhlé stvůry, kontrastující s robustními zelenými válečníky, kteří tvořili většinu svého druhu - vykonávaly Baalovu vůli, tak jak byla oznámena jejich paní.

Ysalla a Sythissal teď shromáždili mnohem větší armádu, než jakou pamatovali Obyvatelé hlubin. Vedle legií divokých sahuaginských válečníků bojovali na jejich příkaz mrtví z moře - námořníci, kteří se utopili v mořích Moonshae a byli oživeni Baalovou mocí, aby sloužili zlu jako nemyslící služebníci. A teď měli i zbytky armády Černého čaroděje. Tito vojáci, většinou lidé, ale i zbytky mrtvých z brigády obrů, pochodovali vedle mrtvých z moře na rozkaz Ysally.

A nad nimi všemi pluly legie hladkých sahuaginů, připravených vyrazit z příboje a zpustošit země jak Seveřanů, tak i Ffolků. Čekali už jen na příkaz k pochodu.

Armáda, svolaná jednotvárným rytmem Písně Hlubin, se shromáždila ve městě Kressilacc, hluboko pod úzkou říší lidí. Tísnila se mezi věžemi a domy rozlehlého města na dně moře a píseň jí dodávala sílu a dravost.

Na východě byla odražena a utrpěla ztráty díky schopnostem nového krále a moci Matky země. Ysalla vycítila, že bohyně už nepředstavuje takovou hrozbu jako dřív a že nový král je nenáviděným nepřítelem. Král se stal novým ohniskem Baalova hněvu, a tak ten nasměroval svou kněžku k západu.

Ke Corwellu.

Ysalla pronikavě křičela ze svého chrámu vysoko na hradební zdi Kressilaccu tvořené kaňonem a svolávala kněžky do boje. Sythissal shromáždil své legie a ty začaly pochodovat na západ. Popohnané Baalovým rozkazem budou postupovat k pevnině a zpustoší všechny lidské osady, které tam najdou. Seveřany nebo Ffolky, na tom nezáleželo - Spáry hlubin budou zabíjet nemilosrdné.

Bůh vraždění před nimi pohupoval lákavou odměnou; Povraždí-li lidi kolem pobřeží a zničí-li gwynnethské přístavy, Baal je odmění způsobem, o jakém by Ysalla mohla jen snít.

Neboť vyjdou-li z boje jako vítězové, Baal jim slíbil, že potopí ostrov. Gwynneth a vlastní Corwellské království zmizí ve vlnách a stanou se trvalou říší sahuaginů.

• • •

Matka země vládla nad Moonshaeskými ostrovy mnohem déle než kdokoli z lidí, kteří si tam založili domov. I vznešení Llewyrrové, elfové, kteří kdysi prohlásili ostrovy za vlastní, přišli do země, kde už bohyně bez protestů vládla.

V těch desetiletích a staletích byla svědkem zrození tvorů, zdeformovaných genetickou chybou. Spatřila kruté následky nemoci, jež často deformovala a mrzačila zvířata, která se toulala jejími územími. Příliš často byla nucena snášet následky války, nejkrutějšího z těch zločinů, neboť nebyl nevyhnutelný. Všechny její lesy vyhořely, celé vesnice padly mečem nebo sekerou či zápalným kouzlem čarodějnictví.Ale nikdy nebyla svědkem většího rouhání, než jakým byly Děti Baala. Sama jejich existence byla výzvou rovnováze a jejich zrození, způsobené kouzlem Temné studny, bylo výzvou její duši.

Dívala se na všechny bytosti ostrovů jako na své potomky, ale toto překračovalo všechny meze. Snad nejvíc krvácelo její srdce kvůli osudu velkého hnědého medvěda. Grunt byl velmi dlouho, podle lidských měřítek, věrným služebníkem a ochráncem Genny Měsíční zpěvačky a zničení medvěda a jeho následné zvrácení v nástroj zla byly nejkrutější rány ze všech.

Ale všechno její vědění, uvědomování si a rozhořčení pomalu mizelo s tím, jak rostla její slabost. Obklopila ji temnota, rozšiřující se prázdnota smrti.

A pak už nevěděla nic.

4 Na křídlech větrů

ROBYN SE OTŘESENÁ - A PLNÁ ZÁRMUTKU obrátila - hněv se dostaví až později - a klopýtala zpátky do svého pokoje. Tam našla útočiště v Arcanových svitcích. Ponořila se do těchto talismanů víry a hledala odpovědi, které neexistovaly.

Křičel v ní slabý hlásek. Proč? Proč by mě tak podváděl? A pak byl ten tklivý hlas přehlušen chladným hněvem. Zuřivost v jejím nitru sílila jako nepřirozený jed, který ji zraňoval, ale zároveň se obracel v prudké opovržení k mladému králi, jenž se před několika hodinami dožadoval její lásky.

Robyniny dveře se otřásaly vytrvalým bušením a ona si nejasně uvědomila, že venku stojí Tristan a volá její jméno. Neodpovídala a on po chvíli odešel a nechal ji, aby se vrátila ke svitkům.

Každý z nich představoval list slabého pergamenu, nadepsaného nahoře magickým znakem jednotného stylu, zobrazujícím kvetoucí růži v kruhu planoucího slunce. Pergameny se samy stáčely, vytvarovány dlouhým uskladněním v trubičce. Každý z nich byl popsán podivnými magickými znaky, symboly, které Robyn nikdy předtím neviděla.

Všechny svitky měly stejný okraj, provedený zeleným inkoustem - neznatelně přecházejícím v tlumeně hnědý. Drobné nápisy byly olemovány trnitými stonky růží, které rámovaly každou stranu. V každém rohu stonky obtáčely živoucí obraz slunce a pak se nahoře uprostřed setkaly ve složitém zobrazení vlastního růžového květu.

Druidka sklopila oči k nápisu na straně. Magické znaky vypadaly, jako by tancovaly a míhaly se jí před očima. Zakalil se jí zrak a čelo jí pulzovalo tupou bolestí, ale ona je nepřestávala zkoumat. Bušení v její hlavě přerostlo v dunění a zdálo se, že znaky po celé straně kličkují, jako by jí chtěly uniknout.

Postupně, silou vůle, si začala přizpůsobovat text tak, aby mu rozuměla. Chvění znaků ustalo a každý z nich ležel na straně ochable a nehybně jako normální nápis. Bušení v hlavě se zmírnilo, a když se tak stalo, znaky bylo vidět jako symboly a význam symbolů se vyjasnil.

Když četla, dovídala se o tajemstvích větších, než jaká si kdy představovala. Svitky byly dokonale zachovalé, ale neuvěřitelně staré. Byla si jistá, že dokonce časově předcházejí věku Cymrycha Hugha, což bylo před nejranější dobou Ffolků.

Věřila jsem, že ty, Tristane Kendricku, budeš vůdcem tak velkým jako Cymrych Hugh. Sjednotíš Ffolky, myslela jsem si. Budeš světlem, které z našich zemí vyžene zlo. Jak jsi mě mohl tak zklamat?

První ze svitků vyprávěl o bozích z plání a o křehké harmonii moci, která se přelévala sem a tam mezi dobrem a zlem, řádem a chaosem. Viděla, že se její druidská nauka o rovnováze v tomto boji odráží, a cítila, že poselství nových bohů se až tak neliší od její víry v bohyni Matku zemi. Dávno už znala čtyři živly, vodu, zemi, oheň a vzduch, a svitky slibovaly tajemství o větru a kameni, oceánu a plamem.

Text na svitcích byl duchovní povahy a jejím očím byl neznámý. Z některých symbolů - z těch, ve kterých cítila největší sílu - ji pálily oči, když se na ně podívala. V magických znacích se skrývalo nějaké mocné kouzlo. Ale přinutila se tu bolest a nepříjemný pocit přemoci. Kdyby byla slabší, symboly by ji mohly oslepit nebo by z nich mohla zešílet, ale ona byla tak vycvičená, že přizpůsobila moc svitků své vůli a zvládla je. Místo hrozbou se svitky staly zdrojem duchovního rozvoje a růstu.

Jak strašně jsem chtěla mít s tebou dítě... naše dítě. Bylo by bývalo tak silné. Bylo by bývalo tak moudré! Mohli jsme toho spolu tolik vykonat, ty a já. Jak jsi mě mohl tak zradit?

Další ze svitků obsahoval příběh o živlech a vyprávěl, jak jich bohové využili při stvoření Říší. První mezi nimi byla valící se mohutná masa moře. Moře, věčné, nevyrušitelné z klidu a neměnné, vyznačovalo hranice světa od úsvitu časů. Pevně se přidržujíc tenké stránky svitku Robyn postupně poznávala bohy jako bytosti moře a z moře, jako síly, jejichž prapůvodní podstatou je nekonečnost oceánů.

Tys také mohl být silou prvotní moci, Tristane. Tvé znamení mohlo být tak rozlehlé jako oceán! Tvá moc, se mnou po tvém boku, by byla sahala stejně hluboko, tvůj odkaz by byl býval tak věčný jako samo moře!

Pak vzala pergamen, který vyprávěl o tajemství kamene. Četla o pozvednutí země, ponuré a mrtvé, ale mohutné a pevné, z mořských hlubin. Tak vznikly Říše a jejich země vytvořila základ pro vše, co bude následovat. Kámen byl tělem světa a v tomto tajemství - a v ovládání kamene slibovaného svitkem - začala cítit naději pro své družky druidky.

Tys byl mým základem, mou skálou! Byls nebem, ve které jsem vkládala své naděje, nejen pro nás a naše, ale pro zemi a obyvatele ostrovů! Mohl jsi být neotřesitelnou základnou pro generace růstu a míru a pokroku!

Následující svitek vyprávěl příběh ohně. Ohně, horkého na dotek, vražedného a očistného svým žárem. Oheň byl kovárnou světa, jiskrou, ze které se vyvinulo všechno to množství života, které začalo žít na ostrovech.

A žár vášně, která v životě spaluje. Jak tě ten žár mohl tak snadno strávit? Jak jsi mohl být tak slabý?

A nakonec přečetla příběh větru, dechu, který dal světu život. Všem věcem se dostalo životaschopnosti skrze vítr, dozvěděla se. I rostliny dýchaly a vzduch byl plavidlem, které přiváželo životu zdraví a odváželo odpad a zkázu. Vítr, tak jednoduchý a nedotknutelný, a přece tak pronikavý a silný. Bez vzduchu, který byl jeho prostředníkem, by nic nemohlo žít.

Byla naše láska tak mlhavá, tak slabá? Mohl jsi být tak povolný, že stačil dotek ruky cizí ženy, aby tě odpoutal ode mě? Copak držet tebe znamená totéž co zadržet vzduch - jsi tu, když vdechnu, ale zmizíš, když dech opustí mé tělo?

Když východní oblohu zbarvil úsvit, její žal zeslábl a vystřídal ho zápal chladného hněvu. Postavila se tváří v tvář skutečnosti Tristanovy zrady a zjistila, že mu nemůže odpustit.

Neviděla zář, která se kolem ní chvěla, když vstala. Tělo jí pulzovalo silou. Její duše se zmocnilo kouzlo svitků. Její tělo se stalo zemí, její krev vodou.

V duši jí plál jasný oheň hněvu, když stála u okna a dívala se na východ směrem ke vzdálenému údolí Myrloch. Tam, v očekávání svého vysvobození, stály druidky. Už nepotřebovala pomoc meče po svém boku, zvláště ne meče, který drží ruka tak nestálá, jako je ruka jejího krále. Síla v ní žhnula a ona prolezla oknem, vysoko nad nádvořím, a vydala se vysvobodit své družky.

Se závanem vzduchu byla pryč. Její tělo zmizelo ještě předtím, než začalo padat. Od Caer Corwellu prudce zavanul vítr. To se Robyn, druidka z Gwynnethu, stala větrem.

• • •

Sup se znovu vznesl nad Caer Corwell. Tentokrát letěl pryč od moře. Jeho bystré oči pátraly východním směrem po temnotě na zemi, která byla jeho cílem. Dva dny pták neúnavné letěl, dokud nepřekonal bezútěšné a černé oblasti, které značily jeho cíl.

Genna, druidka - ale také Kazgoroth, Baalův služebník - dorazila k brlohu svého pána v Temné studni. Její tělo se snadno přeměnilo zpět v tělo druidky a ta tiše informovala svého pána, že úkol byl proveden.

• • •

Tristan se rozzuřeně hnal do svého pokoje. Robyn na jeho klepání neodpovídala a všechna jeho hanba, všechno zklamání se teď změnilo v hněv, namířený proti ženě, která, jak cítil, mu to přivodila. Prohnal se dveřmi, připraven ji udeřit nebo kopnout. Vyžene ji ze svého hradu!

Ale už byla pryč.

Otupěle si sedl na postel. Zamlžení mysli z pití z něj spadlo a on přemýšlel o té ženě. Nepřipadalo mu zvláštní, že ji nikdy předtím neviděl. I když byl ještě princ, nikdy neprocestoval celý Corwell. A přesto, ona jako by ho znala. A účinek jejích očí a těla na něj působil jako silná droga-

Pomalu nabyl přesvědčení, že to byla lež, že ho nějak očarovala, aby zradil svou milou. Jeho mysl nechtěla přijmout fakt, že se zrada stala, protože měl slabou vůli.

Vzpomněl si na oslavu v, sále, která stále pokračovala. Až se přiblíží půlnoc, dosáhne hlučné veselí svého vrcholu. Hořké vědomí hanby ho nepouštělo z místa. Nemohl by snést pohledy přátel a poddaných, které by na něj padly. Bezděčné mu na mysli vytanul Darythův palčivý obviňující pohled, když opouštěl sál.

Čím déle seděl a hloubal, tím se jeho nálada zhoršovala. Vyskočil a v tichém hněvu měřil svými kroky velkou ložnici. Vynahradí to Robyn, přísahal. Půjde do údolí Myrloch a bude tam čelit zlu s mečem Cymrycha Hugha! Tak pozná, jak hluboká je jeho láska k ní.

To jaksi učinilo jeho ostudu snesitelnou. Odešel z pokoje a pomalu prošel kolem dveří Robyn. Měl pokušení zaklepat, avšak místo toho chvíli tiše poslouchal, ale neslyšel nic.

Pak sešel širokým schodištěm dolů a znovu vešel do Velkého sálu. Tavisha stále hrála na loutnu a většina přítomných seděla tiše, upoutána baladou o mladých milencích. Král se opatrně vrátil k hlavní tabuli.

Když si sedl, ostatní se otočili. Pawldo se jeho pohledu rychle vyhnul a v Darythově tváři král viděl zklamání, ba i hněv. Víc ho ale znepokojoval pobavený potměšilý pohled, kterým se na něj díval Pontswain. Grunnarch Rudý se příjemně usmíval, zřejmě nejsa si vědom ničeho nepatřičného.

Král se směle podíval na své druhy, ale cítil, jak se mu do tváře hrne ruměnec hanby. Nevadí. Přátelé mu odpustí, až jim vysvětlí svůj plán. A na tom, co si myslí Pontswain, mu záleželo velmi málo.

Tavisha se vrátila ke stolu, když se Tristan předklonil, aby promluvil ke svým přátelům, kteří tu byli shromážděni. Ffolkové u ostatních stolů tomu vůbec nevěnovali pozornost, protože se znovu začali bavit spolu. Král neviděl žádnou stopu po rusovlasé ženě, a pocítil proto velkou úlevu.

„Ráno se s Robyn vydáváme do údolí Myrloch. Tam se postavíme tomu bídnému knězi a zničíme ho - a až se vrátíme, oslava může začít doopravdy!"

Daryth zvedl překvapením obočí, ale na tváři mu zůstávala maska zachmuření. Pawldo přikývl a Tavisha, která dorazila ke stolu, když to oznamoval, zářila.

„Tentokrát tam ale pojedu s vámi!" prohlásila bardka. „Určitě z toho bude píseň, která přetrvá navěky!"

„Mou sekeru budeš mít také po svém boku!" prohlásil vážně Grunnarch a mladého krále tím překvapil.

„Děkuji ti, Grunnarchu. Ale nemůžu - nechci - tě žádat, abys nás při tomhle poslání doprovázel. Povedeme bitvu o srdce Corwellu, ale je to bitva, kterou musí vést Ffolkové." Rudý král se zamračil a Tristan byl zvědav, zda svého hosta neurazil.

„Můžeš vykonat větší úkol, Grunnarchu, mohu-li to od tebe žádat," dodal rychle. „Můžeš jet ke svým lidem a říci jim o našem míru? Říci jim, že čas válek mezi Ffolky a Seveřany je pryč?"

„To není úkol pro bojovného krále!"

„Možná ne. Ale já tě žádám, můžeš to udělat? Nepřátelé našich ostrovů nejsou jen v srdci Gwynnethu. Sahuagi-nové, kteří zaútočili na naše lodě, jsou toho dostatečným důkazem. Dones svým lidem zprávu o našem spojenectví a můžeme sjednotit své síly, kterými porazíme všechny naše nepřátele!"

Grunnarch vypadal pochybovačně, ale zůstával zcela klidný.

„Budu muset přenechat správu hradu ve tvých rukou o něco déle," pokračoval Tristan, otáčeje se na Randolpha.

„Půjdu s vámi," oznámil Daryth, ačkoli v jeho tváři zůstával zachmuřený pohled.

„Někdo vás dva bude muset udržovat při životě," zamumlal Pawldo. „Jako obvykle bych to mohl být třeba já!

Tristan pocítil náhlou úlevu, když jeho dva staří kamarádi oznámili svůj záměr. Předtím si neuvědomoval, jak mnoho pro něj jejich podpora znamená. Vzpomínka na zahanbení ustoupila v jeho myšlenkách do pozadí, když se teď urychlilo plánování výpravy. Ale pak si všiml koruny Ostrovů, jak září ze svého místa uprostřed stolu, kam ji umístil na začátku hostiny. Zdálo se mu, že ho její ryzost zesměšňuje a její jas mu způsobuje fyzickou bolest očí. Náhle vstal.

„Dokud bude naše ostrovy poznamenávat zlá pohroma, mé kralování doopravdy nezačne!" oznámil hostům jako

celku, když si všiml náhlého ticha, které zavládlo místností. „Nechám korunu, symbol mých dřívějších vítězství, tady v Corwellu, aby očekávala můj vítězný návrat! Potom, a jedině potom, mi bude posazena na hlavu na mém vlastním hradě - a tady, před vámi všemi, zaujmu své místo Vznešeného krále Ffolků!"

Mezi lidmi propukl bouřlivý příval souhlasu, který krále hřál a jako by smýval jeho vinu. Bude to opravdu velká událost, představoval si. Robyn bude po jeho boku a zlo v zemi bude přemoženo!

Ve svém vzrušení si nevšiml polekaného pohledu Tavishy po prohlášení. Pozorně prohlížela korunu a pak znovu pohlédla na krále. Obdivovala ho, dokonce milovala, ale teď měla strach, že se pouští do bláznivého činu.

Tristan si znovu sedl a plánování výpravy pokračovalo. Tavisha, jak zjistil, se vrátila do Corwellu na královské statném hřebci Avalonovi ze stáje v Královské zátoce, kde ho Tristan několik měsíců předtím nechal. Jeho nálada se ještě zvýšila vědomím, že ho do údolí ponese tento zdatný oř.

Konečně byly projednány všechny podrobnosti. Hluční hodovníci opustili sál. Na jeho chvilkové koketování s rusovlasou ženou se prakticky zapomnělo. Snad to byl všechno jenom sen. Samozřejmě se zdálo logické, že Robyn na to také zapomene.

O tom se mu podařilo přesvědčit, když za úsvitu stoupal po schodech do obývacích pokojů. Než půjde spát, řekne Robyn o jejich plánech. Věděl, že bude potěšena.

Ale znovu nikdo neodpovídal a krále se zmocnil nedobrý pocit znepokojení. Zděšeně narazil ramenem do dveří a pak do nich kopl nohou. Vklopýtal do pokoje a horečně se rozhlížel. Spatřil otevřené okno se vzdušnou vyhlídkou vysoko nad nádvořím, ale druidka, i se svou holí a svitky, byla pryč.

Ve skutečnosti druidka právě vychutnávala formu svobody, jakou si nikdy předtím nepředstavovala. Jako vítr prudce vanula a vířila, plachtila a pak zpomalovala. Osvobozena od své tělesné schránky pociťovala obrovskou rozsáhlost. Svými smysly pronikla všude, vychutnávajíc dotek a vzhled a vůni světa.

Celý dlouhý den a následující noc vanula a pramálo se starala o to, jak míjí čas. Únava byla nepředstavitelnou věcí. Kolem se vlnily bažiny a ona si pohrávala a kroužila v předhůří vysočiny. Zastavila u maličké osady a kouř z ranních ohňů ji dokonce polechtal v nose příjemnou vůní.

Když kroužila ke středu ostrova Gwynnethu, vinula se pod ní bílá stužka Corwellské silnice. Nakonec rozhodla, že přišel čas obrátit se k severu, k údolí Myrloch.

Moc svitků ji úplně ovládla. Slova - vlastně magické znaky - vibrovaly silou. Teď se to kouzlo, posvěcené bohy v době dávno minulé, stalo Robyniným nástrojem. Užívala je zručně a rázně a ono se stalo novým prvkem při sledování jejího cíle.

Přiřítila se k vysočině, prohnala se nahoru údolím, burácela úzkou soutěskou. Robyn teď byla bouřkovým větrem, který nabíral sílu, když stoupal do mrazivých, pustých oblastí.

Zalesněné kopce Corwellu stále zářily zeleně, neboť jedle, které je pokrývaly, si ponechaly jehličí i přes příchod zimy. Robyn cítila, že je tu málo zvěře, protože jeleni, jezevci i králíci se na chladné období všichni přestěhovali do nižších oblastí.

Jak stoupala výš, stromy ustoupily skalnatým holým svahům. Podél mnoha hřebenů ležely obrovské skvrny navátého sněhu. Hluboké rokle přecházely ve strže a pak v údolí, která se táhla k teplé a zelené zemi vzadu za ní. Necítila, jak její kouzlo slábne, ale ono začalo ztrácet sílu. I když bylo mocné, mohlo trvat jen po omezenou dobu.

Když se dostala na velký hřeben, na vrchol, který odděloval království Udí z Corwellu od divočiny údolí Myrloch, tancovaly kolem ní sněhové vločky. A tady se bouře rázem změnila v chaos. Robyn vrazila do bariéry zla tak silné, tak pronikavé, že hybná sfla jejího letu se rozplynula v nicotu. Zatímco země za ní byla čistá a zdravá, plná přírodní vitality, teď se Robyn zarazila, když se ocitla před obrazem smrti, zkázy a rozkladu. Zpustošení začínalo na hřebenu a táhlo se celým rozlehlým údolím Myrloch.

I samotné jezero Myrloch, v paměti Robyn velké, průzračně modré jezero, podlehlo hnilobě. Bylo vidět v dálce na severu a bylo teď temné a matné, voda připomínala spíš kus poloslané bažiny než rozsáhlé jezero. Kolem se táhly mrtvé lesy a holé kostry stromů se neutěšeně tyčily nad zčernalou zemí.

Kouzlo, které ji doneslo tak daleko, se ztratilo před tváří mnohem silnější a bezprostřednější moci. Ve zlomku toho okamžiku se Robyn vrátilo tělo. Narazila na skálu, na hřeben nejvyššího vrcholu, a ležela tam omráčená, chvěla se a krvácela.

Ale nejhorší zranění postihlo její duši. Znesvěcení tak rozlehlé oblasti a její celková zkáza přetrhávaly každé vlákno její víry. Jak se může vypořádat s takovou mocí?

Nejasně si uvědomila, že její paže leží za ní, zkroucená v nepřirozeném úhlu drsnými kameny. Mírně se pohnula a ramenem jí projela bolest.

Bezprostředním utrpením se její pozornost vrátila k vlastní tísnivé situaci. Sedla si, trhla sebou bolestí a zjistila, že ruka je zlomená, pravděpodobně v několika místech. Rty i ústa jí naběhly a krvácely. Odplivla a na kamení dopadlo několik úlomků zubů.

Když vzhlédla, před očima se jí znovu objevilo rozlehlé údolí a ona zasténala zoufalstvím. Studený vítr, teď už neživá věc, ji táhl za roztrhané šaty a z odhalené kůže jí vysával teplo. Kolem ní vířily sněhové vločky a bodaly ji do odřené kůže na obličeji.

Matko, zklamala jsem tě, pomyslela si zoufale. Nevěděla, jestli mluví ke své duchovní matce - bohyni, matce všech ostrovů - nebo ke své pravé matce, druidce, kterou nikdy nepoznala. Vlastně na tom nezáleželo.

Umřu na této skále. Můj hněv mě vyslal na bláznivou výpravu, ale musí být trest tak krutý?

Bolest ve většině jejího těla mizela, ale paže a rameno jí nepřestávaly pulzovat. Otupoval jí mráz smysly nebo bolest skutečně polevila?

Znovu se zkroutila mezi kameny, snažíc se vyhnout kořenu, který, jak cítila, ji bodal do zad, a pak její mysl začala pracovat. Kde nejsou rostliny, nemůže být kořen. Ten jednoduchý dřevěný tvar, který ji zlobí, musí být něco jiného.

Kousla se do rtu, aby nevykřikla, obrátila se a uviděla svou hůl zapíchnutou mezi dvěma kameny. Nemotorně ji zdravou rukou vytáhla a položila si ji na klín. Neměla suu vyvolat její kouzlo, ale její pouhá přítomnost ji nicméně těšila.

Její zrak zaujala další nepřirozená věc a ona vydechla úlevou, když spatřila trubičku ze slonoviny obsahující Arcanovy svitky. Pouzdro jí leželo pod nohama v zastíněné puklině pod převislým balvanem. S úlevou se přesvědčila, že má své talismany s sebou.

Tyto nezbytné doplňky víry jí opět vrátily naději. Snad tady nezemře. Bylo by zapotřebí víc než několik odřenin, aby byla zlomena vůle druidky z údolí! Zavřela oči a pomalu, pečlivě si zopakovala slova k jednoduchému kouzlu. Byla slabá a měla poraněná ústa. Nemohla riskovat chybné vyslovení zaklínadla.

„Matro, karelius doniti... arum!"

Šeptala slova svého zaříkadla a ramenem a po celé délce paže se jí začalo šířit hojivé kouzlo. Cítila, jak se potrhané svaly hojí, a dokonce si uvědomovala spojení, když konce roztříštěné kosti splynuly opět v celek. Po několik vzácných vteřin se v ní chvělo léčivé kouzlo.

Ale pak kouzlo sláblo a ztratilo se v posledním hojivém zachvění. Robyn zeslábla, zatočila se jí hlava a nakonec se zhroutila na své skalnaté sedadlo. Svět kolem ní na chvíli zčernal a pak se s trhnutím probudila. Na zkoušku pohnula rukou a ramenem jí znovu projela bolest, ale teď už byla snesitelnější a paže odpovídala na příkazy jejího mozku, i když váhavě.

Druidčino hojivé kouzlo nebylo silné, ale pomáhalo. A po krátké chvíli modlení je mohla použít znovu. Zavřela oči, přinutila se nevnímat bolest a uvolnila se. Zmocnil se jí známý pocit míru a ona poprosila Matku, aby jí kouzlo vrátila.

Očekávala plynulý příliv síly, která by byla odpovědí na její modlitbu, ale nedělo se nic. Znovu a pak potřetí se pomodlila za své kouzlo, ale nedostávala od bohyně žádnou odpověď. Obklopil ji mrazivý pocit strachu a osamění a ona cítila, že se už na modlitbu nemůže déle soustředit. Zasmušilá a vystrašená se pokusila pohnout.

Zjistila, že se může postavit a udělala to. Opatrně zvedla svitky a hledala měšec nebo kapsu, kam by je umístila. Spokojila se se zástěrou. Pečlivě zabalila trubičku do plátna a přivázala si ji na záda. Shledala, že na sobě má oděv, který měla v době svého očarování - šaty, zástěru, pásek a boty - společně s holí a svitky.

Ale nic jiného. Neměla ani pazourek, kterým by vykřesala oheň, ani dýku, kterou by křesala. Její oděv byl žalostně nedostatečný na chladnou noc, a už vůbec ne noc strávenou na skalnatém, sněhem bičovaném vrcholu.

Jednou se otočila a podívala se k jihu na zvlněné pahorky na úpatí, mizející v zelených vřesovištích středního Corwellu. Slunce tam stále svítilo, tancovalo mezi bílými obláčky, aby osvětlilo pahorek nebo lesík třpytivých dubů, zářících barvami pozdního podzimu.

Ale nad hlavou jí vířily těžší, hrozivější mraky. Sníh během minuty zhoustl a brzy se začal ukládat v trhlinách mezi rozlámanými skalami. Mraky ležely jako olověná přikrývka přes celou šířku údolí a vrhaly na to obrovské údolí příkrov stínu. I když to vypadalo, že sníh padá jen v nejvyšších horách, Robyn neviděla v celém hrozivém výhledu ani náznak povzbuzení nebo útěchy.

Dostala nápad a zapátrala v trubičce se svitky po pergamenu o ovládání větru, ale ten tam nebyl. Nebyla překvapena, protože věděla, že druidské kouzlo napsané na svitku zmizí, jakmile je provedeno. Usoudila, že s kněžskými kouzly je to stejné.

Ale byly jiné způsoby cestování a mnohé z nich nevyžadovaly, aby sešla dolů po úbočí této hory. Jednou letěla z Gwynnethu do Callidyrru převtělena v jestřába a určitě by tak překonala i úzké seskupení pahorků na úpatí.

Zavřela oči, vyvolala si v mysli představu ptáka a připravila se na známou změnu těla. A pak jí za očima vyšlehla oslepující bolest a ona ztěžka dosedla na drsné kamení. Rozpřáhla se do stran, rukama - ne křídly, jak čekala - vyrovnala rovnováhu a otevřela oči. Tatáž slabost, která zapříčinila, že omdlela po vyvolám hojivého kouzla, jí vysála ze svalů sílu a způsobila jí točení hlavy.

Na hrozný okamžik pocítila nával zděšení, které jí zvedlo žaludek. Co se stalo s jejími silami? Potřásla hlavou, zahánějíc strach, a hledala logické vysvětlení. Musí to být únava, řekla si - slabost způsobená zraněními a nedostatkem spánku. Určitě to přejde.Odhodlaně vyrazila k severu pěšky. Držíc svou hůl v pravé ruce jako pomůcku k udržování rovnováhy mezi zrádnými kameny, pustila se dolů dlouhým bočním hřebenem hory.

Hodinu nebo víc plynule postupovala. Chůze jí zahřívala tělo a všechna její pozornost byla zaměřena na umístění dalšího kroku. Neměla čas hloubat o svém okolí nebo situaci.

Strmý hřeben vedl až k širokému bočnímu hřebeni. Vzduch tu byl znatelně teplejší a sněžení téměř ustalo. Podívala se na šedivé mraky, které ji obklopovaly, a představovala si, že tam vidí všelijaké ohyzdné a znetvořené postavy.

Náhle s úlekem zastavila. Něco se v těch hrozivých mracích pohnulo. Spatřila to znovu. Byl to nejasný tvar, který se vznášel prořídlou mlhou, aby pak znovu zmizel v záhybech mraku. Mohl to být velký pták nebo něco jiného. Ať to mělo jakoukoli podstatu, zdálo se to mít téměř velikost člověka.

Nervózně uchopila svou hůl pevněji. Instinktivně ohledávala nohama zem, až našla široký, plochý kámen, který jí poskytl bezpečnou oporu. Celou tu dobu prohledávala očima všechny směry i oblohu. Dlouhé minuty stála ostražitě a nehybně, jen otáčela hlavou, aby viděla všude okolo.

Ale neviděla nic, nic kromě rozlehlosti náhle hrozivé přírody. Nohy ji začaly z nečinnosti bolet chladem, a tak se znovu dala na sestup. Pohybovala se teď opatrněji, obezřetně pokládala nohy na rozlámanou zem a pak hledala na obloze skrytou hrozbu.

Když měla celou délku širokého bočního hřebene za sebou, znovu se ocitla před příkře se svažujícím hřebenem. Sunula se podél kamenného ostří nože, nevnímajíc závratný spád na obou stranách. Uviděla pod sebou dvě maličká jezírka. Jedno, směrem k jihu, leželo pod bílou vrstvou ledu, tence pokrytou sněhem. Malou jezerní kotlinu přikrýval

poprašek, jen větší poházené kameny trčely skrze něj jako důkaz pevného podkladu dole.

Druhé jezero leželo směrem k severu, těsně za úzkou trhlinou v hřebeni, který značil hranici mezi Corwellem a údolím. Tady se nevytvořil led a na zemi nezůstal žádný sníh. Kameny na dně údolí byly kulaté a omleté a měly temně šedý odstín. Ve vodě samotné tlely dusivé vodní rostliny. Na hladině se mezi nahnědle zelenými úponky řas vznášely skvrny špinavé pěny.

Robyn se dostala k příkrému srázu. Podívala se na širokou římsu o dvacet stop níž a uvažovala o skoku. Druhá možnost byla obrátit se čelem ke skále a opatrně se propracovávat dolů jednou z širokých trhlin ve skalní stěně. Zároveň by ale zůstala hrozivě vystavena jakémukoli nebezpečí z nebe. Pak se znovu podívala na sráz a uvědomila si, že mírně chybné odhadnutí skoku by ji vrhlo do jisté smrti, ať už na jednu nebo na druhou stranu hřebene.

Mraky ji stále tížily, ale sestup ji dovedl daleko pod těžkou šedou masu. Několik minut na ně upřeně hleděla, ale neviděla tam žádný pohyb. Zastrčila hůl za pásek, přivázala ji v tom místě zástěrou a pak se obrátila čelem ke skále a přelezla hřeben.

Drobná trhlina jí poskytla stup a ona hmátla dolů, až uchopila rukou kamenný výběžek. Spustila druhou nohu a vklínila ji mezi dva skalnaté výstupky. A pak za sebou ucítila něčí přítomnost.

Okamžitě se při prvním pocitu zděšení pustila skály a volně padala. Když s bouchnutím dopadla na římsu, stočila se na stranu, aby utlumila sílu pádu, a pak se prudce otočila a upřela pohled nahoru.

Najednou do stěny, tam, kde byla předtím její záda, vrazil nějaký tvor. Robyn uslyšela praskám kostí, jak to cosi dopadlo záhadně tiše vedle ní. Neodvážila se na to podívat, když zoufale vytrhla hůl zpoza zad a stoupajíc si zkoumala oblohu, jestli tam nejsou další útočníci. Včasný pád jí zachránil život, neboť stvůra by byla její tělo krutě rozdrtila, kdyby byla zůstala ve stěně.

Ale co to bylo? Vedle ní leželo natažené zplihlé tělo, vydávající těžký zápach hniloby a rozkladu. Cítila, že mrtvola přitahuje její oči, ale pak upoutal její veškerou pozornost náznak pohybu na obloze.

Viděla, jak se další z těch stvůr - vypadala jako velký pták - vynořila z mraků a za ní střemhlav letěla třetí. To už byla hůl volná a Robyn ji držela oběma rukama před sebou, když nevěřícně a pak s odporem zírala na vznášející se obludy.

Blížily se tiše s doširoka otevřenými tlamami. Z hlav měly už jen kostry, ale byly to nepochybně lebky jelena. Široké hrozivé parohy, které se rozkládaly nad každou z hlav, jelení původ příšer potvrzovaly.

Ale tělo bylo opeřené a vyzáblé jako tělo obrovského supa. A každé z nich se snášelo jako jestřáb, stále neslyšně. Teď mohla Robyn vidět ostré vlčí tesáky, které každou tu hladovou tlamu vyplňovaly.

Stvůry se blížily přímo k její tváři a ona se rozmáchla holí vší silou, kterou mohlo její vyčerpané tělo sebrat. Silná hůl narazila do hlavy první příšery a srazila ji stranou, ale Robyn silou rány téměř upadla. Okamžitě na ni zaútočila druhá příšera.

Zvedla hůl a ucítila ji prásknout do opeřeného těla, když tu jí strašné parohy prořízly obličej a odhodily ji zpět na skalní stěnu. Stvůra se teď hnala na její hruď a ona jí přitlačila hůl na hrdlo. Přitom jí krev z rány na čele kapala do očí. Příšera po ní znovu chňapla, ale ona ji odrazila.

Stvůra měla černé, bezduché oči, nebo to možná byly jen prázdné oční důlky, které zíraly z prohnilé lebky. Robyn si nebyla jistá. Zuby jí znovu chňaply po levém prsu.

Náhle si byla jasně vědoma svého bušícího srdce, které téměř slyšitelně tlouklo námahou.

Příšera zaútočila znovu. Tentokrát ji Robyn udeřila do hrdla vší silou svého odporu, a když stvůra umírala, pochopila, po čem prahla. Dychtila po jejím srdci!

Mrtvé tělo jí padlo k nohám a ona klopýtla zpět hrůzou, když poprvé spatřila stvůru jasně. Jelení lebka, rámovaná pyšným mřížovím parohů, mohla být odňata tělu jelena a transplantována na bezhlavou mrtvolu obrovského orla, díky svému krvavému vzhledu. Ale ta stvůra žila!

A alespoň ještě jedna byla stále naživu. První obluda, ta kterou srazila holí na stranu, najednou vzlétla z údolí. Dlouho letěla střemhlav, ale teď zaútočila s nezmenšenou zuřivostí.

Robyn viděla přes krvavou mlhu, jak se přibližuje, a potácela se k okraji římsy. Sotva zvedla hůl a stvůra se k ní řítila s nezkrotnou silou. V tom okamžiku si uvědomila marnost dalšího boje. Jestli zůstane a utká se s příšerou, zemře, protože už nemá sil.

V tomtéž okamžiku se spolehla na svou víru a schopnosti. Kdyby ji teď kouzlo zklamalo, zemřela by. Příšera se k ní hnala se strašnými parohy rozpřaženými jako dvě desítky kopí. Ale Robyn už před útočníkem nestála. Místo toho padla na všechny čtyři a prchala k puklině ve skále. Její ocas šlehl a zmizel z dohledu, právě když stvůra narazila do skalní stěny.

Maličké srdce jí bušilo mnohokrát za vteřinu, když se obrátila a vystrašeně se podívala ze svého krytého výklenku. Nervózně švitořila, neschopná potlačit výpad. Příšera přistála venku a pokřivenými drápy sekala do trhliny. Ale chlupatý svišť, kterým teď byla Robyn z Gwvnnethu, se stáhl v otvoru dál dozadu a zlostně a vyzývavě drkotal zuby.

Pustinou klusal veliký jednorožec a držel vysoko svou bílou hlavu. Jeho slonovinový roh se tyčil jako zřejmá výzva každému přisluhovači hrůzy, který by se před ním mohl objevit.

A skutečně, Kamerynn by se radoval ze smrti jakéhokoli služebníka zla, které teď znesvěcovalo jeho domov. Celé týdny žil uprostřed prázdnoty údolí a zabíjel živé mršiny, které sloužily knězi Temné studny.

Jednou jednorožec objevil odpornou létající stvůru, křížence mezi jestřábem a jelenem, a utkal se s ní. Netvor byl neuvěřitelně zlý, ale než ho Kamerynn mohl zabít, odletěl.

Během těch týdnů bloudil kolem celého rozlehlého jezera Myríoch a sledoval, jak jezero umírá. Zpustošení se rychle šířilo a on teď zakoušel jen beznadějný pocit porážky. Kamerynn byl jen zvíře, ale zvíře takové inteligence, že obyčejný lidský intelekt byl ve srovnání s ním omezený.

Pro něj byl teď osud světa zřejmý, vepsaný ve tváři údolí Myríoch. Ta temnota a smrt si vyžádá všechno. Náhle jednorožec na místě zastavil. Zvedl hlavu ještě výš a stáhl růžové nozdry v páchnoucím vzduchu. I když k němu nedoletěl žádný pach ani zvuk, vycítil sdělení, nebo to byl výkřik o pomoc?

Jeho široké srdce zrychlilo svůj tep, když znovu ucítil jemné škubnutí ve své duši. Matka ho volá! Nemohl vědět, že bohyně leží nehybně v zemi, ochromená temnotou, ani že voláni nepřichází od ní, ale od druidky veliké víry, která byla v hrozném nebezpečí.

Ale rozpoznal výzvu a příkaz. S mohutným skokem odcválal jiným směrem, dusaje po mrtvé zemi. Jako úzký buj proužek uháněl krajinou nepřetržité černi uposlechnout volaní ve své duši.

5 Do tmy

TRISTAN OTEVŘEL TRUHLU A OKAMŽITĚ HO ovanul zatuchlý pach se vzpomínkami na otce. Pomalu vdechoval a radoval se z nich tak, jak se nikdy neradoval ze svého otce, dokud ještě žil. Pak vzpomínky setřásl a sáhl do velikého kufru.

Stříbrné kroužkové brnění se bezvadně lesklo, jako by je tam byl položil včera. Ve skutečnosti tu brnění leželo nerušené od konce války s Temným příchozím před více než rokem.

Zvedl drátěnou košili a znovu si všiml úžasné lehkosti kovu, čisté vlastnosti mistrovské práce. A přece zkušenost mu ukázala sílu brnění. Už nejednou mu zachránilo život. .

A udělalo by to znovu, neboť zůstávalo s ním jako důvěryhodná ochrana. Ne jako jeho druhové, čert je vem! Ne jako Daryth! Calishita na něj celé dopoledne nepromluvil a s nevrlou soustředěností se věnoval vlastním přípravám. Dokonce i Pawldo byl zaražený.

Jistě, všichni měli starost o Robyn, stejně jako on. Ale najdou ji, zachrání ji. Tristan věděl, že ano.

Zvedl si dědictví po otci na ramena a ucítil, jak plnou vahou spočinulo na jeho těle. Měl z brnění dobrý pocit, jako z tuhého pláště, který ho chrání před smrtícími útoky nepřátel. Kéž by poskytovalo stejnou ochranu před bolestí, která vycházela z jeho srdce!

Rozzlobeně tu myšlenku zahnal. Pocit viny je pro slabochy! Pomalým krokem prošel hradem, dolů po schodech a ze dveří a pak přes nádvoří do stáje. Tam našel Avalona. Velký hřebec mu lehce zaržál na pozdrav.

O koně bylo dobře pečováno. Když mu král přehodil přes hřbet těžké sedlo, viděl, jak se Avalonovi leskne sněhobílá srst a nozdry se mu chvějí nedočkavostí, jako by cítil blížící se dobrodružství. Dychtivě se vzepjal, když Tristan připevnil řemenem sedlo a naložil pár svých zásob do sedlových brašen.

Jen nejasně si všiml Tavishy a Pawlda, kteří si na jiném místě ve stáji připravovali své vlastní koně, valacha a malého poníka. Pawldo byl na cestování a dobrodružství dobře vybaven tuhým koženým oděvem a spolehlivým mečem. Tavisha si vypůjčila krátký meč z hradní zbrojnice. Přivázala jej řemenem k sedlu, aby mohla držet loutnu. Její sedlové brašny se vzdouvaly rozmanitými jídly a několika měchy silného vína.

Newt a Yazillicklik nedočkavě a zmateně poletovali sem a tam. Obě kouzelná stvoření se nemohla dočkat návratu do údolí Myrloch, ale skřítkova přirozená plachost mu nedovolovala mluvit, když všichni ostatní zůstávali potichu. Když si však všiml obtíží, které má Tavisha s balením svých hojných zásob, nabídl jí pomoc. Bardka mu nakonec přidělila měch s vínem.

Jindy upovídaný Newt se zdál být neobvykle zaražený. Jeho šupiny měly dnes dopoledne nezdravě zelenou barvu. Čekal na jednom z velkých trámů ve stáji, než budou ostatní hotovi, a pak sletěl na hrušku Tristanova sedla, kde pojede.

Daryth už seděl obkročmo na své kaštanové klisně a čekal na ně s Canthusem na dvoře. Stříbrný scimitar mu klidně spočíval na stehně. Daryth se díval k bráně a ignoroval zbytek skupiny, která se shromažďovala na nádvoří.

Tristan vrhl mrzutý pohled na ostatní, když se seskupili před bránou. Všichni si naléhavě uvědomovali nepřítomnost Robyn, tím si byl jistý. Jeho rozpaky způsobily, že mu zhrubl hlas, když vyjížděli.

„Robyn je pryč. Jsem si jistý, že si to namířila do údolí Myrloch k hájku Velké druidky. Budeme ji sledovat a najdeme ji." Pobídl koleny Avalona, velký hřebec se dal do rychlého klusu a prohnal se strážním domkem, zatímco ostatní druhové zůstali vzadu.

Tristanovi se nechtě vybavily v živých podrobnostech události předchozí noci. Jak mohl Robyn tak zranit? Co mu to jen mohlo proletět hlavou? Něco v něm chtělo stále prohlašovat, že ho ta žena nějak uhranula, použila zlé kouzlo, aby ho ošidila svými půvaby. Ale měl za to, že to není pravda.

Tristan si neustále uvědomoval Robyninu nepřítomnost, i když se snažil nebrat v úvahu svou roli v jejím náhlém odchodu. Kroužkové brnění jeho otce mu ztěžka spočívalo na ramenou a brzy ho začalo tlačit sedlo. Nicméně ji najde. Tím si byl jistý. Ostatní mohou jet s ním nebo zůstat doma.

Vlastně mu na tom nezáleželo.

• • •

Severní vítr kvílel hrozbou blížící se zimy, ale osamělá válečná veslice Grunnarcha Rudého prořezávala hřeben každé obrovské vlny, jako by již cítila bezpečí svého domovského přístavu. Osazena třiceti svalnatými Seveřany, z nichž několik Grunnarch získal v corwelských krčmách a jednoho osvobodil z městského vězení, uháněla štíhlá veslice k severu.

„Drž směr!" přikázal král kormidelníkovi, když přecházel na příď. Šedivá voda se vlnila na všech stranách, kam až dohlédl. Na Moonshaeské moře se snesl soumrak a myšlenky Rudého krále se obrátily k domácímu krbu, k velkému zakouřenému radnímu domu u pobřeží a k přívětivému objetí své ženy.

Nebude dlouho trvat a to všechno bude zase jeho. Toto vědomí mu přinášelo úžasné potěšení. Opravdu, příjezd

domů byl vždycky příjemný, ale tentokrát bude příjemnější než jindy.

Přesto jeho pohled spontánně padl na šedé vlny, které se pomalu měnily v černé, jak ubývalo světla. Vybavil si sahuaginy, kteří se vyřítili ze záhadných hlubin a vyžádali si životy tolika jeho krajanů.

Rybí muži stále číhají tam dole, to věděl určitě. Nebyl si jistý, ale domníval se, že jejich drancování neskončilo. Grunnarcha ani nenapadlo, že hrůzy sahuaginů sotva začaly.

• • •

Velký pes neomylně razil cestu, vybíraje nejsnadnější pěšinu skalnatou soutěskou. Za ním šel Tristan, který vedl Avalona za uzdu. Zvedl se vítr a on si volnou rukou přitáhl plášť těsněji kolem sebe. Když po kopcích na úpatí stoupali na vysočinu, jejich postup se poprvé za čtyři dny cesty zpomalil. Z dřívější výpravy do údolí Myrloch Tristan věděl, že toto je nejdrsnější část cesty.

„Pojďme ulovit pár Firbolgů!"

Návrh vyšel ze zadní části Avalonova sedla, kde si pohodlně hověl Newt. Tristan si kouzelného draka nevšímal, ale z jedné sedlové brašny se odklopil kryt a odhalil Yazillicklika.

„Jsi b- blázen?" zakoktal a jeho maličké antény se vzrušeně chvěly. „M - musíme najít Robyn - Robyn!"

„Možná ji chytil nějaký Firbolg! Chci tím říct, že to je pravděpodobné stejně tak jako cokoli jiného, když se ptáte -"

„Buď zticha!" zavrčel Tristan a prudce se otočil čelem k drakovi. Newt sklonil hlavu a začal trucovat, když na něj král chvíli zlobně hleděl. Za drakem Tristan uviděl postavy Tavishy a Pawlda, kteří vedli své koně nahoru po stezce za ním. Drobná postava Darytha, která občas mizela za zatáčkou cesty, šla poslední, aby je střežila proti přepadení.

„Nebo možná aby se vyhnul mé přítomnosti," zamumlal Tristan. A opravdu, Calishita se vyhýbal jeho pohledu a nedával podnět ke konverzaci s ním. Když se každou z předchozích tří nocí utábořili, Daryth si našel nějakou výmluvu, sám odešel pryč a vrátil se, až když šel Tristan spát.

Jasné sluneční světlo při jejich dosavadní cestě, i přes svou bledou zimní záři, jako by se králi vysmívalo. Vznešený cíl výpravy se teď zdál být prázdnou vzpomínkou. Daryth by mi měl pomoci, nabídnout mi přátelství a útěchu, k čertu s ním!

Snažil se nemyslet na své činy, ale jeho mysl neúprosně přitahovala osudná noc jejich příjezdu domů. Robynina nepřítomnost ho překvapila a zmátla, ale on okamžitě vytušil, že se vydala do údolí sama. Ale jak se dostala z pokoje, aniž by vzbudila pozornost, nevěděl.

Ale teď je určitě ve velkém nebezpečí. A stejně tak si byl vědom, že ji vypudil jeho vlastní nedostatek věrnosti. V duchu se při tom vědomí schoulil, ale nebyla jiná možnost, jak se na to dívat. Podvedl ji.

„Mohla by být mrtvá!" sykl a zatřásl hlavou, aby tu obavu zahnal. Popojel rychleji kupředu a díval se na Canthuse před sebou.

Veliký pes teď stál u úzkého výklenku v hřebeni na vrcholu tohoto vysokého průsmyku. Ostrým nosem mířil do větru a majestátně hleděl do údolí pod sebou. Tam, věděl Tristan, leží údolí Myrloch. Tam bude i Robyn. Nebo v to upřímně doufal.

• • •

Svišť se tísnil ve výklenku, zatímco velký dravec se zjevně nekonečnou trpělivostí se krčil venku před puklinou. Po tři dny zůstával nehybně na místě jako socha sebe samého.

Ale pořád tam byl a čekal jen, až se objeví jeho kořist. Vypětí ze změny tvaru vyčerpalo Robyn natolik, že den a půl spala. Teď, když pomalu získávala sílu, pozorně poslouchala. Její maličká ouška, bystřejší než uši jejího lidského těla, slyšela pravidelné bušení obřího srdce. Druidka věděla, že je v pasti.

Její uši nebyly dost bystré na to, aby slyšely vzdálený klapot kopyt dole na skalách. Avšak netvor viděl a slyšel. Jeho prázdné oči hleděly na čtyři zachumlané postavy tam dole. Lidé vedli koně a před nimi šel velký pes. Peryton viděl, jak překonali vysoký průsmyk a scházejí do rozšiřujícího se údolí za ním.

Peryton sebou nervózně trhl a zatřásl širokými parohy. Příkazy jeho stvořitele byly jasné - střežit údolí, útočit na cizince, hlásit velké skupiny vetřelců.

Ale teď měl dvojí úkol, protože copak nebyl stále zaměstnán útokem na cizince, který je teď v otvoru? A přece tam dole byli také vetřelci a neznamenal jejich počet větší hrozbu? Ale kořist v pasti byla vetřelcem, který je blízko, a jak už to s hloupými tvory bývá, bylo pro perytona důležité to, co je nablízku.

A tak netvor dál střežil maličkého sviště, protože dříve nebo později se ten tvor bude muset objevit, aby se najedl. A po celou tu dobu se čtyři vetřelci se svými koňmi a psem stále zmenšovali a zmenšovali na severu.

Robyniny smysly měly teď nový aspekt. Už nebyla ochromena hrůzou. Její zranění se za předchozí tři dny nuceného odpočinku zahojila. Byla hladová a horlivá pokračovat ve svém poslání. Hrůza z příšery, která ji zahnala do maličké jeskyně, zmizela a byla nahrazena ohněm zloby, který zvolna přerůstal v jiskřivý vztek.

Snadno dospěla k rozhodnutí. Když se rozhodla uprchnout, byla spokojená. Jediné, co teď potřebovala, byl plán. Zaútočí na tu stvůru a vyžene ji od svého prahu! Ale nejdřív bude potřebovat nové tělo. Zamyslela se nad omezeným prostorem jeskyňky s vchodem méně než stopu vysokým a jen o něco širším. Bude se muset vynořit s malým, ale silným a nepoddajným tělem, vybaveným zbraněmi schopnými zabít ohavnou příšeru, která tam leží a čeká.

Napadlo ji tělo velkého vlka, ale okamžitě je zavrhla jako příliš velké pro jeskynní vchod. Pak uvažovala o těle šupinatého hada, ale uvědomila si, že chladné počasí by ji učinilo pomalou a letargickou.

A pak ji napadl tvor, kterým se stane, a jakmile na něj pomyslela, přeměnila se. Tělo se jí skrčilo do postoje hlodavce, ale protáhlo se a rozšířilo. Hřbet se-jí roztáhl, ale nezvedl se o moc výš než záda sviště. Maličké drápky se však protahovaly a zahýbaly, dokud nespočívaly na kamenné podlaze několik palců před jejími čtyřmi tlapkami. Čumák jí narostl tak, že ze zkřivených rtů vyčnívaly strašné tesáky.

Když jí srdce narostlo tak, aby se přizpůsobilo většímu tělu, zpomalil se jí tep a černé oči získaly načervenalý odstín.

Zavrčení, které jí nevědomky zaburácelo hrdlem, by nikdy nemohl vydat svišť.

Ze sviště se stal rosomák. Robyn přikrčila silné zadní nohy a jediným plynulým pohybem proklouzla otvorem. Netvor uskočil zpět a překvapené zamával obrovskými křídly. Strašná tlama se mu doširoka otevřela zuřivostí a vyzývavě zasyčela.

Rosomák vztáhl přední tlapy a sevřel tělo netvora v ocelovém objetí. Robyniny zuby vyhledaly jeho hrdlo a jen jeho zoufalé sviňení jí zabránilo, aby mu zasadila osudné kousnutí. Stvůra se zapotácela dozadu, jak se Robyn pevně držela její hrudi. Zadní nohy se jí ohýbaly a kopaly a Robyn do ní zatínala ostré drápy ve snaze svého protivníka rozpárat, přičemž celou tu dobu nevnímala, jak jí křídly buší do hlavy.

Najednou se díky sviňení netvora dostali přes římsu. Robyn cítila, jak oba padají a odrážejí se od skalnaté stěny. Ale její zvířecí instinkty - instinkty z nejdivočejších ve světě přírody - ji nutily, aby houževnaté lpěla na své oběti. Tato houževnatost jí zachránila život, když náhle narazili na zem a ona ucítila, jak se pod ní tělo stvůry láme.

Avšak zuřivost útoku rosomáka se nezmírnila. Robyn sekala, kousala a vrčela, dokud zbytky nadpřirozené stvůry nebyly roztrhány na cáry. Peří pokrývalo kruh deset stop široký a na stejné ploše ležely i roztříštěné kousky kostí. Uprostřed kruhu zůstala jen jelení hlava, ležící přímo na zemi, s parohy, které se nad ní rozprostíraly jako strom, jako němý důkaz podstaty netvora.

Její hněv nakonec vyprchal, i když Robyn, stále oděna v tělo rosomáka, nějakou dobu neklidně přecházela kolem zbytků svého nepřítele. Občas zastavila a hleděla na oblohu, jako kdyby vyzývala dalšího z netvorů k útoku.

Nakonec si sedla a snažila se soustředit, vyvolat představu svého vlastního lidského těla. Několik minut jí hlavou vířila zmatená změť obrazů, ale žádný z nich jí nebyl známý. Zjistila, že její pozornost odbíhá k myšlenkám na jídlo.

Instinktivně zavrčela a ten zvuk ji vyburcoval zpět k vědomí. Musím myslet! Musím se změnit... teď! Začal v ní narůstat velký strach. Možná čekala moc dlouho... možná jí ubylo příliš mnoho sil, než aby se mohla změnit zpět!

Se zoufalým vypětím si představila sebe samu a apelovala na všechnu duchovní sílu nahromaděnou v jejím maličkém svalnatém těle. Všechno se kolem ní zatočilo a ona zalapala po dechu, když cítila, jak se jí stahuje průdušnice. Žaludek se jí zvedl nevolností a pak ztratila vědomí.

Za nějakou dobu se Robyn probudila. Jazyk měla naběhlý nedostatkem vody a rty jí bolestivě praskaly, když se usilovně snažila otevřít ústa. Ale byla to lidská ústa a lidský jazyk! Přesto měla silný pocit letargie, jako by si úsilí o změnu tvaru od ní vyžádalo víc energie, než mohla vydat.

Oslabená si sedla na kamenitou zem a svět se s ní bláznivě motal. „Matko, co se to se mnou děje? Kde jsi?" Ale stejně jako předtím, když se snažila modlit, nedostávalo se jí odpovědi. Trvalo několik minut, než se jí obnovily síly.

Všimla si kousavé bolesti v žaludku a s mrzutostí si uvědomila, že si s sebou zapomněla vzít jídlo. Nevzala si ani přikrývku ani měch na vodu a nic z dalšího vybavení, které bylo nutné při tomto poslání v lidském těle. Jaksi cítila, že může dorazit ke studni a kouzlit ve formě větru, bez jakékoli výstroje smrtelníka.

Mírně svůj nedostatek předvídavosti proklela. Pak sebrala hůl a svitky, které se změnily s ní, a rozhlédla se. Během boje se dostala až téměř k úpatí hory. Cesta před ní, k severu, teď mírně zatáčela podél svažujícího se hřebene. Dala se na pochod a pohyb jí brzy vyhnal ze svalů ztuhlost. Za hodinu dorazila do nížiny a sledovala zbytky pěšiny, která kdysi bývala idylická. Teď se vinula směrem ke zčernalým kmenům odumřelých, hnijících stromů. Ze země samé stoupal smrdutý pach rozkladu a Robyn si přetáhla přes tvář zástěru. Ani to nemohlo zmírnit pronikavý zápach.

Zastavila na kraji lesa, ale věděla, že toto je cesta, která vede údolím Myrloch, k lesíku Velké druidky. Několikrát se zhluboka nadechla, jako by tušila, že dýchá nejčistší vzduch z mnoha následujících dní.

A potom, když si dala hůl na rameno, odříkala tichou modlitbu své bohyni. Stejné jako ty ostatní, i tato zůstala bez odpovědi. Přesto Robyn odhodlaně vykročila a vstoupila do mrtvého lesa.

• • •

Tlapa, široká jako tlapa medvěda, měkce dopadla na hromadu vysušeného, odumřelého mechu, a přesto nebylo slyšet žádný zvuk. Další tlapa, naprosto stejná jako ta první, se pohnula vpřed a posunula hladké tělo. Zadní nohy, které se pohybovaly střídavě, dopadaly neslyšně do stop těch předních.

Nahoře bylo všude černo, kromě žlutých štěrbin očí stvůry. Kdyby se snad půlnočními mraky prodralo nějaké měsíční světlo, mohl by pozorovatel spatřit dlouhé pokřivené zuby, odhalené v roztažených čelistech. Člověk by se mohl obdivovat vláčným svalům, které hrály pod hladkou černou kůží, i třást se před strašnými chapadly, která vyčnívala z ramenou netvora.

Shantu, přemísťující se netvor, šel na lov.

Shantu nelovil z hladu - alespoň ne kvůli přání nacpat si břicho. Jeho hlad byl jiného druhu. Byla to touha po čerstvé krvi, která by mu zchladila jazyk, po uklidňujícím smrtelném výkřiku oběti, který by mu zněl v uších jako hudba. Byl to hlad duševní, neboť Shantu toužil po pocitu, kdy mu teplé tělo vychládá v ústech, po tom, aby vyhnal dech života z živé bytosti.

Shantu nedychtil po jídle, ale po smrti. A teď tento přemísťující se netvor trpělivě, v úplné tichosti a tajnosti postupoval prázdnotou údolí Myrloch. Hledal cokoli živého, cokoli, co mělo onu jiskru, která by mu při svém vyhasínání poskytla potravu.

A tak se přemísťující se netvor plížil nocí a hledal, co by zabil.

„Zastavíme na prvním dobrém místě k táboření," oznámil Tristan. Skupina se stáhla, když nastala tma, a Tavisha a Pawldo teď, když odpočívali, stáli vedle něj. Daryth, za soumraku téměř neviditelný, stál několik stop opodál a předstíral, že pozoruje stezku za nimi.

„Kéž byste vy lidé mohli vidět ve tmě! Ještě nejsem unavený!" dal Newt nahlas najevo své překvapení.

„Buď ztichа!" sykl Vznešený král, dívaje se do mrtvého lesa kolem nich. Opustili skalnatou vysočinu, ale tento les

ztrouchnivělých kmenů vypadal ještě pustěji.

„Začněte hledat místo k utáboření. A další věc - dnes večer nebude oheň!"

„Tohle je pořád vysočina!" namítl Pawldo. „Bez ohně zmrzneme!" Půlčík se choulil na svém poníkovi. Byl to obraz nepohodlí a utrpení.

Tristan si ho nevšímal a otočil se zpět na cestu. Jel teď na Avalonovi - všichni za hlubokými údolími znovu nasedli - ale uvědomil si marnost dalšího tápání v naprosté tmě, která brzy nastane.

„Tam je něco jako lesík," oznámila Tavisha, ukazujíc ke stojícím odumřelým borovicím, právě když sebou její valach nervózně trhal na stranu. Tyčící se kostry stromů nabízely lepší úkryt a měkčí místo pro spaní než kamenitá země, a tak vešli do lesíka a připravovali se k táboření.

Když Tristan odsedlal Avalona a pozoroval, jak tábor obklopuje tma, pocítil kolem sebe osamělost. Nejbližší osada leží, jak věděl, za skalnatou vysočinou dva dny odtud,

Kde jsi, Robyn? Jeho mysl vyslovila otázku, kterou byl úplně posedlý. Hrdlo se mu stáhlo a zlostně zatřásl hlavou, ale i když se pokoušel přehlédnout svůj podíl na druidčině útěku, brzy jeho pocity otřásl pocit viny. A po pocitu viny přišla sebelítost a pak hněv, který namířil na své druhy.

„Zatraceně!" proklel temnotu. Neúspěšně se pokusil setřást svou náladu, když se připojil k druhům a dal se s nimi do studeného chleba a sýra.

„Budeme muset držet hlídky. Vezmu si prostřední." Tristan hmátl po obrovském kuse tmavého chleba a hněvivě žvýkal.

„Dej si trochu vína," nabízela bardka a král vděčně převzal měch s vínem.

„Vezmu si první hlídku," řekl Daryth, když nakonec vešel do tábora.

„A mně nechtě tu ranní! Půlčíka necháme spát," vypískla bardka potlačujíc úsměv.

„Já můžu taky držet hlídku! Jak to, že na mě se nikdy nedostane?" Newt byl rozhořčen. „Vidím ve tmě lip než kdokoli z vás!"

„Vezmi si ranní hlídku se mnou. Další pár očí se bude hodit!" snažila se Tavisha draka rozveselit a Newt se spokojeně stočil a spal.

„Nemůžu u-uvěřit, že toto je údolí Myrloch-Myr-loch!" rozhlédl se nervózně Yazillicklik. Nad hlavou se hrozivě tísnily temné mraky a na obzoru se do všech stran táhl mrtvý les. „Ce - celé je tak mrtvé - mrtvé! Počkejte, až to uvidí Genna - uvidí Genna!"

• • •

Tristan si znovu pořádně lokl z vinného měchu a pak se obrátil k Darythovi. „Pojďme zkontrolovat koně, než bude tma a nebude vidět."

Calishita pokrčil rameny a následoval ho na malou mýtinu, kde byli koně přivázaní ke kůlu. Král zatáhl za provaz, na kterém byl Avalon, zatímco Daryth kontroloval ostatní koně. Tristan celou tu dobu upřeně hleděl na svého druha, ale Daryth se mu do očí nepodíval.

„Podívej se na mé, Darythe! Proč se na mě nechceš podívat?"

Daryth se otočil a hleděl na krále, ale ten pohled bolel víc, než když se mu vyhýbal. Tristan spatřil v černých očích Calishity nesmírnou hloubku obvinění. Pak se dal Daryth beze slova zase do svého úkolu. „Proč ten tichý útok?"

„Tys Robyn vyhnal," zašeptal Daryth hlasem, který Tristanovi zahřměl v duši. „Může být mrtvá!"

„A může být živá! Najdeme ji, to přísahám - a bude to snadnější, když budeme pracovat společně! Když ji najdeme, přijme mou omluvu a odpustí mi. Ví, že jsem udělal chybu!" Král ze sebe chrlil odpovědi jednu za druhou a pak si znovu přihnul vína. Tekutina mu zchladila žár v hrdle a jako by zklidnila jeho bušící srdce. „Na mou duši, odpustí mi!"

„Žádáš od ní příliš mnoho," odpověděl Calishita hedvábným, tichým hlasem.

„Příliš mnoho? Copak odpustit prostou chybu je žádat příliš mnoho?"

„Patří ti láska nejskvělejší ženy, se kterou jsem se kdy setkal. Z jakého důvodu ji zahazuješ?"

„Přestaň! Přikazuji ti to jako tvůj král! Přísahal jsi, že mi budeš sloužit, tak závazně jako kterémukoli pánu Folků!"

„A sloužit ti budu... pane. Ale nemůžeš rozkazovat citům v nitru člověka. Až dosud bych si byl myslel, že nejsi tak hloupý, abys to zkoušel."

Tristanova ruka se instinktivně přiblížila k meči, ale hořká příchuť pravdy v Darythových slovech ho zadržela. Místo aby vytáhl zbraň, hleděl s hněvem a bolestí na svého přítele.

„Zvolil jsem si, že tě budu následovat, pamatuješ?" pokračoval Daryth a slova se z něj vzrušeně hrnula. „Zachránil jsi mi život, to je pravda, když jsem ti chtěl ukrást měšec. Od té doby jsme bok po boku bojovali proti velkým nepřátelům a já jsem sledoval, jak roste tvá moc. Vždycky jsem cítil, že jsi muž, který má před sebou velký osud, a byl jsem potěšen, že ti můžu pomoci toho osudu dosáhnout. Ale teď tě vidět, jak ho zahazuješ, kvůli hloupému setkám s děvčetem - "

„Nic jsem nezahodil! Já to Robyn vynahradím! Jak to může znamenat zříci se svého osudu?"

„Ukázal ses nehodným její lásky!"

Tristan ustoupil dozadu, jako by byl dostal ránu, a pak se zastavil a hleděl na svého druha. Pozorně si Darytha prohlížel a dospěl k hroznému zjištění.

„Ty ji taky miluješ, co?" Daryth zčervenal a odvrátil se, mezitímco se král znovu napil. „Nevím, jestli mám řvát vztekem nebo smíchy!"

„Smíchy? Ona je teď možná mrtvá nebo v největším nebezpečí, a to proto, žes ji vyhnal! A ty teď mluvíš o smíchu!"

„Vypadni odsud!" zařval král. „Nech mě být! Nepřeji si tvou pomoc ani tvou přítomnost! Pokud je toto věrnost, kterou nabízíš - " Přestal, když zápal žárlivosti umlčel jakákoli další slova.

Daryth se otočil na podpatku a odkráčel do tmy, pryč od tábora. Po dvou krocích zmizel z dohledu a Tristan si

uvědomil, že skončil soumrak.

„Počkej!" vykřikl najednou král potichu, ačkoli věděl, že Daryth se nezastaví. Ve skutečnosti si Tristan uvědomil, že hádka skončila. Daryth v něm vzbudil příliš mnoho viny a každé z jeho slov jako by do něj vráželo hroznou dýku.

Tma zhoustla. Tato přikrývka noci je obklopila téměř jako skutečný plášť. Mraky nad nimi a ponuré stromy kolem, to všechno zmizelo v naprosté tmě. Tristan klopýtal zpět ke svým druhům, a když zakopl o kořen, rozzlobeně zaklel. Sedl si a opřel se o kmen stromu, kus od Pawlda, Tavishy a dvou kouzelných tvorů.

Král si všiml, že se mu třesou ruce. Vřel napětím a chtělo se mu do něčeho udeřit. Ale přinutil se zůstat klidný a nakonec uslyšel hluboké oddechování svých přátel. Canthus k němu přišel a s tichým zakňučením se mu stočil k nohám.

Zvedl poloprázdný měch s vínem, ale to teď chutnalo hořce, téměř mu obracelo žaludek. Vyplivl ho a znechuceně se opřel. Takže Daryth miluje Robyn. ...jak mohl jeho přítel udržet takové tajemství? Jak bolestné pro něj bylo vidět Tristana a Robyn spolu?

Když tak uvažoval, rozpomněl se na pohled, který občas v nestřežených momentech vídával na tváři Calishity. Vzpomněl si na to, jak pozorné poslouchal Robyn, když mluvila, jak se smál, když se smála ona. Mohl jsem si toho všimnout, kdykoli jsem chtěl! Jen jsem tomu nikdy nevěnoval pozornost.

A pak zavrčel Canthus, velmi potichu, a každé vlákno Tristanovy bytosti bylo vrženo zpět do přítomnosti. Rychle v tichosti vstal, poslouchal a snažil se promítnout své smysly do noci. Něco tam je!

Uslyšel tiché cupitání a cítil, jak v Cantusovi vedle něj roste napětí. Zvuk se ozval znovu, směrem od stezky za nimi. Na chvíli se zamyslel, jestli to není vracející se Daryth, ale vzpomněl si, že Calishita odešel na sever, opačným směrem. Ani Daryth nemohl obejít tábor tak tiše a neslyšně.

Tristan nechal meč Cymrycha Hugha v klidu v pochvě, v bezpečí po svém boku. Zářivá čepel by osvětlila tábor, kdyby ji vytáhl, ale to by jen pomohlo tamtomu, ať to bylo cokoli, aby je zpozoroval.

Cítil, jak se Canthus bojovně přikrčil a plíží se dopředu, Tristan opatrně kráčel vedle velikého loveckého psa a snažil se pohybovat potichu, proklínaje praskot při každém kroku na suchou zem. Pocit, že se k nim něco blíží, sílil. Znovu strnul, úplně zpozorněl a zoufale prosil tichou temnou noc o klíč k záhadě. Napadlo ho vzbudit své druhy, ale proč? Pořád si nebyl jistý, že tam něco je. Jen jeho podrážděné nervy a podezíravý Canthus ho vedli k tušení hrozby.

Ale pak uslyšel jasný zvuk, krok, a věděl, že se něco blíží k táboru. Meč mu téměř samovolně skočil do dlaně a vtom byla mýtina odhalená a koupala se v magickém světle kouzelného meče. Canthus vyskočil s hlubokým zaštěkáním vpřed.

Pawldo se ve své přikrývce posadil, zatímco Newt vyrazil do vzduchu a horlivě se hnal k princi. I Yazillicklik vystrčil hlavu ze sedlové brašny, kterou si vybral za postel. „C-co je to-je to?"

Tristan spatřil, jak se ze tmy vynořila postava. Sledoval, jak se Canthus s úžasem zastavil, pak vyskočil vpřed a štěkl na pozdrav. Veliký lovecký pes málem srazil Robyn na zem, když ho objala.

„Robyn!" Král to slovo vyrazil přidušeným hlasem. Byla tady a byla v pořádku! Mýtina se najednou zdála být teplým a srdečným místem a král s úlevou a radostí klopýtl dopředu, aby ji pozdravil, zapomínaje na to, co ji vyhnalo.

Ale v druidčiných očích nebylo odpuštění, když se chladně podívala na něj a pak na jeho druhy. Prošla kolem něj do tábora a noc se znovu stala odpudivou a mrazivou.

• • •

Tišeji než lehký vánek, který povívá mrtvými údy, plížil se Shantu tmou. Zdálo se, že jeho průchod s sebou nese tmu ještě hlubší. Toto přibývání tísnivého pláště noci nebylo zdánlivé.

Netvor uháněl stále na jih. Nejednou si všiml stopy zvěře, která by stála za úsilí. Většina zvěře byla z údolí vyhnána a těch pár žalostných tvorů, které Shantu vystopoval, nemohlo vzbudit jeho zájem, přestože žádný tvor, který dýchá, neunikl bystrým smyslům tohoto stopaře.

Ale stopy králíka, veverky nebo i jelena netvora nezajímaly. Ten prahl po větší zvěři, po kořisti, jejíž zabití by posloužilo Baalovým temným úmyslům.

Konečně Shantu takovou hodnotnou zvěř našel. Z dálky, z nejčernější části noci, přicházel slabý pach. Netvor nezastavil, aby si stopu potvrdil, jak by to udělal normální lovec. Shantu místo toho vyskočil k jihu, ke zdroji podnětu, jenž byl přemísťujícímu se netvorovi impulzem k lovu.

Shantu se teď stal černým bleskem, přízrakem, který neúnavně proklouzával mrtvým lesem úžasnou rychlostí, a přece nevydával o nic víc zvuku než let noční sovy. A jak netvor uháněl, tlama se mu rozevřela do větší šíře než kdy jindy. Zahnuté tesáky jako by se smály v očekávání, když se Shantu hnal zabíjet.

• • •

Matko, dej mi trpělivost a sílu mu odpustit. Dovol mi přivítat jeho pomoc, využít jeho sílu v boji za tvou věc.

A dej mi moc vykonávat tvou vůli a vzkřísit tvé tělo, sloužit ti, jak mi přikazuje osud. Prosím, má Matko, země, odpověz mi. Dej mi znamení, že žiješ a poznáváš mě.

Ale následovalo jen strašné, osamělé ticho noci.

6 Shantu

BAAL SE RADOVAL ZE ZLA SOUSTŘEDĚNÉho v Temné studni, když pozoroval činy svých služebníků. Ysalla shromáždila sahuaginy a jejich nemyslící služebníky, mrtvé z moře.

Věděl, že jeho kněz, Hobarth, si teď razí cestu pustinou údolí k severu, pověřen posláním od svého pána. Za několik dní Hobarth dosáhne moře a tam začne důležitá část Baalova plánu.

Baal si byl také vědom svých dětí. Poslouchal syčivá hlášení perytonů, když přilétali a odlétali od studny. Kroužili

nahoře v roztažených hejnech, pozorovali a chránili území jeho panství. Perytoni, divocí a tupí, poslouží jako obdivuhodní strážci a válečníci při obraně území svého pána.

Thorax, soví medvěd, se bezcílně vlekl pustinou. O tohoto tvora Baal neměl starost. Byl sice hloupý, ale stejně tak dravý. Brzy najde své oběti a vznikne legenda o jeho hrůze.

Nejzřetelněji však cítil bůh vraždění krvežíznivost krále svých dětí, Shantua. Přemísťující se netvor objevil stopu oběti a Baal netrpělivě čekal na bitvu a zabití, které bude jistě následovat.

Neboť Shantu byl největší z lovců, stvořený z krve, svalů a smyslů, jedněch z nejvražednějších, které se vůbec nalézají na tomto světě, umocněných duchem a instinktem pro krutost, které pocházejí z rovin daleko pod Zapomenutými říšemi. Shantu byl nepřekonatelnou lstivostí, neúprosnou krutostí. Žádný jiný tvor z Říší se nemohl měřit s jeho pronikavým instinktem pro překvapení, s jeho naprostou neohrožeností a s jeho tajemnou mocí z jinéhosvěta. A Baal věděl, že Shantu bude brzy zabíjet.

• • •

Daryth tiše postupoval nocí a duši mu drásal hněv. Ale ani bouře citů nemohla utlumit vrozenou obezřetnost jeho pohybů a každý krok dopadl na nerovnou zem s opatrností.

Hlavou mu vířily především myšlenky na Tristana. Jak svého krále dřív obdivoval! Byl by mu sloužil celý život! Byl by rád obětoval svůj vlastní život, aby zachránil život krále nebo královy paní.

Ale přestože ho trýznilo toto vědomí, jeho mysl mu radila opatrnost a bdělost. I když Calishita rychle kráčel tmou černou jako smůla, většina jeho kroků dopadla s naprostou tichostí. Jeho uši zůstaly ostražité k jakémukoli varovnému znamení ze tmy a zakřivená šavle mu volné spočívala v pochvě u boku. V okamžiku by se mohla stát prodloužením jeho paže, skýtající smrt komukoli, kdo by ho ohrozil.

Jeho temná postava si opatrně vybírala cestu po nezřetelné stezce, vyhýbala se rozlámaným balvanům a ztrouchnivělým, hnijícím kmenům. Neměl na mysli žádný cíl, jen přání vzdálit se od Tristana. Daryth nevěděl, jak dlouho jde ani jak daleko došel, ale nakonec zastavil a snažil se rozhodnout, co udělat dál. Má tu strávit noc? Jeho pýcha se vzpírala myšlence na návrat do tábora. Tristan ho poslal pryč. Tak ať. Ale má zůstat tady ve tmě? Tu myšlenku okamžitě zavrhl a obrátil své kroky zpět k potemnělému táboru. Vyžádá si koně a odejde.

Rozzlobeně šel po cestě zpět. Vedla většinou do kopce, ačkoli si nijak zvlášť neuvědomoval, že by šel z kopce, když opustil tábor.

Ale neztratil se. I v nejčernější noci při naprostém nedostatku orientačních bodů by byl Calishita schopen udělat velmi přesný odhad toho, kde se nachází. Teď, i když noc byla temná, si vzpomínal na mnoho míst po cestě, která mu potvrzovala směr.

Postupoval, jak nejrychleji mohl, stále zachovávaje ticho. Jeho spěch nevyhnutelně způsobil příležitostný šoupavý zvuk, když mu bota uklouzla po straně kamene, nebo tlumené zapraskání, když šlápl na suchou větvičku. Tyto slabé zvuky ho však neznepokojovaly, protože vše, co dosud viděl, mu říkalo, že údolí Myrloch je teď úplně mrtvé.

Brzy objevil přerušení v té všepohlcující tmě před sebou a po pár dalších krocích poznal stříbřitou záři, která mohla vycházet jedině z meče Cymrycha Hugha. Tristane, ty blázne! V myšlenkách zuřil. Nestačí, že tábořímepár kroků od cesty. Teď musíš oznamovat naši polohu tou proklatou září.

A pak, když přišel blíž, uslyšel nějaké hlasy, ačkoli se Pawlda a Tavishu viděl stočené v přikrývkách. Mluvil Tristan a někdo jiný odpovídal.

Robyn! Byla v pořádku! Nějak našla jejich tábor. Daryth se přikradl blíž a náhle zaváhal. Odkud přišla? Jak se bude chovat ke králi, jehož zrada především ji poslala pryč?

Calishita došel ke kmeni silného stromu a opatrně za něj nakoukl. Tristanův meč byl opřen o skálu a vrhal světlo na malou mýtinu. Král se sklíčeným výrazem ve tváři stál vedle něj. Robyn Daryth neviděl, ale slyšel její ledový hlas.

„Nemluv mi teď o lásce nebo věrnosti. Viděla jsem jí dost v Caer Corwellu!"

„Odsuzuješ mě pro jedinou chybu! To ta žena. Očarovala měl Každý muž může - "

„Každý muž? Ty jsi ale Vznešený král Ffolků, Tristane, muž, který by byl býval mým manželem! Neříkej mi, co by udělal každý muž!"

„Ale já tě miluji! Ona pro mě nic neznamenala! Já ani nevím, kdo byla, nebo jak se - "

„Nevíš?" řekla Robyn nedůvěřivě. „Mně jste se zdáli být velice dobře seznámeni!"

Tristan si povzdechl a odvrátil se od Robyn. „Při bohyni, dal bych všechno, abych mohl vzít tu noc zpět!" Král odkráčel, ale pak se zastavil a promluvil tišeji: „Přesto musíme držet pohromadě, nemyslíš? Sama bys tu neměla žádnou šanci!"

„Snad. Ale nepřála jsem si být tady s tebou. Ale máš pravdu. Největší šanci na úspěch máme, budeme-li spolupracovat." V hlase Robyn nebyl ani náznak odpuštění.

„Co máš v plánu udělat teď, když jsme se dostali do údolí?" zeptal se Tristan.

„Řeknu ti to, až se dostaneme ke studni. Nejdřív musíme zdolat hrůzy tohoto znesvěceného údolí."

„Ale..." Tristanův pokus o námitku skončil dříve, než vůbec začal. „Dobře," povzdechl a v jeho hlase zazněla porážka.

Daryth se prudce obrátil, znechucen Tristanovým hlasem. Opřel se o strom a ztěžka dýchal. Jak jsi mohl tak klesnout? divil se. V duchu Tristana obvinil, pak ho soudil a v rozsudku ho shledal neuspokojivým. Stiskl zuby potlačeným hněvem a slepé se odpotácel pryč od tábora, zpět na cestu k severu, a na koně zapomněl. Nemohl snést pomyšlení, že by se teď setkal s Tristanem nebo stál tváří v tvář Robyn. Ráno to snad bude cítit jinak. Ale v srdci cítil, že se v jeho životě změnilo něco velmi významného.

Daryth z Calimshanu se dnes v noci opět stal součástí tmy, opatrně a tiše proklouzával mrtvým lesem, při sebemenším zvuku se zastavoval a poslouchal. Pátral nosem ve vzduchu, vdechoval, aby byl schopen rozeznat

jakýkoli znepokojující pach ve všepohlcujícím zápachu hniloby a rozkladu.

Pak se dal znovu do pohybu a neměl žádný cíl, jen se vzdálit. Pouze si přál odejít od dvojice, kterou miloval, nechat je a jejich bolest daleko za sebou. Občas se pohyboval rychleji, než mu dovolovala opatrnost, ale přistihl se v takových momentech. Pak nehybně stál na otevřeném prostranství a několik minut poslouchal a vdechoval pach lesa kolem sebe.

Jednou vylezl na oblou skálu, pevně se postavil na její hladké temeno a pozoroval a poslouchal s trpělivostí plížícího se dravce. Právě v tomto okamžiku začal tušit, že v lese není sám.

Téměř pět minut stál strnule jako socha na vrcholu balvanu u cesty. Jeho nos necítil žádný pach. Jeho uši neslyšely žádný zvuk. Přesto ho pomalu začaly svrbět vlasy v týle a on se přistihl, jak se prudce otáčí a zírá do neproniknutelné černi.

Něco tam je!

Daryth se dotkl rukojeti scimitaru a jeho hladký povrch mu vrátil klid. Ostrá čepel v sobě skrývala své vlastní kouzlo, ne tak mocné jako meč Cymrycha Hugha, ale přesto ostré a smrtící. Odolal nutkání zbraň vytáhnout. Mohl ji mít v ruce v témž momentě, ve kterém si to přál, tak rychlé byly jeho reflexy, ale teď by mu to k ničemu nebylo, když se pokoušel rozeznat povahu hrozby.

Opatrně a potichu slezl Calishita na zem a znovu vyrazil po cestě, směřuje dál do údolí Myrloch. Teď se pohyboval v naprosté tajnosti, pomalu se plížil a nevydal ani náznak zvuku. Přesto nemohl uniknout nepříjemnému podezření - ne, vědomí, opravil se - že tam ve tmě něco je.

Po stu krocích Daryth znovu znehybněl, ale k jeho smyslům opět nepřicházel žádný signál, který by potvrdil existenci hrozby. Avšak nepotřeboval potvrzení, tak naprosto byl přesvědčen, že ve tmě číhá nějaký strašlivý tvor. A ten strašlivý tvor se téměř jistě plíží za ním. Jak postupoval dál, svědění vzadu na krku nepřestávalo. Zrychlil krok, nevšímaje si slabých zvuků, které vydával, když se dal do klusu, a ten pocit, v něm přesto zůstával. Náhle zastavil a zaposlouchal se, ale zase neslyšel žádný zvuk ze tmy, která ho obklopovala.

Daryth se na cestě otočil úplně dokola, ale nebyl schopen určit jediný směr, odkud hrozba přichází. Ta se spíš zdála být všude najednou, nepopsatelná ve své podstatě a strašná svou mocí. Calishita si řekl, že si všechno jen představuje, že tu vlastně není nic, co by mu hrozilo, jen vlastní napjaté nervy.

Skutečně, náhlý příchod Robyn do tábora a navíc jeho konflikt se Vznešeným králem s ním určitě otřásly až k pocitu úzkosti. Teď byl na neznámém, nesporně hrůzném místě v nejčernější noci! Zdálo se přirozené, že bude mít pocuchané nervy.

Se značnou úlevou se dal znovu na cestu a brzy došel k úzké rokli, kde se po obou stranách stezky rýsovaly blízko sebe vysoké skalní stěny. Ve tmě je neviděl, ale náhlý chlad v nehybném vzduchu kolem něj mu dokazoval jejich přítomnost tak jistě, jako by mu ji byly potvrdily oči. Za několik minut rokli prošel a znovu vstoupil do mrtvého lesa. Všiml si, že cesta je tu rovnější, jako by se konečně vynořila z kopců na úpatí a vstoupila do vlastního údolí. Puch shnilých rostlin ho přepadl ještě silněji a on smutni pomyslel na bolest, kterou pocítí Robyn, až vejde do této ponuré oblasti.

Darythovo rozčilení se zklidnilo a on začal pomýšlet na návrat do tábora. Ostatní budou spát a ráno bude schopen stát tváří v tvář jim oběma, a přesto si udržet vyrovnanost. Skutečně, to byl plán, který mu nabízel naději a dokonce sliboval, že si odpočine.

A pak se ze tmy ozvalo hluboké zavrčení. Daryth se sklonil, nahrbil se jako kočka a scimitar mu skočil do ruky. Držel ho před sebou, vodorovně se zemí, aby byla ostrá čepel připravena zařízнout se do neviditelného útočníka. Slabá záře začarované zbraně sotva pronikala hustou tmou.

Všechny smysly jeho těla se napjaly, když se usilovně snažil vidět a slyšet. Pokusil se rekonstruovat zvuk, který slyšel. Byl slabý, ale ne kvůli vzdálenosti. Otřásl se strachem - strachem, jaký nikdy nepoznal. Změnil se ve strašnou paniku, která mu přimrazila nohy k zemi a zahalila už tak zamlžené smysly očí a uší. Tlukot jeho srdce se mu ozýval v mozku a zdálo se, že zní v samotném lese.

To něco, ať to bylo cokoli, znovu zavrčelo a Daryth cítil, jak se to pase na jeho strachu. Zavrčení bylo tiché a tajemné, ne jako medvěd - skutečně, jako nic, co kdy slyšel! Otočil se, stále jako kočka, na špičkách nohou a zkusil se rozhlédnout.

Najednou věděl, že to něco tam ve tmě je nějaký druh kočky. Ze zavrčení bylo poznat velkou kočkovitou šelmu a Daryth si představil obrovské tělo kočky nahrbené ke skoku. Ale bylo v tom ještě něco, to také věděl. Touto hrozbou nebyla jen kočka, ale kočkovitá stvůra ztělesňující obrovské, vše zasahující zlo, které se vzpírá všem zákonům živočišného stvoření.

Pomalu a energicky se snažil znovu ovládnout své rozdrásané nervy. Vzpomněl si na základní poučení, kterým se před mnoha lety naučil na Tajné akademii: Strach je stav mysli. Jako takový může být překonán silnějším stavem mysli.

Calishita měl za to, že učitel tohoto ponaučení nikdy nepociťoval takový strach jako teď on. Nicméně se soustředil na význam tohoto a jiných ponaučení, která mu pomohla zvládnout primitivnější nutkání jeho těla. Cítil, že bušení srdce pomalu ustává. Ruce se mu naštěstí netřásly. A nejdůležitější ze všeho bylo, že jeho mysl se začala vysvobozovat z ochromení hrůzou.

Stvůra na něj zaútočí, tušil Daryth, ale zdálo se, že nijak nespěchá. Snad bude moci zlepšit nepříznivý poměr sil, než přijde útok. První, co bylo třeba udělat, bylo zvolit území pro boj.

Daryth cítil na všech stranách přítomnost otevřeného lesa, nic mu nechrání záda než vychrtlé, holé stromy. Pomalu a opatrně zasunul zbraň do pochvy a obrátil směr, uvědomuje si skalní stěny, které se rýsovaly po obou stranách cesty. Úzká rokle ležela nedaleko za ním.

Několik minut se plížil nocí tak rychle, jak dovolovala opatrnost, až ucítil odraz chladu, který mu řekl, že vstoupil do

úzké rokle. Na vteřinu zastavil, a ačkoli neslyšel ani náznak pronásledování - nečekal je - přítomnost nespatřené hrozby tam ve tmě stále číhala.

Daryth se opřel zády o stěnu, dávaje pozor, aby se pohyboval v úplné tichosti. Přinutil se dýchat pomalu a rytmicky, a když se konečně vysílen opřel o chladnou žulu, zkusil se uvolnit.

Něco mu přejelo po rameni a on hlasitě zalapal po dechu. Okamžitě se otočil a týmž pohybem tasil zbraň. Čepel vrhla mdlou záři na skalní stěnu a Daryth viděl, že to, co ho vylekalo, byl jen volné visící chomáč odumřelého mechu. S tichým zaklením se obrátil znovu zády ke stene a civěl na malý okruh světla kolem sebe.

I když věděl, že světlo ho činí viditelnějším pro cokoli, co číhá ve tmě, šavli nezasunul. Trvalo by příliš dlouho, než by si jeho zrak znovu zvykl na tmu, ujišťoval se. Ve skutečnosti byl ten šerý kruh jedinou útěchou, kterou v děsivé noci měl, a nemohl se přimět vzdát se ho.

Snažil se, teď už o něco klidnější, probrat si, co mu zbývá. Kromě scimitaru měl kolem pasu omotaný pevný provaz a malý váček obsahující různé šperháky, dráty a háčky. Na sobě měl hladké rukavice, které objevil na Caer Allisynnu, a ty byly samy opatřeny drátěnými hroty. Věděl, že šperháky by mu teď k ničemu nebyly.

A měl pásek, váček pitné vody, krabičku troudu, křesací kámen a krátkou ostrou dýku. Většina těchto věcí spočívala natěsnána v ranci u pasu, avšak dýku měl schovanou v zadní části pravé boty.

Zdálo se, že z toho všeho nabízí okamžitou pomoc jen zakřivená šavle. Stále ji držel před sebou s čepelí kolmo k tělu. Magické světlo jejího očarování mu dávalo pocit, možná domýšlivý, síly. Zbraň byla vyrobena z tvrzené oceli a nějakým zapomenutým zbrojířem jí byla dána magická síla, takže její břit i špička zůstávaly ostré a pevnost spolehlivá.

Vždycky měl v úmyslu dát jí jméno, vzpomněl si teď Daryth - nějaké vznešené a hrdinské. Jméno samo ho nikdy skutečně nenapadlo, a tak se rozhodl počkat, až ho napadne. Teď viděl, jak se zbraň před ním leskne a stáčí a představil si ji jako zvětšenou verzi zvířecího drápu nebo tesáku - zbraně, které nyní čelil, nebo aspoň tušil, že čelí.

„Kočičí dráp," zašeptal. Zdálo se, že čepel zazářila teplejším světlem, jako by pojmenování chladnou ocel rozehřálo. Daryth prořízl vzduch pohybem sem a tam a Kočičí dráp se mu v ruce vznášel jako pírko.

Potom uviděl oči.

Dvě velké žluté oči na něj zíraly ze tmy, zpoza ochranné záře Kočičího drápu. Každé z nich se zdálo velké jako meloun, prořízнuté dlouhou, zlou zornicí. Bez mrkání spočívaly na Darythovi, když se opřel o stěnu. Představil H si páchnoucí dech stvůry ve svém obličeji a ta jako by z něj vysávala samotného ducha.

Daryth na okamžik pocítil, jak se mu podlamují kolena a začíná klesat k zemi, ale jakmile to začalo, nutkání přešlo a znovu se pevné postavil. Nebude padat na kolena před tímhle pekelným přízrakem!

Oči se do něj stále zavrtávaly a on cítil hrůzou srdce až v krku. Ze tmy se znovu ozvalo zavrčení, které ho přitlačilo ke stene téměř fyzickou silou. Daryth, s Kočičím drápem stále před sebou, hmatal levou rukou po rozpukané žulové stěně a objevil několik širokých výčnělků. Prozkoumal každý z nich prsty, neodvažuje se odvrátit od zírajících očí, dokud nedokončí průzkum.

Pak se obrátil na bok a vyskočil na kamennou stěnu. Obě jeho nohy a volná ruka našly po paměti v mírné nepravidelnosti skalní stěny záchytný bod. Síla skoku ho vyzvedla několik stop nad zem a dovolila mu ohánět se volnou rukou scimitarem.

Opatrně zvedl jednu nohu, pak druhou, až se mohl pozvednout o další stopu. Přesto měl šavli pořád v pohotovosti, zatímco natahoval vzhůru levou ruku, aby uchopila další pevný záchytný bod. Pak se vytáhl vzhůru a postup zopakoval.

Žluté oči stále zíraly ze tmy, ale stvůra se nepřibližovala. Jednou Daryth viděl, jak oči zmizely, a zmateně popadl dech, ale okamžité se objevily, a on si uvědomil, že netvor jen mrkl. Znovu a znovu se vytahoval po stěně výš. Nakonec nahmátl římsu, která, jak odhadoval, byla asi patnáct stop nad zemí, a tady zastavil, aby si odpočinul.

Postavil se zády ke stěně a hleděl před sebe a dolů. Dravec zase zmizel, ale Daryth vůbec nevěděl, jestli proto, že se přesunul, nebo proto, že Daryth poodnesl zdroj světla. Skutečnost, že už ho nevidí, mu moc útěchy ani nedodávala.

Když mu srdce přestalo zběsile bušit, dal se Daryth znovu do lezení. Začal uvažovat, zda by se nemohl netvorovi vyhnout tím, že by vylezl žulovou stěnou až nahoru, kam by ho čtyřnohý dravec nebyl schopen následovat. Jak stál na široké římse, jeho prsty pátraly nad hlavou a hledaly záchyt pro ruku. Nakonec místo k uchopení našel a rychle se vytáhl vzhůru. Znovu držel šavli směrem od skály, připraven seknout v případě jakéhokoli útoku.

Vtom se ze tmy ozvalo další zavrčení, tentokrát tajemné a hluboké. Zahřmělo u skály a šířilo se tichem se zlověstnou ozvěnou. Daryth dole nic neviděl, ale vycítil, že se netvor blíží k úpatí srázu. Se vzdáleným pocitem údivu považoval za záhadné, že tvor jako by se stále pohyboval v naprosté tichosti, nevydávaje ani náznak zvuku.

Daryth se vrátil ke svému úkolu a zkušeně a zručné se vytahoval nahoru po skalní stěně. Soustředil se méně na ticho než na rychlost, protože v neviditelné výšce nad sebou cítil bezpečí. Vytahoval se po nepatrných puklinách ve skále, vtlačoval boty do neuvěřitelně úzkých štěrbin, a tak vytrvale postupoval po stěně nahoru.

A pak se to k němu hrůzně přiblížilo zezadu a na okamžik se mu zastavilo srdce. Tiše zasténal hrůzou a přitiskl se ke skále, když bezprostředně pod sebou ucítil přítomnost smrti. Netvor vyskočil na římsu, kterou Calishita právě opustil, a v tichosti přistál na úzké skalní polici. Daryth ten skok neslyšel ani neviděl, ale věděl, že se tvor znovu krčí velmi blízko.

Přinutil se uvolnit z hrůzného ochromení, zahleděl se dolů a držel Kočičí dráp směrem od skály, aby čepel vrhala co nejvíc světla. Ty velké žluté oči, v koutcích orientálním způsobem zešikmené, na něj hladově zíraly z hloubky jen několika stop pod úrovní jeho boty.

Světlo šavle se rozlilo po římse, kde netvor seděl, ale ačkoli Calishita viděl skálu a trsy hub a obrovské oči stvů,ry, nic jiného vidět nemohl. Část skály v jeho zorném poli zakryl černý stín a on v něm poznal dlouhé tělo kočky. Tvar netvora musel odhadovat spíš z toho, co neviděl, než z toho, co viděl.

Strašné oči pomalu mrkly těžkými víčky a Daryth se okamžitě vrhl nahoru po stěně. Snad se, při troše štěstí, římsa

dole ukáže být příliš úzká na to, aby poskytla netvorovi pevné místo ke skoku.

Levou ruku vklínil do otvoru, zatímco pravá pořád držela šavli. Daryth kopal a škrábal botami, hledaje oporu pro nohy. Jednou botou se zachytil na drsném výčnělku a se vzrůstajícím zoufalstvím se zvedl vzhůru. Horečně hledal druhou nohou jakoukoli oporu, která by udržela jeho váhu.

Prudká rána mu prořízla kožený podpatek boty a chodidlo pravé nohy. Když ucítil tah, vykřikl bolestí. Daryth instinktivně sekl Kočičím drápem dolů do černého prostoru pod nohou. Druhá ruka se mu začala sesmekávat z úchytu, ale vtom se ostrá čepel zakousla do něčeho, co se pod úderem zlostně zkroutilo, a tahání přestalo.

S namáhavým oddychováním se vytáhl o několik stop výš a vklínil se do úzké trhliny podobné komínu, která se táhla svisle nad ním. Otočil se zády ke stěně, meč držel na klíně a se široce otevřenýma očima zíral do tmy.

Ani když netvora zasáhl, uvědomil si, nevydal žádný zvuk. Kde je teď? Spadl zpět dolů nebo na římsu pod sebou? Nebo se i teď plíží stěnou nahoru k jeho nepatrnému úkrytu? Bylo mu souzeno umřít tady?

S tichým klením se Daryth pokusil tyto morbidní myšlenky odvrhnout. Uvědomil si, že jeho ruce - celé tělo, opravdu - se mu třese z toho, jak o vlásek unikl. Počáteční kousavá bolest v noze kupodivu ustoupila znecitlivění. Nemotorně nohu zkroutil a zkusil se podívat na ránu. Kočičí dráp mu spočíval na klíně, a tak použil obě ruce, a nevnímaje bolest, která při tom pohybu znovu vzplanula, obrátil nohu.

Oči se mu rozšířily leknutím a všechno se s ním začalo točit. Zasténal a opřel se zpět o skálu ze strachu, že omdlí. Naštěstí po několika minutách závratě se jeho smysly poněkud zklidnily. Cítil se hrozně slabý, ale znovu se přinutil podívat na ránu. Chodidlo bylo pryč – nebo aspoň jeho polovina. Otupělý a neochotný tomu uvěřit viděl, že něco strašně ostrého mu prořízlo podrážku boty a odtrhlo přední část nohy. Při pohledu na bílou kost, lesknoucí se rudé maso a na krev, která volně odkapávala ze zející rány, se mu udělalo nevolno.

Předklonil se nad skálu a zvracel, dokud jeho žaludek nebyl prázdný. Zeslaben se v trhlině znovu opřel a neobtěžoval se ani utřít si rukou ústa. Pak se opět přinutil podívat se na ránu.

I když pata a kotník vypadaly neporušeně, Daryth cítil, že zranění ho zmrzačilo na celý život - ať bude jakkoli dlouhý. Calishita usoudil, že by se v této situaci spokojil ještě s jedním východem slunce. Do úsvitu to musí zvládnout!

Takto rozhodnut soustředil všechny své myšlenky znovu na nepřítele. Kde ten netvor je? Tábor se teď zdál být velmi blízko... Není to Robyn, kdo mu hladí čelo? Jak jemná...

Rázem se s úlekem probudil. Chladná skála ho bodala do zad a křečovitě stažené svaly mu způsobovaly velkou bolest. Ztratil vědomí. Byl zvědav, na jak dlouho. Kupodivu ho ten fakt vystrašil víc než kterákoli z událostí té noci. Smrt mu velký strach nenaháněla, pokud bude moci zemřít v boji. Ale zeslábnout, ztratit vědomí, takže smrt se může potichu přiblížit a vyžádat si ho, zatímco on zůstává v nevědomosti... to nemůže dovolit!

Opět se podíval dolů a opět neviděl nic než nekonečnou tmu. Jestli dřímal několik vteřin nebo hodinu, nemohl vědět. Jak dlouho to může trvat, než začne svítat? Cítil s nepříjemnou jistotou, že plášť noci bude trvat ještě mnoho hodin.

Chroptěl bolestí a zhruba si zamotal ránu do plátna utrženého z tuniky. Obvaz rychle prosákl krví, ale jako nejnutnější.ochrana poslouží. Dále se pokusil zvednout z nepohodlného místa, kde seděl. Jen s velkým úsilím se z trhliny konečné vyprostil. Jeho svaly křičely a protestovaly. Jednou narazil zraněnou nohou do skály a následný výbuch bolesti hrozil, že Daryth zešílí. Lapal po dechu, dusil se a zoufale se tiskl ke skále, dokud bolest nepolevila.

Pomalu, palec za palcem ničivé bolesti, Daryth hmatal levou rukou vzhůru. Přejížděje konečky prstů plných puchýřů po skále, našel další drobnou trhlinu, která mu pomohla vylézt až sem.

Pak narazil na další problém. Zraněnou nohu nechával volně se houpat a snažil se držet šavli v pravé ruce, zatímco zvedal druhou nohu výš na skálu. Ale maličký úchyt na ruku, který svíral jen konečky prstů, mu neposkytoval dostatečné uchycení pro pohyb.

• • •

S úšklebkem zasunul Kočičí dráp zpět do pochvy, když si zdráhavě uvědomil, že teď potřebuje obě ruce k lezení. Pravou rukou našel úchyt a vytahoval se, dokud nevklínil levou botu do další pukliny. Pak postup znovu zopakoval.

Tentokrát narazil pravou nohou do drsného skalního výběžku a vykřikl bolestí. Okamžitě se kousl do jazyka, přidržel se příkré skalní stěny a svět kolem něj se uzavřel. Nohou mu šlehaly záchvěvy palčivé bolesti a z očí mu volně stékaly slzy.

Darythovy prsty začaly sjíždět z nejistých úchytů a on pod sebou vycítil jistotu smrti. „Když se pustím, zemřu." Šeptal ta slova nahlas, znovu a znovu, a odkudsi získal sílu držet se dál. Ale ještě když jeho uchopení zesílilo, otvírala se mu v mysli velká studnice tmy a hrozilo, že bolest v něm se rozšíří a zahltí ho.

„Neomdlévej... ne - omdlévej!" odříkával si pro sebe zoufale ta slova a ze všech sil se snažil zůstat při vědomí, až se nakonec zamlžení jeho mysli začalo rozplývat. Přesto se pevně několik minut držel skály, dokud nebyl konečné připraven pokračovat.

Tímto způsobem se propracovával stěnou nahoru a pohyboval se velmi rozvážně, dávaje pozor, aby zraněním do ničeho nenarazil. Tu a tam Daryth nebyl schopen nalézt uchycení pro zdravou nohu. V takových případech se zvedal jen silou svých paží a ramen a držel se jen jednou rukou, dokud ve tmě nenahmatal další úchyt.

Jak tak lezl, cítil, že hrůza, která ho obestírala, mizí. Svědění na temeni hlavy se zmírnilo a nakonec mu zůstal pocit, že je sám uprostřed noci. Ne přívětivé noci, to je jisté, ale jen noci.

Trvalo to minuty, nebo hodiny, než dokončil výstup stěnou? Calishita neměl tušení, ačkoli se zdálo, že čas se vleče jako polovina života. Mohl vylézt padesát stop nebo pět set. Celý hrůzný výstup mu splýval ve směsici bolesti, trpělivosti, zoufalství a odhodlání.

Ale nakonec dosáhl vrcholu. Když se vplazil na plochý povrch nad strmou žulovou stěnou, okamžitě vycítil, že

žádná další stěna už před ním není. Na tváři ucítil vítr, který s sebou nesl silný zápach hnijícího lesa. Vydechl úlevou, odvlekl se od okraje a našel pařez starého stromu, o který se mohl opřít.

Posadil se čelem ven, ke srázu. Trvalo mu několik minut, než se přesvědčil, že ani netvor nadpřirozených schopností by se nebyl schopen tou stěnou vyškrábat. Jen něco opatřeného rukama nebo křídly by výstup zvládlo. Podíval se k obloze a neviděl nic než nekonečnou tmu jako v pytli. Jak dlouho ještě může trvat dnešní noc? Vyčerpaně vytáhl Kočičí dráp z pochvy a využil slabého osvětlení k tomu, aby se porozhlédl.

Kolem něj stály seřazeny kmeny odumřelých stromů, jako by se les připlížil ke srázu, aby se podíval přes okraj. Na zemi ležely velké kusy rozlámaného kamene a byly pokryty fosforeskující vrstvou, která zachycovala světlo zbraně a zesilovala ho. Trsy světlo odrážejících hub dodávaly maličké mýtině přátelské, přívětivé ovzduší.

A pak, mezi dvěma ze tří kmenů, na hranici toho, kam dohlédl, ale nepochybně nad srázem, kde byl on, uviděl dvě žluté oči, které stále nemrkaly a blížily se.

„Kde je Daryth?"

Tristan, který osaměle držel hlídku nad nevelkým táborem, se překvapeně otočil, když se ze tmy vynořila Robyn. Domníval se, že spí.

Meč Cymrycha Hugha byl stále opřen o skálu a vrhal na malý tábor světlo. Tristan se obával možnosti, že slabé světlo prozradí jejich polohu, ale dnešní noc se zdála být jaksi příliš tmavá, příliš černá, než aby se jí dalo čelit bez nějaké formy osvětlení. Byl zvědav, jestli je to zbabělost, co ho přimělo nechávat meč venku jako světlo.

„On... odešel do noci." Tristan nechtěl přiznat, že svého druha poslal pryč. „Pohádali jsme se. On se totiž rozčílil."

Robyn nevypadala překvapeně, jen znepokojeně. Tristan cítil potřebu s ní promluvit, ale nevěděl, co říct. Jak ji může přimět, aby pochopila?

„Hádali jsme se o tebe," vyhrkl náhle.

„Cože?"

„Nemůže mi odpustit způsob, jakým jsem tě zranil. Chápu to - věř mi, sám si to nemůžu odpustit!" Tristan hledal slova, aby mohl pokračovat, aby se na něj stále dívala, mluvila s ním. „Daryth..." Ale nemohl se přimět říci jí o Calishitově lásce.

„Pohádali jste se a tys ho pak poslal pryč?" Slova zněla chladně a vyčítavě.

„Ne!" Odmítnutí bylo instinktivní a on toho okamžitě litoval. „Ano... poslal."

„Co se to stalo s mužem, kterého jsem milovala?" Robyn se zdála být upřímně zmatena. „Proč děláš takové věci? Máš přátele, přívržence, lidi, kteří tě milují a chtějí ti pomáhat! A ty nás jednoho po druhém odháníš!"

„To jsem nechtěl! Byl jsem něčím očarován, nějakou silou, které nerozumím. Jen vím, že jsem o tebe měl strach, když jsi zmizela. Kdyby se ti něco přihodilo, nemohl bych žít sám se sebou!"

„Buď ujištěn, pane, že jestli se mi něco přihodí, nebudeš za to nést zodpovědnost! Mám svůj vlastní osud v rukou; sama jsem si vybrala toto poslání. Budu-li kvůli němu trpět, budiž. Zodpovědnost je moje."

„Dobrá," řekl král tiše. „Ale dovolíš mi, abych ti pomohl?"

„Ano," odpověděla druidka rovněž tiše. Obrátila se a podívala se do noci, která obklopovala tábor. „Zajímalo by mě, kde je Daryth..."

• • •

Taggar, šaman Severní země, odliodil svou jelení kůži potřísněnou popelem a rozzlobeně kráčel kolem zakouřené chaty. Znamení, jak byl nucen si přiznat, byla všechna špatná.

Za prvé, král teď už měl být zpět. Jistě, Grunnarch Rudý vždycky dlouho protahoval období nájezdů, ale brzy začne zima a stále se neobjevoval ani náznak veslic Rudého krále.

Za druhé, už dva týdny se do Severní země každý druhý den ženou s burácením bouře. Každý šaman ví, že sedm bouří ve čtrnácti dnech věští veliké zlo.

A za třetí, nejstrašnější ze všeho byla zpráva, kterou přinesl bídný sedlák, jenž ještě teď stál vně šamanovy boudy potažené kůží. Ten ubožák ztratil devět ovcí za jedinou noc!

Každé z těchto znamení by, plným právem, bylo nutilo Taggara, aby pro nadcházející zimu prorokoval zlou vůli. Ale všechna tři dohromady ... to bylo příliš mnoho, než aby se to dalo pochopit!

Opravdu, Tempus byl značně nespokojen. A Taggar si myslí, že ví proč. Tempus, podsaditý bůh války a božstvo uctívané většinou Severanu, vychutnával bitevní vřavu, prolévání krve a radost z vyhnání nepřítele z pole. Za normálních okolností by Severané byli dokonalými nástroji na podporu Tempových cílu. Vybrali si ho jako svého boha a on je obdařil svým požehnáním.

Ale během poslední války Severané táhli pod záštitou jiného boha, i když válečníci sami tuto skutečnost nebrali na vědomí. Tempus byl tím přehlížením určitě dost rozhněván a muži severu neudělali od té doby nic, aby si získali jeho přízeň.

Taggar byl nyní přesvědčen, v nepřítomnosti krále i jakékoli válečné kořisti, že Tempus na své lidi přivolá hněv, až budou nejzranitelnější, během krutých zimních měsíců.

Neboť bůh války nebyl trpělivý bůh.

7 Tygří zub a Kočičí dráp

DLOUHOU DOBU DARYTH NEDĚLAL NIC, jen hleděl do chladných očí dravce svým vlastním nehybným pohledem. Ani netvor, ani muž nehnuli brvou, ačkoli Calishita se přemáhal, aby udržel oči otevřené. Cítil, že mrknutí by mělo katastrofální následky.

Vrtalo mu hlavou, jak netvor vylezl na vrchol útesu. Objevil se kousek stranou od něj, ne přímo za ním, a tak vydedukoval, že netvor šel roklí jedním nebo druhým směrem do určité vzdálenosti, dokud nenašel místo, kde stěny nejsou tak příkré. Pak musel vylézt po svahu a jít podél hřebene, až ho našel.

Náhle se netvor pohnul. Daryth viděl, jak oči zmizely za kmenem stromu, pak se objevily znovu a pořád se do něj zavrtávaly. Netvor se v lese přesunul směrem na stranu a vytvořil tak kolem Darytha půlkruh, ale nepřiblížil se.

„Proč nezaútočíš, bestie?" sykl Daryth, který cítil mírnou závrať z vypětí. „Bojíš se? Ano, víš, že můj Kočičí zub umí kousat!"

Netvor se při jeho slovech připlazil o něco blíž a Daryth se přistihl, že si přeje, aby na něj skočil nebo udělal cokoli kromě tohoto vytrvalého plížení. Netvor, cítil, si s ním pohrává tak, jako si hraje kočka se zraněnou myší. Ta podobnost mu rozhodně připadala nepříjemná, byla-li přesná.

Muž si pozvolna začal uvědomovat matnou šeď, která se šířila vzduchem. Nemohla se ještě nazývat světlem. Zdála se být spíš mírným pozvednutím naprosté tmy, která ho tak dlouho oslepovala. Mezi vyzáblými kmeny stromů se vznášelo kouřmo, které mu připomnělo scénu po ničivém požáru.

Jak postupně přibývalo světla, byl Daryth svědkem příchodu silně zataženého, mlhavého dne. I toto velmi slabé osvětlení bylo mnohem lepší než naprostá tma. A on se rozhodl jinak, změnil rozhodnutí, které učinil v hluboké noci - už mu nestačilo prostě dožít se úsvitu.

Viděl, jak se netvor rýsuje na pozadí lesa jako příšera z naprosté černi. Viděl velká ramena a masivní, nehlučné tlapy. Lesknoucí se zuby, v široce otevřené tlamě jasně zřetelné, vypadaly, že hladoví po jeho mase. A viděl dlouhá ohavná chapadla, která se stáčela a proplétala na ramenou netvora. Ta úplně zjevně rozptylovala jakékoli podezření, které snad měl, že to je prostě jen veliký panter.

A teď, s příchodem denního světla, si stanovil nový cíl. Zabije tu příšeru. Nevěděl přesně jak, neboť netvorova tělesná výzbroj zdaleka překonávala jeho vlastní. Ale to mu nechávalo volné pole pro boj důvtipu a Calishita byl na svůj důvtip vždycky hrdý. Skutečně, rozhodl se přelstít netvora a přivodit mu zaslouženou smrt!

Ale jak? Samozřejmě, řekl si, pomocí léčky. Příprava léčky byla něčím, co se na Tajné akademii dobře vyučovalo, a taktikou, ve které Daryth vynikal. Samozřejmě že nikdy předtím nezkoušel polapit něco takového, ale to ho nezastrašilo. Základní pravidlo pro přípravu léčky stanoví, že žádná dobrá past není účelem ani provedením totožná s jakoukoli jinou pastí. Sám pojem opakování se u léčky stává slabostí.

Podíval se znovu na netvora. Žluté oči zíraly do jeho očí, ale netvor se nepohnul. Přikrčil se mezi strom a kámen, jako by se chystal ke skoku. Chapadla, která s postupujícím úsvitem viděl jasněji, se svíjela a škubala sebou jako znetvoření hadi na zádech nebo hlavě kočky.

První rozhodnutí, které musel učinit, bylo, má-li to být past smrtící nebo pro zajetí. Smrtící, samozřejmě. Nebo kdyby past nakonec nemohla být smrtící, musí netvora alespoň zničit natolik, aby Daryth mohl zasadit ránu z milosti.

Dále si musí projít výzbroj, kterou má po ruce. Má Kočičí dráp, samozřejmě, dýku a provaz... zápalné pomůcky a stromy, mnoho stromů. A je tu sráz, připomněl si.

Chvíli přemýšlel nad výběrem a uvědomil si, že sráz mu nabízí největší šanci kočce ublížit, ačkoli, samozřejmě, kdyby ji mohl přivábit pod velký nakloněný kmen stromu, mohl by také doufat, že dostane pořádnou ránu.

Třetí věc, kterou bylo potřeba brát v úvahu, přístup k pasti, nedávala okamžitou inspiraci. Les byl otevřený a to málo houštin, které tu byly, zvadlo a shnilo. Kočkovitá stvůra mohla procházet mezi stromy, kdekoli se jí zlíbilo.

Ani sráz, jak se zdálo, nenabízel šťastné místo pro léčku. Ačkoli skalnatá hrana byla ostrá, půda se nikde nesvazovala dolů k propasti. Naopak, přímá a rovná se táhla do kopce přímo k samotnému okraji, což znamenalo, že by bylo obtížné dosáhnout, aby netvor ke srázu sklouzl.

Znovu se podíval na netvora, který pořád tak nehybně zíral. Pozoroval teď Calishitu téměř se zájmem a zdálo se, že s útokem vůbec nespěchá. Daryth se pomalu postavil na nohy. Musel zjistit, jak pohyblivý může být.

Pravou nohou mu vyšlehlo bolestivé chvění, když se na ní pokusil spočinout i jen zlomkem své váhy. Vyčerpaně se opřel o strom a svalil se zpět k zemi. K jakémukoli pohybu by potřeboval berlu.

Natáhl se doprava a nahmátl konec silné větve, která spadla ze stromu. Přitáhl si ji na klín a začal do ní sekat dýkou, přičemž celou dobu sledoval netvora a ten sledoval jeho. Brzy odřezal krátký kus větve, který přivázal křížem přes konec delšího kusu jako opěrku pro paži.

Přendal si Kočičí dráp do levé ruky a pomalu se vyškrábal na nohy, opíraje se celou vahou o berlu. S nemotorným belháním se začal přesunovat pryč od netvora, rozhodnut najít místo pro léčku.

V noze mu stále tepalo, ale bolest se pro něj stala životním faktem a už si jí nijak zvlášť nevšímal. Několikrát poskočil a pak se opřel o strom, protože se mu náhle zatočila hlava.

A potom udělal netvor první slyšitelný krok, přímo za Calishitou. Daryth se otřesen prudce otočil, pustil berlu a přehodil Kočičí dráp do pravé ruky. Netvor překonal sto nebo i víc stop za pouhých několik vteřin! Vztekle zavrčel jen několik kroků opodál.

Daryth se pevně přitiskl zády ke stromu a cítil, jak se pod jeho váhou sloupává shnilá kůra. Oběma rukama zvedl scimitar a hleděl stvůře přímo do tváře. Necítil před ní strach, jen chladný hněv, který se, stejně jako bolest, zdál být spíš životním faktem než běsnící emocí.

Kočkovitá stvůra se blížila krok za krokem. Lesklé černé tělo měla přikrčené, jako by se po každém plíživém kroku chystala skočit. Daryth se díval s odporem na přísavky, které lemovaly kožovitá chapadla. Vlhké okraje každé z nich se ohýbaly a stahovaly, jako by vyhledávaly kontakt s tělem oběti.

Calishita si nevšiml, že slunce konečně protrhlo ranní mlhu a vyhouplo se nad hřeben nad údolím. Přestože les zůstal zahalen v mlze, malá plocha na vrcholku srázu byla jasně ohraničena žlutou sluneční září.

Rozložitou hrudí netvora zaburácelo hluboké, příšerné zavrčení, ale ani tento úděsný zvuk už nemohl Darythovi

roztřást ruku. Opatrně zkoumal přibližování netvora, který sbíral své síly a plánoval úder.

Daryth hleděl doprostřed netvorova čela a soustředil se na to, kam povede zbraň. Pochyboval, že bude mít druhou příležitost, ale kdyby první rána mohla nějak prorazit tamtu kost, zajet do toho podlého mozku...

Klidně zvedl šavli, ale ne tak vysoko, aby ho netvor mohl nečekaně seknout. Stvůra se blížila bez zjevného strachu, připlížila se mu téměř na dosah, aniž by skočila. Každé její nadechnutí teď bylo táhlým a dunivým zavrčením.

Najednou Daryth udeřil. Stříbrná čepel sekla směrem dolů rychleji, než mohlo postřehnout oko smrtelníka, přímo a přesně k cíli. Do této jediné rány se vlila všechna síla z Calishitových ramenou a paží a veškerá jeho zručnost v srdci i mysli.

Čepel dopadla přesně, zasáhla přímo cíl, ale projela tím místem a vzduchem za ním a udeřila neškodné do země. Daryth, který ztratil svou už tak nejistou rovnováhu, spadl dopředu a dopadl na rukojeť scimitaru.

Nic tam nebylo! Rychle se otočil, sedl si a natáhl ruku, aby se dotkl obrazu netvora, který dřepěl vedle něj a upíral na něj zlověstný pohled. Darythova ruka projela přímo hladkým černým bokem a on poznal, že netvor není nic než vzduch!

Potom netvor znovu zavrčel a z toho zvuku Darytha hrůzou zamrazilo v zádech. Vrčení se ozvalo za ním! V okamžiku Daryth pochopil podstatu bestie. Byl to tvor, který se zdál být na jednom místě, ale ve skutečnosti byl někde jinde! Darythův úder do obrazu bestie byl silný a přesný, avšak sama bestie se mu krčila za nechráněnými zády!

Náhlé vzplanutí děsu Darytha popudilo k tomu, že začal lézt na stranu jako krab. Ještě když se pohyboval, cítil bouchnutí velkého těla, které přistálo vedle něj, a cítil ostrý zápach, který naznačoval velikého, poněkud znetvořeného pantera.

Calishita se na zemi prudce otočil, nevnímaje bolest v ráně. Vztáhl ruku se zářícím Kočičím drápem a pak se jeho čepel zakousla do něčeho masitého a svalnatého. Netvor zavřeštěl přehnaným, jakoby kočičím výkřikem bolesti a vzteku. Jeho obraz, nyní vedle Darytha, se stáhl o několik stop zpátky ve stejný okamžik, kdy ho muž slyšel ustupovat před sebou.

Příval energie mu dodal sílu vstát a Kočičí dráp ještě jednou vyrazil dopředu. Čepel prosvištěla vzduchem a nezasáhla nic, ale při bleskovém zpětném úderu Daryth znovu objevil krev.

Jeho zuřivost pokračovala s nezmenšenou silou, když soustředěně útočil na nelidskou bestii a před každým stříbrným seknutím bystře odhadoval její skutečnou pozici. Netvor ucouvl, ohromen divokými výpady, ale rychle se vzpamatoval.

Obě Darythovy nohy omotalo dlouhé chapadlo jako had, a jak se kolem něj obtáčelo znovu a znovu, táhlo ho stranou. Zvedl Kočičí dráp a popaměti namířil na stvůru, protože neviděl chapadlo, ve kterém vězel.

Ale pak se mu druhé chapadlo obtočilo těsně kolem krku a úst. Trhlo mu hlavou dozadu a on hlasitě vyjekl, jak mu z plic vyrazil vzduch. Vlhké přísavky mu samy přilnuly k tváři a on se nemohl nadechnout. Dusil se a marně se svíjel v netvorově sevření.

A pak zmizelo jeho srdce, vyrváno z žeber jediným drtícím kousnutím. A s ním odešel jeho život.

• • •

„Severní mys! Domov!

Výkřik pozorovatele přiměl Grunnarcha Rudého uhánět na příď. Postavil se vedle hrdé galeonové figury a očima se kochal tím pohledem. Jedlové lesy na pobřeží Severní země dodávaly pruhu země nádech zeleně a živosti, zvláště ve srovnání s monotónní šedí po celém Moonshaeském moři.

Podzimní příjezd domů byl pro Rudého krále vždycky dobou úcty a díků, ale letos mu ten pocit připadl zvlášť hluboký. Dnes v noci bude v chatách mnoho nářku, neboť cena za jeho poslání - jedna loď a celá posádka - byla známa.

Toto břemeno nespočívalo na jeho bedrech tak těžce jako v minulých letech, avšak za letošní rok s sebou přivezl něco, co nikdy předtím na žádném nájezdu nenalezl. Pokaždé se vrátil s kořistí, někdy s otroky a vždycky za sebou zanechal nové nepřátele.

Ale teď se poprvé vrátil Grunnarch Rudý z nájezdu se spojencem. Tu zprávu jeho lidé přivítají se smíšenými pocity, to věděl, ale byl dostatečně schopným vůdcem, aby je přiměl pochopit správnost a užitečnost tohoto tahu.

Sledoval, jak kormidelník vede štíhlou loď kolem skalnatého výběžku Severního mysu a do zálivu Severní země. Jeho vlastní město leželo na břehu, přímo před nimi, a on už viděl signální ohně, jak vysílají zprávu o jejich příjezdu z mysu do města. Jeho lidé a jeho žena se rychle shromáždí a budou ho čekat v přístavu.

Ingra mu porozumí. Ffolkové nemusejí být nepřáteli! A s její pomocí přiměje zbytek lidí porozumět a přijmout to.

Veslice přirazila ke kamenné přístavní hrázi těsně před setměním. Jak tušil, shromáždil se tam tichý dav. V téže přístavní hrázi se před sedmi měsíci nalodilo osmdesát mužů na dvě lodě. Teď se vrátila jen polovina těch mužů a z davu se ozývalo mnoho zarmoucených hlasů. Rudý král si nářku žen nevšímal a hrdě sešel dolů po prkně.

Ingra vykročila dopředu, aby ho přivítala, a on ji strhl do náruče, opět vychutnávaje její hebkost. Neplakala, protože se nehodilo na ženu krále, aby veřejně dávala najevo své city, ale on cítil její úlevu, když ji držel.

Pak ji postavil a obrátil pohled na tváře svých krajanů a krajanek. Dívali se na něj se směsicí naděje a porozumění, když roztáhl ruce do stran a nechal svůj hlas dunět celým pobřežím.

„Shromážděte starší kmenů! Ode dneška za pět nocí se ve své chatě setkám s náčelníky Severní země! Svolávám radu Zimní noci! Vracíme se naloženi poklady a bude postaráno o rodiny, které ztratily muže. Zbytek se rozdělí na radě!"

A s touto zprávou lidi rozpustil a zasel tak semeno naděje a zvědavosti. Rada Zimní noci byla vzácným shromážděním, neboť cestovat Severní zemí v tak pozdní době bylo riskantní záležitostí. Severané pochopili, že se bude projednávat velmi důležitá věc a správně vycítili, že král jim nehodlá říci jaká.

Ale zpráva se rozšířila do vesnic v horách a do měst podél pobřeží. Starší kmenů si sbalili věci na cestu a veslicemi nebo na koních cestovali do Severní země, k obydlí svého krále.

• • •

Čtyři postavy opustily skrovný úkryt v mrtvém lese a opatrně postupovaly kupředu. Vlekly se polem hnědého bahna směrem ke kruhu černé vody. Každá z nich byla zahalena v silném kožešinovém plášti, ale ruce se jim volně pohupovaly vně oděvu. Dvě z nich měly štíhlý meč, zatímco druhé dvě nebyly viditelně ozbrojeny.

Jedna z postav zagestikulovala na jinou, nejmenší z celé skupiny, a ta zastavila. Jak štíhlá postava rozčileně gestikulovala, vypadl jí zpod kožešinové kapuce pramínek blonďatých vlasů. Z hloubi oděvu zazářily velké hnědé oči. Nakonec se postava se zřejmou neochotou otočila zpět k lesu a ukryla se mezi ponurými kmeny.

Trojice se přiblížila k temné vodě a postavila se mezi dvě bílé sochy. Jedna z nich se zahleděla na kamennou sochu, podobu mladé ženy oblečené do tuhého bojového obleku. Pak se otočila, aby se přidala k těm dvěma, které přišly až k samotnému okraji vody.

Pojďte blíž... trochu blíž. Baal chtěl, aby příchozí postoupili dopředu, aby se dotkli vody. Bůh toužil natáhnout se a srazit je dolů, ale nedostávalo se mu tělesných možností prorazit nad vodní hladinu, a tak musí počkat, až oběti přijdou k němu.

Baal cítil, že jsou to starobylé bytosti kouzel a míru. Byly plné života a velmi podobné lidem, nicméně to nebyli lidé. Jejich duše byly lyričtější než drsná lidská spiritualita a temný bůh cítil, že budou chutnat velmi sladce.

Nakonec jedna z postav poklekla a natáhla se dopředu, napřahujíc štíhlé prsty k vodní hladině.

Okamžitě vyrazilo vzhůru modré světlo, které syčelo a prskalo, když ozářilo náhle nehybné tělo. Světlo zasyčelo vzduchem a zasáhlo druhou a potom třetí postavu. Stříbrné meče zčernaly a na kapucích a pláštích obětí shořela kožešina.

Pak žár ustal a tři postavy zůstaly stát zjizvené a znetvořené, zabité, ale ne opravdu mrtvé. Jejich tělesné schránky se pomalu ploužily kolem okraje studny a zaujaly pozice jako Baalovy stráže. Baal neslyšel, jak čtvrtá postava vykřikla, ani jak se otočila a prchala od studny.

Bůh byl prozatím spokojen, ale to bezmocné čekání na přiblížení obětí ho stále rozčilovalo. Skutečné umístění Temné studny začalo vypadat spíš jako zavřené dveře než otevřené okno. A jak Baal vysával více síly Matky země, kterou přizpůsobil svým vlastním účelům, tím víc toužil podílet se na svých intrikách.

Bude si muset najít způsob, jak se přenést za tento vodní závoj.

• • •

Tristan se s náhlým úlekem probudil. Vyskočil z přikrývky se zářivým mečem Cymrycha Hugha v ruce, bojovně se nahrbil a rozhlížel se po zdroji svého strachu. Ještě než se úplně probudil, byl by rozpáral jakéhokoli vetřelce.

Ale vše, co viděl, bylo kalně šedé světlo zamračeného úsvitu a ospalé postavy druhů, kteří se hýbali ve svých přikrývkách. Tavisha, jež držela stráž, se opírala o strom a sledovala ho se zvednutým obočím.

„Dnes nervózní, pane? Opravdu, špatně jsi spal. Viděla jsem tanečníky, kteří se hýbali méně, a zpěváky, kteří byli tišší než ty ve spánku."

„Ano... nervózní," souhlasil žalostně a díval se na strašidelný les a na jeho zcela nepřirozenou mlhovou přikrývku. „Mám k tomu dobrý důvod, zdá se. Vrátil se vůbec Daryth?"

„Ne, pane," odpověděla bardka, která se náhle zamračila. „Znepokojuje mě to."

„Mě taky," zamumlal král. V podvědomí mu hlodal strach. „Pošlu Canthuse po jeho stopě. Najdeme ho. Tento les není místem, kde by měl být člověk sám."

„Stačí jen pohled na něj, aby mi přeběhl mráz po zádech," souhlasila bardka. „Ale trochu se mi ulevilo v pocitu osamělosti, když jsi vstal. Poslední hodinu před úsvitem už jsem nervózně sledovala, co se děje za mnou!

„To není hodinou," vložila se do toho Robyn, vcházejíc na mýtinu. Spala o několik kroků dál. „To je místem."

„Údolí Myrloch?" zeptal se Tristan.

„Údolí Myrloch teď, když se změnilo. Údolí bylo ovládnuto nějakým nesmírně mocným zlem - určitě hrůznějším, než je ten osamělý kněz. Možná je v přímém kontaktu se svým bohem.

Temná síla musí být soustředěna v lesíku Velké druidky, protože to je mateřská půda, kterou prochází moc nad celým údolím."

„A tam také zůstaly druidky uvězněné v kameni?" zeptala se bardka.

„Ano. Mám úmyslu tam jít a zlomit moc tohoto boha!"

Tristan byl okamžitě zvědav, jak to Robyn míní udělat, ale neodvážil se jí zeptat. Tavisha se také zdála být zvědavá na další podrobnosti, ale spokojila se s pokrčením širokých ramen. „No, tentokrát budu při tom až do konce. Mám pocit, že když jsem vás opustila na Callidyrru, přišla jsem o materiál pro velkou baladu!"

„Umírám hlady!" zazněl hlas Pawlda z hlubin přikrývky. „Dám si tři husí vejce na volská oka a po obrácení už jen zlehka osmažená."

„Vejce? Musí tu být i slanina... a placky. Jde se jíst!" Newt zvedl hlavu zpod sedla, které mu sloužilo jako stan.

„Studený chléb," řekl král, náhle podrážděn dobrou náladou svého druha. „A za deset minut se vydáváme po stopě." Tristan si protáhl ztuhlé svaly, když si přetahoval přes ramena kroužkové brnění. Ani silné vlněné podložení nezabránilo chladu, který mu pronikal z železných článků na kůži.

Osedlal Avalona a pak zvedl Darythovo sedlo na hřbet jeho skotačivé hnědé klisny. Tam se setkal s Robyn, která přinášela přikrývku jejich přítele, aby ji přivázala na koně.

„Daryth šel včera v noci po cestě dolů, dál do údolí," vysvětloval. „Chci nasadit Canthuse na jeho stopu. Pokud sešel z cesty, pokusím se ho najít. Doženu vás později."

„Rozhodně," souhlasila. „Ale půjdeme všichni." Dívala se na něj bez hněvu. „První, co musíme udělat, je najít ho."

Než sbalili svůj skromný tábor, Tristan nalezl stopu Calishity a ukázal ji Canthusovi. Lovecký pes okamžitě pochopil úmysl svého pána a vyrazil plavným během po cestě s nosem jen několik palců od země.

Tristan jel na Avalonovi za loveckým psem. Další byla Robyn na Darythově klisně. Newt jel na klisně také, usazen panovačně na hrušce sedla před druidkou, zatímco Yazillicklik jel před králem na Avalonovi. Pawldo a Tavisha byli poslední.

Koně se dali do pomalého klusu, nezadržováni porostem v mrtvém lese. Zdejší stromy kdysi byly vznosnými borovicemi, ale teď byl každý z nich ponurou věží s pichlavými, křehkými řadami odumřelých větví a obklopený hromádkou hnijícího jehličí. Jejich cesta, původně stezka pro zvěř, se vinula mezi stromy, pak pozvolna opustila vrchovinu a vstoupila na dno vlastního údolí Myrloch.

Tristan položil Yazillicklikovi ruku na drobné ramínko, aby skřítka vyrovnával, když s nimi kůň projížděl úsekem hrbolaté cesty. Dával pozor, aby nerozdrtil křehká motýlí křídla svého druha, ale přesto si všiml, jak se tělo čarovného tvora při jeho doteku chvěje.

„Co je, Yazi?" zeptal se potichu předkláněje se. „To - tohle!" zapištěl kouzelný tvor a zoufale ukazoval kolem dokola. „Ze všech míst na světě - na světě bylo toto, ú - údolí, Fa - Faerii nejblíže! A teď je celé mrtvé -celé mrtvé!"

„Faerie? Slyšel jsem, že to je kouzelné místo, nepodobá se žádnému jinému království. Je to tak?"

„A-ano!" Yazillicklik znatelně ožil. „Je-je tam krása a kouzlo - a o - obdivuhodný klid!"

„Kde to je?"

„Ne - nevím to jistě. Projdeš b - bránou a jsi ve Faerii; je to tak jednoduché-jednoduché. Existuje tolik bran, zvlášť sem, do ú - údolí."

„Přišel jsi jednou z nich?" Tristan se snažil odvrátit skřítkovu pozornost od jeho trápení.

„Ano! U - už dávno jsem přišel sem do údolí - údolí. Bylo to tu tak krásné, stejně jako ve Faerii. P - proč to museli všechno zahubit?"

„Není to navždy. Ať je příčina toho jakákoli, musí mít slabé místo. Najdeme ho."

„Všechno je mrtvé," naříkal čarovný tvor bezútěšně.

Tristan se zadíval na pustinu novýma očima a divil se tomu zlu před sebou. Údolí pro něj nikdy nebylo ničím víc než obrovskou divočinou. Pásla se tu spousta zvěře, to je pravda, ale věděl, že pro Robyn znamená mnohem víc. Bylo středem její víry a středem moci její bohyně. Začal si představovat, možná velmi nejasně, co pro ni jeho znesvěcení znamená.

Canthus nikdy ani na okamžik nezaváhal, když uháněl záhyby cesty. Daryth nějak sledoval cestu i přes neproniknutelnou noc a král se divil tomuto důkazu noční dovednosti svého přítele.

Cesta náhle začala klesat do skalnaté rokliny a Tristan tu zavolal na Canthuse, aby zpomalil, když koně opatrně postupovali dolů příkrou a štěrkovitou stezkou. Lovecký pes se rozběhl dopředu a pak netrpělivě čekal. Vzrušeně skákal dokola, a jakmile se přiblížil Avalon, vyrazil prudce vpřed.

Tristan ztratil psa z dohledu, když poskakoval za zatáčkou ve stěně rokle. Jako vždy lovil potichu, a tak král neslyšel žádný štěkot, který by mu pomohl psa najít.

Pobízeje Avalona do pomalého klusu, nejrychlejšího tempa, kterého se na této nerovné půdě odvážil, dojel za tutéž zatáčku. Hřebec se překvapeně postavil na zadní, nozdry se mu třásly a Tristanova ruka instinktivně vyrazila k meči.

Čekalo je leknutí ne hrůzou, ale tím, co viděli. Canthus zastavil na úpatí příkré žulové stěny rokle. Postavil se na zadní a předními nohama dosahoval na stěně výše, než kam sahá mužská hlava.

Král, stejně jako jeho pes, vzhlédl a spatřil na skalní stěně křiklavou krvavou čmouhu. Tekutina vyschla a získala načervenale hnědou barvu, ale její podstata byla neklamná. Tristan zvedl oči a uviděl krvavé skvrny, které vedly celou stěnou rokle dolů.

Pak přišla za zatáčku Robyn a on viděl, jak jí zbledla tvář. Podívala se nejprve doprava a pak doleva. „Zpátky po cestě nahoru! Dostaneme se z rokle a oklikou dojdeme na vrchol!" Řekla to, až když prudce obrátila klisnu a uháněla cestou zpět.

Canthus se prohnal mezi nohama Avalona a řítil se roklí nahoru za Robyn. Daryth byl psův cvičitel a milovaný učitel a Tristan vycítil v chování psa strašnou naléhavost. Sžíravý strach, který sám celé dopoledne pociťoval, se změnil v chladnou hrůzu. Pawldo a Tavisha, kteří jeli poslední, se rychle obrátili a vedli družinu z rokle. Uháněli kolem okraje s hrůzou, co najdou.

• • •

Hobarth procházel vesnicemi z chatrčí krytých kůží, tísnícími se v údolích mezi rozsáhlými jedlovými lesy severního Gwynnethu. Tato krajina ostře kontrastovala s Corwellem, který ležel na jižním pobřeží téhož ostrova. Zatímco Corwell byl klidný a otevřený, kraj sedláků a polí, toto byl kraj lovců a válečníků. Zatímco Ffolkové očekávali potravu od země, Seveřané ji hledali v moři. Ale zemřou stejně, dumal kněz. A jejich umírání přinese jeho bohu tolik potěšení jako příchod mírnějších Ffolků na jih.

Konečně kněz došel k pobřeží a spatřil Baalovo dílo v celé své slávě. Severní pobřeží Gwynnethu bylo odděleno od Omanová ostrova Omanskou úžinou. Na Omanově ostrově byla veliká pevnost známá jako Železná tvrz, původně palác krále Seveřanů Thelgaara Železné ruky. Oman a zvláště Železná tvrz a její krytý záliv byly ústředními body moci Seveřanů na všech Moonshaeských ostrovech.

Ale tento střed, už tak oslabený katastrofální válkou s Temným příchozím, měl být rozprášen.

Vody v průlivu už byly těžké a tajemné. Kněz viděl skalnatou masu Omanová ostrova, ale jeho pozornost byla místo toho přitahována k moři samotnému.

Po vodě pluly veliké skvrny hnědého kalu a husté pěny. Hobarth, pro lidi neviditelný, pozoroval úzkost ve

vesnicích Seveřanů, když se na trupech štíhlých lodí začaly projevovat náznaky rychlého rozkladu a z vln se zvedal hnilobný zápach, který byl unášen na pobřeží.

Byl svědkem zděšení rybářů, když z průlivu vytahovali nafouklé rozkládající se ryby. S potěšením sledoval, jak bylo do tiché zátoky vyplaveno opuchlé utopené tělo a vyděsilo skupinku žen.

Seveřané si zanedlouho nebudou všímat těchto malicherných nesnází, když Hobarthův bůh začne uskutečňovat svůj plán. Až se to stane, přítomnost zamoření či ubohé úlovky nebo odporný pach nebudou znamenat pro tyto lidi nic. Tou dobou se jim postaví ničivá hrozba sahuaginů.

A horších.

• • •

Kamerynn cválal úsekem bažinatého močálu a při každém pružném skoku se jeho široká kopyta lehce vynořovala z bahna. Všude kolem něj cákala a pěnila hnědá voda, která mu třísnila boky špínou. Chomáče hustých chlupů na nártech měl přilepené k nohám a nasáklé spoustou smrduté břečky, jež mu stříkala na břicho.

Ale hlavu držel vysoko a neposkvrněná hříva vlála za ním. Slonovinový roh zůstal hrdě vzpřímen jako výzva okolnímu zpustošení.

Zanedlouho se vyřítil nahoru po rovném svahu a zastavil opět na suché zemi. Za normálních okolností by si udělal přestávku a ukousl si trs jetele nebo mladé trávy, ale teď nebyla žádná potrava k nalezení.

Každý den udělal jednorožec další pokrok ve svém průzkumu zpustošeného údolí. A každým dnem se scenerie kolem něj stávala ubožejší, beznadějnější. Kamerynnova žebra byla teď zřetelně vidět pod špinavou kůží, ale jeho postoj zůstával vždy hrdý a nepokořený.

A pak znovu vyrazil a pohyboval se klidným poklusem, který mohl udržet celý den. Plavně běžel chaotickým seskupením pahorků, kde všechny odumřelé stromy ztratily kořeny v písčité půdě a ležely v téměř neproniknutelné změti jako zápalky. Jednorožec si razil cestu vpřed mezi kmeny a málem tam uvízl, než se objevil na druhé straně.

Přiběhl do mělkého údolí a sledoval říční koryto pokryté oblázky, teď suché, vedoucí do středu. Tady nebyly stromy, a tak se mohl dát znovu do klusu.

Nakonec jednorožec na místě zastavil a nozdry se mu chvěly. Otáčel velkou hlavou, podíval se sem a pak tam, než obrátil svou pozornost na zem. Byla tam stopa, která křižovala cestu, po níž Kamerynn běžel. Jako pěšina byla stopa naprosto neviditelná, protože to, co tudy prošlo, neporušilo ani kamínek a nezlomilo ani nejbezvýznamnější větvičku.

Jeho průchod byl nicméně v zemi pro oči jednorožce zřetelně vepsán. Kamerynn viděl stopu čtyř obrovských tlap, které nesly těžké tělo s pružnou vznešeností. Ale to, co způsobilo, že se uši jednorožce prudce napřímily a velké oči se mu rozšířily, byla skutečnost, že stopa na zemi nebyla vepsána znamením stezky, ale čirým, hmatatelným zlem.

Bůh vraždění hladově vysával teplý život Moonshaeských ostrovů jako upír, který se domáhá krve své oběti. A jako oběť upíra se vytrácela síla Matky země až do věčné nicoty.

Baalova minulost je příběhem lsti a proradnosti, vraždění a smrti v rozsahu, o jakém se většině tvorů ani nesní. Tvorové z nižších rovin, tvorové ze světa smrtelníků - ti všichni okusili smrt z nikou Baala a jeho přisluhovačů.

Ale jeho zabíjení si nikdy předtím nevyžádalo boha.

8 Přísaha krve a zoufalství

CANTHUS, KTERÝ ŠEL PO CESTĚ PŘED Ostatními, objevil tělo jako první. Truchlivě zkoumal Darythovu mrtvolu, když Tristan seskočil z koně a pomalu kráčel k ostatkům svého přítele. Slyšel za sebou Robyn, ale neotočil se.

Neměl pochyb, že je Calishita mrtev. Otřesná rána mu urvala polovinu hrudi. Místo bylo pokryto krví, množstvím krve větším, než si Tristan uměl představit. Otupěle pozoroval, jak Robyn poklekla vedle těla a zavřela Darythovi oči. Sklonila hlavu a on následoval jejího příkladu příliš ohromen na to, aby složil vlastní modlitbu. Ostatní stáli tiše opodál a sdíleli jejich žal.

To jsem mu způsobil já! křičel hlas v Tristanově mysli. Pozoroval Robynina záda, viděl, jak se jí pláčem třesou ramena. V tom okamžiku se zhrozil víc, než se kdy čeho bál, že se k němu obrátí a obviní ho právě z toho, z čeho se vinil sám. Jestli to udělá, věděl, že ze smutku a pocitu viny určitě zešílí.

Za okamžik vstala a podívala se na něj očima plnýma slz. V jejím pohledu nebylo obvinění, jen hluboký žal. „Najdu místo, kam ho pohřbíme," řekla a odešla do lesa.

Tristan mlčky přikývl a sledoval, jak jde. Když Robyn zmizela mezi stromy, jeho oči se bezděčně obrátily zpět k mrtvole. Rozzlobeně si strhl z ramenou plášť, poklekl vedle Darytha a přikryl ho. A pak se rozplakal.

„Při všech bozích, příteli můj, vím, že jsem tě zklamal!" Mluvil tiše, jen k sobě a k Darythovi. Upřímně doufal, že se Calishita dozví o jeho žalu. „Nezasloužil jsem si věrnost člověka, jako jsi ty, a přece jsi mi ji dal."

Tristan pozvedl oči k šedé obloze, zíraje vzhůru přes zamlžení svých slz. „Při týchž bozích, přísahám, že tvou smrt pomstím. Vím, že tě nemohu vrátit zpět, mohu se jen modlit, aby mi tvá památka udělila odpuštění!"

Plakal nad ztrátou svého přítele a nad svou strašnou vinou na té ztrátě. Zdálo se, že všude musí čelit důkazům svého vlastního selhání. Cítil, jako by se mu život zvrhával v chaos. Všechny jeho nezdary jako by vrcholily v mrtvém těle jeho přítele, který tu vychládá v mrtvém lese.

„Už dost!" sykl téměř neslyšně. Přitlačil si pěsti na oči a přiměl se zastavit slzy. Trhl sebou, když ucítil dotek ruky na svém rameni, vzhlédl a uviděl vedle sebe Tavishu.

„Byl to statečný muž, a opravdový," řekla s vlhkýma očima.

„A já jsem byl ten - " začal Tristan rozzlobené.

„Neříkej to!" varovala ho bardka kovovým hlasem. „Jsi Vznešený král Ffolků, král nás všech. Náš osud je svázán s

tvým a někteří z nás zemřou, než toho osudu dosáhneš!"

Král poslouchal. Chtěl něco namítnout, ale tón jejího hlasu ho přiměl zůstat potichu.

„Rmoutí tě, že jsi svědkem smrti těch, kteří ti slouží, a to je dobře, neboť musíš sdílet naši bolest. Ale nemůžeš nést za ty smrti vinu. Musíš mít cíl a ten bude cílem pro všechny naše lidi. Důležitý je tento cíl!"

Tristan na ni chtěl zakřičet, říci jí, že toto je něco jiného. Toto byla smrt, za kterou nesl zvláštní zodpovědnost, protože ji přivodilo jeho sobectví a domýšlivost.

Ale neřekl nic. Místo toho přemýšlel o jejích slovech. Zdála se to být dlouhá doba, co tam stál, zatímco Tavisha se posadila ke stromu a začala brnkat na loutnu pomalou píseň. Hudba, sladká a srdcervoucí zároveň, se vznášela kolem něj. Byla plná mollových akordů, a přece zněla vítězně, což naléhalo na posluchače, aby se díval vzhůru, ne dolů.

„Vždycky jsem věděl, že potřebuje mě, abych se o něj staral," řekl Pawldo nešťastně. Půlčíkova tvář byla rudá žalem. Tristan vždycky tušil, že se ten maličký dobrodruh o Calishitu stará víc, než připouštěl.

Newt a Yazillicklik se sklíčeně stočili na zem. Šupiny čarovného draka ztmavly až do temně nachová, do odstínu, ve kterém ho ostatní nikdy neviděli. Yazillicklik civěl nervózně do lesa a tykadla se mu třásla vzrušením. Když Robyn našla vhodné místo na hrob, vrátila se a Tristan pak nesl tělo za ní. Ostatní mu nabídli pomoc, ale on při tomto úkolu nikoho nechtěl.

Připravili Darytha na pohřeb, jak nejlépe uměli, a přikryli jeho tělo a strašnou ránu jeho oblíbeným červeným pláštěm. Robyn mu jemně vykartáčovala vlasy a Daryth nakonec vypadal téměř jako někdo, kdo klidně odpočívá.

Tristan opatrně stáhl Calishitovi rukavice, kterým byla dána kouzelná moc, a ruce mu položil na hruď. Obrátil se k Pawldovi a podal mu tu měkkou koženou věc. „Pocházejí z místa, kde jsme byli hodně dávno," řekl váhavě. „Myslím, že... že by byl chtěl, abys je dostal ty."

Skleslý Pawldo neřekl nic, ale vzal uctivě rukavice a navlékl si je na ruce. Ačkoli byly na půlčíka příliš velké, když je Tristan držel, rychle se scvrkly tak, že mu padly jako ulité.

Uložili Darytha k odpočinku na malé mýtině vysoko nad klikatou propastí. Robyn nad jeho tělem vyřkla tichou modlitbu, v níž prosila bohyni Matku zemi, aby jeho duši pomohla najít naplnění. Tavisha zabrnkala další píseň, úchvatně krásnou, a chvíli zůstali všichni v tichosti stát.

Tristan hleděl na nerovnou zem, na hlínu, kterou holýma rukama nakupil. Nikdy se necítil opuštěněji. Ale celou tu dobu, co pracoval, mu v mysli začínalo krystalizovat neochvějné rozhodnutí, rozhodnutí, že posun jeho života do chaosu musí skončit.

• • •

Hobarth usoudil, že obec před ním musí být největší na tomhle pustém pobřeží. Stál na vysokém holém vrcholku kopce ani ne míli od města směrem do vnitrozemí. Z vrcholku viděl dřevěné a kůží potažené budovy rozptýlené po pobřeží malé zátoky. Do vody čněla vratká dřevěná mola a klidně se tam pohupovalo množství malých člunů.

Na město to nebylo moc velké, ale ostatní lidská obydlí, která objevil, byla ještě menší, byly to maličké rybářské vesnice o velikosti od dvaceti do dvou budov. Severní pobřeží Gwynnethu se zdálo být ubohým místem k útoku, pokud cílem byla kořist. Baalovy plány však nebyly jeho prostému knězi známy. Tady Baal nařídil útok, a tak tady bude.

Ve vodách úžiny nebyly čluny, když se teď znečištění rozšířilo v tlusté vrstvě po povrchu. Ve velké dálce mohl tak tak rozeznat masu Omanová ostrova, nejasně se rýsující v mlze. Slunce se přehouplo do odpoledne, ale ještě zbývalo mnoho hodin denního světla.

Kněz strávil několik minut průzkumem vrcholku kopce a našel hromadu kamení, která značila jeho nejvyšší bod. Obcházel v těsném kruhu kolem tohoto vrcholku, pečlivě zpíval litanii a drobil prášek z jemně drcených diamantů. Jak tak kouzlil, na kamenech se tvořil zářivý obrazec z čar, až byl kolem vrcholu vepsán kouzelný kruh. Čáry vypadaly, jako by byly vyryty do samotného kamene a stříbřitě blikaly, přičemž uzavíraly kněze do čarovného kruhu.

Když Hobarth vykouzlil svůj rytý ochranný obrazec, mohl si v bezpečí připravit hlavní kouzlo. Věděl, že cokoli, co by se ho pokoušelo vyrušovat, by bylo obrazcem zastaveno nebo velmi hrubě překvapeno, kdyby to zkoušelo proniknout kouzelnou bariérou.

Nakonec se Hobarth posadil na vrchol a zavřel oči. Apeloval na veškerou víru ve svém černém srdci a veškeré znalosti své pokřivené mysli a pak zahájil kouzlo svolávání. Několik dlouhých minut seděl nehybně jako socha s tváří vráscitou soustředěním a pevně zavřenýma očima. Jen chvění jeho širokých nosních dírek bylo viditelným důkazem, že stále žije.

Ale kdyby se nějaký pozorovatel mohl podívat jiným smyslem než zrakem, uviděl by skutečný důkaz Hobarthovy životnosti. Knězův duch, soustředěný na neviditelnou činnost kouzlení, vysílal volání, ohlušující svou silou ty, kteří je mohli slyšet, a přesvědčivé svou povahou pro tytéž posluchače.

V poloslaných vodách Omanské úžiny plul jeden posluchač, který slyšel, a okamžitě se dal do pohybu, aby uposlechl rozkazu. Ysalla, nejvyšší kněžka sahuaginů a Baalova oddaná služebnice, už dlouho očekávala zavolání od svého lidského protějšku.

Ysalla se vznášela v horních vrstvách moře, kam pronikalo jen mdlé sluneční světlo. Voda tu byla mělká a hladké dno bylo pokryto silnou vrstvou bahna, ale kněžka si toho vůbec nevšímala. Pomalu se vznášela mezi hladinou a dnem a čekala.

Všude kolem ní vyčkávaly mořské legie. Na dně stála bok po boku řada obludných mrtvých, kteří zahynuli v boji, jen aby byli znovu oživeni kněžkami a mocí Baala. Tlustá těla připomínala obrovské červy, vzduté ponořením. Kolem nich vířila modročerná voda, ale apatická těla zůstala nehybná, očekávala příkaz kněžky a temnou sílu jejího boha.

Za obludami Šli mrtví moře, tisíce utopených námořníků, rybářů a vojáků, kteří byli také oživeni ze smrti, aby sloužili Baalovi a jeho přisluhovačům. Teprve po těchto obrovských zástupech nemrtvých šli samotní sahuaginové, Spáry

hlubin. Vyrojí se na břeh v patách armády mrtvých a dokončí zničení nepřítele. Sláva Baalovi a jeho legiím!

A jeho legiím na druhé straně úžiny, kde se shromáždili král Sythissal a další sahuaginští válečníci v podobné síle. Stejně jako Ysalla poslala své svěřence na pobřeží Gwynnethu, Sythissal pošle své bojovníky, žízniící po krvi, do lidských osad na Omanově ostrově. Až budou pobřežní obce zpustošeny, spojí se tyto dvě armády, vstoupí do Železného zálivu a zničí tamější velkou tvrz.

Teď přišel rozkaz a Ysalla vycítila jeho zdroj. Veliké žluté ploutve podél páteře se jí naježily a tento signál spatřily kněžky jejího řádu. Hřbety se jim zježily na znamení tichého souhlasu a legie vyrazily vpřed.

Mrtví netečně pochodovali bahnem a stoupali svažujícími se písčinami k pláži. Sahuaginové pluli pomalu za nimi a celá jejich masa se nesla vodou jako veliká zlověstná ryba.

Potom široké hlavy obrů prorazily chabý příboj a prázdné oční důlky se zaměřily na pobřeží. Oteklá těla se potácela z mělčin a držela vysoko své hole, sekery a veliké palice. Kůže nemrtvých přišer se při dlouhém ponoření odbarvila až do mléčně bílé a těla nasáklá vodou se pomalu a těžce sunula vpřed.

Byli opravdu pomalí - ale nic je nemohlo zastavit.

• • •

Kollovi bušilo srdce, když opustil maličký hostinec a šel několik kroků k molu. Špaček se pěkně pohupoval v přístavu i uprostřed kalu, který v poslední době pokrýval vodu. Plachetnice, ač malá, byla dokonalým místem pro jeho záměr.

A jeho záměr právě přicházel. Když Gwen kráčela ke člunu, bylo v tom právě tak dost horlivosti, aby vzrušila jeho naděje, a právě tak dost zdrženlivosti, aby se jeho nervy zklidnily. Už týdny se ji snaží přimět, aby si s ním vyrazila o samotě.

Teď se na něj usmívala a hnědé oči jí zářily tajným příslibem, který rozněcoval jeho vášeň. Gwen nebyla příliš krásná, ale měla živé chování, které upoutalo Kollovu pozornost, když poprvé kupoval štít a kabátec od jejího otce, brašnáře z Trescí zátoky.

Malá a trochu baculatá Gwen ho přivítala plachým úsměvem. Rudohnědé vlasy měla nakrátko ostříhané a Kollovi se líbilo, jak jí rámovaly kulatou usměvavou tvář. Protože on byl nezvykle vysoký i na muže severu, tvořili vskutku podivný pár. Na jaře mu jemné vousy konečně pokryly bradu a on si je teď sebevědomě hladil, když se blížila k přístavu.

Pomohl jí do člunu a radoval se z okamžiku nejistoty, kdy ztratila rovnováhu a opřela se o něj.

„Posaď se sem," pobídl ji a posadil ji na přední sedadlo. Lano se snadno uvolnilo z doku a Koll Špačka odtlačil, jako by se bál, že někdo půjde okolo a zastaví ho. Vánek byl přinejmenším pomalý, ale nevelké plavidlo zachytilo to málo větru, který vanul, a rovnoměrně odplulo od břehu.

Nějakou dobu nemluvili. Koll se naprosto bez úspěchu snažil nevnímat mrtvou hnědě moře. Opravdu, ryby umíraly v celých hejnech, úlovky nebyly žádné nebo nakažené. I tito mírní Seveřané z Gwynnethu dokonce znovu mluvili o plenění jako o způsobu přežití.

Koll se snažil takové myšlenky odvrhnout, protože věděl, že Gwen je z rodiny rodilých Ffolků, zatímco jeho předkové byli drancujícími Seveřany, kteří si tyto země přisvojili před stoletím. Místo toho se soustředil na oči své pasažérky, která se stydlivě dívala jinam. Jsou to tak krásné oči! Plaché, ale ne vystrašené. Gwen ho vždycky uchvacovala tímto rezervovaně odvážným chováním, tak nepodobným ženám ze severních zemí.

Nakonec utáhl plachtu a nechal se klidně unášet. Trescí zátoka byla vzdáleným bodem na pobřeží, i když Koll mohl stále rozeznat jednotlivé budovy. S klidnou vznešeností námořníka se přesunul na sedadlo na přídi a vzal Gwen za ruku.

Krátce se zachichotala, ale neodvrátila se, když se sehnul a políbil ji. Byla teplá a měkká, její mírná zakulacenost mu vyplňovala náruč, když ji objal. Náhle ucítil, jak strnula, a viděl, jak se jí úlekem rozevřely oči a zírají na něco přes jeho rameno.

Gwen vykřikla, Koll se prudce otočil a sám vytřeštil oči. Na záď vklouzla nejstrašnější stvůra, jakou kdy viděl, a šlehala po něm rozeklaným jazykem. Bledé oči měla vypoulené a v široce otevřené tlamě jí zářily ostré, strašné zuby. Její ne zcela lidské tělo bylo celé pokryté zelenými šupinami a rukama s drápy a plovacími blanami se vtáhla na dno člunu.

V okamžiku, kdy se Seveřan otočil, strnul hrůzou. Co může dělat? S hrůzou hleděl s otevřenými ústy, jak se jakoby lidská postava sune vpřed. Najednou ho strach podnítil k činu a on sáhl po jednom z dlouhých vesel. Zvedl je ze zarážky a udeřil jím do hlavy stvůry, která se pokoušela vstát. Prudce klesla na kolena a on do ní znovu udeřil veslem, které se rozlomilo vedví, ale stvůra padla v bezvědomí do lodi.

„Co-co je to?" vyjekla dívka, když Koll dosedl vyčerpaně na lavici.

Chvíli nemohl mluvit. Srdce mu spadlo do kalhot a bál se, že vyvrhne snídani, ale nakonec se mu jazyk osvobodil z hrůzy. „Šly - slyšel jsem příhody o rybích mužích, obyvatelích hlubin. Občas útočili na lodě, ale jen na širém moři." Seveřan mluvil potichu, jak znovu nacházel dech.

„Podívej... Trescí zátoka!" vykřikla Gwen a ukázala na pobřeží. V hrůze sledovali, jak se vlna obrovitých bílých těl zlověstně vleče z příboje, vstupuje do města a sráží každého člověka, který před nimi neprchl. A jak z moře povstala další vlna útočníků a v patách jí spěchá další.

Koll napjal plachtu, mezitím co se dívali, a zanedlouho je vítr hnal k úžině.

„Kam jedeš?" vykřikla mladá žena téměř bez sebe, když viděla jeho směr. „Je tam má rodina. Musíme plout zpět!"

Koll kývl hlavou k městu. Z budov už začaly šlehat plameny. „Buď uprchli a jsou v bezpečí, nebo neuprchli... Tak jako tak, nebudeme schopni jim pomoci."

Se vzlyknutím se otočila a podívala se na břeh za nimi, zvířený zmatkem.

„Pojedeme na Omanův ostrov," sliboval. „Tam nám pomohou, a jakmile to bude možné, budeme moci plout domů!“

Samozřejmě, že nemohl vědět, že Sythissal a sahuaginové se už rojili po celé délce a šířce Omanová ostrova a že ti, kdo přežili, už prchají do omezeného bezpečí Železné tvrze.

• • •

Rovnoměrným tempem ujížděli k Temné studně, každý ponořen do vlastních myšlenek, ale všichni se společným záměrem. Na ničem jiném nezáleží, dokud se nebudou moci postavit kořenům zla, které soužilo zemi a zabilo jim přítele.

Tristan byl zvědav, co udělá Robyn, až se dostanou ke studni. Nějaké tajemství se svitky, naznačila. Proč mu odmítla říci další podrobnosti? Uvědomil si, že to je jen další důkaz hloubky změny mezi nimi. Už mu víc nedůvěřovala ani ho nežádala o radu. Jasně si uvědomil, jak moc ji postrádá. Už po tisící proklel sebe, proklel rusovlasou ženu, proklel všechny okolnosti té osudné noci.

Jediné, co teď mohl dělat, bylo usilovat o usmíření, a to udělá. Pro začátek dohlédne na to, aby všichni společníci došli k lesíku Velké druidky a cíli jejich výpravy živi.

Chvíli jeli potichu, všichni se stejným chmurným cílem. I Newt vypadal, že vycítil jejich rozhodnost. Seděl opuštěně v sedle před Robyn, stočen u jejího břicha a pro jednou byl potichu. Za Robyn spočívala uvázána k sedlu Darythova stříbrná šavle. Tristan jí šavli nabídl, když pohřbívali přítele, a ona dar váhavě přijala.

Všichni jezdci se nervózně rozhlíželi sem a tam, sdílejíce neblahou předtuchu, a přece neviděli žádnou zřetelnou hrozbu. Tristan se utěšoval faktem, že ostrozraký půlčík jede na konci skupiny. Pak se ho zmocnila mrzutost a on pomyslel na to, jak mnohem jistěji by se byli cítili, kdyby jim Darythovy bystré smysly chránily boky.

Setřásl tu myšlenku a podíval se znovu na Canthuse. Lovecký pes vedl skupinu, když vcházela opatrně do středu údolí Myrloch. Yazillicklik seděl před králem na Avalonově širokém hřbetě. Malý skřítek měl připraven svůj nepatrný luk a v něm jeden ze stříbrných šípů velikosti šipky. Tykadla se mu třásla a krále zajímalo, jestli mu pomáhají hledat v lese nepřátele. Doufal, že ano.

Ačkoli byla doba podzimu, chlad ve vzduchu a nízká olověná obloha věštily spíš zimu. Sníh ještě nenapadl, ale z vysočiny vanul mrazivý, ledové ostrý vítr, který jim pronikal do plášťů a šatů a zařezával se jim přímo do kostí. Tristan, chvěje se, si přitáhl vlněnou pláštěnku těsně kolem sebe, ale ani to neskýtalo moc pohodlí.

Sledovali sotva viditelnou stezku mezi černými kmeny. Ačkoli cestu místy pokrývalo množství spadaného listí, teď už hnijícího, zdálo se, že Canthus nemá pochyb, co se týče její polohy. Cesta je vedla pozvolným klesáním na ploché dno údolí.

Brzy dorazili ke břehu ponuré a hnilobné mokřiny. Rozsáhlý močál čpěl ovzduším smrti a nákazy a Tristanovi se téměř obrátil žaludek, když se stezka vinula podél jeho okraje. Toto byla určitě ještě nedávno mokřina kypící životem, hemžící se kachnami a vydrami i dalšími tvory. Teď tu ležela hnědá a nehybná jako mrtvá skvrna na zemi. Z rozlehlé bažiny hnědé stojaté vody trčelo několik holých kmenů stromů. Na jiných místech pokrývaly povrch skvrny husté pěny.

Pocítil úlevu, když se stezka znovu vrátila do lesa a pomalu stoupala pryč od mokřiny. Návrat do lesa byl jen mírným zlepšením, neboť tam stále nebyl ani náznak zeleně nebo zvěře, ale aspoň ve vzduchu zeslábl odpudivý zápach bažiny. A přece mu celé údolí, les stejně jako močál, dávalo mrazivý pocit, jako by všichni byli zahaleni do přikrývky smrti.

Král sledoval, jak Canthus zastavil a nervózně čmuchal po zemi. Viděl, jak se na krku velkého psa ježí srst, a rychle seskočil z koně.

„Po-počkej na ostatní! Buď opatrný - opatrný!" zapištěl Yazillicklik.

Tristan se ohlédl, překvapen, když viděl, jak daleko za ním zůstal zbytek skupiny. „Kryjte mi záda," přikázal. „Chci zjistit, co znepokojuje Canthuse." Viděl, jak Robyn popohnala svou klisnu do rychlého klusu, když se obracel zpět ke psovi.

Canthus stál na holém místě na cestě a otáčel velikou hlavou sem a tam. Prudce zavrčel a začal couvat zpět ke králi. Tělo psa, ztuhlé napětím, bylo připravené jako svinutá pružina, když odhalil své bílé zuby na hrozbu, která pro Tristana zůstávala neviditelnou.

Najednou se Tristanovi pod nohama začala třást země a on spadl na záda a vyrazil si dech. Lapaje po dechu viděl, jak Canthus uskočil zpět obrovským skokem, který ho přenesl přes celé tělo jeho pána. Pak se ozval hrozný praskot, jako by bylo tělo trháno na dva kusy, a on ucítil, jak se země pod ním znovu zachvěla.

Najednou se země pod ním propadla! Na strašný zlomek vteřiny cítil, že visí ve vzduchu. V tomtéž okamžiku vyrazila ze zejícího prostoru pod ním vlna páchnoucího plynu a vyslala mu své ohnivé prsty do krku, když lapal po dechu. V puklé zemi se houpaly obrovské kořeny, visící nad otvorem, a Tristan na okamžik cítil, že visí ve vzduchu, na pokraji záhuby. A pak začal padat.

V zemi podél cesty se otevřela veliká trhlina a omráčený král ležel na jejím okraji a sklouzával do bezedné tmy. Z propasti se hrnuly nechutné výpary, znovu se mu zakousávaly do plic a pak ho pohltila tma.

Pes okamžitě skočil zpátky a vyrazil uchopit čelistmi paži svého pána. Když Tristanovo tělo padalo do jámy, pes zpevnil své sevření a zachránil krále od jisté smrti. Canthusovy tlapy začaly po zemi sklouzávat a on prudce zavrčel, když ucítil, že je tažen k propasti. Náhle ho to strhlo vpřed, už nebyl schopen udržet váhu krále, ale ani tak by ho nepustil. Ještě když oba padali přes okraj, pes stále hrabal po opoře.

• • •

Randolph kráčel unaven dolů dlouhým schodištěm uprostřed Caer Corwellu. Opět se chýlil ke konci další den a on nedokončil velkou většinu úkolů, které si ten den dal.

Pravda, jeho povinnosti kapitána stráže ho zaměstnávaly každý den mnoho hodin. Ale důležitější bylo břemeno řízení království v nepřítomnosti krále Kendricka. Nebyl by věřil, jak malicherné je hašteření, které způsobuje sváry mezi obyvatelstvem, kdyby nebyl sám nucen poslouchat stížnosti!

Pontswain mu samozřejmě vůbec nepomáhal. Tento lord užíval štědrosti Tristanova sklepa a špižírny a pohostinnosti jeho tvrze, ale byl málo nápomocen Randolphovi s denními úředními povinnostmi. Místo toho spíš seděl a dumal ve Velkém sále, sám nebo s jednou ze svých oblíbených dívek z kuchyně. Mračil se na korunu Ostrovů, zářící na velkém podstavci, kde ji Tristan zanechal, a prohlašoval všem a každému zvlášť, že skutečné pocty patří jemu.

Randolph prošel pod dřevěnou klenbou do Velkého sálu a spatřil Pontswaina, sedícího ve své obvyklé pozici. Lord vyskočil na nohy, když kapitán vstoupil.

„Co to má znamenat, že mě takhle špehuješ?" dožadoval se Pontswain.

„Nebuď směšný, pane. Prostě jdu do kuchyně cestou na kontrolu stájí - a jakým právem mě osočuješ?" Randolpha už unavovala Pontswainova neustálá podezření a obviňování.

„Na základě slov našeho pána, který svěřil zodpovědnost za království jak tobě, tak mně!"

Kapitán se rozzlobeně prohnal sálem, měl po chuti. Ze srdce nesnášel lorda Pontswaina a zdálo se, že každé slovo toho muže je naplánováno, aby ho dále rozčilovalo. Příčilo se mu klást osobní předsudky nad profesionální obezřetnost, ale závěr byl nevyhnutelný.

Lord Pontswain bude hlídán.

• • •

Robyn nepřítomně pohladila záda kouzelného draka. Její mysl prodlévala v myšlenkách na Darytha, i přes její snahu zůstat bdělá k možnosti nebezpečí kolem nich. Zpustošení lesa ji tížilo na duši a bylo pro ni obtížné dívat se na neutěšenou krajinu. A tak snadno zabloudila do vzpomínek.

Vzpomněla si na své první setkání s Darythem, který právě ukradl měšec s penězi jejího prince, a Tristan po dlouhé honičce zloděje chytil. Vzpomínala, jak mu z černých očí zářil temperament, a na vyrovnaný zápas mezi Calishitovou a Tristanovou obratností, ačkoliv i potom, kdy se mezi těmi dvěma muži vyvinulo přátelství, princ jasně vynikal jako vůdce.

Tristan! Jak v ní vzplanul hněv, kdykoli na něj pomyslela. Nevinila ho z Darythovy smrti, i když ji napadlo, že by mohla. Ale kdykoli jí na mysl znovu přišel výjev Tristanovy nevěry, jasně v ní vzplál hněv a hořká bolest. Společně s hněvem, a jiné slovo pro to nebylo, přicházel pochmurný pocit naprostého zmatku. Zdálo se, že všechno, na čem spočívaly základy jejího života, se kolem ní začalo rozpadat.

Druidka zoufale hledala vysvětlení pro nepřítomnost bohyně, pro mlčení jejího božstva, když se modlila. Všechny možné odpovědi se jí jevily jako příliš strašné, aby nad nimi uvažovala. Zahynula bohyně a zmizela navždy ze země? Rozhněvala Robyn nevědomky svou duchovní matku a odřízla se tak sama od útěchy a síly?

A Tristan. Očarovala ho žena v Caer Corwellu? Nebo byla jeho láska tak křehká, že mohl být od Robyn odpoután pouhým flirtem? Ze všech sil doufala, že první vysvětlení představuje pravdu, ale i kdyby ano, byla zvědavá, zda bude kdy schopna mu odpustit.

Zašeptala tichou modlitbu, ale zdálo se, že slova se prázdně ozývají mrtvým lesem. Nikdy se necítila tak sama, tak oddělena od své bohyně. Bylo to, jako by se otevřela obrovská prázdnota, a ani její víra, ani moc Matky nebyla dost velká, aby ji překlenula.

S trhnutím se vrátila zpět do skutečnosti, překvapena, když Newt před ní vyskočil na nohy. Kouzelný drak nahrbil záda jako rozzlobená kočka a hleděl přes krk klisny přímo na Tristana.

„Něco mě probudilo!" stěžoval si. „Hej, co se děje s Canthusem?"

Robyn viděla, jak pes skočil, cítila chvění země, jak se pod králem otevřela trhlina, a okamžitě pobídla klisnu do cvalu. Viděla, jak Tristan padá k zemi. Z otvoru se vyvalila oblaka žlutého a rudého plynu a vířila lesem. Srdce jí tlouklo až v krku, když viděla krále, zjevně v bezvědomí, sklouzávat do propasti.

Newt vyletěl do vzduchu a jeho jemná křidélka nebyla rychlostí mávání ani vidět. Jako šíp vyrazil k trhlině.

Zachvátil ji strach, jaký ještě nepoznala, když viděla, jak Tristan zmizel z dohledu. Úporně se snažící Canthus klouzal blíž k okraji a pak se mu propadly přední nohy. Byla příliš daleko, aby to k nim stihla, a viděla, že ani Newt se tam nedostane, než se ti dva zřítí tam, kde je očekává kdovíjaký osud.

„Glonis, vih - tali essatha!"

Robyn vykřikla slova zoufalého kouzla, které skýtalo minimální naději na zastavení jejich pádu, ale byl to jediný čin, který ji napadl, že byl mohl pomoci. Použila svého kouzla na růst rostlin.

Druidská kouzla vyzývala sílu Matky země přímo a tato síla byla využita na vykonání kouzla, ale síla na toto kouzlo vyšla z Robynina srdce a ona na okamžik cítila, jak se jí točí hlava a je vyčerpaná.

I když se jí zamlžilo vidění a zakymácela se v sedle, viděla, jak kořeny a keře na okraji trhliny začínají vyrážet vzhůru. Canthus jí zmizel z dohledu, když kolem něj vyrašila spleť rostlin. Houští podél okraje trhliny stále rostlo a neustále se proplétalo. Neviděla, zda jeho úponky sahají do jámy.

V dalším okamžiku dorazila k otvoru. Rychle seskočila na zem, i když nejistě zavrávorala a musela se zachytit uzdy klisny. V zádech cítila strašný strach a nemohla se přinutit podívat se do trhliny.

Newt, který vzrušením rychle mizel a objevoval se, létal kolem trhliny. „Jsou tady! Zachránilas je! No tak, vylezte odtamtud! Hej, Tristane, probuď se!"

Vysíleně se dopotácela k okraji zející jámy a ze zápachu plynu, který z ní stoupal, se jí zvedal žaludek. I když spleť vytvořila chomáč větví jako pavučina, proklouzla mezi nimi s přirozenou lehkostí druidky. Potom spatřila krále, svírajícího pevně mladé větve a nehybně se přidržujícího hliněné stěny. Canthus se také zachytil v keřích, ale proplétal se jimi nahoru, když se Robyn natahovala ke králi.

Newt pořád létal nad nimi, až kolem něj zaviní závan plynu. Okamžitě změnil barvu ze zelené v oranžovou a hlasitě kýchl. Náhle vyrazil, zamířil ke straně jámy a kašlaje a popadaje dech přistál.

Tristanova tvář byla modrá. I když plyn poněkud zřídl, Robyn měla podezření, že se ho silně nadýchal. Zabilo ho to

už? Zahnala tu myšlenku a odkudsi vzala energii vyzvednout jeho ochablé tělo. Nepohnulo se.

„Držím tě, zlato. Zatáhneme!" uslyšela Tavishin hlas a ucítila, jak ji bardka popadla za pas, ale i když ty dvě tahaly spolu, nemohly krále uvolnit. Robyn s hrůzou sledovala, jak Tristanovi černají rty.

„Glonis, desitor ehahy!" vykřikla druidka, znovu vyvolávajíc kouzlo. Cítila, jak se jí točí hlava, ale přinutila se stále držet krále. Cítila, jak porost všude kolem ní ustupuje, rozplétá se a oddaluje se od ní.

A od Tristana. Král se vysvobodil z rostlin a Robyn se tak tak dařilo držet krále pořád za paže. Pak Tavisha mocně zabrala a spolu vytáhly Tristanovo ochablé tělo na kraj trhliny. Zcela oslabena přitiskla svá ústa k jeho ústům a vdechla mu vzduch do plic. Stlačila mu hruď, aby vyšel zkažený vzduch, a pak opět vydechla dovnitř. Znovu a znovu to opakovala a Tavisha ji střídala, když se hroutila vyčerpáním.

Zoufale sledovala královu tvář, naléhavě prosíc o náznak života, ale on měl pořád tu strašně modrou barvu.

„Je -je to o - otrava!" zakoktal Yazillicklik a smutně se svalil vedle druidky. „Dostává vzduch - vzduch, ale jed mu bere ž - život."

Robyn unaveně vstala. Samozřejmě... jed z plynu! Proč si to neuvědomila? Opřela se o bezvládné tělo a odsunula Tavishu stranou.

„Banlie, venali!" vyjekla horečně a pevně mu přitiskla ruce na rty. Znovu ucítila, jak z jejího těla proudí magická síla, když vyvolávala mocné druidské léčitelské kouzlo. Bude působit jen na zmírnění účinků jedu. Vroucně se modlila, aby jed byl jedinou příčinou ohrožení Tristanova života.

A pak se jí znovu začala motat hlava, neboť síla jejího kouzla opět vyšla z její duše. Prázdnota mezi ní a její bohyní zůstávala obrovská, a tak mohla čerpat jen ze svých, náhle ztenčených, rezerv magické síly. Zamlžil se jí zrak, ale viděla, jak se Tristanovy oči s mrkáním otevřely, a slyšela, jak jeho plíce zhluboka nabírají sladký vzduch, a pak ztratila vědomí a nehybně se sesunula na Tristana.

Tavisha druidku jemně zvedla, položila ji vedle krále a zkontrolovala, zda jí stále bije srdce a dech zůstává pravidelný. Pawldo přicválal k trhlině a seskočil z koně. Klekl si vedle Tristana a vzal královu velkou ruku do svých dlaní. Tristan kašlal a obracel se mu žaludek a přitom zhluboka chraplavě dýchal. Avšak půlčíkovy oči se nepřestávaly zabodávat do lesa, protože čekal útok z té strany každým okamžikem.

Ale krajina zůstávala v té chvíli tichá. V zemi vedle nich vznikla oválná trhlina. Dno se skrývalo v neviditelných hlubinách, kde vířila bouřlivá směs žlutého, zeleného a oranžového plynu. Z jámy vycházel silný zápach, svou povahou sirnatý, se štiplavostí ještě zlověstnějších a nepřirozenějších látek, a ten naplňoval vzduch kolem nich.

Tristan se posadil, stále nejistý, a jeho oči se rozšířily leknutím při pohledu na Robynino nehybné tělo.

„Bude v pořádku," řekla tiše bardka. „Použila své magické síly, aby tě zachránila. Zdá se, že ji to hodně vyčerpalo.

„Točí se mi hlava," řekl náhle Pawldo. „Pojďme pryč od té díry."

„Dobrý nápad," řekla Tavisha a lehce zvedla Robyn do svých širokých paží. Tristan se nemotorně postavil, zatímco Newt a Yazillicklik vystřelili do vzduchu, připraveni hledat vhodné místo k odpočinku. Pawldo s pomocí Canthuse sehnal koně, kteří odběhli pryč od zhoubného místa.

„Oblak plynu se přesunul k močálu v nížině," poznamenala bardka. „Pojďme do kopce."

Než dosáhli vrcholku nízkého kopce u cesty, Robyn znovu získala dost síly k pomalé chůzi s Tavishinou pomocí. Zhroutily se na prvním rovném úseku, který našly, a Robyn se podívala na všechny nejistým, ustrašeným pohledem.

„Co je?" zeptal se Tristan a vzal druidku za ruku. Nechala ho vzít ji, ale když odpovídala, dívala se mimo něj.

„Jsou pryč!" zašeptala polekaně. „Kouzla, která dělám... přicházejí ke mně skrze modlitbu. A když čaruji, síla kouzla je síla samotné bohyně.

Ale bohyně mi nedala sílu pro kouzla, která jsem udělala dnes. Každé jako by bylo vytrženo z mé paměti, všechno. Nic nezůstalo!"

„Ale nemůžeš se pomodlit k bohyni, abys je znovu získala zpět?" zeptal se Tristan.

„Už ji víc neslyším. Nevím, jestli mluví nebo vůbec žije. Je to, jako bychom vstoupili na jiné místo nebo na jinou rovinu - nějakou, kde má bohyně není přítomna."

„Sílu si musíš zachovat," řekla Tavisha. „Používej své magické síly, jen když je to nezbytně nutné." Všichni si byli vědomi, ale nikdo se o tom nezmínil, jak nezbytnou se její magická síla už ukázala v ten den.

„Už jsem připravená jít," oznámila druidka. „Musíme pořád kupředu!"

„Tentokrát vás povedu já," nabídla se bardka. „A já!" pípl Newt. „Yaz a já pojedeme vzadu," dodal Pawldo.

A tak Tristan s Robyn jeli uprostřed skupiny. Nějakou dobu jel král tiše za druidkou, ale když dorazili k místu, kde se les otvíral do širokých mýtin, jemně pobídl Avalona směrem k ní.

„Tavisha mi řekla, cos udělala," začal nemotorně. „Dlužím ti svůj život..." zůstal pozadu, neschopen vyjádřit svou vděčnost a lásku.

Otočila se a na okamžik se na něj usmála jako dívka, do které se kdysi zamiloval. Jen její oči, temné a zamračené, prozrazovaly její dospělost a rozhodnost. „Země corwellská tě potřebuje," řekla prostě.

„A co druidka Robyn?" zeptal se Tristan s bušícím srdcem. „Potřebuje mě ona?"

„Já... musím sloužit své bohyni celou svou bytostí." V hlase Robyn bylo pevné rozhodnutí. „To je pro mě nejdůležitější věcí v celých Říších." Před králem se zabouchly dveře a on zůstal na holičkách a třásl se.

„Hej, pojďte všichni sem nahoru!" Newt vyrazil ze stromů, vznášel se před nimi a jeho drobná tlamička se usmívala, až mu byly vidět zuby. „Vsadím se, že jste ještě nikdy nic takového neviděli. Tak pojďte... honem!" Kouzelný drak vystřelil pryč a kličkoval mezi stromy jako kolibřík.

Dvojice zavolala na Pawlda a popohnala své koně do běhu. Za několik okamžiků se vymanili z lesa a zírali na ponurý břeh čehosi. Nikdo z nich dosud určitě nic podobného neviděl. Mělo to velikost malého jezírka s rovnou zářivě černou hladinou.

„Tavisha říká, že to je asfaltová jáma, ale jak to ví, to vám tedy nemůžu říct!" Drak vystřelil nad plochou hladinu před nimi a ve vzduchu se zastavil, aby přičichl k bublině. Přiletěl zpět k nim a snesl se na tu hmotu.

„Ne!" vykřikla Tavisha příliš pozdě. Čtyři drakovy nohy se dotkly lepkavé hladiny, a ačkoli se snažil vyskočit zpět do vzduchu, zjistil, že tam pevně vězí.

Tristan se rozesmál, i přes to, jak mu bylo, a s mávnutím vytáhl meč Cymrycha Hugha. „Na pomoc!" prohlásil a nahnul se dopředu, aby vklouzl čepelí, plochou stranou vzhůru, pod Newtovo břicho. Rovnoměrným pohybem ho zvedl, drak se uvolnil a vyrazil z asfaltu. Rozmrzele odletěl na větev stromu a pokusil se očistit lepkavé tlapky.

„V údolí Myrloch nikdy nic podobného nebylo," poznamenala vážně Robyn. Tristan vycítil, že to je jen další příklad prokletí, které tuto posvátnou zemi postihlo.

Náhle uslyšel Canthuse štěkat na břehu jámy a spatřil půlčíka, stále na koni, jak cválá ke psovi. Právě v tom okamžiku se objevil Yazillicklik. „Tamhle! Je to Firbolg - Firbolg!"

„Firbolg!" vykřikla Tavisha. „To už je lepší. Aspoň je tu obr, kterému rozumím!"

Tristan a Robyn s Tavishou v těsném závěsu běželi po břehu asfaltové jámy. Král pořád držel meč a Robyn svou hůl. Bardka se oháněla loutnou a vypůjčený meč nechávala v pochvě u pasu. Za několik okamžiků byli u Pawlda. Půlčík měl ve svém luku nasazený šíp, ale nestřílel. Canthus stál před ním a vrčel na něco, co leželo na samém břehu asfaltové jámy.

Tvor byl skutečně z rasy znetvořených obrů s hrbem, známých jako Firbolgové. Jeho černé korálkové oči na ně zářily přes velký baňatý nos a tvář se mu rozšířila v grimasu, která odhalovala jen několik zažloutlých pokřivených zubů, mezi nimž byly mezery. Náhle se na ně vrhl, ale neuspěl, a Tristan viděl, proč byl útok netvora zmařen.

„Uvízl v asfaltu!" řekla bardka udiveně. „Vždycky jsem chtěla vidět jednoho z těchto tvorů zblízka. Jaká příležitost!"

„Buď opatrná," varoval král. Náhle Tavishu popadl a stáhl zpět, protože Firbolg zaútočil podruhé, kousek dál než předtím. „Je dost mazaný na to, aby nás oklamal a přivábil blíž."

Viděli, že Firbolg jaksi vězel oběma nohama, až do půli lýtek, na kraji asfaltové jámy. Podařilo se mu spadnout zády na pevnou zem, ale nohy měl pevně ukotveny a nemohl se dostat ven. Místo toho zavrčel a chňapl po nich a pak něco zadrmolil svým hrubým, nekultivovaným jazykem.

„Je mi toho ubožáka líto," řekla Robyn. Tristan ke svému velkému překvapení zjistil, že naprosto souhlasí -snad jen proto, že Firbolg představoval známou věc. I když byl Firbolg nepřítel, představoval přirozený prvek údolí, první, se kterým se na tomto neutěšeném místě setkali.

Předklonil se, aby se mohl lépe podívat na Firbolgův stav, a byl odměněn úderem pěsti velikosti palice, která by mu byla rozdrtila lebku, kdyby byl neuhnul. „Měl bych sto chutí mu pomoci," prohlásil lítostivě, „ale myslím, že nás nenechá."

„Možná, že můžu pomoci." Bardka zvedla rychlým pohybem z ramene loutnu a zabrnkala příjemný akord. Následoval trylek lehkých tónů a pak několik dalších bohatých a jemných akordů. Tristan viděl, jak se na ni Firbolg s údivem podíval a útočný pohled na jeho tváři ustoupil téměř skelnému výrazu extáze.

Král se přesunul blíž a tvor se k němu začal otáčet, ale Tavisha energicky zabrnkala a Firbolg se otočil zpět k hudbě. „Budeme muset použít jednoho z koní, abychom ho vytáhli," zašeptal Tristan.

Zapískal na Avalona. Firbolg se náhle otočil za nelibozvučným tónem, ale než hřebec přiklusal, byl znovu uklidněn. Tristan rozmotal smyčky svého dlouhého lana a blížil se k obrovi, zatímco Robyn přivazovala druhý konec lana k jeho sedlu.

Nepřestávej hrát! myslel si Tristan a soustředil se na hudbu, když se natahoval kolem pasu obra a omotal mu provaz tak vysoko na hruď, kam až dosáhl. Firbolg zůstával uchvácen hudbou, a když král ustoupil zpět a připevňoval druhý konec lana k hřebci, měl Firbolg na obličeji výraz naprostého klidu.

„Strašně riskujeme," zašeptal s obavami půlčík, který přípravy nervózně pozoroval. „Co když bude venku a najednou změní svůj hudební vkus!"

Tristan, v jehož úsměvu byla větší odvaha, než cítil, se obrátil k hřebci. „Běž!" zavolal a plácl koně do zadku. Avalon v okamžiku vyskočil vpřed, lano kolem Firbolga se napjalo a obr hrozivě zařval překvapením. Hřebec sotva zastavil, pak vyrazil dál a obr se svalil na zem. Při dalším zavrčení ho Avalon vytáhl ven ze svírajícího asfaltu.

Obr vyskočil na nohy s ještě hlasitějším výkřikem a obrátil se k Tavishe, nejbližší z družiny. Bardka se široce usmívala a zahrála na loutnu v tišším, pomalejším rytmu, než hrála předtím.

Vztek z tváře netvora vymizel, jakmile si ho znovu podmanila hudba. Firbolg natočil hlavu na stranu, jako by chtěl lépe slyšet. Když Tavisha ustoupila od asfaltové jámy, Firbolg ji mlčky následoval. „Co mám dělat teď?" zeptala se bardka s pomalu rostoucím znepokojením.

A pak z lesa vyrazila hrůza.

• • •

Kamerynn neúnavně běžel po stopě zla, která ležela na zemi jako široký pruh. Sledoval ji ve dne v noci a vůbec neodpočíval.

Zmocnil se ho pocit naléhavosti, jako by věděl, že přímo tady, mezi vším tím zlem a zkázou okolo, je místo pro jeho odplatu. Tady je nepřítel, se kterým se může utkat.

Jednorožec dorazil k místu boje, kde netvor zaútočil na člověka. Kamerynn překvapeně zastavil, protože stopa člověka byla v mrtvém údolí neobvyklá. Viděl, že ten člověk byl blížícím se netvorem zahnán k útesu a že utrpěl krvavou ránu, když lezl pryč od nebezpečí.

Potom sledoval jednorožec stopu ještě jednou až tam, kam uháněla stvůra podél úpatí útesu k rozsedlině, kde byl svah povlovnější. Tady snadno vyskočila na vrchol, i když svah byl stále strmý. Jen s velikými obtížemi se Kamerynn vyškrábal do téhož svahu.

A potom se ocitl na místě plném krve a smrti. Ten člověk zemřel a přišli další lidé...

Kamerynn strnul a nozdry měl doširoka roztažené, když čichal ke stopám těch dalších lidí. Srdce se mu chvělo nadějí, ale pach byl tak slabý! Objevil místo, kde toho člověka pohřbili, a zde se jeho naděje potvrdily. V místě, kde ta, ve kterou doufal, předtím klečela vedle hrobu a zanechala jeho nosu silný pach.

Druidka se vrátila! Je v údolí! Horlivě prozkoumal celou oblast a se zamrazením zjistil, že velký netvor číhal v lese nablízku, když lidé pohřbívali svého mrtvého druha.

Jednorožcovo mrazení se změnilo v temnou hrůzu, když viděl, že netvor vyšel z úkrytu, sledoval stopu jeho milované přítelkyně a plížil se za ní a za jejími druhy tak jistě, jako se kočka plíží za myší.

Ze země se ozval silný vzdech, když duch Matky zemi opouštěl vyčerpané mrtvé tělo. Baal na její tělo vrhal hladové pohledy a celá Příroda se na chvíli zastavila, aby si uvědomila ten historický odchod.

Po celé zemi utichly běsnící bouře. - Větrná obloha se zklidnila a vzdouvající se a vlnící se moře se vyrovnalo do naprostého klidu. Samy země nevypadaly až tak odlišně. Úrodě se dařilo, zvířata se množila a Ffolkové i Seveřané se věnovali své práci a sotva si všimli té změny.

Ale pro ty s bystrýma očima a citlivou duší byla změna patrná. Země ztratila určitou záři, kvalitu uvědomování si, která byla pro tyto bezvýznamné ostrovy specifická.

A tak skončila dlouhá vláda bohyně Matky země.

9 past

HOBARTH S VELKÝM ZAUJETÍM SLEDOVAL útok na Trescí zátoku, jakmile byl jeho vlastní úkol při tomto poslání splněn. Vycítil odpověď kněžky na Baalův rozkaz a věděl, že legie jsou připraveny. Tlustý kněz teď neměl nic na práci, jen vychutnával krveprolití.

A krveprolití bylo mnoho. Obrovské mrtvoly se vlekly městem, vyrážely dveře, útočily na těch pár lidí, kteří se jim snažili postavit na odpor. Hobarth se radostně zasmál při pohledu na podsaditého Seveřana, který se vyřítil s masivní sekerou z hostince. Zařval ve zběsilém záchvatu zuřivosti a usekl jednomu z obřích mrtvých ruku, ale přiblížil se další nemrtvý a ranou těžké palice muži rozdrtil lebku. Ten bez ruky překročil tělo, rozrazil dveře hostince a vpotácel se dovnitř. Kněz ze svého vrcholku sledoval, jak další zákazníci skáčou z oken nebo prchají zadními dveřmi.

Viděl, jak se těsně za obry vlečou mrtví z moře, berou hořící pochodně a házejí je na došková stavení. Tito mrtví se pohybovali pomalu, ale příležitostně jim padla do spárů oběť - jako například žena, která uháněla zpět pro své batole. Kněz viděl, jak se na tu dvojici vrhly mrtvoly, popadly dítě a vyrvaly ho křičící matce z náručí. K vraždění se přidávali další a další netvoři a vytvořili útočící, běsnící dav, který úplně pohltil lidi, odsouzené k zániku.

Poslední vlna útoku udeřila s největší divokostí, neboť i když nemrtví zabíjeli bez zaváhání na rozkaz, činili tak bez emocí. Sahuaginové, jdoucí v patách za oživenými mrtvolami, vraždili s potěšením. Hobarth viděl, jak rybí muži hledají v troskách ty, kdo přežili. Když tyto nešťastníky vytáhli z úkrytu, sprovodili je ze světa pečlivě vedeným bodnutím trojzubce nebo krutým, promyšleným seknutím svých drápů. Pokaždé byla smrt vleklá a bolestná.

Nakonec tempo bitvy polevilo a zavalitý kněz se zvedl ze svého výhodného místa a ztěžka kráčel z kopce dolů. Nemrtví se vlekli do vnitrozemí, pátrajíce po uprchlém obyvatelstvu, a sahuaginům byl přenechán dohled nad městem. Než Hobarth vkročil do rozbořené osady, rychle zamumlal kouzlo, které mu umožňovalo mluvit k netvorům a být vyslyšen. Nepochyboval, že mu jeho zpráva zajistí volnou cestu.

Když kráčel mezi zbytky dvou budov, spatřila ho trojice sahuaginů. Zasyčeli, otočili na něj trojzubce a přiblížili se k němu.

„Zaveďte mě ke své paní, nejvyšší kněžce Ysalle!" poručil kněz hlasem, ve kterém zaduněl lidský rozkaz. Ale slova se jim jasně zaznamenala do mdlých mozků. Překvapené se zarazili a syčeli něco mezi sebou, viditelně zmateni zjevením člověka, který umí mluvit jejich jazykem.

„Uděláme, co říkáš," oznámil jeden z nich, když konečně vystoupil. Hobarth jeho sykavé řeči zřetelně rozuměl.

„Jste moudří." Netvor odvedl Hobartha na pobřeží k místu potřísněnému krví, kde byla obrovská hromada roztrhaných lidských těl. Kolem byly shromážděny stovky sahuaginů, kteří tu hlučně hodovali. Mnozí z nich se otočili a syčeli na kněze nebo k němu vykročili, - ale byli odehnáni příkazem Hobarthova průvodce.

Náhle se před ním vztyčil ohromný sahuagin. Naježil čelenku ostrých bodlin, které měly jasně žlutou barvu, na rozdíl od zelené většiny jeho druhů. Hobarth okamžitě vycítil, že to je Ysalla.

„Zdravím tě jménem Baala. Dosáhlas obrovského vítězství," začal.

„Ty jsi ten lidský kněz." Stvůra na něj pohlédla bledýma očima, postrádajícíma jakýkoli cit. Kněz potlačil rozechvění strachem a cítil, že nejvyšší kněžka by ho snědla stejně snadno, jako s ním mluvila. Jenom úcta ke stejnému pánovi jí v tom zabránila. „Jaké jsou rozkazy našeho pána?"

„Máme jeho příkaz očekávat zde. Pošle nás buď na Železnou tvrz nebo na Caer Corwell. Až tak učiní, moc Baala bude odhalena lidem ve vší jejich pošetilosti."

Ysallin syčivý hlas příliš nepřispěl ke zmírnění Hobarthova nepříjemného pocitu. Připadal si, jako by mluvil s hadem. Kněžka sahuaginů se nad ním tyčila a její hladké tělo stavělo na odiv linie svalů tuhých jako dráty. Její žluté šupiny se leskly, i když byly potřísněny rudou lidskou krví. „Kde jsou ty dva cíle?"

„Železná tvrz je nedaleko odtud a leží po obou stranách vaší trasy z Kressilaccu do Gwynnethu. Corwell je významnější, protože stojí na Gwynnethu samotném."

„Znám tu Železnou tvrz. Mnoho veslic tam kotví nebo se tam vrací po křižování na moři. Je to dobrý cíl. Tamější lidé rozhněvali našeho boha?"

„Oni... překáží." Pro Hobartha bylo těžké vysvětlit pojetí útoku. Sám měl své pochyby o útoku na cíl, který není přímo užitečný pro obranu Gwynnethu, ale jeho bůh útok nařídil. Vysvětlil Ysalle Baalova slova: „Lidé pak nebudou mít kam uprchnout, když dokončíme zkázu toho ostrova, Gwynnethu. Baal prohlásí země v srdci ostrova za své panství. Ty a tvůj král můžete klidně žádat pobřeží."

Ysalla zasyčela, což Hobarth pochopil jako výraz horlivosti nebo možná krvežíznivosti. „A ty s námi popluješ k Železné tvrzi?"

„Půjdu svými cestami," řekl kněz a se zachvěním se podíval na vodu. Jak moře nenáviděl! „Ale neměj strach, budu tam, až tam dorazíte."

„Co je to strach?" zeptala se nejvyšší kněžka zmateně. A pak se vrátila ke své krvavé hostině a kněz se tiše vytratil.

• • •

V sovím medvědu Thoraxovi každým dnem vzrůstala zloba. I když neúnavně pročesával údolí a postupoval pořád směrem ven, pryč od Temné studny, nemohl najít žádnou stopu kořisti. Stejně jako Shantu toužil Thorax po krvi pro radost ze zabíjení, ne kvůli potřebě potravy. Ale postrádal chladnou vychytralost a bystrý smysl pro lstivost. Thorax byl tvorem nízké inteligence a brutální síly.

A tak se ta znetvořená bestie vlekla dál. Otáčel dokola opeřenou hlavou na širokých ramenou a díval se za sebe jako sova. Soví medvěd šel jednou na všech čtyřech masivních tlapách, jindy kráčel vzpřímeně, ale pořád byl hladový, pořád pátral po kořisti.

Nakonec bylo jeho hledání odměněno.

• • •

Prvním znepokojivým znamením bylo zapraskání v suchém křoví, avšak Tristan je neslyšel. Tiše stál a ostražitě sledoval Firbolga, který blaženě hleděl na Tavishu a její loutnu.

Canthus se však s ostrým štěkotem otočil. Byl první, kdo si všiml, jak útočník vyrazil z lesa. Tristan se při tomto zvuku na poplach otočil a výkřikem varoval své druhy. Potom se rozběhl vpřed s připraveným mečem, hotov postavit se...

„Co je proboha toto?"

Slyšel, jak Robyn za ním vyjekla a Pawldo vykřikl překvapením. Ale jeho pozornost zůstávala upřena na tvora, který se k němu blížil hrozivou rychlostí. Koně křičeli a rzali hrůzou a obraceli se na útěk po břehu asfaltové studny.

Nejprve si myslel, že to je obrovský medvěd. A skutečně, rozložité tělo, huňatá srst a potácivý krok, to vše pocházelo nepochybně z medvědího těla. Ale ta hlava! Tvor zavřeštěl jako nějaký mohutný pták a zaútočil na něj širokým zobákem. Na obličeji pokrytém hnědým peřím se mu leskly oči jako korálky zornic krvežíznivého jestřába.

Canthus vedle něj vyskočil, kousl netvora a odběhl, než mohl soví medvěd zasadit odvetnou ránu. Lovecký pes útočil a uhýbal, štěkal a vrčel, ale netvor pořád postupoval ke skupině se strašným cílem.

Údiv králi trochu zpomalil ruku nebo král možná podcenil obrovskou rychlost netvora. Na poslední chvíli sekl mečem a cítil, jak se ocel zakousla do ramene stvůry. Meč mu zvonil v ruce a s potěšením sekal do ohavného těla. Ale pak ho udeřila mohutná tlapa přímo do hrudníku. Stříbrné kroužkové brnění sílu rány vstřebalo, ale Tristan přesto letěl dvacet stop vzduchem a přistál úplně vyveden z míry. Meč Cymrycha Hugha, stále zářící, dopadl o něco dál.

Netvor se s dalším zavřeštěním otočil a skočil ke králi. Náhle se obrátil stranou, když Tavisha vyrazila vpřed. Nemotorně mávala mečem, jako by držela obrovskou vidličku. Tristan zasténal a pokusil se posadit. Zoufale se bál o Tavishu, ale netvor se opět pohyboval příliš rychle. Postavil se na zadní nohy, až se tyčil nad bardkou, a zaútočil na ni.

Firbolg se s vrčením a chrochtáním ve svém drsném jazyce rozběhl s úžasnou hbitostí k bardce. Vrazil pěstí, velkou jako kladivo, netvorovi do čumáku, čímž ho na chvíli odrazil, a Tavisha uskočila. Medvěd ránu vrátil a Firbolg spadl, a když narazil na zem, kopl ohromnou nohou netvora do břicha. Ten klesl na všechny čtyři a byl připraven skočit na obra ležícího na zemi.

Canthus se znovu přiblížil a zasekl sovímu medvědovi tesáky do zadku. Ve zlomku vteřiny uskočil, než dopadla rána, která by mu rozdrtila tělo.

Tristan třásl hlavou, protože měl stále zamlžené vidění. Vyskočil a dral se pro meč. „Hej! Tady!" vykřikl a netvor se obrátil a podíval se na něj očima zářícíma velkou zlostí. Ve stejném okamžiku se soví medvěd rychle otočil a ohnal se po čemsi ve vzduchu za sebou. Na okamžik se zjevil Newt a hnal se za netvora. Ale v dalším okamžiku kouzelný drak znovu zmizel a netvor se otočil zpět k Tristanovi.

Tentokrát byl král připraven. Bojovně se nahrbil a blížil se k bestii s úlevou, že obrátila pozornost zpět na něj. Všiml si několika drobných šípů, které mu trčely z ramenou. Pawldo a Yazillicklik byli zjevně připraveni k přesnému zasažení cíle, avšak maličké zbraně sotva mohly netvora zastavit.

Předstíral útok a soví medvěd ucouvl. Výborně... naučil se bát meče. Pak zaútočil. Tristan zoufale sekal, cítil, jak se meč zabodává do netvorovy ohromné hrudi, a pak jím zakymácela další mocná rána. Král nespadl, ale cítil, jak mu po levé ruce stékají pramínky teplé krve.

Robyn to bezmocně sledovala. Její hůl neskýtala mnoho naděje, že bestii uškodí, a Darythova šavle zůstala uvázána u jejího sedla na prchající klisně. Na rozdíl od čaroděje druidka neznala žádné kouzlo, které by netvora srazilo ohnivou koulí nebo sežehlo kouzelným šípem. Najednou však dostala nápad.

„Newte, pojď sem! Rychle!" zavolala a kouzelný drak se před ní okamžitě zjevil.

„Co je? Právě jsem se bavil žvýkáním jeho ocasu! Copak už nemůžu pokračovat? Prosím?"

„Toto je důležitější. Vzpomínáš na ty nádherné iluze, které jsi nám ukazoval, když jsme bojovali v bažinách s Firbolgy? Ukázal bys nám další?"

„Teď?" Newt se zklamaně ohlédl na bitvu. Král vytrvale ustupoval náporu netvora. „Myslím, že... ale bitva se mi zdá daleko zábavnější!"

„Ale ne jakoukoli iluzi. Tato musí být velmi neobvyklá," řekla spiklenecky.

„Výborně! Tak to už je lepší!" Drak se vznášel těsně vedle Robyn, když mu vysvětlovala svůj plán, a pak se potěšené zachichotal a zamířil pryč, připraven provést své kouzlo.

„Tristane! Tady!" zavolala Robyn na krále, jehož tanec proti smrti byl čím dál tím beznadějnější. Ustupoval před sovím medvědem, uskočil před další bleskovou ranou a uháněl k Robyn.

„Teď, Newte, teď!" vykřikla a k Tristanovi dodala: „Za mnou!"

Druidka se rozběhla po břehu asfaltové jámy. Tristan ji následoval a věřil, že má nějaký plán, zatímco Canthus zůstal vzadu, chňapal po netvorovi a štěkal na něj.

„Canthusi, pojď!" zavolal a pes poslušně vyskočil za ním.

Tristan zastavil, udiven náhlým zjevením dvou podsaditých bojovníků. Vypadalo to, že vyskočili ze země před netvorem, oba v těžkém brnění a s velkými kopími. Každý z nich měl čelenku směšných žlutých per. Pomalu ustupovali, což byla iluze tak skutečná, že král nemohl rozeznat, jsou-li opravdoví.

Ani soví medvěd to nerozeznal. Zdálo se, že jeden z bojovníků klopýtl a druhý jako by se otočil a utíkal pryč přímo od netvora. Netvor se přikrčil, zavřeštěl a skočil, načež přistál na iluzi, která klopýtla.

Při doteku netvora kouzlo zmizelo, odhalilo jen rozlehlou plochu černého lepkavého asfaltu. Všechny čtyři nohy sovího medvěda přistály v této hmotě, protože skok ho přenesl dobře za okraj jámy. Se zoufalým úsilím dostat se ven se kroutil a obracel, ale jen se mu podařilo obalit se celý asfaltem. Se vzteklým skřehotáním obrátil oči plné nenávisti na družinu, až nakonec jeho vřeštění pohltil lepkavý smrtící asfalt.

• • •

Vody Temné studny vřely bouří temného vzteku. Baal nepřijal smrt Thoraxe jen s lítostí, ale s výbuchem bouřlivé nenávisti. Bůh se zmítal ve svém olejnatém prostředí a proklínal, že nemá tělesnou formu. Přál si všechno rozbíjet, rozdávat mohutné rány, ale jeho tekutá forma mu tuto schopnost odpírala.

Jak běsnil, jeho vůle vykrystalizovala v čin. Perytoni, vznášející se v záhadné tichosti, se slétali z celého údolí k Temné studně. Jeho kněží, Hobarth a Ysalla, na chvíli přerušili své intriky, když se základ jejich víry otřásl hlubokým rozrušením. Každý z nich se děsil zuřivosti svého božstva a stejně tak každý z nich pocítil obrovskou úlevu, že hněv je namířen jinam.

Místo toho jim Baalův hněv přinesl rozkaz, naléhavý a neodolatelný. Srovnejte Železnou tvrz se zemí! Baalův silný hněv potřeboval zabíjení, než vychladne, a v pevnosti bude jisté shromážděno mnoho lidí, kteří za jejími vysokými zdmi hledají domnělé bezpečí. Ale ti uvnitř nepočítali s ohromnou mocí boha vraždění a jeho přisluhovačů. Jeho kněží se okamžitě dali do práce na plánu.

A pak vydal Baal další příkaz, tentokrát hejnu perytonů. Tito netvoři se shromáždili u studny a kroužili jako veliké mračno zkázy nad středem moci svého pána. A vyslechli jeho rozkaz.

Baal je poslal, aby létali nad údolím a tiše se vznášeli nad pustinou smrti. Přikázal jim najít ty, kdo zavraždili Thoraxe, a zabít je.

Křídla se jim sotva zatřepala a orlí těla vznešeně prořízla vzduch. Příšerné hlavy s parohy měli hrdě vzpřímené a jejich prázdné oční důlky bedlivě prohledávaly zemi. Stejně jako kněží spěchali perytoni poslechnout Baalův rozkaz.

• • •

Špaček plul dál dlouhou temnou nocí. Gwen usnula pláčem na předním sedadle a Koll zůstal u kormidla, rván mukami pochyb.

Udělal správně? Jeho jednání při útěku od masakru v Trescí zátoce bylo příliš instinktivní, aby se v té době mohl ptát, ale teď jím zmítala nejistota. Nejhorší pohromou, která mohla potkat muže severu, byla zbabělost a on se obával, že to byla zbabělost, co jeho útěk pohánělo.

Svým rozumem věděl, že jeho přítomnost ve zničené vesnici by výsledek boje nezměnila. Netvoři, kteří se vyrojili z moře, by se vší pravděpodobností byli stáhli Špačka pod vodu, než by vůbec dosáhl břehu. Ale mela toto být jeho jediná starost?

Podíval se před sebe na dívku s tvářemi potřísněnými slzami, která konečně klidně spala. Koll neměl v Trescí zátoce žádné příbuzné, ale pro Gwen byla ta vesnice po celý život domovem. Nemohla vědět, zda její rodiče vůbec žijí. Přesto je nemohli zachránit, i kdyby to byli do vesnice stihli! Ta myšlenka byla jen mírnou útěchou. Podíval se na strašnou dýku, kterou měl strčenou za pasem, cenu od rybího muže, jenž jim vlezl do člunu. Netvor byl určitě něco jako armádní zvěd, usoudil Koll, protože už další netvory ve své blízkosti neviděli. Tělo svrhl přes palubu, ale nechal si jeho zbraň.

Neměli ve člunu jídlo a měli velmi málo vody, ale to ho příliš neznepokojovalo. Překonání Omanské úžiny, to byla plavba, kterou už mnohokrát vykonal, a vyžadovala jen jediný den - nebo noc, podle situace. Za úsvitu budou mít v dohledu Beraní roh, vesnici na Omanově ostrově, která je Trescí zátoce nejblíže. Tam seženou pomocníky a rozšíří poplašnou zprávu. Horkokrevní Seveřané se jistě seběhnou na pomoc svým příbuzným na Gwynnethu.

Jeho jistota vymizela, jakmile světlo úsvitu odhalilo víc, než že držel správný kurz. Vesnice Beraní roh ležela přímo před ním, viditelná daleko z moře. Tato viditelnost zahubila jeho naděje, neboť vesnici značil vysoký, plazivý sloup černého kouře.

„Co je to?" zeptala se rozespale Gwen, zírajíc dopředu. Koll si neuvědomil, že se probudila.

„Beraní roh. Ten byl taky zničen. Útok je daleko rozsáhlejší, než jsem se obával."

„Co můžeme dělat?" zeptala se neklidně a obrátila se na něj.

Prosebný pohled v jejích očích zahnal veškeré myšlenky na zradu. Koll měl odpovědnost, uvědomil si, udržet tuto ženu naživu a v bezpečí - v takovém bezpečí, jaké jen mohlo být na hladině oceánu, který se hemží nepřáteli.

„Můžeme plout k Železné tvrzi. Tam budou shromážděni válečníci, jsem si jistý, a tam budeme v bezpečí před touto pohromou."

• • •

„Daryth mi vždycky říkal, že past může být často účinnější než zbraň," vysvětlovala Robyn, „a protože jsem neměla zbraň, která by se proti tomu ohavovi dala použít, zkusila jsem vymyslet, jak bychom ho mohli polapit."

Náhle přestala mluvit a tvář se jí zachmuřila. Zavřela oči a odvrátila se od ostatních. Tristan ji jemně vzal za ruku, rozuměl její bolesti. Zmínka o Darythovi v něm také vyvolala žal.

„Jako past to bylo dobře provedeno - velmi dobře provedeno!" zavolala Tavisha a honem zabrnkala další akord, protože Firbolg se neklidně hýbal. „Klidně vám řeknu, že ta stvůra mě trochu znepokojila!"

„Znepokojila?" ušklíbl se Newt. „Byl to nádherný boj! Od té doby, co jsme vypálili Firbolgům doupě, jsem se tak dobře nebavil!"

„A - ale Tristan, Tavisha - mohli být zabiti - zabiti!" Yazillicklik zlostně pohlédl na čarovného draka. „Naše šípy byly proti tomu bezmocné!"

„Ale mé kouzlo ne! To byla nejlepší iluze, kterou jsem kdy vymyslel, jsem si jistý!"

„Kdo ji vymyslel?" zasmála se bardka čtverácky na draka.

„No, možná to byl Robynin nápad, ale já jsem přidal žluté peří! To byl můj nápad!"

Nakonec si sedli k odpočinku a pozorovali, jak se blíží další černá noc. Šedé mraky klesly ještě níž, jak den pokročil, a ty jistě nedovolí proniknout ani troše měsíčního nebo hvězdného světla. Robyn objevila malou jeskyni, obklopenou vysokými vápencovými stěnami, kam se mohli ukrýt před větrem. Družina přelezla úsek nízkých holých kopců, aby se dostala k otvoru. Stěny se tyčily blízko nich na všech stranách, kromě širokého, svažujícího se vstupu. Stěnu za nimi dělila úzká puklina, kde se svažovala strmá, točící se rokle k oblasti ponurých mokřin.

Opět se neodvažovali zapálit oheň, aby zahnali tmu. Všichni pociťovali v údolí přítomnost jakési zlověstné, bezejmenné atmosféry a nechtěli na sebe poutat pozornost.

Tristan se s nepříjemným pocitem podíval na Firbolga a přemýšlel, jestli nebyla chyba brát ho s sebou. Během války s Temným příchozím byli Firbolgové jedni z jejich nejnesmiřitelnějších a nejnenáviděnějších nepřátel. Celý život je znal jako přirozené nepřátele lidí, trpaslíků a Llewyrrů.

Ale teď se zdálo, že se mezi tímto obrem a nimi vyvinulo nevyřčené pouto. Možná to bylo proto, že všichni patřili sem na ostrovy. Byli přirozenou součástí tohoto světa. Jako takoví byli přirozenými spojenci v boji proti nadpřirozenému nepříteli. Tvor se s nimi vlekl celé odpoledne a příležitostně byl uklidněn hrou na loutnu. Poté, co ukázal odvahu v boji proti sovímu medvědovi, ho nikdo nechtěl poslat pryč.

„Víte, když mluvíme o doupěti Firbolgů, není to daleko od místa, kde jsme se poprvé setkali s Newtem," poznamenal král. Tristan a Pawldo před setměním krátce prozkoumali okolí. „Ta rokle v zadní části našeho úkrytu spadá přímo do močálu a myslím, že to jsou Fallonské močály."

Firbolg vzhlédl a zamrkal svýma podivně malýma očima. „Fallon?" zavrčel.

„A místo, kdes našel meč Cymrycha Hugha? O tom se zpívá v Kerenově písni." Tavisha zabrnkala několik akordů balady, jako by jim to chtěla připomenout.

Tristan přikývl. „Ano, v pevnosti Firbolgů."

„Zajímalo by mě, co z toho místa zůstalo," uvažoval Pawldo. „Byla to pořádná pevnost. Ale pak jsme jí většinu spálili, než jsme odešli!" Oči půlčíka náhle zazářily tajnou vzpomínkou a on odvrátil tvář od ostatních, aby skryl svůj kradmý úsměv.

„Jsem si jistý, že tam zůstalo celkem dost trosek," dumal Tristan. „Konečně, většina pevnosti byla z kamene."

„Fal - Ion," zavrčel opět Firbolg a ukázal na sebe.

„Firbolg." Bardka ukázala na obra.

„Fal-Ion. Firr-boulgg." Tvor byl se sebou viditelně spokojen.

„Člověk," navrhla bardka a ukázala na sebe, pak na Tristana a na Robyn.

„Člo - věk! Firr - boulgg!"

„Je bystřejší, než jsem myslela!" Tavishe se začalo učení líbit. Naučila ho další slova a on zvládl rychle po sobě loutna, meč, ruka, hlava a pěst. „Tavisha," řekla a ukázala na sebe.

„Člo-věk?"

„Ne... vlastně ano, ale člověk, lidé, to jsme my všichni. Já, já jsem Tavisha!"

„Taff-iša?" Obr zamrkal a pak se mu rozjasnila tvář. „Taff - iša," řekl, ukázal na ni a pak na sebe.

„Yak!"

„Ty jsi Yak? To je báječné!" Pokračovala dál a naučila ho jména ostatních a zanedlouho byli „Triss-tan," „Robb - inn," „Paull - dů" a „Nůt" formálně představeni svému novému druhovi. Firbolg se zakoktával na „Yaz -lik... Yůs-ů-luk, Yizz-ill" a nakonec se spokojil jen s „Yuz," k Newtovu velkému potěšení a skřítkovým rozpakům.

Nějakou dobu jen tak klábosili a snažili se vyhnout bolesti, která se skrývala těsně pod hladinou jejich vědomí. Všichni palčivě pociťovali ztrátu Darytha. Tristana krutě drásal pocit vlastní viny, i když se zcela neúspěšně pokoušel se ho zbavit. Calishita byl mrtev, z velké části kvůli Tristanově vlastní hlouposti, když ho poslal pryč z tábora. Byl to čin provedený v hněvu, který skončil tragédií.

Vše, co mohl nabídnout, a to byla malá útěcha, byla modlitba za Darythovu duši a tichá prosba za jeho odpuštění. A sám byl rozhodnut uspět a tím, že tak učiní, napravit svou chybu.

Tavisha znovu vytáhla z vaku jeden ze svých měchů s vínem, ale král nabízený nápoj odmítl. Ostatní si usrkli, ale měch zůstal téměř plný.

Bardka se nabídla, že si vezme první hlídku a bude pokračovat v jazykovém vyučování, a tak šli ostatní spát a postupně se střídali. Noc, stejně jako předchozí večer, byla neproniknutelně černá. Aspoň je vysoké stěny jeskyně chránily před nejsilnějším větru, ale i tak teplota klesla pod bod mrazu.

Nikdo z nich nespal dobře. Tristan a Robyn strávili noc v osamělém žalu, každý z nich truchlil nad ztrátou blízkého přítele. I co se týče ostatních, spojení smrti mezi nimi a všeobecné smrti kolem nich mělo za následek žalostný odpočinek.

Přesto byli za úsvitu připraveni opět postupovat dál, i kdyby jen proto, aby zmírnili ztuhlost a prochladnutí z noci strávené spánkem na kamenném lůžku. Neztráceli moc energie hovorem, když si balili skrovné přikrývky a začali nakládat koně. Tristan, který se nervózně rozhlížel po mrazivé jeskyni, byl zvědav, jaké nové hrůzy ten den přinese.

Znovu to byl Canthus, kdo spatřil první znamení útoku. Pronikavým štěkáním obrátil jejich pozornost k obloze.

„Pozor!" vykřikl král. „Podívejte se na oblohu!" Meč mu okamžitě skočil do ruky, jako by se pohyboval ze své vlastní vůle, a on jej pozvedl vstříc okřídleným stvůrám nad nimi, letícím střemhlav dolů.

Hejno ptačích těl v počtu čtyřiceti nebo více kroužilo směrem dolů z mračen. Mnohá z nich se před úzkým otvorem odvrátila, ale několik jich klesalo dál přímo k družině. Nevydala ani hlásku, když se snášela k útoku.

„Co je to za tvory?" podivil se Pawldo nahlas a rychle nasadil a vystřelil šíp.

Jedna ze stvůr Tristanovi zasvištěla nad hlavou a on ji udeřil do břicha, ale netrefil se. Udiveně hleděl na jelení hlavu stvůry a na černé, chladné oční důlky. Její špičaté znetvořené parohy vypadaly strašně, stejně jako ostré drápy na jejích končetinách.

Pawldo vypustil šíp a ten projel křídlem jedné ze stvůr. Nevydala žádný zvuk, ale nemotorně si sedla na zem, kde se do ní se zavrčením a se zábleskem bílých tesáků pustil Canthus. Tito dva tvorové se váleli po zemi ve změti peří, srsti, parohů, drápů a zubů, až nakonec zůstal lovecký pes stát s krkem netvora v tlamě. Jedním posledním zatřepáním pes odhodil mrtvolu stranou.

Mnohé z okřídlených stvůr přistály na okraji malé jeskyně a seděly tam jako supi, kteří čekají na kořist. Jiné se bojovně snášely k útoku. Yazillicklik a Pawldo na tyto vetřelce vysílali šípy, ale střely svištěly neškodně kolem zamýšlených obětí. Nakonec, aby ušetřili šípy, palbu zastavili.

Tristan se přikrčil, když mu jeden obrovský pták přeletěl nad hlavou. Pak prudce sekl vzhůru a odřízl mu křídlo, načež ho jedním rychlým úderem zabil, když pták udeřil o zem. Opět mu meč Cymrycha Hugha radostně zpíval v ruce.

„Kámen!" zabrblal Yak odkudsi zblízka. „Ano, kámen," vyhekl Tristan, příliš upoután bojem, než aby Firbolgovi věnoval pozornost. „Kámen... zabít!"

Náhle obr mrštil kámen velikosti lidské hlavy na jednu ze stvůr, sedících na okraji jeskyně. Střela stvůru zasáhla do hrudi a ta zmizela v oblaku peří.

Newt vyletěl do vzduchu a zarazil zuby do per na ocase jedné ze stvůr, ale ta se otočila a hmátla po něm spáry. Okolo malého draka se vyrojilo několik dalších ptačích stvůr a Newt s výkřikem zmizel. Už se znovu nezviditelnil, dokud nebyl bezpečně na zemi a nesledoval bitvu z výhodného místa mezi Robyninými kotníky.

Pronikavé zaržání hrůzou způsobilo, že Tristan sebou trhl a obrátil pozornost ke koním. S hrůzou spatřil, jak Pawldův poník vyhazuje a staví se na zadní, zatímco se mu na hřbetě drží tři ptačí stvůry. Svými drápy rvaly poníkovi kůži a potom přistála další ze stvůr a zabodla své příšerné parohy ubohému koni do hrudi. Koník padl se zařičením těžce na zem, kde na něj stvůry zaútočily ostrými zuby.

Král se hnal k tomu místu s neartikulovaným výkřikem hněvu. Když dorazil k umírajícímu poníkovi, viděl, jak mu jedna ze stvůr zuby ostrými jako žiletky rozervala hruď a vytáhla pulzující krvavý kus masa, poníkovo srdce.

Ostatní koně okamžitě zaržáli hrůzou, stavěli se na zadní a horečně vyhazovali. Avalon skákal vysoko a ostrý kopanec jeho předních nohou srazil jednu ze stvůr k zemi. Hřebec vyskočil na netvora a kopyty ho rozdupal na kaši. V témže okamžiku se začalo hemžit půl tuctu netvorů kolem hnědé klisny. Během několika vteřin následovala poníka na zem a řičela, když jí kruté zuby, drápy a parohy rvaly tělo.

Tristan dorazil ke koním a odehnal netvory prudkým máváním mečem, ale klisna vysílené kopala a nemohla vstát. Všechny čtyři její nohy byly velmi potrhané a jedno oko měla vypíchnuté. Ležela na kamení, křičíc bolestí, a dýchala rychle a ztěžka. Robyn k ní se vzlyknutím přistoupila a prořízla smrtelně zraněnému koni hrdlo rychlou ranou své šavle.

Rozhlédli se a viděli, že celé hejno se nakonec usadilo na zemi kolem okraje jejich malého úkrytu. Stvůry, sedící zlověstně potichu, si vybraly výhodná místa mimo dosah Yakových kamenů i šípů půlčíka a skřítka. Teď připomínaly spíš supy než jestřáby svým nahrbeným a trpělivým vzezřením pojídačů mršin. Jejich hlavy jako lebky a ostré parohy dodávaly scenerii nádech neskutečna.

„Proč nevydají nějaký zvuk?" broukl Pawldo. „Mohli by aspoň zavřeštět nebo něco!"

„A proč přestali útočit? Ne že bych si stěžovala, samozřejmě!" Bardka zmateně vzhlédla.

„Domnívám se, že proto, že tu nemůžou dobře manévrovat," tipoval král. „Otvor je příliš malý na to, aby mohli útočit ze všech stran."

„C-co jsou zač -jsou zač?"

„Zkáza!" Robynin hlas byl trpký, ale jistý. „Jsou živým, dýchajícím znesvěcením samotného života, stejně jako ten medvěd s hlavou sovy. Bůh, který zabíjí údolí, není spokojen s pouhou zkázou života. Musí ho překroutit a zvrátit ke svým účelům." A pak její hlas zesílil na výkřik. „Musí být zničen!"

Hejno se nervózně přesunovalo, někteří netvoři zamávali křídly nebo nemotorně přešli na nové místo. Ale rychle se usadili zpět ke své hlídce.

„Takže oni nemůžou vmanévrovat sem. To jsem zvědav, jak se dostaneme ven," uvažoval Pawldo.

„Ta rokle, o které ses včera večer zmínil," řekla Robyn Tristanovi. „Mohli bychom jí projít? A je dost úzká a hluboká na to, aby zabránila smrtícím ptákům nás pronásledovat?" „Je to možné, ale koně by to nikdy nezvládli. I Canthus by mohl mít problémy."

„A co počkat zde, dokud neodletí?" zeptala se Tavisha. „To nepůjde," odpověděla Robyn rychle a pak jim vyprávěla o svém zážitku se smrtícím ptákem, který čekal tři dny, než se Robyn objeví.

„Můžeme přejít otevřené prostranství vpředu a probojovat se do lesa?" uvažoval král nahlas. Odpověď jim byla všem zřejmá. I když jim omezený prostor jeskyně umožňoval dočasný úkryt, byli by roztrháni na kusy, kdyby hejnu poskytli dostatečný prostor k útoku. Rokle se zdála být jediným řešením.

„Možná bychom se mohli pokusit o sestup a nalákat ty stvůry, aby nás následovaly. Jeden z nás může počkat tady a rozehnat koně. Koně budou mít možná aspoň příležitost uprchnout," navrhla Tavisha jedinou skutečnou možnost.

„Zkusme to," souhlasil král a snažil se nevnímat bolest v srdci. „Zůstanu tu s koňmi."

„Ne! Dovol, abych to udělal já. Ty veď ostatní dolů roklí!" namítl Pawldo rychle, i když váhavě. Všichni věděli, že poslední, kdo půjde dolů, bude ve velkém nebezpečí.

„Díky, příteli. Ale ne, udělám to sám. Teď se připravte na cestu!" Tristan ve své roli pociťoval určité množství pýchy. Možná to pro něj byl způsob, jak začít se svou nápravou.

Bílý hřebec stál potichu, pozoroval je a Tristan měl podivný pocit, že Avalon rozuměl. Šel ke svému věrnému koni, ovinul mu ruce kolem pevného krku a smutně se mu opřel o široký bok. „Utíkej kvůli mně, chlapče. Běž tak, jako jsi ještě nikdy neběžel! Zvládneš to!"

Odsedlali koně a naložili si jídlo, vodu, křesadla a různé potřeby do ranců. Tristan a Tavisha si vzali po kuse pevného lana, poté co se marně pokoušeli přesvědčit Yaka, aby si je namotal na sebe. Obr zavrčel a ustoupil a jen uklidňující melodie Tavishiny loutny mu zabránila v útěku z tábora. Když však viděl, že všichni zvedají batohy, pokusil se je napodobit a nakonec se jim podařilo naložit na Firbolga těžkou sedlovou brašnu.

„Rokle je tady vzadu. Vlastně je to spíš úzký žlab." Tristan je vedl puklinou ve skále ke vstupu do rokle. Spatřili úzkou skluzavku plnou kamení, která se příkře svažovala několik set stop dolů. Daleko před nimi se táhly do dálky černé vody a vychrtlé stromy Fallonských močálů. Daleko na severu mohli tak tak vidět jezero Myrloch, zahalené řídkou mlhou a ležící v údolí mrtvé a bez života.

Jedinou útěchou po cestě byly příkré, vysoké stěny žlabu. Díky klikatícímu se dnu by byl útok pro létající dravce velmi obtížný.

„Povedu vás," nabídl se Pawldo. „Králi, ty zůstaň tady, dokud nebudeme všichni na cestě. Pak rozežeň koně a pojď za námi. Hodně štěstí, pane!"

„I vám."

Tristan stál, když se Pawldo pustil dolů žlabem, následován Tavishou. Statné bardce okamžitě uklouzly nohy a začala klouzat k Pawldovi, ale Yak natáhl dolů mohutnou tlapu a chytil ji za límec. Když bardka takto znovu našla rovnováhu, postupovala po volném štěrku opatrně, po boku Firbolga, který jistě našlapoval. Newt a Yazilicklik využili křídel a letěli pomalu dolů žlabem, držíce se při zemi. Nakonec přistoupila k okraji rokle Robyn.

Ohlédla se na koně. „Myslíš, že mají naději?"

„Ano... naději. Nic víc než to."

Natáhla se dopředu, jako by ho chtěla obejmout, ale zaváhala a pak mu položila ruku na rameno. „Teď běž, a hodně štěstí!" zašeptala a pak se vydala dolů žlabem.

Už slyšel Pawlda a Tavishu, jak křičí a pokoušejí se přivolat smrtící ptáky. Několik těchto stvůr kroužilo nahoře jako supi a pozorovalo, jak družina postupuje, když se Tristan kradl zpět ke koním. Počkal, než se stvůr vzneslo do vzduchu ještě několik. Nakonec se vzneslo celé hejno, stále potichu, a kroužilo ke žlabu. Pokud měli koně šanci uprchnout, byla tady, teď, když je smrtící ptáci nemohli vidět!

„Běž!" sykl a plácl po zadku valacha. Černý kůň vyrazil k širokému vchodu do jeskyně. „Ty-taky! Už ať jsi pryč!" hleděl na Avalona, ale neudeřil ho. Hřebec se na něj zmateně podíval a pak se náhle otočil. S vykopnutím vyrazil velký bílý kůň za valachem.

Král se prohnal trhlinou a dal se dolů žlabem, ve spěchu uklouzával po kamenech. Nevnímal rány na rukou, zoufale už chtěl být se svými druhy a odvést smrtící ptáky od koní.

Pak vzhlédl, trhl sebou a s hrůzou se zastavil. Stvůry mu v hejnu letěly nad hlavou zpět k jeskyni! Za několik okamžiků zmizely z dohledu za skalnatým výběžkem kopce a letěly zpátky k tábořišti a k odvážným koním.

Křik koní družinu pronásledoval celou cestu až na dno.

Tkanivo myriády rovin existence je látkou z mnoha součástí. Když se oslabí jediný dílek, oslabí se i celek. Když se odtrhne část, vznikne prázdnota a zavládne chaos.

Podstata této látky je podstata bohů. A nyní se ve tkanivu začala otevírat trhlina v Zapomenutých říších, kde Moonshaeské ostrovy sloužily jako nepatrná část celku.

Smrt bohyně vyslala éterem, který myriádu rovin spojuje, mimé zavinění. Bohové chaosu přivítali zprávu s potěšením, bohové řádu se znepokojením. Ti první se pokusí tkanivo roztrhnout, ti druzí zacelit je. Bohové neutrality se o vznik prázdnoty příliš nestarali. Budou se snažit zabránit tomu, aby narůstala, ale nebudou usilovat o to ji zaplnit.

Ale Baal, temný bůh chaosu a zla, nejpodřadnějších ze všech aspektů, si v této prázdnotě vynutil místo dříve, než mohli začít jednat ostatní bohové. Baal teď roztrhoval tkanivo dál.

Jiná božstva, pod vedením Chauntey, vlídné bohyně zdraví a přírody, se snažila pohromu zastavit, ale strašná síla Baalova temného zla je zahnala. Další bohové, vedení Tempem, bouřlivým bohem války a oblíbencem Seveřana z Moonshaeských ostrovů, usilovali o to ránu udržet, aby se nerozšířila na zbytek Říší nebo na roviny za ním. Stavěli a namáhali se, vytvářeli překážky silného kouzla, které budou vrženy vražednému bohu do cesty. Ale i oni byli zastrašeni silou Baalova zla a mocí jeho základny v Temné studné. Tím, že Baal přesunul střed své podstaty do studny, mohl do tohoto boje přenést více energie než bohové, kteří proti němu bojovali z jiných rovin.

Bohové věděli, že pokud má být tkanivo zachráněno, činy, které je zachrání, nebudou svým původem božské. Baal se od nich izoloval a oni ho nemohli zastavit.

Zbývalo to pro někoho z ostrovů samotných, pro hrdinu - smrtelníka, aby pohromu zastavil.

10 Dobyté pevnosti

JE UŽ DÁNO NĚKTERÝM SMRTELNÍKŮM, TĚM s velkou vírou a oddaností, že znají některá tajemství bohů. Těm, kteří mají takovou víru a ještě větší oddanost, může božstvo odhalit tajemství děsivých znamení a nadpřirozené moci. A smrtelníkům s největší úctou a s největší zručností jsou sdělena největší z vědomostí smrtelníků.

Hobarth, oddaný stoupenec Baala, takový byl: kněz, který věnoval celý život službě svému temnému bohu a který získal nejvyšší stupně vědění a zručnosti. Mezi vědomostmi, které mu byly odhaleny, bylo pochopení podstaty tkaniva rovin a schopnost využít toto tkanivo pro své účely. Právě to teď Hobarth dělal.

Děsil se moře a pohrdal myšlenkou překonat je pomocí takových dopravních prostředků smrtelníků, jako jsou čluny, a tak využil svých znalostí a prošel samotným tkanivem světů do jiných, temnějších říší. Tady procházel mezi nesmírně zlými stvůrami. Tyto obludné bytosti si ho nevšímaly, protože v něm poznávaly někoho, kdo je ze stejného těsta.

Jedna věc, kterou tyto spodní roviny postrádaly, je činila pro kněze velmi vhodnými: postrádaly oceány a moře. Hobarth se s potěšením ubíral cestou mezi horami vroucí lávy a velikými ostrovy zapomnění a celou dobu se radoval z nepřítomnosti vody.

Nakonec znovu prošel tkanivem rovin do světa, který nazýváme Zapomenuté říše. Dorazil do cíle včas a v suchu, protože se ocitl na Omanově ostrově v údolí pod Železnou tvrzí. Pohlédl k rozlehlému Železnému zálivu a poznal, že Ysalla a její legie ještě nedorazily. Přesto tvrz vřela horečnou činností, jak se uvnitř hromadili uprchlíci a ven pochodovaly šiky vojáků. Záliv zaplavily různé druhy lodí, všechny plné Seveřanů, kteří ve tvrzi hledali útočiště.

Nevěděli, jak moc to útočiště potřebují ani jak klamným se ukáže. Neboť z nich všech věděl jen kněz, že k pevnosti proudí v hrozivém množství sahuaginové a že těsně za nimi přicházejí rychle mrtví z moře.

• • •

Špinavá voda jim promáčela kalhoty a každý krok byl zápasem proti svírajícímu bahnu. Teď šel první Tristan, odsekával jim z cesty úponky popínavých rostlin silných jako lana a snažil se vybírat cestu, která by spojovala těch několik suchých kousků země.

Cesta Fallonskými močály nevyhnutelně vedla spíš vodou než po zemi. Situace byla o to nepříjemnější, že teplota vzduchu neustále klesala a voda, které nebylo vyhnutí, byla studená jako led.

„Jsou tam pořád," zašeptala Tavisha, když se ze svého místa za králem podívala k obloze.

Ta novina Tristana nepřekvapila. Pronikavý zděšený křik koní mu stále zněl v mysli. Živě si představil Avalonovy bílé boky potřísněné jeho vlastní krví. Otřásl se při pomyšlení na ohromné zuby, které se prořezávají hřebcovou hrudí, aby mu vyrvaly hrdé srdce. Ale pak se hejno ptačích stvůr vrátilo ke své původní kořisti a teď kroužilo nad skupinou, která pochodovala ponurou mokřinou.

Tristan vztekle sekl do další odumřelé větve, do které se zapletli. V mokřinách, stejně jako jinde v celém údolí, stromy odumřely, shodily listí a zanechávaly odporný zápach hniloby. Poloslanou vodu pokrýval silný povlak a při každém kroku vybublávaly z bahna na dně odporné plyny.

Ale aspoň neútočily dravé stvůry ve vzduchu. Propletené větve nad hlavou jim v útoku zjevně bránily.

Tristan zastavil, aby popadl dech, byl vyčerpán námahou, jak se pachtil bahnem a vodou. V botách, už dávno promáčených, mu při každém kroku víc a víc mrtvěly prsty. Dlouhé a tenké větve je příliš nechránily před ostrým severním větrem, a když král zastavil, vítr mu pronikl oděvem a vyvolal v něm bezděčné chvění.

Canthus vedle něj popošel před pána a pak zastavil. Uši měl zvednuté a nosem opatrně čmuchal ve vzduchu. Vypadal, že z nich všech je nejlépe schopen snášet chlad a vlhkost.

Tristan se podíval dozadu a spatřil Tavishu, jak se vyčerpaně opírá o strom. Neúspěšně se pokusila o úsměv a král si všiml jejích kalhot a pláštěnky, potřísněných blátem. Loutna, kterou měla hozenou přes rameno, z jakéhosi důvodu zůstala čistá. Bardka se také zachvěla, když je ochladil náhlý poryv větru.

Pawldo se pomalu plahočil k Tavishe a chytal se větví a kmenů, za něž se přitahoval. Voda, která byla lidem po kolena, sahala půlčíkovi do pasu. Pohlédl na krále a Tristan viděl, že má modré rty a zuby mu neovladatelně cvakají.

Yak se pomalu vlekl za Pawldem a zřejmě měl větší problémy se skláněním se pod větve, které visely nízko, než s blátem a vodou. Robyn přicházela poslední.

„Mám starost o Pawlda," zamumlal Tristan směrem k Tavishe.

„Já jsem v - v pořádku!" Půlčík to zaslechl.

„Začínáš mluvit přesně jako Yazillicklik!" Král promluvil stroze, než se obrátil zpět k Tavishe. „Myslíš, že by ho Yak mohl chvíli nést, aspoň než mu uschnou nohy?"

„Yaku!" obrátila se Tavisha k Firbolgovi. „Yak nést Pawldo?"

„Yak nést Pawll-do!" Obr se zazubil, vytáhl půlčíka z vody a nesl ho na jedné ze svých mohutných rukou jako miminko.

„Hej! Nech mě!" Pawldo se marně vykrucoval a nakonec zjistil, že jeho vyvýšené místo je pohodlné a bezpečné. Usadil se a opřel se Firbolgovi o rameno. „No, když na tom trváš... ale jenom na chvilku."

„Hej, kde je Yazillicklik a Newt?" divila se bardka.

Tristan se rozhlédl, ale neviděl žádnou stopu kouzelných tvorů. „Asi někde na průzkumu. Určitě nás doženou."

Robyn přišla vyčerpaně ke svým druhům. Tvář měla bledou a při každém nadechnutí těžce popadala dech. „Já... už to dál... nevydržím. Budeme si muset brzy odpočinout."

„Odpočineme," sliboval král, „ale budeme muset bedlivě sledovat smrtící ptáky nad námi."

„Myslím, že v lese budeme v bezpečí," řekl Pawldo.

„Doufám, že máš pravdu. Zastavíme, jakmile se znovu dostaneme na suchou zem," prohlásil král a opět se zachvěl. „Nemůžeme zastavit tady ve vodě. Příliš bychom prochladli."

Robyn mlčky přikývla a on chvíli počkal, než všichni popadli dech. Tristan zachmuřeně zaujal místo vpředu a následoval Canthuse přes otevřený úsek mělké vody. Tady aspoň nemusel prosekávat cestu všudypřítomnými popínavými rostlinami. Cesta byla úzká a klikatá, a smrtící ptáky to proto nelákalo k útoku.

Vítr začal běsnit ještě víc a zuřivě jim vanul ze severu přímo do tváře. Družina se tiše plahočila vpřed a Tristan se snažil držet směr tak blízký skutečnému severu, jak jen to bylo možné. Silná vrstva mraků mu bránila určit kurz podle slunce, ale mnohé z větších stromů měly na trvale zastíněné severní straně pruhy suchého mechu, a to použil jako vodítko.

Canthus s náhlým zavrčením zastavil a voda mu sahala až po břicho. Srst na krku se mu naježila a on otočil hrdou hlavu doleva.

Tristan skrze stromy spatřil vytrysknutí vody a bláta a ucítil, jak se mu země chvěje pod nohama. Instinktivně před tímto narušením ucouvl a sledoval, jak se ze země vznášejí obláčky nazelenalého plynu. Na všechny strany od toho místa se šířily vlny a pak začala do nově vytvořeného otvoru proudit s burácivým hřměním voda.

„To je další z těch trhlin, jako ta, která mě téměř odrovnala!" Stál a v posvátné hrůze sledoval z bezpečné vzdálenosti bouření země. Když se pak plyn začal šířit mimo jámu, odvedl své druhy pryč, jak nejrychleji to šlo.

„Celé údolí je ničeno," řekla Tavisha s hrůzou. „Ta asfaltová jáma, tyto trhliny - všechno naznačuje zkázu, jakou tyto ostrovy ještě nepoznaly!"

Má pravdu, cítil Tristan. Robyn už to věděla mnoho dní, ale trvalo déle, než skutečnost této hrozby vykrystalizovala v jeho mysli. Teď nemohlo být pochyb - v sázce je samotné přežití údolí, možná celého Gwynnethu a Moonshaeských ostrovů!

Zoufale si razil cestu bažinou, chvíli sekal do větví, které jako by se natahovaly, aby ho stáhly zpět, chvíli se propracovával krátkým otevřeným bažinatým úsekem. Nakonec si všiml, že voda je stále mělčí, a pak zakopl o nízký kopeček promáčené země. Země, sotva velikosti malého dvora, nevyčnívala víc než asi stopu z vody, ale aspoň byla suchá!

Vyčerpán se zhroutil na břeh a ostatní se k němu jeden po druhém přidávali. Po chvíli odpočinku si stáhl boty, otřesen bledou neživostí svých nohou. Prsty na nich mu začaly bělet a z chodidel mu dávno vymizel veškerý cit. Zoufale masíroval prochladlé svaly a snažil se obnovit krevní oběh, než bude pozdě.

Ostatní se také usilovně činili, aby zabránili omrzlinám nebo horšímu, když mezi stromy sténal mrazivý vítr. Všichni se neovladatelně třásli, ale zdálo se, že nikdo z nich o prsty na nohou nepřijde - alespoň prozatím.

„Newt a Yazillicklik se stále nevrátili," řekla náhle Robyn. Tristan si s leknutím uvědomil, že zapomněli na své maličké druhy.

„Ti dva se určité vrátí s nějakým problémem," zavrčel Pawldo. „Pravděpodobné našli nějakého strašného netvora, probudili ho a dohnali ho k šílenství a teď jsou s ním na cestě zpátky!"

„Znepokojuje mě to," připustil král. „Není pro ně obvyklé, aby sami odešli na tak dlouho. Přesto oba trávili celý svůj život až donedávna v údolí, a pokud se z nás tady někdo vyzná, je to Newt a Yaz!"

Náhle ucítil vzadu na krku bodnutí a instinktivně se tam plácl. Pak ucítil další na ruce a na obličeji - ani ne tak bodnutí jako spíš chlad. Rychlý pohled kolem dokola potvrdil jeho podezření, právě když to zpozorovala Robyn.

„Sněží." Skrze vyzáblé větve se začaly sypat bílé ledové krystalky sněhu, poháněné větrem. Jak tak pozorovali, sníh zhoustl a vířil, stala se z něj bílá ledová sprcha. Vítr zesílil a sníh rychle houstl, až neviděli víc než deset nebo dvanáct kroků do lesa.

Král se zhroutil k zemi a měl pocit naprosté beznaděje, jako by se sama Příroda spikla se zlem, proti kterému stáli, a usilovala přivést jejich výpravu k hanebnému konci.

„To nám ještě chybělo!" zaúpěl půlčík.

„Nevím..." dumala bardka. „Možná to trochu zkrášlí les. Už mě přestávalo bavit dívat se celou dobu na černou a hnědou. Ráda bych trochu bílé!"

Robyn se náhle zasmála. „Můžeme stavět sněhuláky!" zavolala a Tristan se překvapeně posadil. Podíval se na ni, jako by ztratila rozum.

„Nebo postavit sáně!" vyhrklo z Pawlda. „Vsadím se, že Yak by nás všechny pohodlně utáhl!"

Tristan nemohl jinak, než se sám rozesmát. „Jestli se chcete všichni tak zatraceně radovat z tohohle, možná už je čas znovu vyrazit!"

„Pravdu díš," souhlasila bardka a zvedla se na nohy.

„Člověče, tady se to určitě změnilo! Už tady nemůžu nikde najít nikoho, koho bych mohl škádlit!" Pronikavý hlas se známým kňučením byl pro všechny vítaným překvapením. V dalším okamžiku se Newt zviditelnil a vznášel se před Tristanem s rozhořčeným výrazem na nyní oranžové tlamičce.

„Kdes byl?" zeptal se král.

„No v údolí samozřejmě! Myslel bych si, že to bude naprosto jasné i - "

„Už to znovu nedělej! Je důležité, abychom se drželi pohromadě." Tristan se nesnažil skrýt svůj hněv.

„Všichni jsme o tebe měli strach." Robyn zvolila mírnější tón a vrhla na krále ostrý pohled.

„Strach? O mě?" Kouzelný drak se zdál být potěšen. „A měli jste proč! Tolik jsem se nudil! Dřív jsem nacházel srnky a veverky, které jsem pak strašil svými iluzemi, dokonce i medvědy a kance. Ale nikdo z nich už tu není! Nemyslíte si, že jsem je vystrašil a zahnal, že?"

„Ne, myslím že ne. Ale ty a Yazillicklik byste se od nynějška měli držet blíž u nás." Robyn se snažila o přísný tón.

„Nemůžeme si dovolit rozdělit se."

„Kde je Yazillicklik?" zeptala se Tavisha, náhle znepokojena.

„No s vámi samozřejmě! To jsem si aspoň myslel. Nechtěl jít na průzkum. Někdy s ním skutečně není žádná zábava. Hej, Yazi, kde jsi?"

Ale jedinou odpovědí bylo sténání větru a jediné, co viděli, byl příkrov oslepujícího sněhu, který se kolem nich uzavíral stále těsněji. Zavolali na skřítka několikrát, ale nedostávali žádnou odpověď.

„Nemůžeme riskovat, že na sebe přivoláme příliš mnoho pozornosti," varoval král. „Doufám, že nás dožene, ale budeme muset pospíchat i bez něj."

„Myslíš, že smrtící ptáci slétli na zem?" zeptala se bardka, když si všimla, že ve vířícím sněhu není vidět žádnou ze vznášejících se stvůr.

„Možná, ale nemůžeme s tím počítat. Přesto, sníh nám možná dá příležitost skrýt stopy. Pojďme."

Robyn se otočila k čarovnému drakovi. „Neviděl jsi náhodou něco, co bychom mohli využít jako skrýš? Tady někde?"

Newt zatřásl hlavou. „Myslíš jako dům? Nebo hrad? Ne... tady v okolí není nic, jen zřícenina toho velkého doupěte Firbolgů, které jsme vypálili."

„Zřícenina?" Pawldovi zazářily oči. „Kde? Jak daleko?"

„Ne daleko," odpověděl Newt s pokrčením ramen. „Vlastně je hned za dalším úsekem vody. Ale proč - "

„Zůstalo z ní dost na to, abychom se tam mohli ukrýt?" zeptal se Tristan.

„Řekl bych, že ne!" Newt ohrnul nos nad pouhou myšlenkou na to. „Vždyť je tam vlhko a průvan a všude v chodbách jsou saze a zřícenina je stále obrovská. Nechápu, jak vás vůbec taková věc napadla*."

„Je to lepší než tyhle holé stromy! Můžeš nás tam dovést?" Tristan se snažil obrátit drakovu pozornost.

„Co? Ale jistě. Ale, hej, nedáme si nejdřív něco k jídlu? Umírám hlady! Vy jste tady asi všichni celé odpoledne seděli a odpočívali, ale já jsem - "

„Ke zřícenině! Hned nás tam doveď! Pak se můžeš najíst!"

„Hmm! Není potřeba se kvůli tomu rozčilovat. Myslím, že příliš mnoho odpočinku to s člověkem může udělat. Dobře, dobře. Dovedu vás tam!"

Sněhová bouře byla stále zuřivější, když se družina znovu začala prodírat bažinami. Tristan doufal, že drak má pravdu a že zůstalo dost z pevnosti Firbolgů, aby se mohli jakž takž skrýt. I když smrtící ptáci zůstali mimo dohled někde v bouři, král věděl, že je s nimi konec, pokud nenajdou ochranu před sněhem a větrem u žáru ohně.

• • •

Hustý sníh spirálovitě vířil a hromadil se na příkré skalní stěně. Závěj rychle narůstala, až pokryla úzkou polici několika stopami sněhu. Nahoře se tyčila drsná žulová stěna a mizela ve tmě noci. Dole zela obrovská propast.

Jediným pohybem tu bylo nekonečné přesýpání a zuření sněhu. Ale pak bylo vidět pevnější pohyb a objevila se postava, která pomalu lezla po příkré polici. Šla vzpřímeně jako člověk, ale byla celá zachumlaná do pláštěnky z husté kožešiny. Vysokými, silnými botami zanechávala lidské stopy, ale ty rychle mizely pod vytrvalým náporem čerstvého sněhu.

Byla téměř úplná tma, a postava přesto kráčela přesnými kroky nad samotným okrajem propasti.

Když došla k vysoké závěji, vynořily se z pláštěnky dvě ruce v rukavicích s ustřiženými prsty. Postava vytáhla zpoza svých zad tupý předmět, něco jako motyku, a rychle si závěj prosekala pěšinu. Šla po cestě tak, jak ji sekala, a i když se sníh kupil na pěšině za postavou, ta se objevila na druhé straně závěje a pokračovala po polici dál.

Nakonec zůstala stát na vrcholu příkrého hřebene, kde byl sníh unášen plnou silou větru na vzdálenější stranu. Postava se sklonila před rostoucí silou vichřice a začala sestupovat. Rovnoměrně postupovala nocí v přibývajícím sněhu a razila si cestu dolů po vysokém horském hřebeni do pořád zasněžených, ale méně větrných oblastí dole.

Nížinu pokrýval v silné vrstvě sníh a tvořil hlubší a hlubší závěje. Tady postava zastavila, nemotorně sáhla pod pláštěnku a vytáhla pár sněžnic. Připnula si je na nohy a sunula se dál, pořád pomalu a vytrvale postupujíc proti bouři.

Její tělo bylo celé zahalené kožešinou - kožešinou zimního oděvu. Bylo vidět jen pár doširoka otevřených očí s velikými hnědými zornicemi a i ty oči vykukovaly z hloubi kožešinou lemované kapuce a vlněné šály.

Po celou noc až do bílého úsvitu se postava ani jedinkrát nezastavila k odpočinku, nebo aby se najedla či napila. Sledovala neznačenou pěšinu a jaksi nacházela směr zasněženou pustinou bezlistých stromů a holých kopců.

Pak přešla rozlehlé, sněhem bičované úbočí a objevila širokou pěšinu, která vcházela do jeskyně na vrcholu kopce, kryté vysokými vápencovými stěnami a poněkud chráněné před prudkou bouří. Tady, v tomto malém údolí v horách, cestovatel konečně zastavil.

Několik minut stál tiše a rozhlížel se po jeskyni. Nakonec se postava prodrala závějí sněhu, vyšší než ona, a došla k výklenku v jedné z vápencových stěn. A tam našla, co hledala.

Cestovatel poklekl vedle dalšího tvora, tentokrát velkého bílého koně, potřísněného krví a rozedraného. Boky hřebce byly klidné a jeho oči zavřené, ale z krvavých nozder mu vyšel slabý obláček páry.

Cestovatel si sňal rukavice a odhalil lidské ruce, které byly velmi štíhlé a měly dlouhé úzké prsty. Tyto prsty sáhly velmi opatrně hřebci na hlavu.

• • •

Špaček objel výběžek Omanova ostrova a konečně uháněl jako s větrem o závod. Skákal po zpěněných hřebenech vln šedého moře ve své horlivosti dorazit do bezpečí Železného zálivu. Tam, v nejmocnější baště obyvatel severu Moonshaeských ostrovů, Koll a Gwen určité najdou úkryt před dravými hordami, které přepadly jejich domov. To byl alespoň plán. Koll vedl malé plavidlo divokými vodami, které, jak věděl, zvěstovaly první zimní bouře. Ti dva po dva dny nic nejedli a poslední vodu vypili před dvanácti hodinami. Dokud nebyla Železná tvrz v dohledu, nedovolil si ani

trochu optimismu, ale nakonec se zdálo, že bezpečně přistanou.

Pevnost se tyčila vysoko nad zálivem. Tmavý kámen jejích zdí jí dodával načervenale černý odstín, který jí dal jméno. I když nebyla Železná tvrz ve skutečnosti postavena z kovu, její zdi byly tvrdé a pozice nenapadnutelná. Sto let tu stála jako symbol severní moci a nepochybně bude stát ještě dalších sto.

Koll a Gwen, daleko od břehu v zálivu, nemohli vidět kněze Hobartha, připraveného pod zdmi pevnosti. Nemohli vidět ani masy nemrtvých, kteří se rojili ze všech stran Omanová ostrova, aby nakonec společně zamířili k pevnosti. Nebyli si vědomi Spárů hlubin, které se vynořily na břeh Železného zálivu, aby pochodovaly k pevnosti od moře.

A nemohli slyšet slova Hobarthova mocného zpěvu, když apeloval na moc svého boha, aby propůjčil sílu jeho nejstrašnějšímu kouzlu - zemětřesení. Ale viděli následky.

Oněměle oba sledovali, jak vysoká zeď Železné tvrze puká, drolí se a padá jim před očima. Otevřela se tam trhlina široká sto stop a Koll s Gwen viděli, jak se do této trhliny plazí obrovská armáda vstříc tenké linii Seveřanů, kteří se z pohromy vzpamatovali včas na to, aby se chopili zbraní.

Výsledek bitvy možná nebyl předem určen, ale docela dobře mohl být. Tisíce útočníků proudily do trhliny, aby se utkaly se stovkami obránců. Obránci nemohli odolat a ani neodolali.

Špaček se zhoupl a zastavil ve zčeřených vodách zálivu, když jeho dva pasažéři ztichli a ohromeně pozorovali konec. Neotočili se, dokud ze všech částí hradu nešlehaly plameny jako dostatečný důkaz vítězství zla.

„A kam můžeme jet teď? Co nám zůstalo?" zeptala se Gwen.

„Do Gwynnethu se vrátit nemůžeme. Viděli jsme, co nás tam na břehu čeká." Koll neuvažoval o možnosti přistát v jižním Gwynnethu. Ffolkové z Corwellu pro něj byli nepřátelé každým coulem stejně jako spáry hlubin. „Navíc jsme viděli osud Omanova ostrova - náš osud, to je jisté, pokud tam přistaneme.

Vidím jen jednu možnost. Poplujeme dál do Severní země. Tam, pokud ta země byla ušetřena osudu těchto zemí, najdeme pomoc. Vládne tam král Grunnarch Rudý a jeho pomsta bude strašná, až uslyší o těchto ukrutnostech..."

Nezmínil se o tom, že aby se dostali do Severní země, musí plout bez zásob přímo do první zimní bouře a přes celou šířku Moonshaeského moře.

No ano, to všechno ve člunu, který není určen k plavbě delší než na dohled země.

• • •

Velké žluté oči sledovaly kroužení hejna, ale Shantu se nepohnul směrem k jeskyni. Netvor s nepřirozenou trpělivostí čekal na příležitost zabít osamělého člena družiny. Zemřou jeden po druhém, aleje spousta času.

Shantu viděl, jak hejno odlétá a pak se vrací. Slyšel křik koní a vycítil, že jeho kořist odešla. Nepozorovaně a rychle oběhl kopec a objevil žlab vedoucí do Fallonských močálů.

Tady, přestože družina cestovala vodou a na mnoha místech nezanechala žádnou fyzickou stopu, se přemísťující se netvor vydal znovu po stopě. Shantu, nyní součást bažiny, se tiše plížil mrazivou mokřinou a pohyboval se rychle, aby se přiblížil své kořisti.

Pak přišel vítr, sníh a bouře. To netvor nenáviděl ze všeho nejvíc, neboť byl stvůrou temnoty a ohně. Shantu zavrčel proti větru, ale bouře začala zuřit ještě silněji. Nakonec bouře způsobila to, co nebyly schopny způsobit ani únava, ani hlad: přinutila přemísťujícího se netvora vyhledat úkryt a odložit lov.

Shantu si našel spleť kořenů obrovského stromu, který nedávno spadl, stočil se pod jeho slabou ochranou a stále vztekle vrčel na bouři. Zabíjení bude pro tentokrát muset počkat...

• • •

„Hoďte na oheň další větev," navrhl Pawldo líně, opřel se o kamennou desku a kroutil chlupatými prsty na nohou na samém kraji ohně. „To je ono!" Sledoval, jak mu z nohou stoupají a vlní se proužky páry.

„Bolí to, když znovu rozmrzají, ale miluju to!" souhlasila bardka, jejíž nohy také vstřebávaly přívětivé teplo plamenů.

Ve zřícenině doupěte Firbolgů objevili velikou místnost, částečně pod zemí a úplně izolovanou proti větru a sněhu. I když pekelný žár, který vytvořili - více než před rokem při útěku odsud - to tu značně poškodil, protože zničil dřevěné trámy, které podpíraly kameny, většina původní konstrukce zůstala nedotčená. Kamenné stropní desky spočívaly na pevných kamenných nebo hliněných zdech, které tvořily dlouhé chodby bez porušení. Větší místnosti se všechny zřítily a chodby byly místy ucpány hromadami kamení, ale většina pevnosti zůstala obytná.

Síť spojujících chodeb zůstala a byla chráněna obrovskými kameny z pevnosti, které se na sebe navzájem zřítily. Část pevnosti byla pod zemí a chodby tam zůstaly skutečně nedotčené. Po chvíli zkoumání objevili velikou místnost, spojenou s vnějškem točitou chodbou, a několik dalších chodeb zřejmě vedlo do hloubi budovy. Smrtící ptáci zůstali venku před úzkým vchodem, rozesazeni na větvích blízkých stromů.

Tato prostorná místnost byla nejlepší z mnoha, které objevili. Měla pomalý, ale neustálý tah, který z ní odváděl kouř, ale přesto byla dost daleko od vchodu, aby světlo jejich ohně nebylo viditelné pro nikoho za zdmi doupěte. A oheň teď vytvářel dostatek uhlíků na to, aby místnost znatelně prohřály.

I Robyn a Tristan si u ohně masírovali zkřehlé nohy. Lovecký pes tvrdě spal stočen mezi nimi, nedbaje na to, že mu v promáčené srsti syčí pára. Yak hlasitě chrápal v rohu místnosti a Newt někam odletěl zkoumat zříceninu.

„Myslím, že bychom ho měli vzbudit, až se mu srst začne pálit," řekla Robyn s úsměvem a ukázala na psa.

Tristan přikývl. Tělem mu proudila únava, neboť odpočíval poprvé po mnoha dnech. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu rád, když uvidím toto místo znovu!"

„Ani já ne. Poprvé jsme byli rádi, že jsme pryč! Jen si přeju, aby se objevil Yazillicklik. Mám o něj strach."

„Ano." Tristan pocítil příliv melancholie. Myslel na přátele, které měl a ztratil od té doby, kdy poprvé objevili toto doupě a kdy on získal meč Cymrycha Hugha. Keren, mistr bard, který zemřel v boji proti Bestii Kazgorothovi. Hugh O'Roarke, pán banditů Callidyrru, který padl v bitvě proti Vznešenému králi. A samozřejmě Daryth.

„Hej! Vstávejte! Jdeme na průzkum!" Newt vrazil do jejich místnosti z jedné z postranních chodeb. „Jsou tu všelijaké

chodby a hluboká studna - Jo, a je tam také hromada mrtvých Firbolgů, které to umačkalo, když to tu -" Náhle přestal a provinile se podíval na Yaka, ale obr chrápal dál.

„Myslím, že teď nikam nepůjdeme," zaúpěla Robyn. „Nohy se mi konečně znovu rozehřívají a schnou a nechám je tak, jak dlouho budu moci!"

„Chmmm! S vámi není žádná legrace! Co je k večeři? Neříkali jste, že se můžeme najíst, až najdeme úkryt?"

Newt nadšeně sletěl pro kus sucharu, uchopil ho a spokojeně žvýkal. I přes jeho vykřikování a dobrou náladu jeho barva zesvětlala až do namodrale zelené a Tristan viděl, že často pohlíží ke vchodu. I kouzelný drak měl o Yazillicklika strach.

„Jak je to daleko k lesíku Velké druidky? To je tam, kde jsou teď druidi, že?" zeptala se Tavisha Robyn.

„Bývalo to asi dva dny pochodu k jezeru Myrloch a po východním břehu asi do poloviny údolí. Teď, s těmihle vichřicemi a puklinami, ze kterých stoupá plyn, a asfaltovými jámami, nevím, jak dlouho to bude trvat."

„A co budeme dělat, až se tam dostaneme?"

Tristan už nějakou dobu přemýšlel o téže věci.

„Předpokládám, že se všechno zhoršilo od té doby, co jsem naposled viděla Měsíční studnu. Tehdy druidi z údolí, kteří přežili, bylo jich asi dvacet nebo tak, mocí bohyně zkameněli v sochy. Byla buď tato možnost nebo čelit smrti z rukou nemrtvých a pochodujících koster pod vedením zlého kněze.

Teď, při takovém rozsahu zkázy po celém údolí, mohu jen hádat, že byla znesvěcena samotná Měsíční studna. Je to duchovní střed ostrovů a jen skrze něj může být přiveden dostatek moci na to, aby způsobil rozklad v rozsahu, jaký vidíme."

„Ale jak se můžeme postavit něčemu tak mocnému?" Tristanovi se nelíbil nepříznivý poměr sil.

„Mám jen jedinou naději, nalezenou ve svitcích, které mi dal ten Seveřan. Tyto svitky, Arcanovy svitky, obsahují tajemství prastarého kněžského vědění. Byly napsány knězem jiné bohyně, nazývané Chauntea. Ale mnohé z principů jejího učení jsou velmi blízké principům Matky země. Mezi nimi je i ovládání čtyř živlů!"

„Vzduchu, vody, ohně a země," připojila Tavisha.

„Ano, země... nebo kamene." Řekla jim, jak cestovala do údolí využitím ovládání vzduchu a tím, že se stala součástí samotného větru. „Ostatní tři svitky mi dávají podobnou moc - přivolat živel, dát mu tvar nebo se živlem skutečné stát, každý svitek jednou.

Schovám si svitek o kameni. Až přijdeme ke studni, využiji ovládání kamene, abych druidy vysvobodila ze soch. Společně možná budeme mít dost síly tu studnu vyčistit."

„Pečlivé ty svitky opatruj," navrhl Pawldo. „Jako plán to není nic moc, ale zdá se, že je nejlepší, jaký máme."

„Využijme skrýše, kterou máme na dnešní noc. Může to být poslední teplo, které pociťujeme, dokud nebude po všem." Tristan si byl stále dobře vědom sněhu, který venku padá, a vlivu, jaký toto počasí může mít na zbytek jejich mise.

„S tím nemám potíže," souhlasila Tavisha. „Vezmu si první hlídku. Chci si vysušit kalhoty."

„Já vstanu na poslední hlídku," vyhrkl rychle Pawldo. Ostatní si jeho naléhavosti vůbec nevšimli, když si dělili zbytek noci. Všichni kromě Tavishy se rychle uložili ke spánku.

Bardka po několika hodinách probudila Robyn. Ta zase zavolala Tristana na hlídku ve třetí čtvrtině noci a pak šla opět spát. Nakonec, když se noc přiblížila úsvitu, král probudil půlčíka.

Pawldo nervózně hlídkoval, dokud zcela jistě neviděl, že král usnul. Pak v tichosti zkontroloval svou výzbroj - luk, meč, lano a šperhák. Při posledním pohledu na své spící druhy zabočil do jedné z temných chodeb a začal si razit cestu hlouběji do doupěte Firbolgů.

Taggar, šaman Severní země, si zamračeně odsedí od popela. Obraz byl jasný, zřejmý pro tak oddaného stoupence Tempa. Věděl, že Grunnarch svolal na příští večer radu Zimní noci. Celý den přijížděli válečníci Severní země a zabírali pokoje v nejlepších hostincích ve městě Norland.

Proroctví tak jasně naznačené jeho popelem se musí jistě vztahovat na jednu z těchto osobností ... ale na kterou? Šaman se s pokrčením ramen postavil. Pokud Tempus nechtěl zjevit nic víc, budiž. Kněz řekne svému králi vše, co o proroctví ví. Bude na Grunnarchovi, aby přišel na to, co znamenalo.

Svého pána našel v jeho domě, jak hoduje s Erikem Šedým vousem a Urkem Medvědím zubem, dvěma jeho oblíbenými zástupci. Grunnarch ho vyzval, aby mluvil v přítomnosti jich všech, a tak Taggar vyprávěl o hození popela a o sdělení, které mu v něm Tempus dal.

‚Pane, zvěst je taková: Jeden bude cestovat za tebou a přinese velmi důležitou zprávu a prosbu o pomoc. Musíš dbát jeho výzvy."

‚Hm!" Král se sdělení ušklíbl. ‚Který den za mnou někdo nepřijde s důležitou zprávou a prosbou o moji pomoc?"

‚Ale pane, vezmi v úvahu zbytek proroctví: Tento člověk do Severní země nepřijde pěšky ani nepřiplave. Ani nepřijede vozem nebo na koni či lodí! Ale přesto přijede."

A potom kněz odešel zpět do noci a podivoval se zvyklostem bohů, králů a lidí.

11 Sluneční znak Chauntey

ŠPAČEK SE POHUPOVAL A POTÁPĚL V Rozbouřeném moři. Při každém nárazu vlny se přes příď malého člunu přelévalo víc a víc vody a brzy jí v jeho trupu bylo po kolena. Koll držel páku kormidla i přes vypětí únavou a chladem a neovladatelně se třásl. Snažil se vyhýbat pohledu na Gwen, ale nemohl od její ubohé postavy odtrhnout oči.

Choulila se na přídi, zamotaná do roztrhané šály, která byla jejich jediným ochranným oděvem. Vylévala vodu z

člunu, dokud ji neopustily síly, a pak se zhroutila. Už to bylo několik hodin, co se naposledy pohnula, a Kolla zajímalo, jestli umírá.

Vítr burácel ze severu jako pomstychtivý drak a bičoval nejprve jednu a pak druhou stranu člunu, když Koll křižoval přímo proti němu.

Za úsvitu druhého dne, kdy byli na moři, se přinutil postavit se tváří v tvář pravdě: do Severní země nikdy nedorazí. Byl blázen, že se o plavbu vůbec pokoušel, a jeho hloupost je oba bude stát život. Proč ji nevzal do Corwellu? Aspoň ona, s krví Ffolků v žilách, by tam byla v bezpečí.

Náhle ucítil náraz na trup lodi a na okamžik se lekl, že najel na skálu, ale to bylo nemožné. Byli uprostřed Moonshaeského moře a už sto mil tu nebyla žádná mělčina. Malý člun se znovu naklonil a on uslyšel neklamné škrábnutí kamene o dřevo.

Znenadání se Špaček prudce naklonil na stranu a Koll viděl, jak se jeho křehká prkna promáčkla dovnitř silou prudké srážky. Instinktivně se vrhl vpřed, popadl Gwen, která se přetočila stranou, a pak se oba svalili do zpěněného moře.

Ramenem narazil na něco tvrdého a nemilosrdného, nepochybně kámen, a pak se ocitl natažen na rovné ploše a dívku v bezvědomí si tiskl k hrudi. Voda kolem nich odtekla a on udiveně a s hrůzou vzhlédl. Spatřil čtyři věže tyčící se nad ním, které se rýsovaly na každé ze světových stran.

Vrak Špačka odnesly valící se vlny, ale on zůstal na místě a seděl na ploše z dlažebních kamenů. Příliš ohromen na to, aby promluvil, zíral na čtyři vysoké zdi velikého hradu, které se kolem něj jaksi objevily.

Hrad se zvedl z moře! Uvědomil si, že jeho člun se roztříštil o cimbuří hradní zdi, a když se rozpadal, vrhlo je to na nádvoří. Teď zde jen seděl a díval se na několik tuctů ryb, které sebou bezmocně plácaly, když odtékal zbytek vody.

Gwen otevřela oči a omámeně se rozhlédla.

„Kde jsme?" zeptala se vyčerpaně. „Je to sen? Jsme mrtví?"

„Nejsme mrtví a toto není sen. Nevím, co to je, ani kde jsme, ale toto místo nás zachránilo!"

Povzdechla si a s mírným úsměvem se o něj opřela. „To je hezké," zašeptala a znovu zavřela oči. Se smutkem si všiml, že má modré rty a slabé dýchá. Opět se podíval vzhůru a spatřil široké schodiště vedoucí k páru masivních dveří ve zdi hradu.

Omotal šálu kolem Gwen těsněji a v náručí ji zvedl, překvapen tím, jak málo váží. Stále s nejistotou, jestli tomu všemu věří, se vydal nahoru po schodech. Snad je uvnitř hradu něco, co by jim mohlo pomoci. Ať se stane cokoli, byl rozhodnut využít každou z těchto nečekaných příležitostí zůstat naživu.

• • •

Pawldo se tiše plížil potemnělou chodbou. Po každých pár krocích se zastavil a poslouchal, ale ze žádné z chodeb labyrintu nic neslyšel. Jeho zrak, daleko ostřejší než zrak jeho lidských protějšků, dostatečně pronikal temnotou na to, aby mu ukázal, kde se na chodbu, ve které byl, napojovala boční chodba, nebo aby ho varoval, jako teď, před jámou, která mu náhle zela u nohou.

Obešel jámu, která zjevně vznikla, když se zřítila pevnost, a postupoval hlouběji do bludiště.

Jeho cílem byla místnost silně vrytá do jeho paměti, ale nalézt ji už bylo problematičtější. Půlčík si vybíral cestu . částečně popaměti, částečně intuicí, a často proto, že zřícená stavba zahradila chodby, kterými by byl chtěl jít.

Často se škrábal přes hromady rozlámané žuly nebo rozsypané hlíny. Jednou byl nucen se podplazit pod zlomeným zčernalým trámem.

Ale spěchal dál s cílevědomým odhodláním, motivován jedinou velkou láskou svého života - bohatstvím. Vzpomínal na místnost, kterou objevili, když poprvé vstoupili do pevnosti, na zlato a stříbro nakupené na velkých hromadách, na drahokamy rozptýlené mezi nimi, zářící všemi barvami duhy.

Byl si jistý, že pokladnice už leží velmi blízko. Ostrý výklenek v chodbě se zdál být velmi známý a pak se mu rozbušilo srdce při pohledu na slepou chodbu, vedoucí k těžkým dubovým dveřím. To je ona!

Ticho labyrintu nic nerušilo. Chodbu naplňovaly zatuchlé trámy, kusy drsného kamene a silný povlak prachu.

Pawldo viděl, že těžké dveře stojí pevně, nezasaženy silou propadnutí. Opatrně se proplížil pod dalším trámem a kolem balvanu, až dospěl ke dveřím a ty prozkoumal. Neměl pochyb o tom, jakou místnost chrání. To místo se mu nesmazatelně vrylo do paměti a ani zmatek způsobený propadnutím a ohněm nemohl tu představu vymazat.

Prozkoumal masivní zámek a vzpomněl si, že za války s Temnou bestií Daryth tentýž zámek otevřel bez problémů paklíčem.

Pawldo vyňal zpoza pásku svůj spolehlivý paklíč a opatrně ho vsunul do úzkého otvoru. Uvidíme, zkusíme tuto stranu, zatáhneme na tamtu stranu a...

Cvak! „Hej! Co se děje?" Pawldo uskočil, nebo se spíš pokusil uskočit, zpět, ale náhlé sevření páru kovových pout ho bezpečně drželo u dveří. „K čertu!" zašeptal.

„Past!"

A opravdu, když jeho háček zatáhl za zámek, ze dveří vyskočily dva železné náramky. Teď ho škrtily na zápěstí nanejvýš nepohodlně a zdálo se, že natrvalo.

Pawldo potlačil chvilkový nával paniky. Co by v takovém okamžiku udělal Daryth? Poprvé si půlčík neochotně připustil, že Calishita byl mistrem na takové úkoly jako otvírání zámků a nacházení pastí.

Vzpomněl si na Darythovy rukavice, které mu Tristan dal po Calishitové smrti. Dokonale se scvrkly na půlčíkovy ruce natolik, že Pawldo zapomněl, že je má stále na sobě. Teď se na ně podíval. V mdlém světle byly sotva viditelné. V tomtéž okamžiku zatáhl velmi jemně za pouta, která ho držela.

Jeho ruce byly volné! Proklouzly přímo želízky, jako by rukavice nemohly být drženy v takovém omezení. Pawldo rychle zamumlal děkovnou modlitbu k Darythovi, ať byl kdekoli, a vytáhl z kapsy v rukavici jeden z drátěných paklíčů.

Znovu zámek vyzkoušel a ten se tentokrát rychle otevřel.

Pawldovi zazářily oči a hrozilo, že bušení jeho srdce setřese ze stropu další kamení, když uchopil dveře, zatlačil a otevřel je. Prohnal se portálem a jeho oči ladící s temnotou zářily, když se nedočkavě rozhlížel po místnosti.

A potom se jeho nedočkavost změnila v šok, pak v nedůvěru, pak v hněv. Toto byla opravdu pokladnice Firbolgů, ale byla ve skutečnosti prázdná.

„Co se stalo s pokladem?" zasténal. „Zloději! Byl ukraden! Ti padouši! Jestli se mi dostanou do rukou..."

Ohromeně se svalil na zem. Pod vrstvou prachu zářila výsměšně jediná mince. Pawldo ji zvedl, oprášil a zjistil, že jde vlastně o bezcenný měďák. Všechno v místnosti pokrývala vrstva prachu, silná téměř půl palce, a tak poznal, že k vyloupení došlo už dávno.

Možná, že poklad odneslo několik přeživších Firbolgů, když opouštěli zříceninu pevnosti. Nebo možná toto místo objevila tlupa trpaslíků - jsou to hrabivci, ti trpaslíci! Několik minut se půlčík dusil vztekem, a jak pátral po viníkovi, hněv v něm narůstal.

Nakonec si uvědomil, že nemá smysl přesně určovat, čí je to vina. Hlavní část pokladu byla odnesena a to je skutečnost. Uviděl několik dalších mincí pokrytých prachem a každou zkontroloval, ale ukázalo se, že všechny jsou měděné.

„Nejen zloději, ale vybíraví zloději!" nadával.

Tu spatřil nepravidelnost v prašném povrchu vedle spadeného trámu, oprášil ji a objevil záblesk zlata ve formě tenkého řetězu. Zatáhl za něj a vytáhl kulatý medailon velikosti své ruky. Tady je něco hodnotného! Medailon byl z čistého zlata ve tvaru slunečního kruhu, který obklopoval velkou růži z několika rubínů. Horlivě si jej nacpal do kapsy a drobnýma rukama sáhl pod trám. Možná zloději nějaké místo vynechali!

Jeho úsilí bylo odměněno, neboť vytáhl několik zlatých a stříbrných mincí. Pak Pawldo narazil na podivný tvar, několikrát za něj zatáhl a vyndal neobvyklý předmět. Byly to brýle. Jedna čočka byla prasklá a jedna z postranic odpadla. Půlčík je už už chtěl odhodit stranou, ale něco mu zastavilo ruku. S pokrčením ramen si je nacpal do kapsy ke zbytku svého lupu a dal se znovu do hledání.

U konce trámu našel něco, co způsobilo, že se mu znovu zrychlil tep. Nejprve mu napověděl dotek, že je to pouhý oblázek, pevné vklíněný pod dřevem. Ale jeho jemné prsty oblázek pečlivě ohmataly a na velmi hladkém povrchu objevily četné broušené plošky.

„Kameny nemívají broušené plošky," zamumlal, „ale drahokamy ano!"

Na oblázek byl kámen poněkud malý, ale jestli to skutečně je drahokam, je to drahokam dost úctyhodné velikosti. Nedočkavě vytáhl dýku a zapřel jí jako pákou spodek trámu. Za několik okamžiků byl odměněn, když se předmět uvolnil a vykutálel se na volnou plochu.

„To je ono!" vydechl a zvedl jej. I ve tmě mohly jeho bystré oči rozeznat ostrý obrys silnější než jeho prst. Tvrdý povrch byl na dotek studený a Pawldo tušil, že drží drahokam mimořádné hodnoty, i když nemohl rozeznat jeho druh. Podle velkých rozměrů soudil, že to bude ametyst nebo krevel, protože na rubín, smaragd nebo diamant byl příliš veliký. Přesto, zloději si nakonec nechali ujít něco cenného!

Potom se trám, kterým pohnul, znovu posunul s dutým úderem. Pawldo uslyšel ze stropu škrábavý zvuk a dal se na útěk právě v okamžiku, když se uvolnil veliký kámen a zřítil se na podlahu místnosti. S rachotem se uvolnil další a Pawldo se rychle prohnal dveřmi. Z místnosti se ozvala ohlušující rána, to se zřítil celý strop, a vyslala mu do obličeje obláček prachu a otřásla základy pevnosti. Zdi kolem něj zaduněly a pak se všechno začalo řítit.

• • •

„Co když se nevrátí?"

„Cože?" Randolph rozhněvaně vzhlédl od svého džbánu. Pontswainova otázka po hodině naprostého ticha ho nepříjemně rozrušila.

„Král. Co když se nevrátí z výpravy?" Pontswain se předklonil a oči mu hořely.

Ti dva muži seděli sami ve Velkém sále Corwellu. V krbu doutnal nízký oheň a byla pozdní hodina. Každý z nich držel veliký korbel piva, teď už téměř prázdný.

„Co je to za otázku?" Randolph se nepokoušel skrýt svou mrzutost.

„Dobrá otázka... zcela praktická. Myslím, že pro tebe i pro mě to je otázka velmi příhodná." Pontswain se usmál a rty se mu zvlnily úlisným úsměvem.

Oči tohoto lorda jen na okamžik kmitly směrem k těžkému dubovému podstavci. Stříbřitá záře koruny Ostrovů zasáhla jeho zornice a nepřirozeně je osvětlila.

„Co dělat, když se král nevrátí, budu uvažovat jen tehdy, když se nevrátí. Naznačuješ, že týdenní nepřítomnost je dostatečným důvodem pro uchvácení trůnu?"

„Samozřejmě, že ne," uklidňoval ho Pontswain. „Jen mě to zajímalo, to je vše."

„Dobrou noc, pane," vyštěkl Randolph. „A budu vám vděčen, bude-li vás zajímat něco jiného." Kapitán odkráčel ze sálu, ale nemohl setřást pocit mírného neklidu.

„Co když se skutečně nevrátí?"

Yazillicklik se chvěl v sílící bouři a usadil se na zemi v úkrytu vychrtlého stromu. Kam všichni zmizeli? Proč se nevrátili a nenašli ho? Skřítek se pokusil letět za ostatními, ale vítr vanul tak silně, že nemohl ovládat svůj směr. A tak teď seděl a pozoroval, jak se mu sníh usazuje na křídlech a pokrývá mu nohy.

Skřítek se třásl spíš následkem osamění a strachu než zimou. I když byl oblečen jen do listnaté zelené tuniky a kalhot, což bylo jeho stálým a jediným oděvem, netrpěl - jako většina tvorů z Faerie - nijak zvlášť rozmary počasí.

Ale létání bylo něco jiného. Yazillicklik byl silný a vytrvalý letec, ale vážil velmi málo. Létání proti větru pro něj bylo

vždycky problémem a proti této severní vichřici neměl žádnou šanci. Navíc měl stále u sebe měch s vínem, který mu dala Tavisha, než vyrazili, když se nabídl, že pomůže. Ten ho táhl dolů ještě víc a teď na něj všichni přátelé zapomněli!

Rozhodně si měl jeho nepřítomnosti všimnout Newt, ne? Mezi těmito dvěma stvořeními, oběma s kořeny ve Faerii, se vyvinulo hluboké přátelství, které bylo tak blízké, jaké jen mohlo mezi dvěma tak přelétavými tvory vzniknout. Ale i čarovný drak se rozhodl pokračovat se svými světštějšími druhy.

Skřítek schoulil ramena, která se mu pláčem třásla. Tykadla se mu kymácela a na konec jeho špičatého nosu se kutálely veliké kulaté slzy. Tam se hromadily, jedna na druhou, až se vytvořil malý rampouch, který rostl, dokud ho Yazillicklik kýchnutím neshodil.

No, musí něco dělat. Skřítek se postavil na nohy a začal se plahočit sněhem k severu. Toužebné snil o šťastnějších dobách, o dobách strávených v údolí Myrloch, když bylo živé a idylické, a dokonce o vzdálenějších dobách, strávených ve vlastní Faerii.

Ach! Faerie! Byla to země skřítků, kouzelných draků, elfů a jim podobných - vlastně myriády stvoření, která vznikla v této zemi kouzla a krásy. Yazillicklik, lopotící se sněhem, který mu sahal výš než po kolena, se ztratil ve snění.

Faerie byla vzdálená země, daleko od Říší, ale v některých ohledech byla velmi blízká. Vzpomněl si na cestu ze své vlasti na Moonshaeské ostrovy. Šlo jen o to - vstoupit do úzké pukliny v mechem porostlém kmenu stromu a vyskočit na druhé straně v údolí Myrloch.

On, stejně jako mnoho jeho bratří, zůstali v tomto světě. Snad nemohl najít cestu zpátky nebo se snad nechtěl vrátit. Rozhodně nikdy nestrávil příliš času hledáním brány zpět do Faerie, protože tady bylo vždycky tolik možností co dělat. Pak si samozřejmé hrál s ostatními skřítky z údolí a popichoval elfy a pronásledoval dryády. V té době bylo údolí Myrloch místem tolik podobným Faerii, že se zdálo, jako by on i ostatní jeho druhu patřili sem.

Teď se samozřejmě všechno změnilo. Vlastně poprvé uvažoval o tom, co se stalo se všemi elfy a skřítky a dalšími stvořeními z údolí. Vrátili se domů a nechali ho tu úplně samotného? Nebo byli všichni zabiti netvory a zlým knězem?

Ta myšlenka byla příliš strašná, a tak o ní neuvažoval. Místo toho se jeho mysl vrátila k hrozné, zoufalé přítomnosti, ke sněhu, který mu teď sahal do pasu, a ostrému větru, který mu napínal křídla dozadu, a k této depresivní vidině smrti a rozkladu, kterou ani bílý sníh nemohl úplně skrýt. Jako například tamten odumřelý pařez, který ční před ním a na boku má ošklivou puklinu. Mohl vidět místa, kde mech z pařezu odpadl a zůstaly jen strašidelné holé skvrny hnijícího dřeva.

A pak se puklina rozšířila, objevila se veliká ruka s drápy a ta popadla skřítka za tuniku. Zatáhla, Yazillicklik jednou zavřeštěl a pak zmizel.

• • •

„Co to bylo?" Tristan seděl vzpřímen jako šíp, úplně vzhůru a už vytahoval meč. Znovu uslyšel rachot a pod sebou ucítil neklamné chvění země.

„Sesuv!" Robyn vyskočila a rozhlédla se okolo. Na okamžik bylo všude ticho a pak zemí otřásl další vzdálený rachot.

„Je! Kdo to udělal?" dožadoval se Newt.

„Všichni ven!" zavolal král. „Rychle!"

„Kde je Pawldo?" Tavisha si sbírala věci a všimla si půlčíkovy prázdné přikrývky.

„Převzal hlídku, když jsem šel spát. Musí tu někde být!" Tristan vyndal z ohně žhavé poleno a točil jím ve vzduchu, až vzplálo. Pak se rozhlédl po místnosti, ostatní si sbírali věci. „Pawldo? Kde jsi, slyšíš?" Na několik okamžiků strnuli a poslouchali, ale pevnost se jejich uším vysmívala naprostým tichem. Aspoň znovu ustal rachot.

„Podíváme se kolem," navrhl král. „Možná, že je zraněn."

Při rychlém prohledání jejich místnosti a přilehlých chodeb se neobjevila žádná stopa po půlčíkovi. I když se rachot neopakoval, Tristan měl vážné pochyby, co se týče bezpečnosti jejich úkrytu.

„Všichni běžte ven. Vezmu Canthuse a zjistím, jestli může jít Pawldovi po stopě. Vrátíme se k vám, jakmile to půjde, ale není bezpečné, abychom tady zůstávali všichni."

„Měl bys vzít s sebou Yaka," namítla Tavisha. „Může ti odsouvat kamení a harampádí z cesty. A to znamená, že budeš muset vzít mě, protože já jsem jediná, koho poslouchá!"

„Já jdu taky," řekla Robyn rychle. „Nemá cenu skupinu dál dělit. Navíc se zdá, že se to uklidnilo."

„Zatím." Tristan měl pokušení se s nimi přít, ale věděl, že by to bylo marné. „Dobře." Obrátil se k velkému loveckému psovi. „Canthusi, najdi Pawlda. Kde je Pawldo?"

Pes se něj chvíli zmateně díval a pak se mu vzrušeně napřímily uši. Pobíhal po místnosti s nosem u podlahy a pak se pustil chodbou, která vedla ke středu pevnosti Firbolgů.

Robyn a Tavisha popadly každá jednu pochodeň a následovaly krále v blikotavém průvodu temnotou. Canthus skočil dopředu, pak počkal, až ho lidé doženou, a znovu skočil vpřed. Newt se vznášel nad ním.

Zdálo se, že je to už dlouhá doba, co postupují hlouběji do rozbořeného doupěte. Naštěstí ticho nerušil žádný nový rachot, ale také tu nebylo ani stopy po půlčíkovi. Jen jejich víra v ostrý čich loveckého psa je přesvědčovala o tom, že jsou na správné cestě.

„Co mohl mít za lubem?" podivoval se Tristan, když se Robyn objevila za ním.

„Myslím, že vím. Pamatuješ na zlato a šperky, na všechno to bohatství, které jsme tu nechali, když jsme prchali? Tuším, že se pro to vrátil."

Tristan zaúpěl. „No jistě! Měl jsem vědět, že to udělá! Proč mě to nenapadlo?"

„Nemůže tě napadnout všechno." Robyn se dotkla jeho paže a stisk její ruky mu, jako vždycky, uklidnil nervy a zchladli jeho úsudek.

Najednou Canthus zastavil před obrovskou hromadou suti. S tichým zakňučením začal odhrabávat volné kameny a kusy polámaného dřeva z cesty. Král si klekl vedle něj a začal vytahovat další trosky.

„Pawldo? Jsi tam?"

Hlas, který odpověděl, byl mdlý, ale nepochybně to byl hlas půlčíka. „Pomoc! Uvízl jsem tady!"

Tristanovi při tom zvuku poskočilo srdce. Pawldo je naživu! „Vydrž, než tě dostaneme ven! Já tě uškrtím! Co je tohle za žert?"

„Klidně se nechám uškrtit! Jen mě vytáhni ven!"

Král za sebou uslyšel brnkání na loutnu, a když se podíval vzhůru, viděl Firbolga, jak se nad ním zvědavě sklání. „Yak kopat?"

„Ano!" vydechl Tristan, který už byl vyčerpán. Opřel se o stěnu chodby. „Yak kopat!"

Obr vytáhl těžký trám, který byl v cestě, a pak hrubě odstrčil ramenem na bok několik balvanů. Mohutnou tlapou sáhl do suti a surově zatáhl.

„Au, au! Můj krk! Hej, to bolí! Uf!" Yak si nevšímal Pawldových protestů a svaly na ramenou se mu napjaly. Tristan si představil, že slyší prasknutí, když Pawldo náhle vyrazil z hromady kamení.

Yak držel Pawlda za zátylek a zvedl ho, aby ho ostatní mohli vidět. Yakovu tvář prořízl široký úsměv. „Podívej! Yak najít Pawll - do! Ahoj, Pawll - do!"

„Postav mě na zem, ty obludo!... Tak, to je lepší." Půlčík si několikrát odkašlal a oprášil se, než se provinile podíval na své přátele.

„Uf, děkuji, kamarádi. Všechno, uf, mě to mrzí, ale nevěděl jsem, že se to tu zřítí jen proto, že jsem posunul hloupé prkno! Kromě toho, uf, jsem se chtěl trochu podívat po zřícenině - "

„Podívej se mi do očí!" vykřikla Robyn zamračeně. „Tys šel hledat pokladnici, že?"

„A taky jsem ji našel! Až na to, že tam byl předtím už někdo jiný - všechno vybrakovali!"

„Všechno?" Druidka se na něj mazaně podívala. „No, skoro všechno. Vlastně jsem našel pár věcí... nic příliš velikého. Je to tohle - " Pawldo sáhl do kapsy a vytáhl medailon, jehož rubínový střed se zatřpytil ve světle pochodně.

Robyn vyjekla a uchopila zlatý talisman, avšak Pawldo stále pevně svíral řetěz. „Je to stejný symbol, kterým byly označeny Arcanovy svitky! Je to znak bohyně, té, která se nazývá Chauntea."

Pawldo se ušklíbl, ale povolil sevření řetězu. „No, když víš, co to je a tak, a přišlas mě zachránit, myslím že by měl patřit tobě. Je kouzelný?"

Robyn vzala talisman a podržela ho nahoře, aby ho mohla v blikotavém světle prozkoumat. „Nevím. Ale je určitě posvátný stoupencům Chauntey. Děkuji ti. Schovám si ho ke svitkům."

„Co kdyby sis ho dala na sebe?" navrhla Tavisha.

Robyn se polekaně podívala. „Ne, to nemůžu! Nebylo by to správné ani vhodné..."

„Vím o té Chauntee," trvala na svém bardka. „Je to veliká a mocná bohyně, uctívaná po celých Říších. Je to bohyně růstu a života, rostlin, zvířat a přírody. Je to tak odlišné od Velké matky?"

Robyn zdráhavě potřásla hlavou a bardka pokračovala: „Víra je věc, kterou si musíš rozhodnout ve svém srdci, ale tys nám řekla, že bohyně zeslábla tolik, že neslyšíš její odpověď na své modlitby. Ani nemůže obnovit tvá kouzla. Jistě by přivítala pomoc od jiné bohyně, od bohyně velké síly a podobné víry, pokud nám to pomůže při naší výpravě!

A kněžský talisman tak velké hodnoty musí být opravdu mocná věc. Snad by symbol Chauntey mohl působit v náš prospěch. Ona určitě opovrhuje přítomností zla kolem nás a vzdoruje jí!"

„Snad," zaváhala druidka. „Ale - "

„A copak jsi neudělala Chaunteino kouzlo ze svitku, aby ses dostala sem?" zeptal se král. „Nemohlo by to, že si dáš medailon na sebe, pomoci při použití dalších svitků -snad dokonce při osvobození druidů?"

„Dobře. Budu ho nosit na sobě." Robyn si přetáhla zlatý řetěz přes hlavu a zvedla dlouhé vlasy, které jí překážely, aby si ho mohla dát kolem krku. Medailon sám, zářivá karmínová růže uprostřed zlatého obrazu slunce, jí spočíval mezi prsy a vyzařoval teplo.

„Taky jsem našel tohle. Nevím, jestli jsou k něčemu dobré, jsou trochu zničené - ale přesto jsem je vzal." Půlčík vytáhl rozbité brýle, pokryté prachem a popraskané. „Usoudil jsem, že když byly v pokladnici, musí mít nějakou hodnotu."

„Ukaž," řekla bardka. Vzala brýle, zvedla je k obličeji a posadila si je na nos. Naklonily se do podivného úhlu, protože levá postranice chyběla. Čočka před jejím pravým okem byla zničena pavučinou puklin, ale Tavisha legračně zamžourala a rozhlédla se.

• • •

„Neprokazují mi žádnou službu... trochu mě z nich bolí oči," připustila. „Nevím, proč byly uschovány s ostatními hodnotnými předměty. Možná proto tu zůstaly." Sundala brýle a nabídla je Tristanovi, ale král se obrátil zpět k půlčíkovi.

Pawldo se nemotorně kroutil, když ostatní zkoumali brýle. Nakonec znovu promluvil. „Byla tu - tedy, je tu -uf, ještě jedna věc. Bylo to pod trámem."

Váhavě sáhl do kapsy a vytáhl velký drahokam. Ve světle pochodně všichni viděli nepochybné blikotání jeho mnoha broušených plošek.

„Diamant!" vydechl půlčík, sám překvapen.

„Je obrovský!" zamumlala Tavisha a naklonila se blíž, aby ho prozkoumala, avšak nepokoušela se ho Pawldovi vzít z prstů.

„Myslím, že protože jste všichni podstoupili problémy, abyste mě odtud dostali, vlastně patří nám všem," připustil půlčík. „Nechám ho u sebe kvůli bezpečí, ale až ho budu moct prodat, každý dostane podíl."

Tristan skryl své překvapení, ale pohlédl na starého druha novýma očima. Hrabivý půlčík za ta léta nashromáždil pěkný poklad, ale bylo to vůbec poprvé, co ho král slyšel nabízet, že se o něco z něj podělí.

„No, aspoň jsme objevili cestu odsud, na které se možná při troše štěstí vyhneme střetu se smrtícími ptáky," řekla Tavisha.

Ostatní se na ni ohromeně podívali.

„O čem to mluvíš?" zeptal se Tristan.

„No tam... odkud přichází světlo. Hej, kam zmizelo?" Tavisha se udiveně podívala do boční chodby. „Přísahám, že jsem v té chodbě viděla ještě před chvílí denní světlo. ...Moment!" Bardka si vzrušeně dala brýle zpět na obličej a podívala se do chodby. „Ano, vidím ho! Musíme jen zajít za roh nebo za dva a tam je paprsek světla, který prochází střechou! Tam se můžeme dostat ven!"

„Ty vidíš za roh" zeptal se nevěřícně král. Nicméně následovali bardku, jež je rychle vedla chodbou, a pak větší klikatou chodbou, která se na ni napojovala, až došli k otvoru ve stropu. Postavili se do kruhu a dívali se vzhůru na skvrnu mračícího se šedého oblaku, nepochybně vně doupěte.

Kamerynn se i přes rostoucí sílu zimní bouře držel stopy své kořisti. I když zemi, po které ta příšera kráčela, pokryla silná sněhová přikrývka, stopa zla ležela na zemi jako ohavný had.

Jednorožec nikdy nezaváhal ani se neodchýlil od svého poslání. Cítil, že zabití stvůry, kterou pronásleduje, nevrátí svět, který znával, nevysvobodí jeho milované druidky z kamenného vezení. Ale cítil, že zabití tohoto tvora je něco, co může udělat, a to se pro něj stalo nejdůležitějším.

Stopa vedla do Fallonských močálů, do oblasti, do které dříve Kamerynn zřídkakdy vstoupil. Ale teď se hnal vpřed, brodil se ledovou vodou a směle si razil cestu propleteným větvovím. Špička jeho hrdého rohu se tyčila vzpřímena před ním.

Nakonec Kamerynn svým smyslem vycítil přítomnost samotné stvůry a poprvé zaváhal. Rozšířily se mu nozdry, jak pátral ve vzduchu a hledal potvrzení vědomí, které jako by mu pronikalo přímo do hloubi duše. Nablízku číhala veliká tma a jednorožce nutily všechny smysly k útoku.

Avšak jeho mysl radila opatrnost, a tak zpomalil na rozvážnou chůzi. Šel tváří v tvář poryvům větru a hlavu držel stále vysoko. Přiblížil se k velikému mrtvému stromu, jehož obrovská změť kořenů před ním vyvstávala jako otevřená tlama hladového draka, a on věděl, že našel svého nepřítele.

Netvor vyrazil ze skrýše vzteklým útokem žlutých očí a dlouhých, slintavých zubů. Ostré drápy škrábly jednorožce do boků, právě když vyhodil kopyty a zahnal netvora zpět. Netvor se před ním na zemi přikrčil a pak vyskočil znovu.

Po slabinách jednorožce vyšlehla mha chapadla, ale on uskočil stranou. Postavil se na zadní a znovu kopl, ale minul bleskurychlé tělo svého nepřítele. Sklonil roh dolů a bodl. Kamerynn bodl jen do vzduchu, ale v tomtéž okamžiku za sebou uslyšel sevření mohutných čelistí. Jeho náhlý útok přesunul kočičí stvůře cíl.

Roh opět minul černou kůži a sněhobílé slabiny jednorožce potřísnila jeho vlastní krev. Kamerynn se postavil na zadní a ustoupil, vykřikl pronikavou výzvu a bojoval dál.

Byl to boj, který mohl skončit jedině smrtí jednoho ze soupeřů.

12 Druhý svitek

„A TEĎ SE OBRÁTÍME NA CORWELL."

„Taková je Baalova vůle." Ysalla přikývla a žluté ostny na hlavě se jí souhlasně zavlnily. „Avšak mí lidé budou nejprve hodovat a oslavovat."

„Ale musíme si pospíšit," namítl Hobarth syčivým jazykem sahuaginů. Sám už nasbíral objemný měšec zlatých mincí, ani ne tak pro sebe - Hobarth neměl potřebu hmotného bohatství - ale protože si myslel, že by to mohlo být užitečné k urychlení Baalova plánu.

„Ty si pospěš, člověče. My jsme dobyli velkého vítězství, vyhráli jsme bitvu, kterou jsme vedli pro kořist. A ty nás o tuto kořist nepřipravíš."

Kněz pohlédl na nejvyšší kněžku, obklopenou řadou jejích vlastních sahuaginských kněžek, a věděl, že další námitky by byly zbytečné. „Dobrá. Budu vás očekávat v ústí zálivu."

Hobarth nebyl jemný muž, ani neoplýval nadbytkem laskavosti, ale ‚oslava' vítězných sahuaginů byla něčím, na co neměl žaludek. Pouhý rozsah masakru nemohl, než vyvolat v jeho téměř nelidské duši jiskru pochyb a strachu.

Ne že by samozřejmě truchlil nad smrtí mnoha mužů, žen a dětí severu, kteří padli do Spárů hlubin. Jejich smrt si Baal přál, a protože tomu tak bylo, o tom, že Hobarth jejich smrt přivodil, nemohlo být pochyb. Tito lidé nebyli sice Baalovými nepřáteli, ale jejich existence byla pro jeho pána nepohodlná. Proto by mu jejich vyhlazení mělo udělat radost.

Ale místo toho vyvolalo v jeho duši narůstající přízrak strachu. Jistěže Baalovým cílem bylo udělat z Gwynnethu ostrov smrti, památník jeho nelidského zla. Skutečnost, že tento masakr se stal na mnohem menším sousedním ostrově Oman, bylo možno pominout jako rozptýlení nebo nácvik na zničení Corwellu. Toto království bude samozřejmě jejich dalším cílem.

Přesto Hobarth poprvé uvažoval o své roli v plánu svého pána. Po celý svůj dospělý život byl spolehlivým a věrným knězem, který se cele oddal zvyšování slávy svého boha. Ale Baalova vůle bude brzy vykonána, a co pak bude s Hobarthem? Jestliže bůh smrti chtěl, aby jeho ostrov nehyzdil žádný lidský život, co se stane s jeho zjevně lidským knězem?

Hobarth tyto myšlenky vztekle setřásl. Jeho kostky jsou vrženy a on při jejich dokutálení buď bude žít - nebo možná zemře. Rozhodně svou zkázu uspíší, kdyby snad jeho pán tušil poslušnost menší než naprostou.

Až dosud by Baal neměl mít žádné stížnosti. Hobarthovo kouzlo se zemětřesením, nejmocnější ze všech jeho kouzel,

odtrhlo zeď ze Železné tvrze. Stovky sahuaginů využily pukliny a vhrnuly se do náhle nechráněného hradu. Následovali mrtví z moře, kteří se vlekli po příkrém svahu a širokou trhlinou, dokud neobsadili celou pevnost.

Nyní se oživené mrtvoly nesmyslně povalovaly po bojišti, protože jejich pohyb nebo jakákoli činnost byla závislá na příkazech Ysalliných kněžek. A tyto kněžky, se zbytkem sahuaginů, se teď daly do horečného zabíjení, jídla a plenění.

Díky tomu Hobartha znepokojovala další fáze plánu. Samozřejmě, bylo nesmyslné, že si dělá starosti. Baalova moc se zatím ukázala být nezadržitelná, a pokud si rybí muži přejí těšit se ze svého vítězství tu noc, než se vydají na Corwell, budiž.

A přece, Corwell bylo starobylé království, chráněné nejen chrabrými válečníky, ale jistým druhem vlídné a nadpřirozené moci. Nebo se to tak alespoň jevilo. Bestie, Kazgoroth, nebyla schopna zlomit moc království. Jisté, Kazgoroth neuměl vyvolat kouzlem zemětřesení a jeho přisluhovači byli živí, dýchající válečníci, schopní morálních chyb.

Hobarth měl nicméně silný pocit naléhavosti, naléhavosti, kterou jeho spojenci nesdíleli. Zaujal pozici při ústí Železného zálivu, kde seděl na skalnatém výběžku s výhledem na scény požáru, zmatku a smrti tam dole. Zavřel oči a modlil se k Baalovi za obnovu kouzla, které použil během bitvy. Znovunabytí moci k zemětřesení zabere tak jako tak většinu noci, a tak by mohl dobře využít čas.

A jako vždy ho bůh Baal vyslyšel a odpověděl na jeho modlitbu.

• • •

Úzkým otvorem se sypal sníh, ale rozlomený kámen ze spadlého stropu vytvářel přirozené schodiště. Tristan šel první. Meč držel v pravé ruce, protože levou používal k postupu vzhůru, ven z doupěte Firbolgů a na zem pokrytou sněhem.

„Vzduch je čistý," zašeptal. „Pojďte!"

Sáhl dolů a vytáhl Robyn vedle sebe na zem a pak, když Yak pomáhal Tavishe, Pawldovi a Canthusovi vzhůru, se oba postavili po stranách otvoru. Newt vyskočil vlastními silami a Firbolg neměl při výstupu se z podzemního labyrintu žádné problémy.

Ocitli se v černobílé krajině - černé tam, kde se ze sněhu tyčily kmeny mrtvých stromů, úplně holých na pozadí šedé oblohy, a všude jinde bílé. Sníh už přestal padat, ale zimní přikrývka pokrývala zemi do hloubky jedné stopy nebo i víc.

„Smrtící ptáci buď odletěli, nebo stále hlídají vchod. Získáme trochu času!" Tristan začal postupovat směrem od zříceniny a najednou prudce zastavil. Vzhlédl k šedivé obloze, ale ta, zatažená mraky, nenaznačovala, kde se nachází slunce. „Kterým směrem je sever?" uvažoval nahlas.

Robyn, přímo za ním, se rozhlédla po nehostinném lese. Tavisha vytáhla polámané brýle, posadila si je na nos a podívala se na oblohu. „Jak jsem si myslela! Těmito brýlemi vidím věci takové, jaké skutečně jsou! Je to opravdu pozoruhodné. Například vám můžu říct, že slunce je tamhle. Tam musí být východ, takže sever je tam."

„Lepší takový odhad než žádný," broukl král. „Na sever tedy."

Několik hodin se prodírali zasněženou krajinou. Tristan šel chvíli první a pak předal vedení Robyn. Ukázalo se, že je mnohem snadnější jít ve sněhu přesně ve stopách vůdce, a tak často měnili pořadí v pochodu a střídali se v prošlapávání hlubokého sněhu.

Teplo včerejšího večerního tábora jim všem obnovilo síly. I když mluvili málo, pokračovali rovnoměrným tempem a rychle se vzdalovali od doupěte Firbolgů. Neviděli ani stopu po příšerných ptácích a začali doufat, že je také nechali daleko za sebou.

Darythova smrt Tristana stále pálila jako hluboká rána. Jeho podíl na ní se zdál být nesmírně zlým činem. Ale teď byl přesvědčen, že poslání, které je čeká, mu nabízí možnost, jak se té viny zbavit.

Většinou šli mezi vyzáblými kmeny a propletenými větvemi zalesněných močálů. Kusy země, na které naráželi teď, se zdály být větší než ty z předchozího dne.

Nečekaná výhoda nízké teploty se ukázala, když jejich cesta poprvé vedla od jednoho z ostrůvků v močále zpět do mokřin. Při nízké teplotě zamrzla voda a na většině míst se vytvořila vrstva ledu dost silná na to, aby se po ní dalo chodit. V těchto případech nechali Yaka jít na konci skupiny, protože pod jeho váhou led vždycky praskal. Ostatním se při překonávání několika takových ledových míst nestalo nic horšího, než že si občas namočili nohu.

Tristan po jednom takovém úseku převzal vedení a ohlédl se na zřetelně viditelnou pěšinu, kterou zanechali ve sněhu. „Doufám, že jsou ti ptáci dost hloupí na to, aby sledovali pěšinu," řekl Robyn, která ustoupila a nechala ho projít.

„Bojím se, že ne." Ukázala na oblohu a jemu se sevřelo srdce, když spatřil tvar, vznášející se a kroužící těsně pod úrovní nízkých mraků. Brzy se k němu přidal ještě jeden a pak několik dalších.

„Jsou pěkně daleko," řekl s nadějí.

„Ale myslím, že míří sem."

Král začal zuřivě prošlapávat sníh, jako by doufal, že může ty strašné tvory nechat daleko za sebou, ale na obloze se objevovali další a další ptáci. Ačkoli se za družinou nehnali se zjevným spěchem, všem bylo jasné, že se smrtící ptáci blíží.

„Co budeme dělat, až budeme za močály?" zeptala se Robyn a vyřkla tak otázku, které se Tristan v myšlenkách vyhýbal. „Můžeme zůstat v lese, a tak si je držet od těla?"

„Pochybuji. Lesy jsou příliš otevřené na to, aby jim překážely. Možná budeme nuceni s nimi bojovat," řekl král a nedělal si velké naděje. Všichni věděli, že vyhlídky na vítězství v takovém boji jsou dost chmurné.

Právě teď stál před aktuálnějším problémem, když si prosekával cestu sítí mrtvých popínavých rostlin, prodíral se spletí stromů a pak prudce zastavil.

„Co uděláme teď?" zasténal a ukázal k překážce, kterou objevil.

Před nimi se prostírala rokle s příkrými stěnami, která kdysi bývala říčním korytem, a elegantně jim protínala cestu. Dno bylo jen asi dvacet stop pod nimi, ale hladké skalnaté stěny nenabízely mnoho slibných úchytů. Dno rokle pokrýval sníh, z něhož vyčnívaly vrcholy obrovských balvanů. Na vzdálenější straně viděli daleko za konec močálu, protože krajina, nepřerušovaná stromy či jiným porostem, se vlnila a postupné se snižovala k severu. V dálce se táhlo nezamrzlé, temné, znečištěné a rozsáhlé jezero Myrloch.

• • •

Yazillicklik pevně zavřel oči. Na ramenou ucítil sevření obrovských pařátů a čekal, že bude zabit. A čekal dál. Stále se nic nedělo.

Poslepu se začal orientovat ve svém okolí. Za sebou slyšel hluboký, chraplavý dech nějakého tvora. Vzduch byl plný teplého pachu kouře a zdálo se mu, že ucítil vůni masa opékajícího se na ohni. A opravdu, slyšel, jak syčí.

V břiše mu kručelo hladem navzdory všem pokusům to utišit. Samozřejmě, připomínal si, že na tom nebude záležet, až ho ten strašný netvor zabije. A pořád čekal, a pořád nebyl mrtvý.

Odvážně se rozhodl pootevřít tajně malou štěrbinu jednoho oka. Vykoukl zpod chvějícího se víčka a pohledem zachytil obrovský bradavičnatý nos, lemovaný párem korálkovitých očí. Trol! Okamžitě pevně sevřel oči a znovu čekal, že bude zabit.

„No? Co klepeš?" Chraplavý hlas s proudem nepředstavitelně zkaženého dechu mu zaburácel v uších. Netroufal si pohnout se, ani promluvit, ani se podívat, ani nic jiného.

„Probudils mě, víš! Bušením na bránu, moulo - Slyšel jsem tě!"

„Na - na bránu?" Skřítek se odvážil na tvora znovu pohlédnout. „Bránu kam?"

„Cože, do Faerie! Ty jsi hlupák, co?"

„A - ano, vlastně n - ne! V - vlastně, já jsem neklepal -neklepal. Ale hlupák jsem. Máš pravdu-pravdu!"

Yazillicklik se znovu váhavě podíval na trola. Zelená kůže tohoto tvora byla pokryta bradavicemi a trol se tyčil nad skřítkem, i když před ním dřepěl. Velikostí se téměř rovnal Firbolgovi.

Byl však hubenější a měl protáhlé ruce a nohy, které se zdály být neohrabané a křehké. Skřítek však věděl, že je obalují pružné svaly, daleko silnější než svaly kteréhokoli člověka. Veliký zahnutý nos na něj zlostně pokyvoval a zářivé, nepřiměřené malé oči na něj upíraly zlověstný pohled.

„Chtěl jsi sem nebo ven? Můžu tě hodit zpátky, kdybys chtěl!"

„N-ne! A-ano! N-ano! Já chtěl - já jsem chtěl -sem! A tys m - mě slyšel! Ty jsi strážný trol, že? A toto je brána do Fae-Faerie!" Skřítek teď otevřel oči úplně. Chtělo se mu vyskočit a obejmout trola, ale rozum mu radil, že to není dobrý nápad.

„Pálí ti to, co? Jasně, že tohle je Faerie! A já jsem trol, že? A hlídám bránu, že? Co myslíš?"

Yazillicklik se, teď už odvážněji, rozhlédl po ‚bráně'. Vlastně tam toho moc nebylo. Procházela přímo tímto hliněným doupětem trola, ale skřítek ani nemohl přesné určit místo, kudy vstoupil. Jistě, oči měl pevně sevřené, ale zdálo se, že byl protažen spletí kořenů, vyrůstajících z hliněné stěny na vzdálenější straně doupěte. Na jiném místě viděl ohniště z hrubých kamenů, kde se na klacíku opékal kus šťavnatého masa. V jednom rohu leželo na hromadě několik čistě obraných kostí a ve stěně naproti spleti kořenu stály těžké dubové dveře. Všiml si skupiny džbánů a konvic, všechny byly pokryté špínou a poházené po místnosti. A pak si vzpomněl na trolovu otázku.

„Co si m - myslím? Myslím, že jsem d - doma! Pra -právě jsem se chtěl tak strašně vrátit domů - domů! A tys mě určitě s - slyšel o tom přemýšlet. To je ono - to je ono! Já jsem ani nevěděl, že je tady b - brána!"

„Nevěděl! Ses slepej?"

„S - slepý? Nejsem slepý!" Yazillicklik byl už pobouřený. „Jen se tam venku všechno tak změnilo, že žádná brána už tam ani nevypadá jako brána! Měl by ses někdy podívat na to, co hlídáš, pak bys viděl!" Zalapal po vzduchu, protože nebyl zvyklý na tak dlouhé projevy.

Trol se zachechtal. „Tos byl dlouho pryč, žes neviděl bránu!"

„Ale viděl - viděl! A už nikdy odsud neodejdu - neodejdu! Teď, když jsem doma, zůstanu p - právě tady!" A pak se Yazillicklik zarazil. Poprvé od té doby, co cítil hrozící smrt, si vzpomněl na své přátele. Jak se jim vedlo v neutěšené pustině údolí? Skřítek věděl, že je nemůže opustit.

„Nech si ty kecy," zabručel trol. „Mám žízeň. Dej mi utrejch." Ukázal na umouněný džbán neznámého původu a stejně tak neznámého obsahu.

Teď Yazillicklikův strach pominul úplně a on věděl, že musí udělat něco, aby pomohl přátelům. Začal přemýšlet jak.

„Co bys řekl troše opravdu dobrého vína?"

„Ty máš víno?" Trol zpozorněl.

Skřítek důležitě přikývl. „Celou láhev a d- dám ti ji - ti ji za malou s - službičku!"

„Jakou službičku?" Troll přivřel oči ještě víc. „Možná si jen vemu víno!"

Skřítek pocítil záchvat paniky. „T-to nemůžeš! Jsi strážný trol říkals-říkals! A-a přísahal jsi, že budeš pomáhat a chránit ty, kdo projdou tvou brá-bránou!"

Doufal, že trol má aspoň trochu respektu před zákony Faerie.

„Hmmm!" Ale trol se ani nepohnul směrem k němu. „Jakou službičku?"

„N - no, musíš vědět, kde jsou tady, ve Faerii, brány. Hodně jich vede do údolí - do údolí! Vzal bys mě k těm ostatním a pomohl mi najít mé p - přátele?"

Trol zvážil nabídku a za chvíli vyplázl černý jazyk a olízl si rty. „Dobře. Nejdřív víno, potom brány!"

Skřítkovi se začaly chvět ruce radostí, když sáhl do vaku a vytáhl láhev. Byl na sebe velmi pyšný.

„Nejdřív v -víno, potom b- brány!" opakoval Yazillicklik. „Já bych s - si taky trochu d - dal!"

• • •

Koll zatlačil na velká bronzová vrata a trochu se obával, že budou zamčená. Také se trochu bál toho, co najde uvnitř. Stále nesl Gwen, která mu ležela nehybně a se zavřenýma očima v náručí.

Ale masivní brána se tiše otevřela a odhalila rozlehlý sál, lemovaný lesknoucími se žulovými sloupy. Všechny plochy se zdály být vlhké a lesklé. Po obvodu sálu byla blízko stropu řada oken, jejichž tabulkami z barevného skla pronikalo šedé světlo vnějšího světa jako řada veselých barev duhy.

„Při všech bozích!" zašeptal. „To je zázrak!" Nepokoušel se skrýt pocit bázně a zvědavosti, který ho přimrazil na místě.

„Hmmm?" Gwen zamrkala a otevřela oči. „Kde to jsme?" Otočila se, aby se podívala, a on ji postavil a jednou rukou ji podpíral, jak tak nejistě stála a rozhlížela se. „Možná, že jsme umřeli," řekl Koll.

Gwen náhle prudce potřásla hlavou. „Ne. Jsme naživu. A jak jsi mi řekl předtím, toto místo je skutečné!"

„Podívej se... napříč sálem. Vidíš tu záři?"

Podívala se tam, kam ukazoval prstem, a spatřila růžové světlo, blikající v jedné z chodeb, které vedly z rozlehlé místnosti. „Pojďme se podívat, co to je!"

„Ne! Počkej, může tam být nebezpečí!" Kollovi bušilo srdce a dlaně měl zmáčené potem. Nenáviděl svůj strach, ale nemohl se ho zbavit.

„Nesmysl! Mně to připadá naprosto veselé!" usmála se Gwen a kývla na přívětivé světlo. „Pojďme se podívat, co to je - prosím?"

Teď šla první žena, vzala Kolla za ruku a vykročila do chodby. Chodba byla krátká a končila malou místností. Na zemi spatřili několik předložek z medvědích kožešin a rozmanitý nábytek - pohovku, několik dřevěných židlí a lesklý stůl - a zdálo se, že nic z toho nebylo porušeno přítomností mořské vody.

Ale nejúžasnějším rysem místnosti byl veselý žár, který je vítal z obrovského krbu. Několik masivních polen, pečlivě vyrovnaných, hořelo klidně a rovnoměrně a nevydávalo ani náznak páry, kterou by syčelo vlhké dřevo.

Posadili se na jednu z kožešin a vstřebávali přívětivé teplo ohně. Jejich šaty už začaly schnout a do masa a kostí jim znovu vnikalo životadárné teplo.

„Vzdávám se pokusů to vysvětlit," zamumlal Koll. „Možná, že to tu všechno za dvě minuty zmizí a my se svalíme zpět do oceánu."

„Ne," řekla Gwen pevně.

„Doufám, že máš pravdu. I kdybys neměla, chtěl bych, abys věděla, že, zkrátka, je mi líto, že jsem tě dostal do takové šlamastyky."

„Zachránil jsi mi život. Nic ti nemusí být líto."

„Jestli máme umřít, aspoň budu mít to potěšení strávit poslední okamžiky s tebou."

Gwen se usmála a naklonila se, aby ho srdečně políbila. Pak mladá žena zatřásla hlavou. „Jsem si jistá, že jsme byli zachráněni z nějakého důvodu - a ne proto, abychom byli zase hozeni zpátky do moře! Nevím, kdo nás zachránil, ani proč, ale tuším, že se to brzy dovíme."

A pak oba leknutím strnuli. To, co pod sebou cítili, bylo neklamné, a přece se zdálo, že se to vzpírá vysvětlení ještě víc, než když se před nimi objevila tato pevnost.

Protože teď se hrad začal hýbat!

„Ptáci jsou nám na stopě. Myslím, že nás ještě neviděli, ale to je jen otázka času." Robyn balancovala na větvi opuštěného dubu a dívala se zpátky na cestu.

„To nám ještě scházelo!" Tristan se otočil a díval se na rokli, ale nic ho nenapadalo. Jistě, mohli by do skalnaté strže skočit nebo slézt, ale lehko by se tak dostali do pasti, až je smrtící ptáci doženou. Terén na vzdálenější straně překážky také neskýtal naději na úkryt. Zdálo se, že jsou v pasti, ať udělají cokoli.

„Toto kdysi bývala řeka, a není to tak dávno," řekla druidka, slezla dolů a stoupla si vedle něj.

„Škoda, že už není. Pak bychom potřebovali už jen člun. Mohli bychom proplout roklí mnohem rychleji, než když jí půjdeme pěšky."

„Já mám člun!" nabídla Tavisha. „Pamatuješ se přece, ne?"

Tristan se na ni překvapeně podíval a pak si vzpomněl, když z vaku vytáhla úzkou dřevěnou krabičku. „Jediné, co musím udělat, je říct jedno slovo, a on se rozloží do plavidla tak velkého, jak si budete přát."

„Pamatuji. Tobě a tvému člunu vděčím za svůj život, když jsi nás s Darythem vytáhla z Alaronské úžiny." Pawldo a Robyn také přikývli, protože oba už slyšeli příhodu o Tavishině zázračném skládacím člunu. Byla to nanejvýš plavby schopná loď slušné velikosti, která se, při vyslovení určitého příkazu složila do kompaktní krabičky, kterou jim teď ukázala.

„Přesto nám moc nepomůže, když tu není voda, do které bychom ji dali," poznamenal Pawldo kysele.

„Zajímalo by mě..." Robyn se zarazila a zvědavě se dívala na říční koryto. Impulzivně vyňala slonovinovou trubičku se svitky a sňala víčko. Vytáhla list pergamenu, podívala se na něj a pak vytáhla další. Uspokojena vrátila ten první do trubičky a znovu ji zavřela.

„Arcanův svitek, který nabízí ovládnutí vody," řekla tiše. „Mohlo by to vyřešit náš problém."

„Dobře, rychle to zjistěme. Ptáčata se blíží," oznámil Pawldo. Všichni mohli vidět dvacet nebo i víc vznášejících se netvorů, kteří plavně kroužili nad močály ve vzdálenosti několika mil. Ale velikost hejna narůstala a jejich klikatý kurz je nepopiratelně vedl stále blíž k družině.

Robyn přistoupila k okraji rokle, rozvinula list pergamenu a oběma rukama jej držela před sebou. Začala pomalu a rozvážně číst.

Slova zněla Tristanovi i ostatním cize a zdálo se, že jsou cizí i Robyn. Nejednou se zastavila a vyslovila dlouhé

slovo velmi pomalu a opatrně, ale ani jednou se nepřeřekla ani neopakovala výraz.

Král stál vedle ní, aby ji chránil, a když četla, všiml si zvláštního jevu. Magické znaky z pergamenu jeden po druhém mizely, zjevně v okamžiku, kdy je přečetla. Když skončila a sklonila stranu, viděl, že je celý povrch prázdný!

Když uslyšel šplouchnutí, zapomněl na pergamen. Všichni jako jeden muž pohlédli dolů do rokle a sledovali, jak podél dna taje sníh a je odnášen mělkým potůčkem průzračné vody. Vznikl zřejmě z kamenů samých, protože vody bylo víc, než kolik jí mohlo vzniknout táním sněhu, ale pramínek byl stále příliš mělký na to, aby dával naději na plavbu ve člunu.

Avšak jak tak pozorovali, voda byla pozvolna hlubší a hlubší. Zanedlouho bublala jako horský potok asi tři nebo čtyři stopy hluboký. A stále stoupala.

„Jak bude hluboká?" zeptal se Tristan, který nevěřil svým očím a uším.

„Kdo ví?" špitla Robyn a upřeně hleděla na neustále sílící proud. Nevědomky uchopila rukou medailon s růží ve slunci, který měla kolem krku.

Celou minutu vodní hladina stoupala, burácela vzhůru po stranách rokle, naplňovala ji čistou, pěnivou masou a uháněla stále dolů k jezeru Myrloch. Nakonec proud zpomalil na prudké a rovnoměrné tempo, kterým uháněl říčním korytem, avšak byl dost hluboký, aby skryl většinu kamenů a překážek v rokli. Ležel jako hladký zelený koberec několik stop pod nimi na jediné možné cestě do bezpečí.

„Jestli se dožij u stovky, nikdy nebudu žádat, abych mohla znovu vidět něco takového," řekla Tavisha v posvátné hrůze.

„Já už mám přes stovku a o ničem takovém jsem nikdy ani neslyšel!" zašeptal Pawldo. Dokonce i Newt seděl jednou potichu a zíral na zázračný tok.

„Nesmíme teď ztrácet čas!" Tavisha setřásla své zasnění a položila na kraj rokle skládací člun. „Všichni se připravte ke skoku dovnitř. Jakmile se rozloží, vlastní vahou se svalí na vodu a my nebudeme mít už další možnost. Ty taky, Yaku!" Ukázala na krabičku a na vodu, ale Firbolgovi se podařilo vypadat zmateněji než kdy jindy.

„Garanday!" vykřikla. Krabička se okamžitě otevřela a dvakrát se zvětšila. Ale tím to neskončilo. Strany klesly dolů a rozkládaly se znovu a znovu, až vznikl zhruba obrys člunu. Pak se ze dna krabice vytáhl kýl a celé plavidlo se bláznivě naklánělo a tak tak balancovalo na kraji rokle. „Nasedněte!" křikla bardka, vrhla se ke kormidlové páce a vzala ji do rukou. Ostatní společníci naskočili podobně zmateně a dokonce i Yak a Canthus se svalili do člunu, který sklouzl z kamenů a šplouchl do vody. Smočil je vodopád ledové spršky, ale pak bardka kormidlo vyrovnala.

Smetl je proud, který se valil dolů roklí děsivou rychlostí. Tavisha ze všech sil zatáhla za kormidlo, těsně minula mohutný skalní výběžek a pak loď prudce proklouzla zatáčkou. Místo, kde spustili loď na vodu, a viditelný konec cesty rychle zmizely za nimi.

Kamerynn se s pronikavým výkřikem vzepjal. Zamířil na plochou lebku netvora a udeřil předními kopyty, aby ji rozdrtil. Pak se překvapeně skácel na zem, když se jeho útok nesetkal s žádným odporem, neboť netvor nebyl tam, kde se zdál být!

Jednorožec ucítil, jak se mu do slabin zaryly drápy, a zoufale se otočil a bodal do vzduchu ostrým rohem. Ucítil, jak se roh setkal s odporem, a silou ho zarazil do neviditelného těla. Byl odměněn pronikavým výkřikem bolesti a vzteku.

Pak se jedno z rohovitých chapadel netvora omotalo kolem hrdla jednorožce a ten na své hrudi opět ucítil ostré drápy. Kamerynn se napřímil a silnými kopyty kopl. Netvor, nabodnutý na roh, se na okamžik zkroutil. Kamerynn se podíval na zuřivou, nenávistnou tvář pod sebou a pokusil se odhadnout netvorovu skutečnou pozici.

Sklonil hlavu a vykopl do vzduchu, nalevo od místa, kde se zdálo, že netvor je. Ale udělal strašnou, osudnou chybu.

Jeho útok opět nenarazil na odpor a tentokrát cítil, jak mu na zádech přistála strašná váha a zkroutila mu krk, protože netvor byl stále nabodnut. Hluboko do Kamerynnových slabin se zasekly drápy a chapadla netvora mu znovu a znovu šlehala po krku. Jednorožec ustoupil, ale nemohl nadpřirozeného dravce setřást.

Vyhazoval a kopal, zmítal netvorem kolem dokola a snažil se zarazit roh stále hlouběji do svíjejícího se těla. Ale pak roli jednorožce s pronikavým prasknutím pukl a odlomil se. Zůstal zaražen v netvorovi, ale už ho nedržel v odstupu od jednorožce.

Pak Kamerynn ucítil na hrdle dlouhé tesáky, cítil, jak se silné čelisti svírají a zuby mu probodávají kůži, svaly, průdušnici. Přidušeně zalapal po dechu a padl k zemi.

Potom čelisti dokonaly své smrtící dílo a zlomily kosti hrdého krku. Kamerynn - poslední z dětí bohyně - vykopl naposled a zemřel.

13. Hlubší temnota

„DRŽTE SE PEVNĚ!" TAVISHA SE s potěšením smála, - jak se člun ve vodě ponořoval a vynořoval. Zručně ovládala kormidlovou páku a vyhnula se tak četným překážkám, které se jim náhle objevily v cestě.

Tristan se ohlédl a neviděl ani stopu po smrtících ptácích. Je možné, že už ty stvůry viděli naposled? Náhle ho polila záplava ledové spršky a on zapomněl na pronásledovatele a pevně se držel okraje.

On a Robyn seděli na přídi malého plavidla, zatímco Pawldo byl vedle Tavishy na zádi a Yak seděl uprostřed. Canthus nervózně poskakoval z jednoho místa na druhé a Newt seděl vpředu na špici jako živá galeonová figura.

„Je! Další!" Ostatní pasažéři drakovo veselí nesdíleli, protože člun se řítil úzkými, pěnícími peřejemi a pak byl vržen do mírnějších vod.

„Jet voda!" zvolal Yak a úsměv na tváři mu odhaloval mezery mezi zuby. „Podívej!" Obr ukázal na hrbolatý skalní útvar a postavil se, aby viděl lépe.

„Sedni si!" zakřičeli Tavisha a Tristan zároveň, když se člun nebezpečně naklonil na stranu. Yak se zmateně posadil a plavidlo se vyrovnalo.

„Bylo to jen o vlásek!" zaúpěl král a stíral si z tváře kapky vody.

„Co bylo vlastně na té skále tak úžasného?" dožadoval se Pawldo.

„Asi mu připomínala jeho matku." Tavisha vypadala, že se jí jízda peřejemi líbí.

Loď se chvíli klidně pohupovala, když se voda klikatila širokým a hlubokým úsekem. Pak se stěny zúžily a čněly nad nimi a řeka se opět stala běsnícím proudem. Člun uháněl mezi skalnatými stěnami rokle, ale Tavishina pevná ruka na kormidlové páce je udržovala uprostřed koryta.

„Voda je dost hluboká, aby skryla velké kameny," řekla bardka. „To nám hodně pomáhá!"

„Jak dlouho myslíš, že to vydrží?" Tristan se podíval na Robyn, stále ohromen mocí, kterou ukázala při oživení řeky.

„Nevím. Kouzlo s větrem vydrželo dlouho, ale zmizelo, jakmile jsem dosáhla údolí. Domnívám se, že pro magickou sílu je těžší působit tady, a tak předpokládám, že máme jen asi hodinu."

„Stejně máme obrovský náskok." Tristan byl překvapen i potěšen rychlostí člunu. „Už jsme urazili vzdálenost jako při půldenním pochodu!"

Šedivá obloha se stále mračila sněhovou hrozbou, ale zatím žádné vločky nepadaly. Břehy řeky však lemovala téměř stopa sněhu. Teplota zůstávala pod nulou a v místech, kde voda stříkla na skalnatou stěnu, se leskl led. Jedině silný proud bránil zamrznutí celého vodního koryta.

Nejlepší ze všeho bylo, že neviděli ani náznak smrtících ptáků. Pro hejno by bylo těžké stačit uhánějícímu člunu a hloubka rokle často bránila tomu, aby řeku bylo vidět z oblohy.

Řeka se opět rozšířila a oni se přestali držet tak pevně. Tristan si všiml, že kotníky jeho prstů jsou bílé, jak svíral okraj člunu, a tak prsty při dočasném odpočinku s úlevou protáhl.

Pod nimi se vlnila temně šedozelená voda, která omývala to, co teď bylo plochým břehem.

„Tady můžeme s člunem kdekoli přirazit ke břehu," navrhla Tavisha. „Bude to mnohem těžší, až se dostaneme znovu do peřejí."

„Využijme řeky, dokud ji máme." Tristan mluvil za všechny a dával přednost tomu, aby zůstali ve člunu, ať už jsou peřeje jakkoli hrůzostrašné, před dalším dlouhým pochodem po zemi.

Zanedlouho burácení proudu opět zesílilo a oni viděli, že se stěny rokle před nimi zvedají vysoko nad vodou.

„Zdá se, že jsou pěkně rychlé," připustila bardka a poprvé vypadala trochu znepokojeně. „Všichni se držte!"

Tristan se podíval dopředu a viděl, že voda padá dolů. Neviděl, co je za tím, ale hřmění se bouřlivě stupňovalo a pak člun vletěl do žlabu.

Rokle se stala změtí skal a sněhu, když se loď v peřejích nakláněla a kolébala. Ze všech stran přilétala sprška, která je promáčela a chladila, ale nikdo z družiny se neodvažoval pustit se vzácné opory. Člun narazil na skálu, trhl sebou a náhle zastavil, pak se uvolnil a znovu uháněl po proudu. Tristan se polekaně díval, jak mezi několika prkny stříká do člunu voda, ale neodvážil se pustit a vodu vylévat.

Řeka se přehoupla do jámy a vytekla na druhé straně i se člunem. Na jeden zoufalý okamžik to vypadalo, že loď pod nimi odlétne. Tristan měl zvláštní pocit, že letí, a pak sebou praštil zpět na sedadlo. Koutkem oka spatřil mihnutí malé postavy, točící se ve volném prostoru.

„Pawldo!" vykřikla bardka, když to půlčíka strhlo ze sedadla. Neodvažovala se pustit páku, aby se pro něj natáhla, a v dalším okamžiku se člun znovu naklonil a půlčík přeletěl přes bok.

Tristan se na svém místě otočil a natáhl ruku po Pawldovi, ale za své úsilí byl odměněn jen stříknutím studené vody do obličeje. Půlčík zmizel pod vodou, když ho proud smetl ze člunu.

Canthus jediným velkým skokem přeskočil bok člunu a se šplouchnutím dopadl do pěnivých peřejí nedaleko místa, kde zmizel Pawldo. V další vteřině zmizel lovecký pes pod vodou.

Canthus vyrazil nad hladinu o něco dál a Tristan viděl, jak jeho zuby pevně svírají půlčíkovu košili. „Tak pojď, chlapče!" zašeptal a přál si, aby se pes vrátil zpět do člunu.

Robyn se vedle něj naklonila přes bok a Tristan ji uchopil v pase, aby zabránil tomu, že ji to také strhne přes palubu. Natáhla ruku s holí a Tristan viděl, jak se jí Pawldo s rukama bijícíma kolem sebe zoufale chytil. Na zlomek vteřiny pes a půlčík znovu zmizeli, ale Pawldo se pak vynořil a v rukou měl špičku Robyniny hole.

„Tahej!" vykřikla a naklonila se zpět do lodi. Tristan se také zvedl, nedbaje nepříjemného houpání lodi a ledové sprchy, která mu stále stříkala do očí. Robyn, která pořád svírala hůl, dopadla na něj.

Vyškrábali se zpět k okraji člunu a spatřili Pawlda, jak se pevně drží člunu jako utopená krysa. Canthus se pohupoval ve vodě za ním a horečně se snažil v proudu plavat. Tristan se natáhl dolů, popadl půlčíka za ruce a rychle ho vytáhl zpět do nejistého bezpečí člunu.

Okamžitě se naklonil zpět nad vodu a popadl psa za srst. Canthus jednou zaštěkal - udýchaně a přidušeně -a zoufale se snažil plavat k jeho rukám, ale v okamžiku, kdy se přiblížil, strhl ho prudký vodní vír a pes zmizel pod hladinou.

„Ne! Při bohyni, ne!" Král se vyklonil daleko z člunu, vědom si Robyniných rukou, které mu teď svíraly nohy. Tloukl do vody a byl by se tam vrhl, nebýt jejího pevného sevření. „Canthusi!" řekl kvílivým hlasem, ale pes se neobjevoval.

Pak člunem otřásl další skřípavý náraz, jak se otáčel zachycen běsnícím proudem. Loď na chvíli zůstala viset mezi dvěma obrovskými balvany a Tristan si na okamžik všiml stěn rokle, které se jim tyčily nad hlavou a které jako by na ně měly spadnout. Člun se náhle uvolnil, znovu se rozjel po proudu, ale teď jim kolem kotníků vířila voda, která se vlévala do člunu další dírou.

„Mělčina! Musíme najít břeh a přistát tam, nebo nás to roztrhá na kusy!" Bardka překřikovala burácení peřejí a otáčela pákou v ruce. Ale žádný plochý břeh se neobjevoval. Jediné, co viděli, byly stěny, které tu byly příkřejší a vyšší než v kterémkoli jiném místě po cestě, a tak dál uháněli po proudu.

Tristan viděl, že nad hladinu vystrkuje stále víc kamenů drsné špice, a opět ucítil strašné skřípění žuly o dřevo. Kolik toho tento malý člun ještě může vydržet, než se rozpadne?

Král se znepokojeně podíval po zpěněných hřebenech vln řeky a zoufale pátral po jakékoli známce Canthuse. Ale pes se už znovu nevynořil poté, co ho viděli naposled. Přesto Tristan nemohl uvěřit, že velký pes je mrtev, l Canthus? Ne! uvažoval. Je příliš mnoho smrti, příliš mnoho zabíjení! Musíme tomu udělat konec!

Najednou prudký vír stočil člun a na strašný okamžik jeli bokem, kolmo k proudu. V té chvíli vrazili do obrovského kamene, který vyčníval uprostřed řeky, a malé plavidlo se kolem nich rozpadlo na kusy.

Tristan vyletěl z místa na přídi a popadl za ruku Robyn, která byla také vržena do vody. Proud je přirazil na kámen a tam na okamžik zůstali, nehybně uprostřed peřejí, zatímco kusy rozpadlého člunu byly po obou stranách unášeny pryč. Váha kroužkového brnění Tristana táhla dolů a on plácal rukama, zachytil koženou sedlovou brašnu, a tak jim zachránil několik věcí. Viděli, že Yak stojí na dně řeky a rozčileně třese hlavou, a pak k nim připluli Tavisha a Pawldo. Newt zmizel, beztak byl neviditelný nervozitou, ale Tristan nepochyboval, že čarovný drak odletěl do bezpečí.

A pak se před ním Tavisha postavila a on si uvědomil, že voda je skutečně docela mělká. Spustil nohy dolů a snadno dosáhl kamenitého dna. Jak tak stál, hladina vody klesla ještě víc. Za několik vteřin mu šplouchala kolem pasu, pak kolem kolen a pak kolem kotníků.

„Kouzlo!" vyjekla Robyn. „Určitě přestalo působit."

Zanedlouho byl potok pouhou vzpomínkou, odrážející se v rychle mrznoucím ledovém povlaku, který pokrýval mokré skály. Členové družiny, ucouraní a promáčení, se tísnili na dně rokle s troskami Tavishina člunu kolem sebe. Dolů korytem řeky se hnal ledový vítr a vháněl jim do promáčených těl vražedný chlad, přičemž sílil v žalostně kvílící vichřici.

A po loveckém psu stále nebylo ani stopy.

• • •

„Občas prodám úlovek na severním pobřeží," vysvětloval prošedivělý rybář. Sklopil zrak a vyhnul se Randolphovým očím. „Platí dobře a tady na jihu máme stejně dostatek. Takže nejsem neloajální!"

„Pokračuj. Přejdi ke zprávě, která, jak říkáš, je tak naléhavá!" Kapitán stráže netrpělivě pokynul, aby přiměl muže pokračovat.

„Víte, právě jsem vezl hromádku lososů - pěkný úlovek na tuto sezónu - do Trescí zátoky, jenže jsem vplul do zátoky, a město bylo pryč! Říkám vám, bylo spálené nebo rozdupané nebo něco ještě horšího!"

Randolph se opřel ve svém velkém křesle a zíral na muže. Nenapadal ho žádný důvod, proč by si rybář takovou historku vymýšlel, - a zvlášť poté, co přiznal, že prodává jídlo nepřátelům Ffolků.

„Co jsi přesně viděl?"

„No, bylo tam pár spálenišť. A jiné budovy měly právě probořené zdi, zdálo se. Klidně vám řeknu, že jsem nepřistál, když jsem to viděl. Ujel jsem odtamtud rychleji, než byste řekl ‚Firbolg!" Rybář se neklidně rozhlédl, jako by hledal důkaz, který by jeho historku potvrdil.

Ti dva seděli ve Velkém sále Corwellu před obrovským krbem, který hořel tak jasně v noc oslavy Tristanova příjezdu domů. Nad plameny, na širokém dubovém podstavci, spočívala koruna Ostrovů přesně tam, kde ji král zanechal. Tento symbol jeho autority Randolph dobře hlídal a teď se na ni podíval, jako by doufal, že mu poradí. Nevěděl, co si má o té podivné zprávě myslet. „Je možné, že škodu způsobili Firbolgové?" „Myslím, že ne. Nemají moc rádi oheň, podle toho, co jsem slyšel. Nebylo by jim podobné, aby to tam vypálili."

„A co tedy? Nemůžeš se přece domnívat, že Seveřané vyplenili vesnici vlastních lidí!"

„Ne, to se nedomnívám, ani nevím, kdo to udělal. Jestli chcete můj názor, bylo to něco, co přišlo z moře, určitě! Něco strašnějšího než Firbolgové nebo Seveřané, ale bohyně ví, co by to mohlo být! Jen jsem vám přišel říct, co jsem viděl."

„Děkuji ti. Dobřes udělal." Randolph muže mávnutím propustil a pak naprosto znepokojen vstal. Jestli je pravda, že severní pobřeží ostrova postihla nějaká divoká pohroma z moře, není možné, že Corwell je také v plánu tohoto nepřítele?

Uslyšel krok, vzhlédl a spatřil známou hezkou tvář, rámovanou hnědými kadeřemi. Pontswain se pohodlně svalil do křesla, které kapitán právě uvolnil, a zvědavě se na něj podíval.

„Co chtěl ten žebrák?"

Randolph krátce zrekapituloval rybářův příběh. „Znepokojuje mě to," připustil, když skončil. „Myslím, že bychom měli podniknout patřičné kroky k přípravě na možný útok!"

„Pch!" Pontswain návrh mávnutím ruky odmítl s dráž-divou nenuceností. „Nepochybně opilé blouznění muže, který byl příliš dlouho na moři! A i když se tomu městu něco opravdu stalo, nikde není řečeno, že se to nestalo víc než před rokem během války s Temným příchozím!"

Randolph rozhodně potřásl hlavou. „Je v tom něco víc. Za prvé, Seveřané během války neútočili na vlastní města. A za druhé, viděl jsem, že ten muž má opravdový strach - bál se dost na to, aby nás varoval!"

„Asi doufal, že ho nějak odměníš."

„Myslím, že bychom měli svolat vojsko a postavit hlídky na pobřeží. Mám v úmyslu poslat rozkazy ještě dnes odpoledne!"

„Počkej chvíli!" Pontswain vstal a zlostně hleděl na kapitána. „Dělíme se o vládu nad královstvím, pamatuješ? A já neschválím svolání vojska s příchodem zimy. Pomysli na cenu, člověče!"

Randolph stiskl zuby a spolkl rozčilenou odpověď. Věděl, že bez podpory tohoto vlivného lorda nemůže očekávat, že pánové ostatních oblastí uposlechnou, když svolá armádu. „Musíme něco dělat! Co když na nás nějaká neznámá hrozba zaútočí teď a shromažďuje síly, zatímco my neděláme nic?"

„No tak něco udělej ty!" řekl lord Pontswain. „Vezmi svou skupinu strážců a prošetři to hlášení. Zjisti, jestli se skutečně máme čeho obávat. Já se postarám o potřeby království, zatímco budeš pryč."

Ten návrh v Randolphově mozku rozezvučel stovky poplašných zvonů. Nemůže svěřit království do péče tohoto ambiciózního lorda ani na pár dní. Ale přesto musí něco udělat.

„Vyšlu zvědy," rozhodl se. „Pokud přinesou nějaký důkaz hrozby, budeš pak souhlasit se svoláním vojska?"

Pontswain pokrčil rameny. „Snad. Jistě, pokud bude důkaz přesvědčivý." Neúspěšně se pokusil skrýt zklamání nad Randolphovým rozhodnutím zůstat v Corwellu.

„Dobře." Kapitán se otočil na podpatku a opustil sál, znechucen Pontswainovým nedostatkem zájmu.

Pontswain zůstal ještě několik minut ve Velkém sále, seděl v mohutném křesle a díval se do ohně. Pak vstal a přešel k podstavci. Zkoumal korunu Ostrovů, jako už tisíckrát předtím, a kochal se pohledem na její zlatý rám, elegantní tvar a malé, ale dokonalé diamanty, které zářily z každé z jejích osmi špic.

Jaká obrovská škoda, pomyslel si, že ji získal nesprávný muž..

• • •

Zachumlaná postava zůstala u zraněného hřebce několik dní. Štíhlé ruce vyčistily a zavázaly bolestivé rány, podávaly koni plné dlaně křehkých zrn a pak založily malý oheň, díky kterému by roztál dostatek sněhu, aby Avalon mohl dostat napít.

Bylo to skutečně štěstí, že velký kůň našel tento výklenek ve stěně jeskyně. Na kterémkoli jiném místě by byl hřebec roztrhán na kusy, ale na poslední chvíli našel tento úkryt. Tím, že se pořezán a krváceje protáhl do úzké trhliny, se zachránil před útokem hrůzných dravců. Jen proto útok přežil.

Ale teď chránila koně před zahynutím péče cizince v kožešinové pláštěnce. Avalon žral málo a málo pil a jeho strašné rány se zvolna začaly hojit.

Za nějakou dobu byl Avalon schopen znovu vstát, byť nejistě. Když se hřebec postavil, převýšil štíhlou postavu a klopýtal z výklenku na otevřené prostranství jeskyně. Pomalu znovu získal rovnováhu a naučil se stát pevně na zavázaných nohou.

Cizinec jednal jako člověk, který zná koně, a jemnou rukou hřebce vedl za krk nebo za tlamu, ale nikdy tohoto statného oře netahal ani nevyplašil. A když Avalon opět našel ztracenou rovnováhu, postava ho pobídla k chůzi a vedla ho z jeskyně, přes holé temeno kopce, do mrtvých lesů údolí.

Vedla hřebce na východ, na okraj jezera Myrloch, a Avalon ji ochotně následoval, snad tušil jejich cíl. Nebo snad rozuměl slovům cizince, který mu konečně tiše promluvil do ucha. Hlas byl tichý a ozývaly se v něm lehké hudební tóny.

„Pojď, Avalone, tudy. Jdeme domů."

• • •

Koll vyskočil na nohy, jakmile pod sebou ucítil pohyb podlahy. „Honem! Rychle odtud!" křikl.

Gwen se opírala o předložku a spokojený výraz v její tváři byl zcela v rozporu s nervozitou jejího druha. „Myslím, že jsme v úplném bezpečí," řekla s povzdechem, „a já zůstanu tady!"

Seveřan chvíli uvažoval o tom, že se natáhne dolů a strhne ženu do náručí. K čertu s její slepou naivitou! Chtěl ji odnést do bezpečí, ale sám si přiznal, že neví, kde bezpečí je. Kollovi bušilo srdce a dunělo mu až v uších. Jaksi se mu podařilo promluvit bez křiku.

„Tak tu zůstaň, když chceš! Já se musím podívat, jestli se nepotápíme!" Proběhl chodbou zpět do velkého sálu se třpytícím se barevným sklem a velkými bronzovými dveřmi ven na nádvoří.

Na okamžik pocítil úlevu. Voda se, jak se bál, do hradu nevlévala. Vypadalo to, že hrad se nepotápí zpět do vln. Pak se podíval na oblohu a viděl, jak kolem hradeb plují mraky, které, jak se zdálo, se pohybují od severu k jihu.

Koll se přehnal pres nádvoří a objevil schodiště, které vedlo k zábradlí vysoko nad zdí. Bral schody po třech a po čtyřech, doklopýtal na předprseň hradby a nevěřícně se podíval na vodu pod sebou.

Hradní zeď, jako příď neuvěřitelně mohutné lodi, brázdila šedé vlny Moonshaeského moře a z každé ohromné vlny vrhala souvislé stěny vodní spršky. Pevnost se pohybovala po vodní hladině a měla přímý severní kurz! Podíval se zpět a spatřil za nimi širokou pěnící brázdu.

„Jsem blázen?" ptal se sám sebe. Po chvíli uvažování usoudil, že pohyb hradu po oceánu se nezdá být o nic nepravděpodobnější než to, že se zvedl z hlubin přesně v okamžiku, kdy nad ním plul jeho člun. Všechno se to zdálo být nemožné a neuvěřitelné!

Stál tam dlouho jako kapitán na můstku obrovské válečné lodě a sledoval, jak se šedivé vzdutí valí k dalekým obzorům. Nakonec vedle sebe ucítil něčí přítomnost, otočil se a viděl, že Gwen k němu přišla na hradbu. Vzala ho za ruku a opřela se o něj.

„Je to zázrak," řekla. „Oheň mi to pověděl."

„Cože?" Koll se otočil a podíval se jí zpříma do tváře, ale neviděl ani náznak šílenství. Vlastně vypadala sebejistěji než kdy jindy.

„Vím, že to zní bláznivě," pokračovala se smíchem, „ale oheň - slyšela jsem, jak ke mně mluví, když jsi byl pryč. Mluvil ženským hlasem. Je to její hrad a ona je - byla -královna Ffolků, která dávno zemřela. Královna Allisynn, nevěsta Cymrycha Hugha."

„Ty ji znáš?"

„Její manžel byl velký hrdina mého lidu, první z našich Vznešených králů."

Koll byl teď připraven uvěřit téměř všemu, a tak zpráva, že na Gwen mluvil oheň, jím neotřásla. Nějaké jeho vzdálené já s úžasem sledovalo, jak klidně o té věci mluví. „A co říkala?"

„Veze nás někam, kde na nás čeká úkol, který musíme vykonat. Nevím, co to je, ale je to důležité a my se k tomu hodíme, protože já jsem dcera Ffolků a ty jsi synem Severu."

Obrátil se zpět k vodě a sledoval, jak se šedivé vlny valí kolem hradních zdí. Jeho rozum mořeplavce mu říkal, že plují na sever, nebo možná jen trochu na západ od skutečného severu. Učinil tedy odhad, opírající se o jejich kurz a o jeho znalost Moonshaeských ostrovů.

„Myslím, že nás veze do Severní země," prohlásil Koll.

Tristan je vedl, slepě se hnal dnem ledové rokle a druhy táhl silou svého hněvu. Myslí mu vířily divoké výjevy. Viděl Canthuse, utopeného a mrtvého, Darytha, zřízeného k nepoznání. Představil si Yazillicklika, zmrzlého někde ve sněhu, Avalona, potrhaného a krvácejícího. Proti své vůli hleděl na zjev rusovlasé dračice, nahé a roztažené na jeho posteli, a Robyninu ukřivděnou tvář, když otevřela dveře.

Selžu!

To vědomí v něm hořelo a neustále sílilo až v zuřivé peklo, které hrozilo, že ho svým ohněm stráví.

Zasluhuji, abych selhal!

Ve své bolesti nahlas zasténal, nedbaje na přítomnost Robyn, která šla těsně za ním. Ostatní už zůstali dál vzadu, neschopni udržet jeho nemilosrdné tempo. Jednou uklouzl na zledovatělém kameni a těžce dopadl na bok. Bolest byla něčím vítaným, jako zasloužený trest za množství jeho chyb.

Potom se vydal na cestu s ještě větší prudkostí, skákal po zrádných a kluzkých kamenitých úsecích a procpal se mezi dvěma balvany, jako by si je chtěl odhodit z cesty. Newt k němu přiletěl a zvědavě se na něj díval. Král kouzelného draka plácl rukou s pozorností ne větší, než by věnoval zaplácnutí švába. Newt, zraněn a zmaten, se stáhl zpět k Tavishe, Pawldovi a Yakovi.

Byla téměř tma, když došli ke svažujícímu se úseku stěny rokle, k místu, kde mohli konečně vylézt z říčního koryta, které hrozilo, že se stane pastí. Tristan se začal škrábat příkrým svahem a několikrát uklouzl a ztratil rovnováhu, zatímco Robyn se snažila zůstat mu nablízku. Měla o něj strach, ale neodvážila se ho dotknout.

Na vrcholu rokle Tristan okamžitě vyrazil k severu, nedbaje na situaci ostatních. Yak zůstal, aby pomohl Tavishe a Pawldovi, kteří byli oba vyčerpaní a třásli se, zatímco Robyn se ze všech sil snažila udržet krok s posedlým králem.

Krajina nad roklí byla holá, bez stromů a mírně se vlnila. Klesala k jezeru Myrloch řadou hřbetů, z nichž každý byl holý a pokrytý sněhem. Ty kdysi bývaly loukami plnými květin a včel, ale nyní právě jejich hladký povrch přispíval k atmosféře smrti.

„Tristane! Stůj!" zavolala nakonec Robyn, když ji vlastní síly začaly opouštět. Klopýtala za ním, s obavou, že spadne a on bude pokračovat dál a zmizí navždy v mrtvém údolí.

Ale zastavil a potřásl hlavou, jako by se pokoušel probudit z hlubokého a neklidného spánku. Když ho dohnala, viděla, že pláče jako nemluvně.

Nějakou dobu ho držela v náručí a přála si, aby se jeho zármutek vyčerpal. Neříkala nic, doufala, že ho utiší její uklidňující objetí. Na mysl jí přišla představa dívky v jeho posteli a Robyn potlačila nutkání ho zlostně odtlačit. Najednou se jí chtělo vmést mu do tváře jeho zradu, připomenout mu jeho proradnost.

Avšak místo toho ho držela a přála mu útěchu, dokonce si přála, aby mu mohla odpustit a zapomenout na svou bolest. Ale to nemohla.

Znovu potřásl hlavou, odtáhl se a podíval se na ni zarudlýma očima podlitýma krví. „Je mi to líto," zasténal. „Při bohyni, kéž bys věděla, jak je mi to líto!"

„Nemluv," zašeptala a znovu si ho přitáhla blíž. „Teď tě potřebujeme! Nebuď na sebe takový!" Připomněla si jejich poslání, to, jak potřebují Tristanovo vedení a jeho meč. To všechno bylo každým coulem tak důležité jako její moc, a tak si řekla, že krále, svého krále, utěšuje kvůli nim.

„Co můžu dělat? Všechno končí nezdarem a smrtí! Kolik vás zabiju dnes?"

„Nikoho z nás jsi nezabil! Tvá síla, mysl a tvůj meč neudělaly nic jiného, než že nás pomáhají udržovat naživu! Nenechávej nás v tom teď. Potřebujeme tvou pomoc víc než kdy jindy!"

Vzhlédl, jako by se před ním roztrhla hustá mlha, a spatřil Tavishu, jak k nim klopýtá, následována Yakem. Obr nesl v náručí třesoucího se půlčíka a Newt mu seděl na širokém rameni.

„Musíme se utábořit, než bude tma," řekl Tristan tiše. „Podívejme se po nějakém úkrytu."

Holé hřbety toho moc nenabízely, pokud se týče ochrany. Král se pokusil vzít Robyn kolem ramen, a když ji přivinul, cítil, jak se chvěje, ale ona se odtáhla a šla sama. Bylo zřetelně slyšet, jak Pawldovi drkotají zuby. Mokré oblečení jim vysálo z těla teplo a ledový vítr se znovu stal hlavním nepřítelem.

Tristan nasadil opatrnější tempo, vědom si vzrůstající tmy okolo. Konečně spatřil na zasněžené zemi nepravidelnost a dovedl družinu k malé skupince balvanů. Na rovné zemi mezi nimi bylo poměrně málo sněhu.

„Není to mnoho, ale myslím, že je to asi to jediné, co tady můžeme najít," řekl. Hodil na zem svůj plášť pokrytý ledem a ukázal Yakovi, aby na něj položil Pawlda. Robyn a Tavisha si klekly vedle nich, vděčné i za ten skrovný úkryt, který jim kameny poskytly.

„Aspoň nás to chrání před nejhorším větrem," řekla bardka s nuceným pokusem o úsměv.

Tristan se opřel o zmrzlý kámen. „To ale nestačí. Když neuděláme oheň, určitě to do rána nevydržíme."

Pravdivost tohoto prohlášení jim byla všem zřejmá, stejně jako naprostý nedostatek dřeva v dohledu. Pawldo se silně chvěl a cvakání jeho zubů znělo, jako když po hladkých dlaždicích uhání skupina koní.

„Pokusím se najít trochu dřeva. Vy ostatní tu zůstaňte a udržujte se v teple, jak jen to bude možné." Tristan vstal k

odchodu a uvažoval, kterým směrem je nejpravděpodobněji zdroj paliva.

„Počkej," řekla Robyn. „Je i jiné řešení."

Bez dalšího slova sáhla do kapsy a vytáhla třetí svitek, přičemž pečlivě zkontrolovala, že čtvrtý a poslední zůstal bezpečně uložen. Když otevřela trubičku se svitky, nikdo z nich si nevšiml, že maličký rubín v jejím medailonu slabě září a třpytí se ve zlatém slunečním kruhu.

„Ovládání ohně," špitla Tavisha. „Ale i tak, nepotřebuješ palivo?"

„Mám palivo."

Robyn svitek tiše přečetla s touž pečlivostí, se kterou četla, když prováděla kouzlo s ovládáním vody. Když četla, slova z pergamenu mizela a pak sama tato křehká kůže vzplála slabým modrým plamenem.

Tristan vyjekl a natáhl se dopředu, když se plameny rozšířily na Robyniny ruce, ale Tavisha ho zadržela. S hrůzou sledoval, jak se jí plameny šíří na paže, na tělo a nakonec se zdálo, že plápolají po celém jejím těle. Oheň si zachoval modré zbarvení, vrhal málo světla, a jak se plameny stávaly teplými a pak horkými, Robyn pozvolna zmizela.

Zanedlouho před nimi plápolal přívětivý oheň, který sahal šest nebo i víc stop od země. Tento úzký sloup ohně se blýskal a mihotal, vyzařoval teplo jako hromada žhavých uhlíků. Teplo malou družinu zahalilo jako měkká přikrývka naděje, a tou i bylo.

Druidka se stala plamenem i palivem ohně, který jim zachránil život. Tato malá skupina lidí, jejichž mokré šaty už začaly schnout a z jejichž kostí pomalu mizel chlad, se tísnila kolem plápolajícího obrazu, který se už přestal podobat jakékoli lidské bytosti. Modrý oheň hořel dlouhou nocí, a i když nikdo z nich nespal souvisle déle než několik minut, občerstvil je a obnovil jim životní sílu, všem jim přinesl naději, teplo a život.

Východní oblaka už začal barvit úsvit, když opět začalo sněžit.

Temná studna se stávala mocnější a ještě temnější, jak se ostatní bohové vyděsili Baalovy moci. Bůh vraždění zůstával v černé tůni a cítil, že na toto místo v Zapomenutých říších si teď činí nárok větší část jeho přítomnosti. Samozřejmě si udržoval spojení se svou rodnou rovinou Gehennou skrze dlouhé vlákno temnoty, neviditelné pro nikoho, kromě těch, kteří se přizpůsobili Baalově vůli. Vlákno protínalo myriády rovin, i éter, a ujišťovalo tak boha o neustálém kontaktu s místem jeho původu.

Baal teď začal pohlížet na Temnou studnu jinak než na začátku. Nyní ji viděl jako dočasné vězení, ne jako bránu, která mu umožnila opustit Gehennu a zhmotnit se v nejvyšší rovině.

Ale, uvažoval, kdyby se vlákno mohlo prodloužit nejen z Gehenny do studny, ale z Gehenny skrze studnu, nemohl by se zhmotnit za hranicemi Temné studny? Zkrátka, nemohl by se osvobodit a neomezeně kráčet po Moonshaeských ostrovech a po opravdu celých Říších, a ne se jen radovat ze zla konaného jeho přisluhovači, ale skutečně se na tom zlu podílet, rozkazovat jim v okamžiku bitvy?

Ve svém černém srdci Baal věděl, že může. A tak vložil svou energii do posílení tohoto vlákna, které by mu dalo fyzické tělo a prostředky, které by mu dovolovaly pohybovat se mimo Temnou studnu. Jeho moc rostla, čemuž napomohl ústup ostatních bohů a tomu odpovídající povýšení jeho postavení.

Moonshaeské ostrovy se brzy budou třást, nejen útokem Baalových legií, ale také pod kroky samotného Baala.

14 Chodci Faerií

TRISTAN SE POMALU PROBUDIL A CÍTIL, JAK mu do těla proniká chlad jeho kamenného opěradla. Nahoře bylo, jako vždy, silně zataženo. Díky úsvitu teď mraky zesvětlaly z neproniknutelně černých na kouřově šedé. K zemi se pomalu snášely velké mokré sněhové vločky, které tály, jakmile se dotkly kůže, ale na zemi se hromadily se v neustále sílící přikrývce.

Král, stále rozespalý, natáhl ruku, aby poškrábal Canthuse na široké hlavě, protože věděl, že pes je, jako vždy, stočen vedle něj. Pak ho jako ledová voda polila vzpomínka na předchozí den. Náhle se s žalem posadil a uvědomil si, že lovecký pes tam už nikdy nebude.

Spatřil Robyn ležící nehybně na zemi a vyjekl při pohledu na její naprosto bílou pleť. Zdálo se, že v ní není žádná krev, a on uvažoval, jestli ji nezabilo to, že ze sebe vydala kouzelnou moc, která je po celou noc hřála.

Snažil se potlačit své zděšení a naklonil se nad druidku. Viděl, že stále dýchá, ačkoli její dech byl krátký a povrchní. Vzal ji do náručí a držel ji blízko sebe, polekán jejím chladem, který jako by vysával teplo z jeho vlastního těla. Ale když se opřel a zabalil ji do pláště, její tělo se postupně přehřívalo a dech se stal hlubokým a pravidelným.

Král vede sebe uslyšel pohyb, otočil se a viděl Tavishu, jak si sedá, rozespale mžourá a protahuje se. Také Pawldo vstal a i Yakovo chrápání se změnilo v drmolení. Z toho, co se zdálo být malým kamenem, se rozletěl sníh a Newt uvolnil hlavu z prachové přikrývky. Drakovy šupiny byly dnes ráno tmavě modré až fialové.

„Co je k snídani?" zeptal se.

„Jako obvykle," zaúpěla bardka a ukázala na jediný vak s jídlem, který zachránili z vraku člunu. „Promočený chléb, sýr nasáklý vodou nebo mokré sušené maso - samozřejmě všechno mražené."

Drak nad touto stravou ohrnul nos, ale přesto ze sebe setřepal sníh a přeletěl k vaku vybrat si pár soust.

Robyn tiše sténala, a když si ji Tristan přitáhl blíž, se zamrkáním otevřela oči. Přitulila se mu k boku a srdce mu poskočilo chvilkovým nadšením. Nakonec se i ona posadila a protáhla.

„Půjdeš se mnou na vrchol hřebene?" zeptal se Tristan. „Musíme si promluvit o další cestě."

Přikývla a vzala ho za ruku, kterou jí podal, když vstávala. Sníh, po celé holé krajině teď víc než stopu hluboký, jim křupal pod nohama, když kráčeli na vrchol mírného svahu, který je uchránil před nejsilnějším větrem.

Spatřili jezero Myrloch, teď už obrovské a blízké, vzdálené ne víc než míli na sever. Jezero nebylo zamrzlé. Zdálo se,

že matná rozlehlost jeho šedé hladiny pohlcuje to málo světla, které proniklo skrz mraky. Táhlo se daleko na západ a na sever, kam až dohlédli. Jen vpravo, na východě, viděli linii břehu, která se jim ztrácela z dohledu. Sníh nepadal dost hustě na to, aby jim příliš zahalil výhled, spíš se zdálo, že z celé scenerie tvoří obraz, pozorovaný ze zamlženého okna.

„Kam půjdeme odtud?" zeptal se Tristan.

Robyn ukázala na východní pobřeží. „Až se dostaneme k jezeru, půjdeme podél okraje vody tak blízko, jak to bude možné, a budeme směřovat k severu. Vidíš tamty mrtvé stromy? To je les, který leží na jih od Gennina hájku. Až projdeme mezi těmi stromy, narazíme na potok, -teď pravděpodobně vyschlý, pokud se dá soudit podle ostatních potoků a řek - který značí hranici vlastního hájku. Měli bychom tam být ani ne za dva dny."

Stáli v tichosti a sdíleli výhled, který kdysi býval tak romantický, tak čistý. Teď byly stopy znesvěcení tak pronikavé, že je nemohl skrýt ani sníh. Skutečně, zdálo se, že země sníh špiní, a tak zimní pokrývka vypadala z dálky šedě a zabláceně.

„Bývalo tak krásné. Když jsem se sem poprvé přišla učit s Gennou, byly tyto kopce plné všelijakých polních květin a jezero se třpytilo takovým světlem, že když ses na ně podíval, bolely tě oči."

„Snad bude znovu krásné, až to bude za námi."

„Nevím..." Robyn se otočila a podívala se na Tristana zádumčivýma očima. „Nemohu jinak, než si myslet, že se děje něco velmi zásadního, něco, co změní přírodu těchto ostrovů navždy. Pochybuji, že kdy budou znovu tím, čím byly."

„Musíme se pokusit!"

„Já vím, a my se pokusíme - my se pokoušíme! A když zvítězíme, toto místo nebude místem zla, kterým je teď. Jen cítím, že už nikdy nebude údolím Myrloch z dřívějška.

Tristan přesně nerozuměl tomu, co Robyn cítí, ale ta skutečnost ho nepřekvapovala. Vždy byl poněkud zmatený spletitostí její víry.

„Měli bychom vyrazit brzy," navrhl, „než nás znovu dohoní ti proklatí ptáci."

„Máš pravdu, - i když včera jsme jim docela šikovně unikli."

„Tys jim unikla, chceš říct." Tristan objal Robynina ramena a podíval se jí zpříma do zelených očí. Začala se odvracet, pak se na něj podívala, ale on nemohl poznat, jaký je její výraz. Pokračoval: „Tys nám dala řeku, která nám umožnila únik. Tys nás udržovala naživu minulou noc, kdy bychom byli všichni zmrzli. Tys mi dokonce dala důvod, proč žít, když se zdá, jako by všechno okolo mě umíralo kvůli mým vlastním nedostatkům!"

„ Nemůžeš obviňovat sebe! Všichni jsme během výpravy dělali chyby a máme štěstí, že stále máme jakousi naději na to, že dojdeme ke studni! Ale nemůžeš litovat sám sebe kvůli tomu, co nás to stálo." Robyn ztišila hlas.

„Tristane, ty jsi dobrý vůdce. Lidé tě následují. Jsi Vznešený král Ffolků a jsi nejlepším bojovníkem, jakého jsem kdy vůbec viděla. Tato výprava je tvá stejně tak jako má.

Je možné, že mezi námi to nebude stejné jako dřív. Nevím. Ale vím, že nejdůležitější věc na světě je pro mě dojít ke studni a odstranit sílu, která drží druidky v kameni. Potřebuji, abys mi pomohl dostat se tam. Uděláš to?"

Podíval se na ni s náhlým prozřením. Slova o změně v jejích citech mu vrazila do břicha ostrý nůž, ale rozuměl úkolu, který před nimi je, a věděl, že se o to musí pokusit. Přikývl a odpověděl: „Vyrazíme."

• • •

„K-kde je další brána?"

„Sem unavenej! Odpočineme si!"

„N - no tak, Honko! Ještě jednu bránu, pak už si odpočineme-odpočineme!" Yazillicklikovo naléhání nakonec trola zvedlo z klády porostlé mechem, na kterou se zhroutil. Skřítek vyletěl do vzduchu, vznášeje se na tenoučkých křídlech, a trol se vlekl vedle něj.

„Tví kámoši mají víno?"

„Ano! M - moc vína!" Yazillicklik mírně přeháněl, ale doufal, že trol tento mírný prohřešek přehlédne.

Tvor, který se hlásil ke jménu Honka-Fa-Snooei, neochotně vyrazil přes další louku, pokrytou květinami, mezi mraky kolibříků a tlustých včel.

„Tudy."

Skřítek radostně poletoval nad ním, vedle něj a kolem něj, potěšen tím, že je opět v idylické krajině Faerie. Nahoře svítilo nikdy nezapadající, mírně teplé slunce, které této říši dodávalo neustálou atmosféru jara. Faerie byla malá, nedosahovala velikosti ani jediného z Moonshaeských ostrovů. Byla uzavřená v kouzelné bublině, která ji bezpečně chránila před vpády divočejších a brutálnějších rovin.

Yazillicklik viděl, že od té doby, co odešel bránou do Zapomenutých říší, se moc nezměnila, pokud vůbec ano. Narazili na skupinku satyrů - tvorů podobných člověku s maličkými rohy na čele a zadníma nohama a ocasem kozy - hrajících na píšťaly a tančících v sluneční záři. Objevila se krásná lesní nymfa, jejíž hedvábné šaty se leskly v příjemném slunečním světle. Nesměle se podívala na Yazillicklika a ten zčervenal a odvrátil zrak od jejích maličkých, okouzlujících očí. Pak ji spatřili satyrové a začali ji honit, přičemž na ni volali a křičeli, aby zastavila a potěšila je.

Zachichotala se hlasem zpívajícím jako malý potůček. Poletovala lesem a vedla satyry na dlouhou a radostnou honičku. Skřítek věděl, že ji nikdy nechytí. Nakonec, dosud ji nikdy nechytili a věci ve Faerii se nikdy nemění.

Spatřil další tvory Faerie, příbuzné Yazillicklikovu vlastnímu druhu, jako byli elfové, dryády a malí mužíčci. Tito obyvatelé volali a mávali na podivný pár, ale skřítek přiměl trolla, aby se soustředil na jejich úkol.

„Jak jsi vlastně přišel ke svému jménu-jménu?" zeptal se Yazillicklik. „Z - znamená to něco?"

„Honka-Fa-Snooie dobrý jméno. Znamená ‚Ten- jehož - nos - vrhá - stín - na - deset - tisíc - květů.' " Honka hrdě ukázal na svůj působivý frňák. „Můj nos velkej nos, i na trola, co?"

„Ano, to je - to je! N - nikdy jsem neviděl tak nádherný n - nos!

Potěšený Honka trochu zrychlil tempo a přešel křišťálově čistý potok po soustavě strategicky umístěných kamenů.

Když přecházeli, z vody se na ně dívaly tucty tlustých pstruhů.

Yazillicklik se náhle otočil, když vedle něj zašustil keř. Spatřil hnědou psí hlava se vzpřímenýma odstávajícíma ušima, která se na něj dívala. Z široké tlamy volně visel růžový jazyk a tvor vypadal, že se na něj směje.

„M-míhavý pes-pes! Ahoj!" Skřítek se snesl níž, aby psa poplácal po hlavě, ale ten náhle zmizel. Yazillicklik se rozhlédl a viděl, že pes se na něj zubí zpoza stromu o několik stop dál. Vyrazil směrem k němu, ale on znovu zmizel a tentokrát se přenesl na vzdálenější stranu potoka, který právě přešli, kde se k němu připojilo půl tuctu jeho druhů.

„Vzdávám se," řekl skřítek se smíchem. „T - ty chlapíky prostě nechytíš - nechytíš!" Ale honička mu udělala takovou radost jako v minulých letech máloco.

Přiletěl zpátky k Honkovi, protože ten začal netrpělivě podupávat nohou. Ve skřítkovi narůstal pocit příjemné pohody, díky kterému chtěl zůstat ve Faerii navždy. Bylo to tu tak nádherné a příjemné. Bylo pro něj těžké si vzpomenout, proč Faerii vůbec opustil.

Ale pak si vzpomněl na přátele a jejich poslání. Po pravdě řečeno, přátelé se pro něj už stávali matnou vzpomínkou. Dokonce mu dělalo potíže představit si Newta, pokud se velmi silně nesoustředil. Ale byl si jistý, že potřebují jeho pomoc a jsou ve strašném nebezpečí, a jakási vnitřní síla ho poháněla, aby jim šel na pomoc. Snad se za ta léta v Říších změnil, protože tvor, který strávil celý život ve Faerii, by takové nutkání nikdy neměl.

„Tady brána," zavrčel Honka a ukázal na hliněný násep na dně příkrého svahu.

Skřítek viděl, že tato brána, stejně jako půl tuctu jiných, které už navštívili, je lemovaná silnou vrstvou zeleného mechu a leží ve stinné části mírně zalesněné oblasti. Nebylo na ní nic, co by cestovateli neznalému věci prozradilo, že je to něco jiného než pouhý kousek země.

Uvědomil si, jaké mají štěstí, že brány ve Faerii jsou mnohem blíž u sebe než jejich spojující body v jiných světech. To jim umožnilo prozkoumat během několika hodin různá místa a překročit vzdálenosti, jejichž překonání, kdyby cestovali údolím Myrloch, by jim trvalo několik dní.

„D-do údolí Myrloch?"

„Jo, do údolí. Hodně bran do údolí Myrloch."

„Podívám se, jestli najdu nějakou stopu po přátelích," řekl skřítek. Přistoupil k hliněnému náspu, natáhl ruce a ohmatával vlhkou zem, až objevil místo, kde se nesetkával s žádným odporem. Odvážně prošel.

Za okamžik vyskočil zpět, prskal a byl celý mokrý. „Je to pod v - vodou! N - nic jsem neviděl - neviděl! C - co je to za b - bránu, která vede na d - dno jezera nebo řeky nebo č-čeho?"

Honka vypadal zmateně a škrábal se na ploché hlavě. „Ne pod vodou minule. Musí bejt špatný místo."

„Říkal jsem ti, všechno se z - změnilo! Já se v - vzdávám! M - myslím, že je nikdy nenajdu - nenajdu!"

„Co to?" zeptal se Honka, otočil hlavou na stranu a poslouchal.

„C - co je co? Neslyšel jsem - "

„Ššš!" Trol si dal před ústa bradavičnatý prst a pořád poslouchal. Yazillicklik se také soustředil a pak uslyšel zvuk z brány.

„Něco vyje! C - co to může být - být?"

„Honka se podívat." Trol vstal a vyklonil se skrze bránu. Vypadalo to, jako by horní polovina trola byla zahrabána v díře v zemi a jen spodní část jeho těla a nohy zůstaly viditelné. Pak se Honka znovu objevil, svíraje v širokém náručí čísi kroutící se tělo.

Nově příchozí se uvolnil a skočil na zem. V tomtéž okamžiku, kdy ho Yazillicklik poznal, otřásl celým tělem od hlavy až k ocasu a oba je postříkal studenou vodou.

„Canthusi! Jak se máš -se máš? C -cos dělal ve vodě? K - kde jsou Robyn a Tristan a Newt? Jsou v pořádku - v pořádku?" Náhle přestal, protože si připadal trochu hloupě, když si uvědomil, že pes mu nemůže rozumět.

Pes ho uvítal srkavým olíznutím obličeje, kterým ho porazil, a pak se obrátil a podezřívavě pozoroval Honku. Yazillicklik vstal, poplácal psa po hlavě a mezitím vzal Honku za velkou ruku. To loveckého psa zjevně přesvědčilo, že trol nepředstavuje hrozbu, a tak začal čmuchat ve vzduchu a zvědavě se rozhlížet.

„C - Canthusi, vítej ve Faerii!"

• • •

Shantu zvedl hlavu postříkanou krví, když jeho vztyčené uši zachytily vzdálené volání. Přemísťující se netvor roztáhl tlamu, vyzývavě vycenil zuby a znovu se dal do trhání zkrvaveného těla své oběti. Ostré, energické tesáky se zakously do těla jednorožce, aby odtrhly další kus masa.

Rána v boku Shantuovi stále působila palčivou bolest. Zlomený roh jednorožce zůstal vklíněn v místě, odkud vyrůstalo netvorovo chapadlo, a všechno jeho úsilí ho vytáhnout skončilo tím, že ho zarazil ještě hlouběji.

Vrah se majetnicky krčil u boku oběti. Zavrčel na okolní lesy. Byla to burácející výzva každému, kdo by se odvážil pochybovat o tom, že netvor na ni má nárok. Shantu byl králem údolí! Králem smrti! A král připraví o život jakéhokoli uchvatitele.

Ale i král má pána a rozkaz tohoto pána se teď znovu ozval v Shantuově černé hlavě. Netvor zavrčel, ucouvl od zkrvavené mrtvoly a opět zvedl hlavu, aby vyzývavě zavrčel na nebe a zemi.

Shantu, přemísťující se netvor, naposled dlouze pohlédl na rozervanou, znetvořenou mršinu, obrátil se zpět k lesu a zmizel. Jeho krok byl pomalý a neohrabaný, protože pronikavá bolest v ráně se rozzuřila pokaždé, kdy se jeho pravá přední tlapa dotkla země. Z tlapy trčel roh, vklíněný mezi dvěma kostmi. Shantu se kulhavě vydal na dlouhou cestu, přikázanou jeho pánem.

Uháněl k severu, protože mu bylo poručeno vrátit se k Temné studně.

Obrovský dům Grunnarcha Rudého byl vyzdoben zvlášť pro radu Zimní noci. Ze sklepů a kůlen sem natahali kořist

celoživotního plenění, tu, kterou měli uskladněnou, i tu, kterou užívali, aby zdobila hrubě otesané roubené stěny velkého radního domu.

Páni Severní země vstoupili a zaujali místa u dlouhých stolů, těžce obložených jídlem a pitím, a uprostřed nádhery, kterou muži severu zřídkakdy vidí. Ze stropu visely tři křišťálové lustry od mistrovských řemeslníků z Amnu. Stěny zdobily tapiserie a hedvábné koberce, které byly vynikající řemeslnickou prací a kořistí mnoha nájezdů na pobřeží Calimshanu.

Vlastní stoly byly pokryty zlatou a stříbrnou nádherou - talíři, podnosy a číšemi z drahých kovů až z takové dálky, jako je Hlubina a další přístavy podél Mečového pobřeží. V lustrech byly vznešeně posazeny svíce a několik velkých ohňů zapálených v obrovských krbech vrhalo na shromáždění zlaté světlo, které bylo jen částečně pohlceno vzrůstajícím závojem kouře v místnosti.

Dlouhou dobu probíhalo hodování v dobré náladě a s velkou chutí. Kanci, ovce a vrchovaté podnosy ryb, to všechno bylo postupně zkonzumováno, stejné jako soudek za soudkem jemného dovezeného vína a whisky. Nakonec, když z posledního kusu masa zůstaly jen čistě obrané kosti, Grunnarch odsunul svou židli velikosti trůnu a vstal.

Rudý král, jak bylo jeho právem a zvykem, seděl na jednom konci obdélníkové budovy, u stolu na plošině, která byla o něco výš než podlaha místnosti. Když vstal, rudé vousy se mu zavlnily a stejně rudá hříva mu spadala kolem ramen. Všichni muži v domě ho teď mohli dobře vidět. Jejich hovor pomalu ustával a oni čekali, až uslyší, proč je jejich pán svolal na neobvyklou zimní radu.

„Pánové Severní země a severu, válečníci mé země, zdravím vás v době, která je pro nás nesmírně důležitá, je to křižovatka v dějinách našeho lidu a těchto ostrovů.

Severní země je největší mocností severu, magnet pro ty z nás, kdo přišli na Moonshaeské ostrovy v minulých stoletích. Přesto jsme v nedávné minulosti těžce trpěli za chyby sousedních králů, za nespravedlivou válku, ke které jsme byli donuceni silou, jíž jsme sami vůbec nerozuměli!"

Když Grunnarchova překvapivá slova dorazila k uším posluchačů, bylo naprosté ticho. Muž severu výjimečně přizná chybu, i v důvěrné radě nejbližších přátel, a teď jejich král tvrdí, že udělali chybu, před shromážděním pánů a bojovníků Severní země!

„Právě jsem se vrátil z rady králů se spojencem velkého významu, moudrým vládcem, který byl kdysi naším nepřítelem. Vede svůj lid s dobrým úsudkem a výjimečným soucitem. Prohlašuji před vámi: všemi, že je teď přítelem Severu.

Je to muž, který zachránil mě a mou posádku jen několik okamžiků poté, co jsme chtěli ukořistit jeho loď. Pak nám nabídl pohostinnost své pevnosti, pohodlí jídla a pití a umožnil nám opravit naši loď, aby bezpečně dojela domů."

Sálem se začal šířit tichý hukot, protože ti z Grunnarchových mužů, kteří se s ním vrátili z Corwellu, chápali, o kom mluví. Když se o tuto zprávu šeptem podělili se svými sousedy, rozšířila se po místnosti nedůvěra.

„Naším spojencem, králem, který bude do smrti mým přítelem, je král Tristan Kendrick z Corwellu, Vznešený král zemí Ffolků!"

Šepot náhle ustal a pak bylo slyšet rostoucí pobouřené reptání, které rychle sílilo a stávalo se stále víc zřetelnějším.

„Co to říkáš za hloupost?" dožadoval se Eric Šedý vous ze svého místa u králova stolu.

„Můj bratr padl v bitvě u Corwellu!" prohlásil Urk Medvědí zub, také u stolu Rudého krále. „Nemůžeš po mně chtít, abych zapomněl na krvavé tažení!"

Grunnarch stál netečně před nimi a nechal je, aby se vyzuřili. Vzpomněl si na Taggarovo proroctví a doufal, že měl ten starý kněz pravdu, jako už mnohokrát v minulosti. Posel na radě, kterého Taggar předpověděl - možná dokonce jeden z mužů, kteří sedí před ním - by mohl poskytnout cenná slova v této chvíli bouře citů. Ale nad vřavou se nezvedal žádný hlas a Grunnarchovi se začalo zdát, že vztek jeho přívrženců narůstá a ne ustává.

„Ticho!" Jeho příkaz zazněl budovou a za několik vteřin ho všichni uposlechli.

„Mluvíte o krvavých taženích, šílenství a válečné tradici! Já se ptám - ne, žádám vás - abyste se podívali, kam nás tyto tradice, válčení, nájezdy a pustošení dostaly! Víte, že v našich vodách umírají ryby! Víte, že našeho vlastního bratra, Thelgaara Železnou ruku, zabila Bestie, která pak použila nás - vás a mě - jako nástroje k dosažení vlastních špinavých cílů! Je možné, že..."

Grunnarch přestal mluvit, když viděl, že se na opačném konci budovy rozletěly dveře. Okamžitě si vzpomněl na proroctví a posla, které Taggar předpověděl. Mohl by toto být posel?

Spatřil věrného válečníka, muže, který Rudému králi sloužil už dvacet let, jak tam stojí s rumělnou tváří a ochable visící čelistí. Toho muže, vzpomněl si král, určili, aby po dobu trvání rady hlídal záliv.

„Mluv, člověče! Proč jsi nás přerušil?"

„Vaše královské Veličenstvo," koktal muž a hlas mu sotva skřehotal. Ostatní v místnosti se užasle obrátili, ohromeni drzostí vetřelce. „P - pluje do zálivu, dokonce se teď blíží k přístavu... Je to..." Ztratil hlas a naléhavě se díval na krále.

„Řekni!" zařval Grunnarch Rudý. „Jaký druh lodě jsi viděl? Jakou má vlajku?"

„Žádnou vlajku, pane... vůbec žádnou vlajku. A je to -řekl bych, že to není..." Hlas se mu vytratil a zjevně ho stálo velké úsilí, aby promluvil. „Pane, vůbec to není loď, i když pluje po vodě rychle a za nějakým účelem. Je to hrad!"

• • •

Pozvolný sestup ke břehu jezera Myrloch družině docela dobře ubíhal. Pod nohama jim křupal sníh, který druhému a dalším členům družiny už tvořil pevnou cestičku. Druhové se opět střídali ve vedení.

Jednou prošli kolem další z velkých kouřících trhlin, které běžně hyzdily zemi v údolí. Tato trhlina, zející otvor dlouhý přes sto stop, chrlila obláčky barevného kouře a zhoubného plynu, ale ne tak nepřetržitě jako trhliny čerstvě vytvořené. Opatrně otvor obešli daleko od okraje a všimli si, že musí být zdrojem tepla, protože na všech jeho stranách tál sníh.

Konečně stáli na břehu velkého jezera, mezi balvany pokrytými sněhem. Temná voda pleskala o kraje kamenů a tvořila ostrý protiklad s bělostí země všude kolem.

Podél břehu, kam až bylo vidět, plavaly břichem nahoru mrtvé ryby. Vodou se vinuly dlouhé úponky nezdravě vypadajících vodních rostlin, hnědých a shnilých, jako viditelný důkaz znečištění. Robyn se náhle odvrátila od jezera, neschopná se na ně dívat.

„Fuj!" komentoval Newt, který se vznášel nad vodou a díval se dolů.

„Pojďme," vybízel Tristan. Dokonce i on byl znechucen pohledem na jezero, které po celý jeho život symbolizovalo čistou přírodní krásu. „Tudy."

Vedl je doprava podél břehu, ale zůstával v krátké vzdálenosti od vody, aby se vyhnul kamenům, které bránily snadnému průchodu blízko jezera. V podstatě bylo možno vybírat poměrně rovnou cestu bez překážek.

„Podívej. Lepivá hmota!" Byl to Yak, kdo jejich pozornost obrátil k vodě poté, co ušli podél břehu asi půl míle.

„Co je to?" divila se Tavisha nahlas, když spatřila na vodě skvrnu černého kalu, která upoutala pozornost Firbolga.

„To vypadá jako další asfalt." Tristan přistoupil k okraji vody, ale nemusel se hmoty ani dotknout, aby si potvrdil odhad. „Zdá se, že vyvěrá ze dna."

„Pojďme!" Robynin hlas, téměř výkřik, všechny polekal. „Pojďme odtud!" Vyrazila jako první a zoufale chtěla uniknout množícím se důkazům znesvěcení.

Nakonec rozeznali vyzáblé obrysy holých stromů jako tmavou čáru na obzoru před nimi. Scenerie byla žalostně ponurá, ale Tristanovi to připadalo jako úleva, když mají před sebou nějaký skutečný cíl - cokoli kromě děsivé jednotvárnosti luk pokrytých sněhem a zčernalé vody, které je tak dlouho obklopovaly.

A také věděl, že někde v těch lesích je čeká cíl.

Všichni nevědomky zrychlili tempo a vzdálená masa lesa se postupně stávala jednotlivými stromy. Les byl stejně ponurý a opuštěný jako kterýkoli jiný les v údolí. Dokonce ani sníh, který zcela pokrýval větve stromů, nezmírňoval pochmurnost scenerie. Naopak jen zdůrazňoval smrt lesa.

Tristan se znovu ujal vedení a zamířil k lesu cestou, která se mírně odchýlila od břehu, když tu uslyšel, jak se k němu zezadu blíží Robyn.

„Necítíš něco divného?" zeptala se. Zastavil a rozhlédl se, zvědav, co má na mysli. Jeho oči přitahoval les, tiché stromy a holá zasněžená země. Jak tak zíral, pocítil vzadu na krku trnutí.

„Ano, cítím. Je to, jako by na nás něco hledělo z lesa." „Taky to cítím. Nevím proč, ale ten pocit je velmi silný. Něco tam je!"

„Máme změnit směr?" zeptal se a přemýšlel, kam by jinak mohli jít.

„Myslím, že ne. Teď se blížíme ke studni. Musíme jít dál, ale mít oči otevřené."

A meče mít volně v pochvě, pomyslel si král, ale nahlas nic neřekl. Pocit, že jsou pozorováni, že v lese číhá přítomnost něčeho neznámého, zesílil, když se dal znovu na pochod. Cítil se strašně vystaven nebezpečí, tady, v rovné, otevřené krajině, ale neviděl žádnou jinou možnost než se přiblížit k lesu, a tak vedl druhy dál.

Postupovali pořád blíž k lesu, až museli zaklonit hlavu, aby dohlédli na vrcholky stromů. Teď viděli ostré obrysy každé nepatrné větvičky i to, jak sníh padá a sype se hluboko v záhadně tichém lese.

„Podívejte se... za sebe!" Při Robynině poplašeném výkřiku se král prudce otočil a srdce se mu zastavilo, když se podíval nahoru na oblohu.

„To jsou smrtící ptáci! Celé proklaté hejno!" zakřičel Pawldo a dal se do běhu.

Skutečně, příšerní dravci letěli tajemně k nim a tiše plachtili pod vrstvou mraků. To, že se družina zaměřila na les, se ukázalo být tragickou chybou.

„Utíkejte! Ke stromům!" křičel Tristan a ve stejném okamžiku vytáhl meč Cymrycha Hugha. Poháněl Robyn, Tavishu a Pawlda, kteří běželi kolem něj. Newt se mu vznášel u ramene a Yak se motal vedle něj a zatřásl pěstí velikosti kladiva na oblohu, když stvůry začaly klesat.

„Rychle!" vykřikl Tristan a klopýtal za ostatními. Stromy neskýtaly dokonalé bezpečí, ale umožní jim aspoň nějakou ochranu proti střemhlavému letu dravců. Uháněl sněhem, který jako by mu teď svíral boty se zhoubným záměrem a snažil se ho stáhnout dolů. Zoufale běžel a jednou vrhl pohled přes rameno na letící netvory.

V hloubi svého srdce věděl, že to do lesa nestihnou.

• • •

Hobarth opět kráčel temnými chodbami mezi tímto a dalším světem a sledoval linie tkaniva rovin, které mu umožňovalo vstoupit v jednom místě a objevit se na jiném, když se vracel do Říší.

Právě v tomto okamžiku přecházel z Omanová ostrova na Gwynneth, do Corwellského království, a konečně do města samého. Před soumrakem jednoho mrazivého zimního večera se vrátil do nejvyšší roviny na okraji města Corwell.

Jistě, sahuaginům a legiím mrtvých bude trvat déle, než vykonají tutéž cestu, ale ne o tolik déle. A až dorazí, on bude připraven.

Našel město, které bylo přátelské a srdečné, s příjemnými ohni, jež hořely v krbech většiny dřevěných domů Ffolků. Nábřeží vévodilo několik větších budov z kamene a celá osada byla obehnaná žalostně malou zdí, ne vyšší než do pasu.

Hobarth objevil malou hospodu zvanou hostinec U velkého kance. Vyhříval ji příjemný oheň a Hobarth vešel dovnitř, aby si tam pronajal pokoj. Myslel si, že by bylo příjemné spát pro změnu ve skutečné posteli, a opravdu, únava z cestování na něj začala těžce doléhat.

Hobarth se bavil pozorováním toho, jak se Ffolkové z Corwellu věnují svým banálním činnostem vyměňování a nakupování, spotřeby a práce. Jak budou litovat své hloupé samolibosti! Za několik málo dní se jejich život nenávratně změní - těch několika, kteří přežijí.

Vychutnával sklenici teplého piva a pak další, a když se šeď začala měnit v černě, vyšel na verandu. Sotva mohl rozeznat obrys Caer Corwellu, který tak hrdě a tak nejistě stál na malém pahorku. Kněz se tajně usmál, když pomyslel na kouzlo se zemětřesením, které mu Baal navrátil.

Brzy se tato starodávná pevnost, původní pevnost Ffolků, na své obyvatele zřítí. A v okamžiku, kdy spadne, se z moře vynoří sahuaginové a mrtví.

Chauntea, paní zemědělství, se spolu s ostatními bohy děsila Baalovy pobuřující přítomnosti v Temné studně. Truchlila nad zničením země a života, právě když tento vražedný bůh vykonával svou vůli.

Ale teď vycítila záblesk života a naděje z blízkosti středu jeho říše. Nebyl silný a trvalý, ale zdál se být jejím jediným, i když slabým, příslibem nástroje, který použije proti bohu vraždění a smrti.

Chauntea velmi trpěla odchodem Matky země, snad víc než kterýkoli jiný bůh. Tyto dvě bohyně sdílely víc než nesmrtelné sesterství, protože obě měly v lásce pojmy růstu a zdraví, přírody a života. Rovnováha, hlavní princip víry Matky země, byla nezbytně přesvědčením těch, kdo obdělávají zemi a pěstují plodiny a dobytek. Bez zimy by, samozřejmě, nebylo léta.

To, že bohyně odešla a že si Baal vynutil její země -vlastně její tělo - zasáhlo Chaunteu jako bolestná křivda, jako morová rána ve tváři všech rovin.

Ale teď ni byla naděje, nebo alespoň její záblesk, ztělesněná touto jiskřičkou života a síly blízko Baalovy ohavné pevnosti. Chauntea dobře prostudovala znamení a začala v této věci poznávat lidského přívržence bohyně, druidku.

Tato lidská bytost si nepochybně bude malovat Chaunteu širokým štětcem, který takovéto druidky používají, jako jednu z nových bohů, a tedy nepřítele země. Avšak byla to osoba velké síly a víry a navíc velkých schopností. To, že využívala svitky, které jsou obvykle vyhrazeny Chaunteiným vlastním kněžím, je toho dostatečným důkazem. A měla na sobě medailon víry, protože tak Chauntea věděla o její přítomnosti.

Snad, pokud tato druidka zůstane silná, Baal nedosáhne úplného vítězství. Snad zůstane nějaký kousek země v přirozeném stavu.

Snad.

15 Tanec smrtících ptáků

SNÍH TRISTANOVI SPOUTÁ VAL NOHY A Zpomaloval jeho běh na zoufalé trmácení. Tristan viděl, jak Pawldo spadl dobrých dvacet kroků před hranicí lesa. Půlčík se vyškrábal na nohy, otočil se a týmž pohybem sundal z ramene luk. Tristan se obrátil, aby mohl bojovat vedle něj.

Meč Cymrycha Hugha zabzučel očekáváním, když jej Tristan zvedl proti blížícímu se hejnu. Smrtící pták, který byl v čele, letěl střemhlav k němu s parohy rozprostřenými jako falanga hrotů smrtících šípů.

Koutkem oka spatřil Tristan záblesk pohybu a do vzduchu vyletěl Pawldův šíp, který probodl křídlo netvora, a ten se skácel k zemi. Ani v bolesti nevydal žádný zvuk, avšak náraz jeho těla a zlomení vazu bylo zřetelně slyšet.

I další netvoři se stočili směrem na krále a zdálo se, že obloha před ním jimi zčernala. Tiše přísahal, že jich zabije co nejvíc, než padne, a meč mu souhlasně svištěl v rukou.

Nad hlavou mu obloukem proletěla salva šípů, které srazily šest nebo osm netvorů k zemi. Král se instinktivně přesunul čelem k nejbližším přeživším útočníkům a pak jeho mysl zareagovala. Salva! Odkud? Pawldo je rychlý střelec, to je pravda, ale nikdo nemůže vystřelit několik šípů naráz!

Avšak neměl čas uvažovat o zdroji této nečekané posily, protože mu dva z netvorů sekli po obličeji. Když se jelení lebka jednoho útočníka sklonila, aby do něj zarazila parohy, švihl meč vzhůru jako blesk. Špička zajela hluboko do hrudi netvora a meč zazpíval ponurým uspokojením.

Druhý smrtící pták změnil směr, aby se vyhnul padajícímu tělu svého druha, a když se tak stalo, dostal král špičkou jednoho rohu prudkou ránu do ramene. Nepoddajné články brnění jeho otce ránu pohltily a ulomily konec parohu. Jedna rána zářícího meče zasáhla netvora do týla a odsekla mu jelení lebku od ptačího těla.

Okamžitě byly u Tristana další stvůry a jemu se zdálo, že se mu svět zúžil na vidinu horečně bijících křídel, ostrých parohů, doširoka otevřených tlam, žíznících po jeho krvi, a na prázdné oční důlky. Po tváři ho škrábly parohy a do očí mu začala volně stékat krev. Opakovaně dostal několik těžkých ran do hrudi a zad a jen brnění ho ochránilo před tím, aby se do něj zabodly.

Zoufale se bránil jako smrtící větrný vír, který seká a řeže. Srážel ptáky smrti ze vzduchu, jednoho zabil, dalšího zahnal zpět s ochable visící nohou, třetí sebou pleskl o zem, když mu Tristan oddělil křídlo.

Nad hlavou mu zasvištěla další salva šípů, i při ponuře zatažené obloze zářících stříbřitým jasem, a srazila ze vzduchu několik dalších netvorů. Najednou kolem družiny kroužilo v divoké změti celé hejno, parohy proti meči a dýce a dokonce pěsti, protože Yak se vrhl tam, kde bylo hejno nejhustší, a neúnavně mlátil velkýma kyjovitýma rukama. Jeden smrtící pták zmizel v oblaku peří a kostí, rozdrcen jedinou mocnou ranou. Další se kroutil a svíjel, když ho Firbolg popadl kolem krku a vymáčkl z jeho ohavného těla život.

Tristan zahlédl Robyn, obklopenou vířivým mrakem peří a parohů. Zalesklo se stříbro a zakřivená šavle, kterou Robyn zdědila po Darythovi z Calimshanu, si vyžádala nadpřirozenou oběť. Druidka držela svou zbraň zručně a vznešeně a používala ji jako srp, aby srážela odporné stvůry z oblohy.

Král vyskočil a prosekával si k ní cestu. Pawldo bojoval vedle něj, útočil a bodal dýkou a jaksi se mu dařilo držet ptáky v šachu. Yak stál nad Tavishou a chránil ji, když nemotorně bodala krátkým mečem do kroužících ptáků.

Uprostřed hejna vybuchla fontána barevných světel, která je dočasně rozehnala, a uprostřed této podívané se objevil Newt.

„Rozleťte se, vy tupci, nebo z vás všech udělám vrabce!" Čarovný drak se s vyceněnými zuby střemhlav snesl na jednoho ze smrtících ptáků, zabodl mu zuby do ocasu a vyprskl plnou pusu peří. Netvor se prudce otočil a přidal se k několika dalším, kteří se vrhali dolů na draka.

Newt opět zmizel, protože usoudil, že neviditelnost je proti běsnícím ptákům nejbezpečnější obranou. Dravci střemhlav uháněli ve směru své zmizelé kořisti a Tristan využil jejich zmatku, bodl jednoho z nich do břicha a ten spadl jako kámen.

Útočníci se znovu obrátili na družinu a král za sebou zaslechl Robyn vykřiknout bolestí. Tu ho zasáhly do zad parohy, odhodily ho dopředu a vyrazily mu dech, ale jaksi se mu podařilo zůstat stát. Kroužkové brnění znovu zabránilo zranění. Když se stvůra pokoušela odletět pryč, obrátil se a srazil ji na zem.

Pak spatřil řadu postav, bylo jich snad půl tuctu, které se blížily sněhem. Oblečené v bílých kožešinách se vynořily zpoza stromů a postupovaly směrem k bitvě. Viděl, že mají přes ramena přehozené luky a toulce, ale teď zaútočily s vytasenými stříbrnými meči. Král se znovu prudce otočil, aby si chránil bok, a zabil dalšího ptáka, ale v dalším okamžiku se otočil zpět a hleděl na nově příchozí.

Kdo jsou? Odkud přišli? Hlavou mu vířily tyto a tisíce dalších otázek, ale viděl, jak několik stříbrných mečů letí vzduchem a zabodává se do odporných ptáků. Ať je to kdokoli, jsou to přátelé.

Robyn klopýtala a na rameně měla krvavou ránu. Tristan se k ní rozběhl. Jeden z netvorů se mu s máváním křídly přihnal k obličeji a v kostnaté tlamě odhalil vlčí tesáky, ale král ho udeřil do hlavy mečem svých předků a pták se zřítil do udupaného sněhu. Rychlým bodnutím ho zabil.

Teď postavy oděné kožešinou bojovaly všude kolem nich a poměr sil se měnil v jejich prospěch. Jak se noví příchozí snadno pohybovali po zemi, Tristan viděl, že každý z nich má na sobě pár lehkých sněžnic. Snad polovina smrtících ptáků padla, a zbývající netvoři se už nemohli zhoufovat tak, aby jich bylo čtyři nebo pět najednou. Tristan cizince pod zimními oděvy moc neviděl, ale pod jednou kapuci letmo zahlédl velké hnědé oči. Zpod další se uvolnila kadeř dlouhých blonďatých vlasů.

Yak se s hlasitým řevem vrhl vpřed a uchopil letícího ptáka za paráty. Nejdřív netvorem zatočil dokola a pak mu rozbil lebku o zmrzlou zem. Tristan, Pawldo a Robyn se přidali a náhlým útokem hejno rozehnali. Pak se cizinci rozběhli vpřed za svým vůdcem. Celé hejno netvorů náhle vyletělo do vzduchu a bilo nemotornými křídly ve snaze vyhnout se smrtícím mečům.

Tristan se vrhl na jednoho, který mu letěl vysoko nad hlavou, a meč Cymrycha Hugha jako by ho táhl vzhůru a v nejvyšším bodě králova úžasného skoku zasáhl břicho netvora. Za několik okamžiků se strašné stvůry vznesly příliš vysoko, než aby je meče mohly zasáhnout, a mávajíce velkými křídly s nepatřičnou naléhavostí, opustily bojiště.

Nově příchozí shodili kapuce a sundali luky z ramenou. Král spatřil a okamžitě poznal ty prameny zlatých vlasů, ty štíhlé a vážné tváře, tu nesmírnou krásu každé z válečnic. Ohromen a rozradostněn stál a sledoval, jak k obloze letí stříbrné šípy a sráží další a další netvory, až nakonec ti, co přežili, ne víc než asi tucet, odletěli z dostřelu směrem k severu.

Tristan nepromluvil, dokud se nesklonil poslední luk a vůdkyně skupiny válečnic se neobrátila a nepohlédla na něj velkýma hnědýma očima.

„Brigit, svůj příchod jste nemohly načasovat lépe! Už jsem se bál, že máme před sebou konec výpravy, právě tady na zasněženém poli."

Tvář sestry rytířky se rozzářila tím nejslabším náznakem úsměvu. „Ve vaši výpravu doufá a modlí se za ni víc lidí, než si uvědomuješ, Tristane. Nemohly jsme nečinně přihlížet, když jsme měly moc pomoci vám."

Vykročil vpřed a objal malou válečnici. Bylo to gesto, které mu nesměle oplatila. Rozhlédl se a poznal Mauru, nejdrobnější ze sester rytířek, a Colleen a několik dalších. Byly to zbytky statečné družiny, která mu sloužila během války s Temným příchozím. Tyto bojovnice z Llewyrru tehdy jezdily na koních a měly stříbrná kopí. Teď bojovaly v kožešinách a sněžnicích, s luky a meči. Ale vždycky bojovaly s odvahou a s dokonalou zručností.

„Můj pane králi," řekla Brigit a ohnula se v pase nepatrným náznakem úklony. „ Sestry ze Synnorie jsou ti opět k službám."

• • •

Lovecký pes skákal v neustále se zvětšujícím kruhu kolem Yazillicklika a Honky-Fa-Snooeie, přičemž po každých několika okamžicích zastavil a vytřepal z huňaté srsti další kapičky vody.

„Proč znáš vlka?" zeptal se trol a podezřívavě se díval na skřítka.

„V - vlka? To není vlk. Je to pes - pes! Něco jako míhavý pes, jenže je v - větší a n - nemíhá se." Yazillicklik se rozesmál při představě Canthuse jako vlka. „Je to m - můj přítel a p - přítel mých přátel t - taky!"

„Psí přítel?" Trol tu myšlenku pomalu vstřebal a pak se jeho tvář rozjasnila. „Psí přítel má víno?"

„N - ne! Lidé maj' - lidé mají víno. Ten p - pes jen j -jde s nimi - s nimi."

„Kecy. Teď si odpočineme." Honka se svalil na spadlý kmen a zadumaně se podíval na Canthuse a na bránu. „Musím zpátky ke svý bráně."

„A - ale my h - hlídáme tuto b - bránu, ne - ne? Pořád jsi strážný trol. J -jen ses přesunul k jiné bráně, to je všechno!"

„Není to moje brána."

„J -jak často lidé používají tvou bránu? Chodí se tudy hodně- hodně?"

„Jasně! Právě teď si prošel ty."

„J -já vím. Ale jak dlouho přede m - mnou?"

Honka se poškrábal na hlavě a ve snaze se soustředit zašilhal maličkýma očima. „Nikdy."

„Někdo p - právě prošel také touto b - bránou. Vsadím se, že je ještě frekventovanější než tvoje. M - možná bychom si měli odpočinout tady a hlídat ji - hlídat ji! Pak můžeme jít hledat další b - bránu, která bude ještě frekventovanější!"

Trol se na něj podezřívavě podíval, ale zjevně ho nenapadal žádný účinný protidůkaz. Zavrčel, otočil se a zíral na hliněný val, jako by očekával, že se z něj v příštím okamžiku vyvalí celá armáda.

Canthus si lehl na louce plné květin a povaloval se potěšením. Nedával najevo zvědavost ani překvapení nad svým přechodem z hlubin ledového proudu na sluncem zalitou louku. Vyskočil na nohy a hnal se k Yazillicklikovi, do kterého narazil čenichem a svalil ho z klády.

„N-ne, Canthusi! N-nemůžu si teď hrát-hrát. Pomáhám Honkovi h-hlídat b-bránu!"

Na opačné straně louky se rozhrnuly větve hustého keře a vykoukla hlava míhavého psa, která se zájmem hleděla na ty tři. Pes měl, stejně jako ostatní psi jeho druhu, hladkou hnědou srst, špičatou tlamu a schlíplé uši, které se napřímily, když, jako právě teď, zpozorněl. Míhavý pes byl asi o polovinu menší než lovecký pes.

Čarovný pes se náhle přemístil na druhou stranu louky a zjevil se přímo před Canthusem. Lovecký pes na něj ostře zaštěkal, překvapeně uskočil a pak se naklonil k míhavému psu. Psi se opatrně očichávali, načež míhavý pes zmizel, aby se znovu objevil na druhé straně louky s dalším míhavým psem vedle sebe.

Zmatený Canthus znovu zaštěkal a pak se rozběhl přes louku, aby si znovu čichl k čenichům těch druhých psů a pak aby se vzájemně prozkoumali blíž. Oba čarovní psi náhle zmizeli.

Tentokrát se objevili čtyři téměř uprostřed louky a Canthus k nim skočil a hravě vrtěl ocasem. Míhaví psi také dováděli a váleli se kolem loveckého psa. Zanedlouho jich bylo šest a přiměli Canthuse běhat a honit je po louce.

Yazillicklik hulákal smíchy nad psím skotačením a dokonce i Honka se trochu usmíval, než se rozmrzele postavil. „Dost odpočinku! Ukážu teď další bránu."

„D-dobře. P-pojď, Canthusi!" Lovecký pes běžel k Yazillicklikovi, který se vznesl do vzduchu. Pustili se po cestě vinoucí se Faerií, těsně za Honkou, a šest míhavých psů poskakovalo a míhalo se kolem nich.

• • •

„Toto je znamení! Proroctví! Poslouchejte mě, muži Severu, jestli vám záleží na vašem spasení!" Taggar, letitý kněz Tempa, vyskočil na stůl jako mladík. Udeřil velkou servírovací lžící o obrovský zlatý podnos, nevšímaje si důlků, které jeho rány na vzácném talíři způsobily.

Seveřané v Grunnarchově velkém domě, zcela ohromení událostmi posledních několika hodin, tiše přihlíželi, jako by tato netypická podívaná byla jen dalším důkazem, že jejich svět se kolem nich rozpadá.

A v jistém smyslu se možná rozpadal. Nejprve to bylo Grunnarchovo vyhlášení míru s jedním z jejich nejstarších a největších nepřátel. Potom přímo do městského přístavu vplul velký zářivý hrad, čehož byli všichni svědky, protože všichni se vyhrnuli ven, aby ten zázrak spatřili. Byla to budova krásnější než jakákoli budova v Severní zemi, a přesto plula po vodě se vznešeností a rychlostí štíhlé válečné veslice.

Jako třetí přišla zpráva o dvou lidech, kteří na hradě přijeli do Severní země. O vysokém hrdém mladíkovi a baculaté pěkné dívce. Železná tvrz padla! Osady na pobřeží Gwynnethu byly vyhlazeny!

A nakonec zpráva ze rtů dívky, která tvrdí, že ji slyšela z ohně, jenž hořel, i když se hrad vynořil z moře. Dalším cílem armády, která zpustošila Oman, byl Corwell, právě to království, kterému Grunnarch tak nedávno přísahal pomoc a obranu!

Teď stál na stole kněz a bušil lžící do talíře. No, proč ne?

„Muži mých zemí, odvážní bojovníci Severní země, poslouchejte mě!" Grunnarch stál a rudé vlasy jako by mu ve světle ohně hořely. I oči mu planuly a na každého ze svých stoupenců upřel panovačný pohled. Taggar slezl strnule ze stolu a posadil se, spokojen, že význam tohoto znamení vysvětlí král.

„Tento kněz ke mně přišel před dvěma dny a sdělil mi proroctví. Byli u toho i dva náčelníci, Urk Medvědí zub a Eric Šedý vous, kteří má slova potvrdí. Bylo to proroctví přímo z Tempových rtů!" Teď ho všichni muži v místnosti napjatě poslouchali. Tempus nebyl laskavý bůh, ale byl silný a spravedlivý a u mužů Severu byl dlouho oblíbený. Nemohli než být poslušní jeho rady.

„Toto jsou slova Tempa, zjevená dříve, než začala tato rada: ‚Na radu dorazí posel, který nebude cestovat pěšky, ani na koni, ani lodí. Ale přijede s rozkazy Tempa na rtech a vy musíte - musíte - těchto slov dbát!'

A teď je nám dáno vidět tento zázrak, kamennou budovu, která se pohybuje po moři, a slyšet slova toho, který přišel během naší rady." Grunnarch teď snížil hlas a po sále se rozprostřelo naprosté ticho.

„Za úsvitu vyrazím na Severním větru na moře, bude-li to nutné, tak sám, abych splnil Tempův příkaz. Popluji na pomoc králi, který mi zachránil život, i když pro to neměl žádný dobrý důvod.

Pojedu odčinit zlo, které jsme my, muži Severu, v minulých letech napáchali na těchto ostrovech, odčinit službu, kterou jsme - byť nevědomě - poskytli samotnému srdci zla, jež k nám přišlo ve formě Thelgaara Železné ruky. Postavím se přímo kořeni tohoto zla a zabiju ho, nebo zemřu při pokusu o to. Popluji snad sám, muži Severu?

Zdi se otřásly a ohně v krbech vysoko vzplanuly, když zaznělo sborové: „Ne!"

• • •

Randolph tiše proklouzl strážním domkem Caer Corwellu, vděčný za časnou temnotu, která skrývala jeho pohyb před jakýmkoli pozorovatelem ve tvrzi. Rychle kráčel dolů hradní silnicí, nikoho nepotkal a prošel nehlídanou severní branou města Corwellu. Hned vešel do hostince U velkého kance a dostal se tak z chladné tmy do zakouřeného tepla, z ticha do atmosféry tlumeného smíchu -a příjemné konverzace.

Jeho oči tu rychle vyhledaly starostu města Corwellu Dinsmora a lordy Koarta a Dynnatta.

„Co to má znamenat?" tázal se Dynnatt, když si Randolph sedal ke stolu. „Proč ta diskrétnost a lest?"

Žádný z nich si nevšiml tlustého cizince, sedícího u vedlejšího stolu, ani neviděl, jak se ten muž naklonil blíž, aby zaslechl jejich rozhovor. Když poslouchal, jeho oči se zúžily na zlé, zakryté štěrbiny ve tváři.

„Kéž bychom se nemuseli setkávat takto," řekl Randolph. „Zkrátka, musíme si nyní promluvit bez přítomnosti Pontswaina. Mám za to, že království čeká velmi vážná hrozba, a on dává přednost lenošení, hodování a pití jako král.

Většinu času tráví zíráním na korunu Ostrovů!"

Druhý muž souhlasně zabrblal, nepřekvapen tím popisem. „O jaké hrozbě to mluvíš?" zeptal se starosta.

Randolph popsal zprávu rybáře a informoval ostatní, že vyslal rychlý člun, aby to vyšetřil. „Ale možná, že se nedoslechneme o ničem, než bude příliš pozdě!"

„Opravdu, to je celý Pontswain," broukl Koart. „Když jsme tu loni bojovali, nechal svou družinu doma v bezpečí, jako by jeho osada byla středem království."

„A udělal by to znovu, avšak věřím, že si stále přeje usadit se v Corwellu jako náš král. Uronil by málo slz, kdyby se král Kendrick z výpravy nevrátil."

„Co navrhuješ?" zeptal se Dynnatt.

„Můžete svolat své družiny a připravit je, - v tichosti - aby se přesunuly do Corwellu? Doufám, že se mýlím, ale pokud na nás zaútočí z moře, budeme varováni a armáda města společně s muži z vašich osad jsou to jediné, o čem můžeme předpokládat, že tu bude."

„Mužům se to líbit nebude... svolání armády v zimě," namítal Koart. „A má družina utrpěla těžké ztráty v boji s Bestií."

„Ano, stejně jako všechny naše družiny." Randolph námitku trpělivě přijal. „Udělám všechno pro to, aby vaši muži byli odměněni, až se král vrátí, nehledě na výsledek. Ale musíme něco podniknout."

„Souhlasím." Starosta, který měl nejvíc co ztratit v případě útoku z moře, byl první, kdo souhlasil. Vyžadovalo to několik minut přemlouvání a slibu takové odměny, o které si Randolph myslí, že by král Kendrick mohl dát, než to přijali i druzí dva pánové.

„Dobře. Děkuji vám, dobří pánové, že jste se se mnou sešli za tak neobvyklých podmínek, a modlím se, aby mé obavy byly neopodstatněné. Pěkný večer." Randolph vstal, uklonil se mužům a opustil hostinec. Tři pánové se rozhodli potěšit se ještě několika džbánky piva, než odejdou.

Ale stále si nikdo z nich nevšímal tlustého cizince, který se teď odklonil zpět ke svému stolu s tváří zkroucenou přívalem zklamání a intrik.

Nanejvýš šťastné setkání, řekl si Hobarth. Jak jen mohl Kendrick přijít ke koruně Ostrovů? Na tom nezáleží, ale skutečnost, že tomu je, byla největší překážkou Hobarthova - a Baalova - plánu. Hobarth se poprvé seznámil s korunou, když ji vlastnil slaboch, král Carrathal z Callidyrru, a neměl důvod se domnívat, že se její vlastnosti v rukou krále Kendricka nějak oslabily. Nebo spíš její vlastnost, neboť kouzelný prvek koruny sloužil jen jednomu cíli, pokud Hobarth ví.

Vytvářela kolem sebe chráněnou oblast. Velkou chráněnou oblast.

Když byla koruna v Caer Callidyrru, Hobarth nebyl schopen provádět svá kouzla nikde v rozsáhlém prostoru obrovské pevnosti. A nyní, když je v mnohem menším Caer Corwellu, bude zajisté chránit pevnost proti jeho kouzlům. Tady nebude zemětřesení, které by strhlo hradní zdi.

To jest, pokud koruna nebude nějak odstraněna. A tu poskytlo spiknutí tří pánů a kapitána Hobarthovi bezděčně prostředek, jak to provést.

Kněz ztěžka vstal od stolu a vypotácel se z hostince. Najde si nějaký jiný, skromnější hostinec, a začne provádět svůj plán. Vyhledal si takové místo - tichou, maličkou hospůdku zastrčenou v potemnělé ulici u nábřeží. Vstoupil a spatřil mladíka, který prováděl jakési úklidové práce.

„Hej, chlapče," řekl, vtiskl chlapci zlatou minci a viděl, jak se jeho oči rozšířily překvapením a potěšením. „Rád bych, abys mi prokázal jednu službičku."

„Cokoli, vaše panstvo!"

„Běž na hrad a najdi lorda Pontswaina. Řekni mu, že jeden muž ve městě pro něj má návrh - můžeš to nazvat vzájemně výhodný návrh. Zeptej se, jestli by byl tak laskav a setkal se se mnou zítra v poledne tady, abychom si o tom promluvili. Rozumíš?"

Chlapec horlivě přikývl.

„Běž tedy. Ať už jsi pryč!"

Když se za odcházejícím chlapcem zabouchly dveře, Hobarth se posadil a přijal od hostinské velký džbán piva. Byl se sebou velmi spokojen.

• • •

„Našla jsem Avalona hned poté, co se rozpoutala bouře. Byl strašně poraněn, ale žil."

„A žije pořád?" Tristan zadržel dech.

„Ano." Brigit vypadala zasmušile. „I když jeho dny válečného koně jsou sečteny, žije a uzdravuje se."

„Díky bohyni aspoň za to. My ho měli za mrtvého, ale on žije - to je vítané ulehčení břemene této výpravy."

„Ale jak jste věděly, že jsme tady?" zeptala se Robyn.

„Věděly jsme, že znesvěcení údolí nezůstane bez odezvy, a když jsem našla Avalona, bylo nám jasné, že musíte být na cestě. Pak už to byla jen záležitost pozorování tohoto hejna podivných stvůr, protože jsme tušily, že vás sledují, a pak jsme přišly k závěru, že budete mířit k hájku Velké druidky. Vydaly jsme se po této cestě, a když jste přišli k nám, ukázalo se, že jsme měly pravdu."

„Vy víte něco o lesíku? Řekněte, co je s ním?" zeptala se druidka.

„Je z něj teď ohavné místo, plné jedu a smrti. Měsíční studna sama je znečištěná, tmavá a zkažená. Zpustošení údolí začíná tady a šíří se směrem ven jako odporná rána.

„Zasáhlo Synnorii?" Tristan se pokusil představit si nádherné údolí Llewyrrů pod vlivem strašného zpustošení, které je obklopuje.

„Bohužel, v Synnorii byste už nepoznali místo, které jste kdysi viděli - nebo o něm slyšeli, lépe řečeno." Brigit náhle

přestala, hlas se jí zadrhl a její temně hnědé oči zaplavily slzy. „Řeky přestaly téct. I písně lesa ustaly.

Většina Llewyrrů uprchlá a zanechala naše údolí osudu. Vyhledaly jsme dočasnou pomoc u našich starých rivalů, trpaslíků, kteří pomohli dohlédnout na to, aby se naši lidé dostali bezpečně z údolí, nebo jim poskytli přístřeší v podzemních pevnostech."

Robynina tvář ztratila barvu a Tristan, stejně ohromen, ji vzal za ruku a pokusil se představit si rozsah této pohromy. Živě si představil zvuky Synnorie, tak krásné, že z nich málem zešílel, když Llewyrrové doprovázeli družinu během války s Temným příchozím svým údolím. Během cesty jim byly zavázány oči, protože Llewyrrové je ujistili, že podívat se na krásu toho místa způsobuje šílenství.

A teď se Synnorie, stejně jako údolí Myrloch, stala obětí rychlého šíření temnoty.

„To je odkaz Bestie, Kazgorotha," povzdechla si tiše Brigit.

„Ne... toto je známka pána Bestie," odpověděla otupěle Robyn. „Ale proč musí místa, která mají lidé nejvíc v lásce, zahynout jako první?"

„Snad proto, že skutečná krása je samou svou podstatou křehká," navrhla Brigit.

„Krása může být silná," namítla Tavisha. „Ale sama její přítomnost je odpudivá pro ten druh zla, před kterým teď stojíme. Myslím, že proto jsou tato místa první, která padnou.

„Ale nebudou poslední, pokud nezískáme přesilu. Měli bychom vyrazit na poslední úsek této cesty." Tristan se podíval na všechny členy družiny a sdílel jejich utrpení, ale tiše je vybídl k činnosti.

Když vstoupili mezi stromy, bojiště jim rychle zmizelo z dohledu. Opět si razili cestu mezi holými kmeny ztrouchnivělých dubů, hikor a borovic. V čele šly čtyři ze sester, které svými sněžnicemi prošlapávaly plochou pěšinu, a za nimi Tristan se společníky, Maura, Colleen a Brigit, všichni v jedné řadě.

Pohybovali se téměř s naprostou tichostí, obklopeni tichým šustěním chomáčů sněhu, které padaly mezi mrtvými větvemi. Zimní pokrývka na zemi byla neustále silnější.

V lese se tu vlnily mírné, nízké kopce, ale chůze byla snadná. Po několika minutách se jejich svět stal místem bílého sněhu a černých kmenů. Padající vločky sněhu zaplavily vzduch a vyznačovaly hranice viditelnosti.

Tristanovy naděje s příchodem sester rapidně vzrostly. Byly to nejlepší bojovnice, které kdy viděl, a stále cítil, že tento konflikt se nakonec vyřeší bojem. Znaly údolí a byly vybaveny pro časnou zimu tak, jak on a jeho druhové nebyli.

Jeho naděje vybuchly hromovým zaduněním, kterým se mu otřásla půda pod nohama. Zapotácel se vzad a spadl, ale předtím spatřil ohromnou trhlinu, jež se před ním v zemi vytvořila a pohltila čtyři sestry rytířky, které šly v čele. Viděl, jak se díra otvírá směrem k němu, ale něco silného ho popadlo v týle a stáhlo do bezpečí.

Z trhliny se vyvalil zelený a červený plyn a země zasténala, jako by jí rána způsobovala fyzickou bolest. Ztrouchnivělé kmeny stromů se naklonily nad jámu, protože půda, která je podpírala, odpadla, a pomalu se hroutily do nicoty. Lesem se ozval praskot a skřípění, jak další stromy ztrácely větve nebo se celé skácely divokými otřesy země.

Tristan vydechoval a plival, aby odstranil nepatrné množství plynu, které vdechl, a pak vzhlédl a viděl, že to byl Yak, kdo mu zachránil život. Stál a s hrůzou zíral na trhlinu, která si vyžádala životy čtyř sester. Byly by neměly šanci!

Zvířený sníh kolem nich spadl a konečně mohli vidět. Ale to, co jim potvrdily oči, jen prohloubilo jejich smutek a zvětšilo jejich pocit zoufalství.

Stáli před zjevně bezednou trhlinou, širokou přes sto stop. Doleva i doprava se táhla, kam až dohlédli. Zkrátka zdálo se, že ji nelze obejít.

• • •

Temná studna bublala a klokotala, chrlila černý kouř a husté jedovaté plyny. Když se perytoni co přežili vrátili a kroužili nad studnou, dověděl se Baal o porážce svého hejna a jeho hněv způsobil po celé zemi hluboké pukliny a zející trhliny, čímž stále zvětšoval zpustošení údolí.

Shantu se připlížil k okraji černé vody, když vycítil hněv svého pána. Přemísťující se netvor se tam nehybně krčil, protože to mu bylo poručeno. I perytoni poletovali a vzrušeně mávali křídly, ale zůstávali blízko studny.

Tělo zkažené Genny Měsíční zpěvačky však vstalo z místa, kde mnoho dní sedělo, a přistoupilo k okraji vody. Její oči, zářící rudě a pak pohaslé do černa, zíraly dopředu do prázdna. Pak Genna uslyšela rozkaz svého pána a obrátila se na odchod. Ponechala si tělo Velké druidky a zmizela v lese na jih od studny.

Baal mezitím využil hněvu, který měl přidat formu jeho tělu. Vlákno, které spojovalo jeho přítomnost zde s říší Gehennou, teď zesílilo a stalo se odolnějším. Byl téměř připraven zjevit se mimo Temnou studnu.

Tělo, které si vybral pro své zhmotnění, bylo vhodné, vezme-li se v úvahu podstata Zapomenutých říší. Vynoří se ze studny v těle muže. Ale nebude to obyčejný muž. Bude to netvor děsivé, hrozivé velikosti a podoby, na kterou bude hrůza pohledět.

A velmi brzy bude připraven se vynořit.

16 Zrady

HOBARTH SI LÍTOSTIVĚ POVZDECHL. JAK BY byl jeho plán jednoduchý, myslel si, kdyby jen mohl provést jednoduché kouzlo čarodějů, jež člověku umožňuje očarovat další osobu tak, aby prováděla úkoly, které jsou podle čaroděje užitečné nebo žádoucí. Místo toho byl nucen se uchýlit k podvodu a lsti - účinným taktikám, o tom není pochyb, ale o tolik složitějším.

V dalším okamžiku na svou lítost zapomněl. Nikdy nevymění duchovní hloubku a mnohorovinné výsledky svých kněžských schopností za laciné světelné a ohnivé efekty černokněžníků. Skutečně, připomínal si - i Baalovi, kdyby

snad jeho pán poslouchal - Hobarth dřív často opovrhoval triky svých spojenců čarodějů, i když přijímal a využíval jejich pomoc.

Když se přiblížilo poledne, podíval se kněz ke dveřím špinavého hostince. Jestliže ten muž, Pontswain, odpovídá povaze, kterou mu pánové v hostinci U velkého kance minulou noc připisovali, byl si Hobarth jistý, že jeho výzvu přijme.

A opravdu, poznal toho muže, jakmile prošel dveřmi hostince. Lord Pontswain byl pěkný, měl nádhernou záplavu hnědých vlasů, ale v jeho úsměvu bylo napětí a v jeho pohledu úzkoprsost, které knězi prozradily, že to je muž, který je určitě vhodný pro tento úkol.

„Můj pane Pontswaine, chtěl by ses posadit ke mně?" Kněz povstal a poníženě se uklonil, přičemž ukázal na prázdnou židli u svého stolu. Muž vypadal nedůvěřivě, ale přistoupil a posadil se. Dobře, pomyslel si kněz a byl potěšen. K té roli se hodí dokonale!

„Co chceš? Můj čas je cenný a tyhle záhadné přípravy se mi nelíbí."

„Prosím, odpusť mi. Nebylo by ode mě taktické, kdybych přišel přímo do hradu. Víš, nejsem žádný velký přítel Kendricků."

Pontswain při tom přiznání pozvedl obočí a čekal, až bude kněz pokračovat.

„Nejde o žádnou krevní mstu, ujišťuji tě, ale před lety při plavbě k Mečovému pobřeží otec nynějšího krále uvedl mého otce do rozpaků v dost nechutné scéně. Podrobnosti jsou příliš nepříjemné na to, abych je i jen popisoval.

Stačí, když řeknu, že si přeji uvést do nesnází syna toho krále, a jsem ochoten za to zaplatit pěknou sumičku. Nikdo tímto... žertem nebude poškozen, ale doufám, že to způsobí jisté nepříjemnosti králi."

„Co je to ‚pěkná' sumička?"

„Máš tedy zájem?"

„Snad. Odpověz na mou otázku, člověče!"

„Zlato... ve stovkách. Řekněme dvě stě zlaťáků při uzavření dohody a stejná suma při splnění úkolu?"

Lord nemohl skrýt záblesk chamtivosti, který mu náhle rozzářil oči, i když se snažil vypadat, že nabídku pečlivě zvažuje. Hobarth správně tušil, že suma překračuje roční příjem z daní, které pán oblasti Corwell může očekávat, že vybere.

„A co mám udělat, abych to zlato dostal, kdybych to přijal?"

„Vyrozuměl jsem, že tvůj král získal hrdý symbol své moci - korunu nebo žezlo nebo něco. Jediné, co musíš udělat, je odstranit to z hradu a na nějakou dobu ukrýt. Až se vrátí, bude zuřit, když zjistí, že je pryč. Můžeš zařídit, aby se ta věc za nějakou dobu vrátila, když si přeješ. Jak už jsem řekl, jen si přeji způsobit mu chvilkovou nepříjemnost."

„Proč jsi kvůli té nabídce vyhledal mě?"

Hobarth tiše proklel zvědavost toho muže. Doufal, že samy peníze postačí k tomu, aby se odstranily všechny pochyby. „Jsem v tomto městě už několik dní. Všude kolem vidím náznaky otrocké oddanosti tomuto novému králi, jako by byl bůh, který sestoupil z Vnějších rovin! Ty máš naopak pověst volnomyšlenkáře, člověka, který není ničím lokajem. Teď odpověz, uděláš to?"

V lordových očích se zablesklo další podezření. „Jak mám vědět, že nechceš korunu ukrást pro sebe?"

Hobarth pokrčil rameny. „Vezmi ji, kam chceš. Nemám přání ji vidět. Jen chci, abys ji odnesl z hradu."

„Vím o jednom místě," zasmál se pro sebe Pontswain se vzrůstajícím nadšením. Vlastně si začal plán přikrášlovat podle sebe. Snad koruna nebude muset být vrácena velmi dlouho... „Vezmu ji do svého panství, kde si můžu být jistý, že bude v bezpečí."

„Výborně," řekl kněz a přikývl. „To by bylo naprosto skvělé!"

„A teď zlato..."

„Jistě." Hobarth sáhl pod stůl pro váček, který si vymohl jako podíl z vyplenění Železné tvrze. Sotva měl víc než dvě stě zlatých, ale na tom nezáleželo. Tento blázen si druhou platbu nikdy nevybere. „Tady. Navrhuji, aby sis to přepočítal někde v soukromí."

Pontswainovi se rozšířily oči při pohledu na velikost váčku a ruce se mu třásly, když se natáhl, aby jej uchopil. „Ano, samozřejmě. Ale jsem si úplně jistý, že máš správnou sumu, neboť ještě jsem nesplnil úkol!" Zdálo se, že je svým chytrým závěrem potěšen, ale pak se znovu zamračil.

„A kde se setkáme s druhou částkou?"

„Říkal jsi, že pojedeš na své panství. Proč ne tam? Ale ještě jedna věc... musíš to provést do dvou dnů."

„Do dvou dnů! Ale budu potřebovat čas, abych vše naplánoval, abych skryl stopy!"

Hobarth pokrčil rameny a sáhl po váčku. „Pak si budu muset najít někoho jiného..."

„Ne! Dobře, do dvou dnů! Setkáme se za čtyři dny v oblasti Pontswain." Lord popsal cestu na své panství, které leželo asi třicet mil odtud na jižním pobřeží Corwellské zátoky. Hobarth trpělivě poslouchal a přikyvoval, jako by tu cestu chtěl skutečně vykonat.

„Takže hodně štěstí. Měl bys už jít, než někdo zpozoruje, že se spolu bavíme."

„Ano, ano, samozřejmě!" odpověděl lord, přikývl a nenápadně se rozhlédl po prázdném hostinci. V místnosti s nimi byl jen neoholený hostinský a ten byl zaujat drhnutím výčepního pultu. „Tak za čtyři dny."

„Ano, za čtyři dny." Hobarth se usmíval, myslel si Pontswain, kvůli jejich dohodě. Ve skutečnosti kněz rozjímal o příjemném vědomí, že než uplynou čtyři dny, Caer Corwell bude hromadou kamení, stejně jako Železná tvrz na dně moře.

• • •

Družinu v údolí Myrloch znovu obklopila černá noc. Svému cíli nebyli o nic blíž než uprostřed dne. Celé odpoledne pochodovali podél rozsáhlé trhliny a neustále postupovali na východ ve snaze najít místo k překročení. Ale jáma byla

příliš široká, než aby se dala přemostit i tím nejvyšším stromem, a zdálo se, že vyznačuje na tváři země věčnou jizvu. Teď, když padla tma, si v mrtvém lese našli místo k utáboření, obklopeni nesmírným důkazem moci jejich nepřítele.

Náhlá ztráta čtyř sester rytířek krutě a nečekaně zchladila jejich vzrůstající optimismus. Dlouhý odpolední pochod byl zachmuřený a tichý, ztížený zoufalým vědomím, že jejich cíl leží jen den cesty na sever, ale každý krok, který udělají, je jen vzdálí.

Tristan viděl, jak Tavisha klopýtla a vyčerpaně se opřela o Firbolga. Bardka byla otupělá únavou a on věděl, že nebude schopná dojít o moc dál. Jen díky Yakově pevné paži a zřejmě neúnavným svalům došla až sem.

„Raději bychom se měli utábořit dál od trhliny," oznámil král, když se připravovali, že zastaví. „V noci by se mohla rozrůst."

„Dobře," souhlasila Brigit, která teď šla první, a odbočila k jihu. Za dalších deset minut usoudili, že jsou v bezpečné vzdálenosti od jámy.

Robyn se opřela o strom a pomalu sjela k zemi. Zdálo se, že v její bledé tváři strnul výraz ponurého odhodlání, ale červeň v očích její zdánlivé netečnosti neodpovídala. Tristan si stáhl z ramenou svůj potrhaný plást a rozestřel jej na sněhu vedle stromu. „Posaď se sem. Pomůže ti zůstat v suchu," řekl.

Ostatní společníci se dali do budování tábora v zasněženém lese, když si Robyn přisedla k němu. Když na něj pohlédla, nikdy předtím neviděl v jejích očích takové zoufalství.

„Má to cenu? Myslím, že se tam nikdy nedostaneme. Klidně se můžeme otočit a jít domů!"

„To nemyslíš vážně. To nemůžeš myslet vážně! Už jsme čelili větším překážkám, než je tahle, a' vždycky jsme je překonali!"

„Ale vždycky jsem vedle sebe měla bohyni!" Robyn si dala ruce před obličej, aby Tristan neviděl, jak pláče. „Je mrtvá... Vím to! Tato temnota zahubila víc než jen stromy a zvířata. Zahubila samu Matku zemi!"

„Robyn, vím, že jsem tvé víře nikdy úplně nerozuměl, ale vždycky jsem v ni věřil. Tvá víra je pořád vláknem, které nás všechny drží pohromadě, které nás pohání jít dál! Možná máš pravdu... možná, že bohyně zmizela. Ale my jsme nezmizeli! Viděl jsem, jak jsi, i bez přítomnosti Matky země, vyvolala potok z holých kamenů a bez paliva zapálila oheň, který nás všechny udržoval naživu ve vražedné noci!"

Tristan k Robyn natáhl ruku, ale ta se prudce odvrátila. To odmítnutí projelo všemi vrstvami jeho duše a zařízlo se mu do srdce. Teď, ve chvíli jejího největšího zoufalství, byl bezmocný a nevěděl, jak ji utěšit. On sám zničil pouto důvěry, které je kdysi spojovalo.

Odříkal tichou, zoufalou přísahu. Kéž by mohl tu rozmazanou noc na hradě vzít zpět, vymazat ji ze své paměti, a z její! Tristan by udělal cokoli, přísahal, jen aby tu křivdu napravil. Ale celou tu dobu se jeho dobrému záměru vysmívala Robynina záda, chvějící se chladem nebo slzami.

Vzpomněl si na svou sebelítost a na to, jak jeho myšlenky odvrátila od vlastních problémů k jejich společným nadějím. Tiše k ní promluvil a zkusil udělat totéž pro ni.

„Řeklas, že čtvrtý svitek je klíčem k osvobození druidek z jejich kamenných forem. Není důvodu, proč by ten svitek neměl působit tak dobře jako ostatní. Jediné, co musíme udělat, je dojít do lesíka, a já vím, že se tam dostaneme!

Nevím, jestli mi ještě můžeš věřit, ale miluji tě víc než kdy jindy. Jestli ti ta láska, ať už ji budeš opětovat nebo ne, může pomoci dosáhnout konce výpravy, prosím, přijmi ji. Na oplátku nežádám nic." Robyn se mu váhavě podívala do očí a usmála se. Alespoň si myslel, že je to úsměv. Ve skutečnosti to bylo spíš slabé zvlnění rtů pod uslzenými tvářemi a zčervenalýma očima, ale on rozhodl, že se to počítá.

„Pojďme se utábořit," řekla velmi potichu.

„Zítra překročíme trhlinu," sliboval, „a ten den nebo další - ale brzy - zvítězíme!" Nevysvětlil jak a ulevilo se mu, že se nezeptala, protože odpověď samozřejmě neznal. Nicméně věřil, že jeho slova jsou pravdivá.

• • •

Ze severu vanul příznivý vítr, i když šedivá oblaka hrozila zimní bouří. I kdyby v zálivu burácela plnou silou bouře, Grunnarch Rudý by byl přesto musel vyplout, tak neodolatelná byla kombinace jeho slibu, proroctví a zázraku s plujícím hradem, který veplul do přístaviště jeho města.

Město teď leželo daleko za ním a jeho obzor byl opět vymezen valícími se šedými vlnami Moonshaeského moře. Avšak tentokrát neplul sám. Na všech stranách zářily pod zamračenou oblohou jasné vlajky jeho krajanů. Dvacet hrdých válečných veslic uhánělo vlnami přímo k jihu.

Před nimi plul Caer Allisynn a jeho hrdé věže se prořezávaly zamračenou oblohou. Velká kamenná budova jako by jela po hladině moře a svým průjezdem vzdouvající se hladinu utišovala.

Rudý král očekával, že až minou jižní výběžek jeho ostrova, přidá se k nim dalších deset lodí, poněvadž pánové ze západu Severní země odjeli z rady plnou rychlostí do vlastních měst, aby svolali posádky a připravili se k vyplutí. Pak popluje třicet štíhlých válečných lodí Severní země za svým králem znovu do války v Gwynnethu. Avšak tentokrát budou bojovat s Ffolky, ne proti nim.

„Je to opravdu nádherný pohled, pane." - Koll, mladý muž z Gwynnethu, přistoupil ke králi na přídi. Naléhavě žádal, aby mohl výpravu doprovázet, a Grunnarch tak odvážnou nabídku nemohl odmítnout.

„A bude to nádherný boj, to je jisté! Umíš třímat sekeru, chlapče, tak dobře jako plout na hradě?"

Koll se rozpačitě usmál. „Můj meč teprve bude potřísněn krví, ale učili mě největší bojovníci na severním pobřeží."

„Mluvíš odvážně. To se mi na muži líbí!" Grunnarch se zarazil a vzpomněl si na scénu v přístavu, když se připravovali k plavbě. „Tvá žena, Gwen - nepochopila, že válka je záležitost mužů?"

„Ne, pane. Ffolkové jsou v tom směru divní. Dovolují svým ženám vykonávat různé úkoly, které by spíš měly být přenechány mužům. Snad proto jsme je tolikrát porazili."

Rudý král se na mladíka přísně podíval. „Nikdy takto nesmýšlej, chlapče! Taková přílišná sebejistota plodí nadutost

a nadutost plodí neúspěch. Kromě toho, když jsme naposledy bojovali s Ffolky, byli jsme to my, kdo byl poražen."

Koll jen zahanbeně sklopil zrak. „Omlouvám se, pane. Chtěl jsem jen vysvětlit nesnáze, které způsobila v přístavu, když odmítla opustit válečníky. Bojím se, že to bylo neštěstí, že byla takovým způsobem odtažena pryč."

„Neštěstí, štěstí. Tyhle věci mnoho neznamenají. To, na čem nejvíc záleží, když se setkáme s nepřítelem, je odvaha v našich srdcích a schopnosti v našich myslích a rukou.

Za tím účelem mi řekni, co víš o nepříteli, který zpustošil vaše pobřeží."

Koll popsal bitvu u Trescího zálivu tak, jak ji viděl, včetně zmínky o rybím muži, který jim vlezl do Člunu. Vyprávěl o zničení Železné tvrze a o hordě, která se vynořila z moře a nahrnula se do trhliny.

„Je to tak, jak jsem se bál... nepřítel velké bojové síly ve spojení s nadpřirozenou mocí. Můžeme jen doufat, že síly, které střežily Corwell v minulosti, si zachovají svou moc. Pokud ta může čelit nadpřirozenému, meče Severu jistě překonají bojovou sílu tohoto nepřítele!"

Koll přikývl, znepokojen myšlenkou, že by snad potřebovali pomoc, aby v tomto boji zvítězili. Tiše se obrátil a kráčel zpět ke své lavici v otevřeném trupu veslice.

Ani on, ani Rudý král si nevšimli malého námořníka s hladkou pletí, který tiše seděl nedaleko přídě. Mladík -neboť tím válečník musel být, protože mu na růžové a mírně oblé tváři nerostly vousy - sklopil zrak, když kolem prošel Koll. Ruka, na muže neobvykle jemná, sáhla po jílci jeho meče, kde se kotníky jejích prstů napjaly bojovným odhodláním.

• • •

Ysalla otáčela vypouklýma rybíma očima a dívala se na obrovskou armádu plující a pochodující kolem ní. Její zrak upoutal lesk zlata, který tu a tam značil přítomnost jejích kněžek. Pochodovaly teď velmi ozdobeny, protože vyplenění Železné pevnosti přineslo bohatství, které předčilo její nejdivočejší představy.

Řady sahuaginů, jichž byly stovky, klidně plavaly ve středních vrstvách šedého moře, sto stop pod povrchem a v téže vzdálenosti ode dna. Pod nimi pochodovali pomalým, plahočivým krokem v obrovských počtech mrtví z moře.

Bojovali dobře, tihle mrtví, a ona věděla, že tomu tak bude. Nezatížena žádnou z citové přítěže živých válečníků, tato armáda nemohla znát strach, ani zoufalství, ani únavu. Budou poslouchat rozkazy svých kněžek - rozkazy, které byly, samozřejmě, rozkazy samotného Baala -až do smrti a dokonce i po ní. To z nich činilo armádu mocnější než jakákoli armáda, která by mohla být svolána lidmi a dalšími živými tvory, kteří by byli proti nim, neboť jejich moc vycházela z temného a všudypřítomného boha.

Armáda prošla velmi rychle Leviatanovou úžinou a nikdy se nezastavovala k odpočinku nebo jídlu. Teď, když její členové vešli do mělčích oblastí Corwellské úžiny, obrátili se čelem k východu. Budou po dně úžiny postupovat do čím dál tím mělčích vod, až se nakonec na samém pobřeží města Corwellu vynoří z moře.

Tam bude čekat kněz, aby provedl své kouzlo, tak jak je provedl s Železnou tvrzí. Ten člověk, chladně uznala Ysalla, se tam ukázal být nanejvýš užitečným. Není pochyb, že tomu tak bude znovu.

A tak vykonají Baalovu vůli.

Oheň praskal, jak se ztrouchnivělé dřevo pomalu spalovalo na uhlíky, a na společníky shromážděné okolo se z něj šířilo příjemné teplo. Malé plameny, obklopené vše zasahující temnotou, ale odmítající vyhasnout, plápolaly jako jejich naděje.

Členové družiny ušlapávali na malé ploše v lese sníh a teď seděli neklidní a vyčerpaní. Zahalila je noc, černá a odpudivá jako vždy, jako by chtěla zastrašit spánek.

Sestry si rozprostřely silné kožešiny kousek od ohně. Avšak Brigit a Colleen seděly před nízkými plameny. Tavisha tiše odpočívala naproti nim a hleděla jako fascinovaná na tančící oheň. Yak dřepěl vedle ní a pomocí jejího meče vyřezával do podoby těžké sukovité palice větev stromu. Pawldo mezitím houževnatě pracoval s dýkou a několika dlouhými větvemi, ze kterých vyřezával ploché destičky.

Robyn byla stočená na vzdálenější straně ohně a Newt jí spal na klíně. Tristan seděl vedle ní a opíral se o starý pařez. Po nějakou dobu všichni mlčky vychutnávali vzájemné kamarádství.

Král vzpomínal na jiné ohně, na jiné tábory během dobrodružství, která se, při zpětném pohledu, nikdy nezdála být tak ponurá a bolestná jako tohle. Vzpomněl si na naječenou srst Canthuse, když dřímal u ohně a nevěnoval pozornost syčení páry ze své promáčené kožešiny. Nebo na Darytha, který se pohodlně opřel v přikrývce a vyprávěl příhody z Calimshanu.

Vzpomněl si na Yazillicklika a představil si, jak se tento skřítek dohaduje s Newtem o nějakém bodě tábornického protokolu. Při těchto výpravách, při těchto dobrodružstvích se vždycky zdálo, že naděje byla vysoká. Poslání bylo vždycky jasné, úkol jasně splnitelný.

Tak to aspoň bylo v jeho paměti. Ale nikdy předtím nesnášeli takové útrapy a jejich naděje nikdy nebyly tak neurčité.

Vítr sténal stále slyšitelněji, když si razil cestu mezi stromy a po zasněžené zemi. Sněhové vločky, které celý den poletovaly k zemi, začaly létat šikmo směrem k jihu, až zanedlouho uháněly s vyjícím větrem o závod téměř vodorovně.

Robyn se chvěla a opírala se Tristanovi o nohy. Ten byl vděčný za kožešinový plášť, který jim půjčila Brigit.

„Co děláš?" Robynina otázka na Pawlda zněla pobaveně a líně, což králi připomínalo teplé letní odpoledne.

„Příliš dlouho jsem tady okolo udupával sníh a hodlám s tím něco dělat! Slyšel jsem o tom jednou na výletě do Gnarhelmu. Říkali tomu ‚lyže'. A tak si jich chci pár udělat a všichni mi budete závidět!"

Robyn se smála a Tristan se zájmem přihlížel. „Co je to?" zeptal se.

„Dáš si to na nohy a můžeš klouzat po povrchu sněhu. Je to jako sněžnice, jenže lepší, protože kloužou."

„Ano, Llewyrrové používali lyže." Brigit všechno se zájmem sledovala. „Ale my dáváme pro chůzi lesem přednost sněžnicím, i když lyže se ti nepochybně budou líbit, když budeme muset jít z kopce!"

„Bojím se, že tak jako tak bude hodně sněhu," řekl Tristan. „Zajímalo by mě, jak daleko musíme jít."

„A mě by zajímalo, co nalezneme, až se dostaneme do hájku." Robyn se opět zachvěla, snad nejen kvůli chladu. Už předtím vysvětlila sestrám slábnutí sil bohyně i své obavy, že Matka země možná už zemřela.

„Doprovázela jsem tam před několika týdny skupinku sester," řekla Colleen. „Bylo to tam hrozně poznamenané a změněné."

„Tak jako údolí?" ukázala Robyn okolo.

„Ještě víc. Stromy tady jsou mrtvé, ale tam byly rozlámány na kusy nějakou strašnou silou. Dokonce i vysoké druidské oblouky jsou rozbité. Ani jeden už nestojí."

Tristan byl zvědav na Robyninu reakci na tu zprávu, když si vzpomněl na její nedávné zoufalství, ale ona si sedla a dál se rytířky vyptávala.

„A co mrtví? Byla tam legie koster a oživených mrtvých, kteří zaútočili na to místo, když jsem je viděla naposled."

„Nebylo po nich ani stopy. Jen strašná temná voda uprostřed lesíka a sochy jako zmrazení lidé okolo studny. Nepřiblížila jsem se k vodě, ale mé tři družky ano. Z místa, kde jsem stála, jsem viděla, že voda je černá a úplně bez života..." Colleen přestala mluvit, otřesená tou vzpomínkou. „Ty tři sestry se přiblížily k tůni a pak přišel jako výbuch záblesk modrého světla. A ony byly pryč.

Já jsem uprchlá," připustila mladá llewyrrská žena. Zahanbeně svěsila hlavu, když jí Brigit položila ruku na rameno, aby ji utěšila. „Běžela jsem, dokud jsem mohla." Colleen zvedla hlavu a podívala se Robyn přímo do očí.

„Proto jsem tentokrát trvala na tom, že půjdu taky... abych napravila svou chybu, svůj útěk."

„Nemáš co napravovat!" řekla druidka. „Protože jsi zůstala naživu, dala jsi nám zprávy o tom, co tam můžeme najít. Byla by hloupost obětovat i tvůj život!"

„To jsem ti taky říkala," pravila Brigit tiše, ale Colleen zlostně zatřásla hlavou.

„Vůdkyně naší skupiny, ta, která dovedla ostatní ke studni, byla má matka! A ty další dvě mé sestry!"

Tristan nechápal, jak může mluvit o smrti své rodiny takovým způsobem, tak zjevně bez citu, ale cítil hněv a stud, které v ní hořely. Bylo to něco, co nemohla úplně zakrýt ani vyrovnanost její rasy. Plálo to jako oheň z hloubi jejích velkých hnědých očí.

„Co máte v plánu udělat, až se dostaneme ke studni?" zeptala se Brigit.

Robyn popsala Arcanovy svitky a vysvětlila jí, že si schovala kouzlo s ovládáním kamene, aby je použila při změně soch zpátky v těla. „Až budou všichni druidi z hájku znovu volní, spojíme se a vyženeme ze studny temnotu.

„Ale pokud, jak se obáváš, bohyně zahynula, jak to druidi provedou?" zeptala se Brigit.

„Genna bude vědět, co dělat. Ona je klíčem ke všemu! Vím, že stále žije, kéž bychom se k ní mohli dostat!"

„Ano, dítě, žije... a už jste se k ní dostali."

Hlas, který zazněl ze tmy, je všechny vyburcoval z nečinnosti. Tristan vyskočil na nohy a meč mu vyzývavě zářil v ruce. I Brigit se prudce otočila od ohně a vytáhla zbraň. Yak překvapeně zařval a hrubě srazil Tavishu na zem, když se sám zvedal na nohy.

Jen Robyn zůstala klidná, pomalu vstala a obrátila se k lesu s tváří rozzářenou nadějí. „Genno? Jsi to ty?"

Ze tmy se vynořila podsaditá postava Velké druidky a Tristan se pomalu uklidnil. - Gennina tvář zbrázděná vráskami je pozorovala zpod šedivé kštice rozcuchaných vlasů. Robyn se rozběhla ke své učitelce a objala ji. Pak se mladá druidka překvapeně odtáhla a znepokojeně zkoumala Genninu tvář.

„Co je, má učitelko? Co se děje?"

Velká druidka klidně přešla k ohni a posadila se. „Omlouvám se. Necítím se ve své kůži a deprimuje mě ta strašná tma. Ale je dobré, že jsem tě našla, má drahá. Věděla jsem, že nebudeš daleko."

V očích Velké druidky zářilo podivné světlo, ale Robyn to připisovala odrazu ohně. Posadila se vedle Genny, náhle oživená nadějí a optimismem.

„Má učitelko, tolik jsem se bála! Bohyně pořád mlčí. Má kouzla mizí, mé síly slábnou - zdá se, že sama země zemřela."

„Bohyně žije, děvče. Má kouzla, mé schopnosti zůstaly nezměněny. Je možné, žes nebyla věrná své víře?"

Robyn svěsila hlavu. „Poznala jsem pochyby a má vůle je možná slabá. Je mi to líto, učitelko." Robyn se zhluboka nadechla a znovu se podívala na Gennu. „Ale jak jsi unikla? Jsou ostatní druidi v bezpečí?"

„Příběh mého úniku je dlouhý, temný a bolestný. Bude nejlépe, když jej necháme na jindy. Ostatní jsou stále... uvězněni. Musíme se ze všech sil snažit jim pomoci."

„Ano!" Robyn ožila. „Právě o to se snažíme! Bojujeme proti temnotě a pořád se blížíme ke studni. Teď, když ses k nám přidala ty, jsem si jistá, že naše výprava bude úspěšná!"

Genna se vyptávala na jejich zážitky a zachmuřeně přikyvovala, když popisovali znesvěcení údolí. Když jí Robyn řekla o Arcanových svitcích a o jejích nadějích ve čtvrtý svitek, ovládání kamene, nedala najevo žádnou reakci.

Tristan cítil, že během hovoru se nálada družiny zlepšila, a měl radost z toho, že nikdo z nich nemluvil o svém zklamání a lítosti. Místo toho se zaměřili na své naděje na rychlé ukončení výpravy. Avšak druhové jeden po druhém utichali. Nakonec zůstala jen přítomnost černé noci, která na ně těžce doléhala, a s ní klesala i jejich nálada.

Genna pohlédla stranou od ostatních, do temnoty lesa. Newt se neklidně zavrtěl a přilezl na Tristanův klín. Díval se nahoru na Velkou druidku, ale neříkal nic.

A vyl bouřlivý vítr a sněhové závěje narůstaly.

• • •

Randolph se zneklidněn probudil, posadil se v posteli a nervózně se rozhlížel po svém maličkém pokoji v Caer Corwellu. Zatřásl hlavou, aby z mysli odstranil omámení spánkem, a dospěl k závěru, že byl jen nervózní.

Do okna bouchaly okenice a on slyšel, jak venku běsní silná zimní bouře. Nějaké znamení? Byl zvědav, jestli je to začátek bouře téže síly, která zřejmě zpustošila osady na severu.

Kapitán stráže unaveně vklouzl do bot a přes ramena si přehodil vlněnou košili. Venku byla ještě tma, ale věděl, že

Gretta už bude v kuchyni v plné práci.

Zbystřil, když vstoupil na chodbu a scházel po schodech do Velkého sálu. Z kuchyně se už linula příjemná vůně smažené slaniny, a když vstoupil do dveří, baculatá kuchařka právě hlídala přeplněná kamna.

„Dobrý den, pane!"

„Jak můžeš být tak veselá, Gretto? Slunce ještě ani nevyšlo a venku je ohavně!" Snažil se působit stroze, ale nemohl se nesmát při pohledu na její dobrou náladu.

„A vsadím se, že bude ještě větší zima. Ale díky své práci jsem tady, u teplého ohně, a živím ty hloupější, kteří chodí po hradbách a stojí ve strážním domku!"

„Tím se to vysvětluje. No a co takhle trochu jídla pro jednoho z těch bláznů?"

Jako obvykle mu naložila obrovský talíř vajec a slaniny a čerstvou smetanu. Randolph se posadil a velmi pomalu jedl, vychutnával každé sousto... nebo možná oddaloval chvíli, kdy bude muset vyjít ven do toho nečasu.

„Je divné, že lord Pontswain odjel takhle," zmínila se kuchařka, když mu nesla několik krajíců čerstvého chleba.

Zastavil lžíci v půli cesty do úst a otřeseně se na ni podíval. „Odjel? Jak?"

„Neřekl ti? Když o tom přemýšlím, mně to taky přesně neřekl. Právě jsem uklízela a chtěla jsem jít do postele, když jsem ho našla tady, jak si láduje jídlo do vaku. Řekl, že odjíždí... že se něco přihodilo. Mohl říct aspoň na shledanou!"

Randolphovo rozhořčení se náhle vytratilo, když se podíval na lepší stránku té zprávy. „To by se mi mohlo hodit. Budu si tady moci všechno zorganizovat, aniž bych se s ním musel přít o každý krok - "

Randolph strnul a rychle v něm narůstalo matné podezření. Proč Pontswain odjel tak náhle a tajně? Jeho postavení dočasného spoluvládce se mu líbilo, soudě podle toho, jak seděl ve Velkém sále, každému poroučel a chamtivě zíral na korunu Ostrovů.

„Proboha!" zavolala Gretta a zvedla židli, kterou Randolph převrátil, když vyskočil od stolu a prohnal se dveřmi do Velkého sálu.

Našla ho, jak otřeseně hledí s otevřenými ústy na podstavec nad obrovským krbem. Také se tam chvíli dívala a nechápala jeho znepokojení. Pak si ten rozdíl uvědomila a zajíkla se nad Pontswainovou lstí.

Koruna Ostrovů byla pryč!

• • •

Chauntea naslouchala, až uslyší modlitby toho, kdo nosí její medailon, ale ony nepřicházely. Druidka stále lpěla na víře ve svou laskavou, ale nepopiratelně zemřelou bohyni.

Probuď se! Uposlechni mého varování! Chauntea se s tou ženou snažila dorozumět, snažila se jí říct o moci, kterou má v medailonu s růží ve slunci, ale Robyn z Gwynnethu neslyšela.

Bohyně zemědělství a růstu vycítila další zlo, mocnou přítomnost zla blízko medailonu samého. Bylo to číhající, mocné zlo, ale dobře skryté.

Ani druidka nic netušila.

Každý ze svitků ženu o něco přiblížil k této nové bohyni provedením mocného kouzla, ale ona se bránila posledním krokům, rozhodnutí o přestoupení na víru, která by z ní učinila mocnou kněžku Chauntey.

Ale dokud ta osoba neučiní rozhodnutí, bohyně bude muset sledovat a čekat.

A možná se i modlit.

17 Bouře ledu a ohně

CELOU NOC VYL BOUŘLIVÝ VÍTR A PO CELÉ krajině běsnila sněhová vánice. Druhové se vrtěli a obraceli, spali málo a oprašovali si sníh z kožešin, aby je nepohřbil. Svítání nepřineslo žádnou úlevu, šeré světlo prosakovalo vichřicí a osvětlovalo scénu přeskupujících se závějí a mrazu.

Robyn odhrnula kožešinu, která ji kryla, a pocítila na obličeji chladný vzduch. Tristan vedle ní se pohnul a ona se k němu přitiskla a zdráhala se opustit svůj hlavní zdroj tepla.

Cítila, jak se k ní vrátilo temné zoufalství, které pociťovala již předchozí večer. Díky Gennině příchodu se naděje mladé druidky dočasně zvýšily a obnovila se její víra v moc Velké matky. Velkou část noci se modlila k bohyni, intenzivně se soustředila a ze všech sil doufala alespoň v nějakou odpověď. Ale neozývalo se nic.

Její mysl naopak vířila vizemi rusovlasé dračice, natažené na Tristanově posteli. Melodický smích té ženy se vysmíval její bolesti a hněvu a náhle ji zahltily strašné vidiny zoufalství a zkázy. Robyn se svíjela a převracela v útrapách a toužila po blažené ochraně spánku.

Celou tu dobu věděla, že přímo vedle ní je útěcha Tristanova vřelého objetí, jen kdyby ji chtěla přijmout.

Ale jediné, co vůči němu cítila, byla bolest a zrada, a tak se odvrátila, schoulila se před zimou a nespala.

Ledový vítr teď vířil kolem ní a částečky sněhu ji bodaly a mrazily na kůži pokaždé, když se dotkly její tváře. Posadila se a přetáhla přes sebe vlastní plášť, který ji však nechránil před chladem tak dobře jako silné kožešiny Llewyrrů. Robyn se lekla, když spatřila Gennu sedící o samotě ve vánici a zjevně nezasaženou chladem.

„Tys nespala?" zeptala se mladá druidka.

Její učitelka pokrčila rameny. „Málo. Zdá se, že je na čase, abychom vyrazili."

„Ke studni?" Genna neodpověděla a Robyn se jí jala podrobněji vyprávět o svitcích a o jejím plánu na vysvobození druidů z kamene. Na okamžik měla pocit viny, byla zvědavá, jestli jí učitelka vynadá za užívání spisů jednoho z nových bohů, ale zdálo se, že si toho Genna nevšimla.

„Půjdeme do hájku," řekla Velká druidka. „Jestli tento svitek osvobodí ostatní, budiž, ale my musíme být v lesíku a čelit... závěru."

„Máš dost síly, abys mohla ovládnout vichřici a usnadnila nám tak cestu?" zeptala se Robyn, která věděla, že Velká

druidka v minulosti často ovlivňovala počasí, vyvolala déšť ve vyprahlém údolí nebo teplem odstranila účinky strašného mrazu.

Genna se na ni překvapeně podívala, pak vstala a odešla hlubokým sněhem od družiny. Téměř zmizela z dohledu ve vířící bouři, když Robyn viděla, jak zastavila a zvedá hlavu k obloze. Natáhla ruce do stran a zaujala postoj, ve kterém ji mladší druidka viděla dřív tak často, když prováděla mocné kouzlo.

Náhle Robyninu tvář zasáhl závan prudkého žáru a ona si instinktivně dala ruce na oči. Obklopilo ji teplo jako uvnitř kamen a v témže okamžiku pocítila, že ustal vítr. Sníh na jejím plášti se okamžitě změnil ve vodu a ze stromů, kde rychle roztál sníh nahromaděný ve vichřici, začalo drobně mrholit.

„Co - co se stalo?" Tristan vystrčil hlavu zpod kožešiny a horkem popadal dech.

Jeden po druhém se vynořovali ze svých nočních úkrytů. „Copak sním?" zeptala se Tavisha, když se ocitla tváří v tvář nesnesitelnému horku.

„To je zázrak!" vykřikl Newt a vesele poletoval mezi stromy. „Genna udělala znovu léto!"

„Nepamatuji žádné léto tak teplé jako tohle!" zasténal Pawldo, který si utíral pot z čela.

„Příliš horko!" zabrblal Yak.

Robyn byla ohromena tímto důkazem vitality Velké druidky, a tedy zřejmě i bohyně. Kouzlo s ovládáním počasí, které si Robyn pamatovala, vždycky změnilo počasí jen do určité míry, vyvolalo déšť z těžkých oblaků nebo zpomalilo vichřici na silný vítr. Přesto tu Genna změnila celé jejich okolí z jednoho extrému na druhý.

A skutečně, všude kolem nich stoupala z rychle tajícího sněhu pára. Genna se vrátila ke skupině a klidně stála, zatímco oni si sbírali mokré věci. Nijak nereagovala na neustálý příval poznámek o náhlé dramatické změně počasí.

„Jak to, že můžeš udělat tak mocné kouzlo?" zeptala se udiveně Robyn.

„Snad je zesíleno změnami v údolí. Vidíš, že mé kouzlo stále funguje, to by mělo stačit. Teď pojďme. Je čas, abychom už vyrazili."

Genna, Robyn a tři sestry šly první, když družina zrušila tábor a vydala se zpět k trhlině, která jim blokovala cestu. Z jejich tábora teď zbyla jen pařící se skvrna bahna. Všechen sníh roztál a vytvořil tůně, které se rychle vsakovaly do holé země.

„Nevím, proč jsem se obtěžoval jejich vyráběním!" Pawldo si znechuceně přehodil přes rameno lyže a vyrazil za Tristanem.

„Sss! Hej, Tristane!" Newt se zjevil, očividně znepokojen, vedle krále. Mluvil přehnaným šepotem, který se rozhodně nedonese dál než několik set stop.

„Co je?"

„Genna. Něco se na ní změnilo! Ani trochu se mi to nelíbí. Musíš to říct Robyn!"

„Co se změnilo?" Tristan se nikdy předtím s Velkou druidkou nesetkal, ale mnohokrát slyšel, jak ji Robyn popisovala. Mladá žena vylíčila svou učitelku jako srdečnou, starostlivou a jemnou ženu. „Představoval jsem si ji poněkud jinak, musím přiznat."

„Nevím, co se na ní změnilo! Jen prostě vím, že je jiná. Je... nějak špatná a musíme varovat Robyn!"

„Pokusím se k tomu najít příležitost. Mezitím ji budeme hlídat. Jsem si jistý, že Robyn by si všimla, kdyby s ní něco opravdu bylo."

Robyn vytrvale kráčela za svou učitelkou, která zase následovala Brigit, Colleen a Mauru. Šli tiše a mladá druidka cítila, že Gennina přítomnost ostatní popohání. Zdálo se, že Velká druidka dychtí po tom, aby už byli u studny.

A opravdu, proč by neměla cítit silnou naléhavost? Nebyla sama Robyn poháněna podobnou naléhavostí a nepokoušela se pohánět své přátele se stejným nátlakem? Ale přesto, podivné chováni Velké druidky ji znepokojovalo.

Pak ji napadlo možné vysvětlení. Vzpomněla si, jak se před několika měsíci v hájku objevil druid Trahern. Přinesl s sebou artefakt velkého zla, Srdce Kazgorotha. Přítomnost artefaktu v hájku způsobila, že utrpělo Gennino zdraví a povaha Velké druidky se změnila v popudlivou a hněvivou.

Určitě trpí ještě víc úplným zničením a znesvěcením údolí. Pokud přítomnost jednoduchého artefaktu změnila její osobnost, pak se zdálo být zcela logické, že zkáza všeho, co považovala za posvátné a svaté bude mít ještě větší účinek.

Ale síla toho kouzla! Tady byl alespoň důkaz, že ji povzbuzuje Gennina víra, protože jen blízká přítomnost mocného božstva mohla způsobit takovou změnu v přirozeném pořádku. Bohyně musí být naživu!

Robyn si všimla, že jejich cesta vede po zemi, která byla opět pokryta hlubokým sněhem, ale ten se rychle rozpouštěl. Za nimi vířil obláček mlhy, jak se vlhký vzduch vlnil nad kusem náhle prohřáté země. Robyn viděla, že kouzlo kolem nich vytváří teplou bublinu - vlastně kolem Genny. Bublina se pohybovala, když se pohybovala ona, a zmizela, když ona odešla.

Brzy před nimi zela trhlina, a tak zahnuli k jihu podél okraje v naději, že najdou její konec. Šli úplně potichu. Tristan si připadal, jako by procházeli nějakým jiným světem, podivným místem teplého sněhu a stále přítomné smrti.

Najednou Velká druidka zastavila. Robyn si všimla, že trhlina se zúžila na šířku asi třiceti stop, avšak dál od nich se brzy opět rozšiřovala na nepřekonatelnou bariéru, kterou tak dlouho obcházeli.

Tristan došel k nim. „Co je?"

„Nevím." Robyn se obrátila na Gennu. „Proč jsi tu zastavila?"

„Ticho." Velká druidka zvedla hlavu s výrazem silného soustředění ve tváři. Robyn napadlo, že v tom pohledu vidí něco děsivého, ale v dalším okamžiku Genna promluvila. „Můžeme přejít tady."

„Jak?" Tristan se díval na jámu, jejíž dno se ztrácelo někde v hlubinách, zahalenou valícími se plyny.

„Počkejte tady." Genna odešla od skupiny a pokračovala podél okraje trhliny, dokud málem nebyla z dohledu. Robyn ji mezi mnoha kmeny stromů sotva viděla a Velká druidka se otočila k severu a zvedla ruce.

Když od nich Velká druidka odešla, Tristan přistoupil k Robyn a ztišil hlas. „Jsi si jistá, že je to tatáž Genna Měsíční zpěvačka, kterou jsi znala dřív?" zeptal se potichu.

„Jistě! Copak si myslíš, že bych ji nepoznala?"

„Newt je znepokojen. Řekl mi, že se nějak změnila."

Robyn mu rychle řekla o své domněnce, která vysvětlovala chladnou povahu její učitelky. „Určitě si dost vytrpěla! To nejmenší, co pro ni můžeme udělat, je nabídnout jí důvěru a podporu!"

Král trval na svém. „Musíme být opatrní, to je vše. Nevíme, co - "

„Ona nepotřebuje, abych ji teď zradila!" Robyn se otočila ke králi s blednoucí tváří a nahlas šeptala: „Pochyby už oslabily mou víru! Nežádej mě, abych ohrozila její!"

Genna mezitím odříkávala slova svého kouzla a nevšímala si zbytku skupiny. Její členové ji pozorovali s očekáváním, hrůzou a napětím, jaký bude výsledek.

Náhle se začala chvět země a do trhliny se zřítily dva ohromné duby. Jejich mrtvé větve trčely k obloze jako prsty, které zoufale chtějí zastavit pád. Tristan popadl Robyn za ruku a odtáhl ji od kraje trhliny. Na chvíli si myslel, že Genna přivodila zemětřesení, které je všechny uvrhne do záhuby, ale chvění rychle přestalo, kromě oblasti přímo před Gennou Měsíční zpěvačkou.

Král s hrůzou sledoval, jak se země u ní prohýbá a vydouvá do podivného, znetvořeného hliněného valu. Z něj vystříkl veliký sloup řídkého bahna. Ten se tyčil vysoko nad hlavou druidky a změnil se na pevný hliněný sloup.

Vzduchem zaburácelo nadpřirozené sténání. Sloup se zachvěl a ze stran mu vyrazily rukám podobné výrůstky. Pak se z kráteru okolo něj uvolnila jedna masivní noha. Druhá noha se tlačila vzhůru, pomalu se kroutila a protahovala jako tělo, které bylo příliš dlouho v jedné pozici. Když to bylo úplně zformováno, začalo to ztěžka kráčet ke skupině.

„Co... je... to?" zajíkla se Tavisha. Yak zavrčel pověrčivou hrůzou a zamával velkou palicí, kterou si nesl.

„Počkej! To je elementál - elementál země." Robynin hlas byl tichý. „Ale nikdy jsem neviděla žádného tak velkého nebo znetvořeného!"

Tvor se tyčil nad druidkou a byl dvakrát tak velký jako veliký Firbolg. I když měl lidem podobné končetiny, alespoň co se týče jejich umístění, příliš se nepodobal žádné živé bytosti. Jeho .obličejem' byla masa hrudovité hlíny, znetvořená kořeny a větvemi, které z ní trčely na všechny strany. I jeho tělo a končetiny byly z hlíny a při každém potácivém kroku jí kusy odpadávaly. Každá z jeho nohou byla silná jako obrovský kmen.

Když se elementál blížil a klopýtal jako obr s hrbem na zádech, druhové instinktivně ucouvli. Genna si jich nevšímala a rychle kráčela k okraji trhliny. Pak dala obrovské mase země znamení a ta se pomalu vrátila k ní a nahnula se nad propast.

Tristan a Robyn s tichým údivem sledovali, jak se netvor sklání daleko nad okraj, až nakonec začal padat. S překvapivou rychlostí natáhl ruce mohutné jako palice a zachytil se na druhé straně. Nakonec zůstal klidně ležet jako obrovská kláda, která se táhne přes celou šířku trhliny.

„Můžeme přejít tady." Genna netrpělivě ukázala na elementála.

„Počkej! Co když nás neudrží?" Tristan chvíli zdržoval, protože druidce nevěřil a bál se léčky. Představoval si, že Genna přikázala té stvůře, aby je všechny svrhla do jámy, až budou přecházet.

„Udrží. Rychle! Musíme dojít ke studni."

Robyn vykročila na jednu z netvorových širokých nohou. Rozzlobeně se ohlédla, když se král natáhl a chytil ji za ruku. „Pojďme se alespoň přivázat kvůli bezpečnosti!" Když to navrhl, hleděl na Velkou druidku. Ta jen pokrčila rameny a podívala se jinam.

„Tady, Yaku. Vezmi ten provaz." Tristan rozmotal svůj provaz, jeden konec si pevně přivázal kolem pasu a druhý podal Firbolgovi. „Chyť mě, kdybych padal!"

Vkročil na elementála země a cítil, jak se mu noha snadno zabořila do vlhké hlíny netvorovy nohy. Vytáhl ji a položil druhou nohu. Zdálo se, že ohromný most je dost pevný. Nijak znatelně se pod jeho váhou nechvěl.

Jednou se Tristan podíval dolů a to byla chyba. Hloubka zející trhliny, u jejíhož dna vířily zelené plyny, způsobila, že se mu zatočila hlava. Podíval se dopředu, získal rovnováhu a opatrně ušel posledních několik kroků přes trhlinu.

Jakmile vkročil na druhou stranu, přivázal provaz ke kmeni odumřelého dubu a ostatní ho následovali rychle za sebou.

Genna netrpělivě čekala, když král rozvazoval a znovu smotával provaz.

„A teď kupředu!" dožadovala se Genna. „Rychle!"

• • •

Starosta Dinsmore unaveně mžoural na vzrušeného jezdce přede dveřmi. „Co je? Proč jsi mě probudil?"

„Poslouchej, člověče!" Randolph neměl moc času na vysvětlování. „Zmizela koruna. Vzal ji Pontswain. Musím ji mít nazpět, než dorazí na své panství. Jinak bychom ho museli vyhnat pomocí bitvy a to je to poslední, co potřebujeme."

„Eh?" Starosta se pomalu a zdráhavě probudil.

„Potřebuji, abys pokračoval v přípravách ve městě. Dnes by měli přijet Koart a Dynnatt se svými družinami. Ubytuj je ve městě co nejblíž u sebe. A pamatuj, ohroženi jsme z moře!" Náhle kolem něj zavířil poryv větru a přival mu sníh dozadu na krk. Proto si přitáhl plášť těsněji kolem sebe.

„Dobře." Starosta se podíval na bouřku, která už zesílila téměř ve vichřici. „V takovém počasí jistě žádný útok nebude!"

„To nemůžeme riskovat! Musíš udělat, co říkám. Království závisí na nás! Nevím, jestli má ta krádež co dělat s ohrožením Corwellu, ale tuším v tom nějakou spojitost. Pontswain není tak hloupý, aby udělal něco takového jen proto, aby si mohl korunu chvíli ponechat."

„Kam mohl jet?"

„Tuším, že míří na své panství. To je jediné, co se můžu domnívat, ale mohl jet kamkoli. Mám v úmyslu ho pronásledovat po silnici podél pobřeží."

„Hodně štěstí, kapitáne. Bohyně tě provázej!"

Randolph rychle přikývl na znamení díků a otočil svého rychlého černého valacha od starostova domu. Kůň vyskočil přímo proti bouři a jistým krokem klusal závějemi, které vyplňovaly ulice, vedoucí z města Corwellu.

„Kéž nás bohyně všechny hlídá!" zamumlal si pro sebe zaníceně kapitán. Měl pocit, že budou potřebovat všechnu pomoc, které se jim může dostat.

• • •

V dohledu zůstávaly už jen čtyři ze třiceti veslic. Ostatní byly někde v šedivé dálce, zahalené bouří - nebo potopené. Divoká vichřice teď burácela z levoboku, protože flotila prudce zahnula na východ.

„Za další hodinu budeme v zátoce!" prohlásil zlostně Rudý král jako by křikem na bouři mohl učinit přítrž své zuřivosti. Věděl, že kryté vody Corwellské úžiny je ochrání před běsnící bouří, ale kolik z jeho lodí tak daleko dojede?

Ani obrovský hrad, který plul před nimi, už nemohl tišit obří vlny. Grunnarch se při tom pohledu nikdy nepřestal divit. Mohutná stavba na vlnách neposkakovala ani se na nich nekolébala. Jen neklidně burácela vpřed a každou vlnu rozbíjela silou větší, než je síla věčného oceánu.

Bouře měla jedinou výhodu: vykonali plavbu ze Severní země do Gwynnethu v rekordním čase. Veslice uháněly po větru a po obřích vlnách jely jako káčata v proudu. Jen zděděná dovednost a obrovská zkušenost námořníků ze severu uchránily celou flotilu před zkázou.

Konečně se nalevo od přídě objevily členité mysy Corwellu a vlny velké jako hory se zmenšily na vlny velikosti vysokých kopců. Pořád vanul sníh a vyl vítr, ale nejhorší bouře už byla za nimi.

Veslice se v těchto bezpečných vodách semkly do řad a s tím, jak se z oparu vynořovalo víc a víc barevných plachet, zlepšovala se i Grunnarchova nálada.

Severní vítr zanedlouho obklopilo dvacet osm dalších veslic a Rudý král viděl, se směsicí úlevy a lítosti, že bouře si vyžádala jednu z jeho lodí. Ale jen jednu.

A zítřejší den je přinese ke břehům samotného Corwellu.

• • •

Pontswain si svůj plán pečlivě připravil. Vzal v úvahu náskok o celou noc, který získá tím, že odjede večer, poté, co všichni na hradě půjdou spát. Ve stáji si pečlivě vybral nejrychlejšího koně, aby si byl jistý, že i kdyby došlo k pronásledování, tak ho nedoženou. A soudil, že s trochou štěstí si hned nepovšimnou, že koruna zmizela.

Ale nepočítal s touto prokletou bouří, která běsní v zátoce a znemožňuje cestování. V nejtemnější hodině noci se zvedl vítr a přepadla ho vánice. Tou dobou byl daleko za městem Corwellem, ale i daleko od možnosti úkrytu v jakékoli osadě nebo i jen na statku, na pusté pobřežní planině.

Jediná skrýš, kterou viděl, byl obrovský stoh sena, který nějaký pastevec nakupil blízko pobřeží pro zimní krmení stáda. Teď ho počasí donutilo schovat se tady a přivázat štíhlou klisnu na závětrnou stranu stohu, zatímco sám se zahrabal do jeho středu, aby si udržel tolik tepla, kolik bude možné.

Alespoň, uklidňoval se, bouře znemožní pronásledování. Kromě toho, ve snaze najít tento nouzový úkryt odešel daleko od cesty a kdokoli by ho sledoval, ten by nepochybně jel po pobřežní silnici. Pontswain se znovu ujistil, že je v dokonalém bezpečí.

Ve tmě vytáhl korunu z režného vaku, kam ji schoval. Zdálo se, že její diamantové špičky jiskří světlem, a zlatá čelenka byla na dotek teplá. Takto uklidněn a svíraje korunu u své hrudi, Pontswain usnul a čekal až bouře přestane.

• • •

„Další brány? Už jsme je skoro všechny viděli! Je čas odpočívat!" Honka se svalil na obrovskou kládu, ruce měl zkřížené a ve tváři měl rozmrzelý výraz. Ohromný zahnutý nos měl zoufale svěšený a i Yazillicklik cítil jeho únavu.

„J-jen ještě jednu! Pak si můžeme o-odpočinout déle - déle. A - ale když najdeme mé přátele, můžeš dostat víno, až budeš o - odpočívat!"

„Nechci víno. Chci odpočívat."

„P - prosím, jenom ještě jednu -ještě jednu?"

Canthus a míhaví psi leželi na zemi, funěli a růžové jazyky jim volně visely z doširoka otevřených slintajících čelistí. Yazillicklik musel uznat, že jejich tempo je vyčerpávající, ale cítil, že jsou tak blízko!

„Kde jed- další brána? P - půjdu sám - sám!"

Honka pohlédl dolů na malého skřítka se směsicí rozčilení a překvapení. Se zaúpěním se postavil na nohy a opět vyrazil do idylických lesů Faerie.

„Já ti ukážu. Sám, ty by ses jen ztratil."

Trol se vlekl po další louce poseté květinami a při neohrabané chůzi klátil dlouhými končetinami. Yazillicklik znovu musel vyletět do vzduchu, aby mu stačil, zatímco psi uháněli vedle nich. Každou chvíli se jeden nebo dva z míhavých psů přenesli před ně, lehli si, klidně oddechovali a čekali na ostatní, až je doženou.

Trol došel na vysoký břeh průzračného potoka, sklouzl se po mechovém náspu a šplouchl do vody. Byla hluboká jen asi stopu a Honka se velice bavil namáčením každého z obrovských chodidel ve studené tekutině a chrochtal potěšením.

„Tady brána." Ukázal palcem na blátivý břeh, kde převislé kořeny a keře udržovaly hlínu v neustálém stínu. Jako všude, i tady byl lem z mechu, ve kterém skřítek začínal poznávat typické znamení bran, nebo aspoň těch bran, které vedou do údolí Myrloch.

Canthus a míhaví psi skočili ze břehu za nimi a nadšeně chlemtali sladkou vodu, načež se svalili na břeh malého potůčku.

„P-počkej tady." Yazillicklik prostrčil hlavu břehem a na okamžik pocítil vzrušení, jak překračoval hranici mezi rovinami.

Do tváře ho udeřil závan ledového větru a obklopil ho vířící sníh. Když zavolal na své přátele, jak nejhlasitěji mohl, jeho hlas přehlušilo vytí bouře. Několik minut zůstal u obrovské sněhové závěje, která značila bránu na straně údolí, a volal na Tristana, Robyn a Newta, ale nedostával žádnou odpověď. Nakonec prošel smutně bránou nazpět a nedbal na náhlé teplo, které se rozprostřelo za bránou jen vteřinu poté, co odešel. Neviděl ani, jak ustal vítr a začíná tát sníh, když se teplo změnilo na úmorné vedro.

„Nemá to cenu!" Posadil se na kraj potoka a sklíčeně kopal nohama do vody, zatímco Honka se na něj smutně díval.

Náhle Canthus vyskočil na nohy, otočil hlavu na stranu a zíral na bránu. Rychle zaštěkal, skočil na břeh a prošel. Míhaví psi ho se vzrušeným štěkotem následovali.

„Hej, p - počkejte - počkejte na mě!" Skřítek se rozletěl za psy ze strachu, aby neztratil své jediné spojení na lidské druhy.

Když se Yazillicklik prohnal bránou, náhle zastavil. Je možné, že je to totéž místo, které navštívil sotva minutu předtím? Okolo něj bylo deprimující parno. Ze sněhové pokrývky, která nesouvisle přikrývala zemi, stoupala pára. Míhaví psi stáli zmateni v jedné smečce, ale Canthus vyskočil vpřed a hlasitě štěkal.

Skřítek uslyšel radostný výkřik a vyrazil za psem. Obletěl kmen obrovského stromu a narazil do masivní postavy. Podíval se nahoru a zaječel hrůzou. „Pomoc! Firbolg!"

Pak v obrovi poznal tvora, kterého vytáhli z asfaltové jámy. V tomtéž okamžiku spatřil Robyn a Tavishu. Tristan, skryt pod radostnou hromadou kožešiny, která byla jeho psem, se válel po zemi vedle nich.

„Yazi!" Newt přiletěl ke skřítkovi a vřele ho políbil. „Věděl jsem, že tu někde jsi! A našel jsi Canthuse! Jsi zpátky! Ale kdes byl? Jak to, žes mě nevzal s sebou? A co to má vlastně znamenat? Jestli to měl být vtip, nemyslím

„N - ne, Newte, to nebyl v - vtip - vtip! Já j -jsem se ztratil a toto je p - poprvé, co jsem vás n - našel! A n - našel jsem Canthuse a on n - našel míhavé psy! Kde vlastně jsou?

Skřítek se rozhlédl a uvědomil si, že čarovní psi nešli za Canthusem k družině. Spatřil chlupatou tvář, která vykukovala zpoza kmene stromu, a zamával na ni. Zvíře pomalu kráčelo ke skřítkovi, ale když se Robyn pohnula směrem k němu, pes zmizel.

„Tohle d-dělají pořád-pořád! Ale jsou to o-opravdu milí psi a myslím, že se h - hodně p - podobají Canthusovi. Možná, že za vámi za chvilku p - přijdou." Když se Yazillicklik obrátil zpět k Robyn, pohledem zachytil dalšího člena skupiny.

„G - Genno! Jak s - ses - ses sem dostala? Jsem tak r -rád - tak rád, že tě vidím! M - mysleli jsme, že se ti stalo něco h - hrozného!"

„Ano, já vím. Ale už musíme jít!" naléhala Genna. „Je čas, abychom opět pokračovali!"

Tristan vstal, poplácal skřítka po rameni na pozdrav a oči měl mokré slzami. „Budeš mi muset říct, jak jsi to udělal," řekl. „Ale děkuji ti!"

„P-počkejte!" vykřikl Yazillicklik, když se skupina vydala znovu na cestu. „Budu h-hned zpátky, a-ale nejdřív musím něco udělat - udělat. Nemá někdo l - láhev ví-na?

• • •

Randolph se choulil v sedle a svůj tlustý vlněný plášť si omotal tak těsně kolem sebe, jak jen to bylo možné. Bouře hrozivě skučela směrem od zálivu a pokrývala planinu a silnici sněhem. A skutečně, jak se závěje vršily a obzor se změnil na jednotvárnou bílou plochu vanoucího sněhu, vítr byl to jediné, co kapitánovi umožňovalo tušit směr.

Silnice zmizela pod sněhem a země získala hladký bílý povrch. Doufal, že když pojede tak, aby měl bouři na pravé straně, udrží jihozápadní směr.

Ztratil pojem o tom, jak dlouho už je na cestě. Mohlo být brzy ráno nebo poledne. Z ponurého šedého světla to nebylo možné odhadnout.

Snad bylo pouhé štěstí, že držel směr, nebo mu snad nějaká vlídná síla vedla ruku oslepující vichřicí. Ať to bylo tak nebo tak, kapitán mžoural a utíral si jinovatku z obočí, když se pokoušel identifikovat veliký tvar, který se před ním vynořil z bouře.

Správně usoudil, že je to jen stoh sena, ale teprve když ho minul, spatřil tmavou postavu koně, uvázaného u stohu. V tom okamžiku věděl, že jeho hledání skončilo.

Randolph seskočil na zem, a když kráčel ke skrovnému úkrytu na závětrné straně stohu, vytáhl meč. Viděl, jak zpod slámy vyčnívá plášť jeho oběti, a okamžik zápasil s pokušením zarazit ostrý meč do sena nad ním. Ale spokojil se s ostrým kopancem.

Pontswain se vypotácel ven do bouře a v hezké tváři měl výraz naprostého šoku. Než mohl Randolph promluvit, lord vytáhl svůj meč a jen to, že ho kapitán instinktivně odrazil, mu zachránilo hrdlo před smrtelnou ranou.

„Proč?" broukl Randolph, když odrazil Pontswainův úder a vrátil se opět do střehu. V očích měl výraz pohrdání, které se nedalo vyjádřit slovy.

„Nebuď přece takový blázen!" ušklíbl se lord. Pontswain prudce udeřil jednou, podruhé, a v obou případech jeho meč narazil na kapitánovu ocel.

„Tvá arogance by byla zábavná, kdybys nebyl tak proradný." Randolph stál pevně a hleděl na svého nepřítele. „Ty sis opravdu myslel, že můžeš ukrást korunu Ostrovů a uprchnout v noci jako zloděj?"

„To, žes na to přišel a pleteš se do toho, je triviální!" Pontswain skočil na kapitána a zoufale sekal, ale náhle se zapotácel dozadu s krvácející ranou na tváři.

„Tvá arogance je opravdu zábavná!"

Randolphův meč sekl dolů a setkal se s Pontswainovým mečem s úderem, který tlumilo běsnění bouře. Zbraně se

srážely znovu a znovu, jak ti dva muži pomalu a nemotorně bojovali a těžký zimní oděv jim v tom bránil.

Pontswain byl z těch dvou větší a silnější, ale Randolph byl zručnější ve zbrani. Nejprve lord zahnal kapitána zpět do bouře a Randolph neustále ustupoval a celou tu dobu zkoumal protivníkova slabá místa. Sníh se mu lepil na boty a hrozilo, že klopýtne, ale ustupoval opatrně a přesně.

Konečně nadešel správný okamžik. Pontswain se natáhl, zlostně sekl a ve zlomku vteřiny, než se narovnal, mu kapitánův meč snadno projel hrdlem. Lord klopýtl zpět a přidušeně popadal dech. Jeho rudá krev stříkala na bílý sníh a stejně tak rychle mizela pod čerstvě napadanými vločkami.

Randolph neztrácel čas kontrolováním oběti, protože pociťoval rostoucí naléhavost a nebezpečí. I takováto vzdálenost od Corwellu, bál se, by mohla mít katastrofální následky. Sáhl do stohu, nahmatal zlatý předmět, který hledal, a zabalil ho do téhož vaku, ve kterém jej Pontswain odnesl.

Tělo jeho nepřítele ještě nevychladlo, když Randolph vsedl na koně, vzal do ruky otěže Pontswainova koně a vyrazil bouří k městu Corwellu.

• • •

Družina se znovu utábořila na blátivé mýtině v lese, obklopena zpustošením a temnotou. Vedro, které mělo za následek Gennino kouzlo, začalo se soumrakem slábnout. I když sníh kolem nich pořád tál, nemizel tak rychle jako předtím během denního pochodu.

Měl bych cítit úlevu a jistotu, připomínal si Tristan. Nakonec, Yazillicklik se vrátil zázračně doprovázen Canthusem. Veliký pes opět ležel stočen u nohou svého pána a spokojeně oddechoval, ale ještě úplně nespal. Přesto měl král silný pocit neblahé předtuchy.

Vyprávění Yaze o svém pobytu ve Faerii se jim líbilo. Šest míhavých psů postupně překonalo plachost, avšak odpočívalo kousek od ohně.

„Myslíš, že zítra dojdeme do hájku?" zeptal se král, který líně škrábal psa na hlavě.

„Ano, pokud nám nezablokuje cestu další trhlina nebo asfaltová jáma nebo něco jiného," odpověděla Robyn rychle. Ke korytu potoka na jih od Gennina hájku už to nemůže být víc než pár mil.

„Ano," nepřítomně souhlasila Velká druidka, ztracená někde ve svých myšlenkách. Zírala do ohně a ostatních si ani nevšímala. To, samozřejmě, nebylo neobvyklé chování u tak samotářského jedince, jako byla Velká druidka. Starší členové řádu byli, jak je obecně známo, nespolečenští mezi lidmi, kteří nesdíleli jejich víru a obřady.

„A pak použiješ čtvrtý svitek?" Tavisha obrátila konverzaci zpět k Robyn.

„Ano. Podle toho, jak fungovaly ty ostatní, jsem si jistá, že udělá, co budeme žádat - to jest, umožní druidům, aby se jim vrátila lidská přirozenost. Společná moc nás všech by měla stačit na vyčištění studny a nové posvěcení háje. Potom může začít uzdravování země."

Když ostatní pomalu odcházeli spát, Tristan se posunul blíž k Robyn. Zkusmo k ní natáhl ruku, ale ona ho za ni nevzala.

„Pozítří," řekl tiše se strachem, co odpoví, „co se stane? Co máš v plánu udělat?"

Chvíli se na něj dívala, kolem rtů jí hrál známý úsměv a v zelených očích měla záblesk lásky, kterou tam viděl kdysi.

Ale pak z ní vyšlehl chladný hněv a její zrak pokryla rudá mlha, která svou intenzitou překvapila samotnou Robyn. Pokusila se podívat skrze ten žár na Tristana samotného, ale jediné, co viděla, byl výsměšný zjev rusovlasé ženy. Vidina sílila, byla jasnější a přehlušila všechno ostatní v jejím vědomí.

„Proč na tom záleží?" řekla příkře. „Ty ses rozhodl sám za sebe. Dovol, abych se mohla rozhodnout i já!"

Ještě když mluvila, pocítila nechuť ke svým tvrdým slovům a chladnému hlasu. Co se to s ní dělo? Viděla jasně, jak se v Tristanově tváři zračí bolest, a cosi v ní chtělo natáhnout se a vzít ho do náručí.

Ale její druhé já, to, které mluvilo, to nechtělo dovolit. A tak se od něj odvrátila a zlostně hleděla do ohně, jako by ho chtěla svým ledovým pohledem uhasit.

Tristan nenacházel dost energie, aby zaklel, ani jen v duchu. Zhroutil se k pařezu a malou útěchou mu bylo, že se mu Canthus tiskl čenichem k ruce. Líně psa poškrábal za ušima a hořce uvažoval, co se stalo se vztahem, který kdysi s láskou opatroval. Ve skutečnosti ho Robynina slova nepřekvapila, protože byla zcela v souladu s jejím chováním v posledních dnech. Ale proč mu nemůže odpustit?

Černá noc nedávala žádnou odpověď.

• • •

Baal širokou a silnou rukou zatlačil na hladinu Temné studny. Viděl, jak se tím tlakem zčeřila voda, když ustupovala před jeho fyzickým tělem, a věděl, že brzy bude připraven se vynořit.

Cítil sílu dlouhých, tuhých šlach, když se v těle, které kolem něj pomalu srůstalo, vyvíjely ohromné svaly. Začal cítit a okusil vodu ve studni vlastními smyslovými orgány, ne skrze nadpřirozené vědomí jeho nesmrtelné formy.

Vlákno, spojující jeho střed ve studni s Gehennou, zůstávalo silné. Teď z jeho těla vyrostlo další vlákno, - kratší, ale daleko pevnější a schopné čelit hrozbám tohoto fyzického světa - které ho spojovalo se studnou.

Vlákno bude neviditelné pro ty ze světa smrtelníků, ale bude v něm základ Baalova života a bude zajišťovat, aby i jeho fyzické tělo zůstalo nesmrtelné.

Baalovo tělo mělo gigantické rozměry. I když vypadalo jako tělo člověka s poletujícími vlasy a vousy, bude se tyčit nad smrtelníky světa. Samotná jeho přítomnost bude vyvolávat hrůzu a děs. Už velmi brzy bude kráčet po zemích Zapomenutých říší.

Bůh vraždění vycítil blížící se lidi, které vede znetvořené tělo Velké druidky, jeho služebnice. Posloužila mu opravdu dobře, tím, že je přivedla blíž, aby mohli být svědky Baalova vynoření ze studny. A v témže okamžiku poznají svou záhubu.

18 K černé vodě

TOTO BUDE POSLEDNÍ DEN.

Robyn to cítila v okamžiku, kdy se probudila. Stejné jako předchozí ráno Genna seděla nehybně opodál, ale byla vzhůru a byla opatrná. S tichým pokývnutím ke své učitelce Robyn vstala a kráčela k lesu. Všimla si, že teplota, i když byla stále vysoká, nedosahovala včerejších depresivních hodnot.

Pomalu a uctivě Robyn poklekla na blátivou zem. Byla čelem ke zpuchřelému dubovému pařezu, obklopena spletí křehkých, odumřelých a suchých popínavých rostlin. Z nějakého důvodu se to zdálo být vhodné místo pro její účel.

Druidka se z celého svého chvějícího se, věrného srdce modlila ke své bohyni. Žebrala o slovo, o nějaký náznak, který by ji ujistil o přítomnosti Velké matky. Náhle Robyn pocítila strach a zamyslela se nad tím, jestli se už to, že od bohyně žádá potvrzení, nerovná zpochybňování její existence. Jak by Matka mohla splnit takový požadavek, když samotná jeho existence je důkazem nedostatku Robyniny víry?

Robyn tak tak potlačila vzlyknutí a podívala se k obloze, pryč od neživé představy své bohyně. I ve svém zoufalství pocítila podivný záchvěv síly, energie jiné, než znala dosud. Byl to silný pocit, strašidelný a záhadný.

Robyn se vrátila ke svým společníkům, jasně si vědoma tohoto podivného pocitu. Rozrušena se začala rychle pohybovat a připravovat se k pochodu. Jednou se podívala na Tristana, když jedl chléb, a ten pohled v ní vyvolal záblesk bolesti. Bolest vycházela z jejího nitra, jakoby ze skrytého nádoru spíše než z fyzické rány.

Už se na krále znovu nepodívala až do té doby, než vyrazil směrem k cestě. Canthus opatrně kráčel po boku svého pána, a když ho Robyn pozorovala, náhle se jí vybavil někdejší pocit pýchy, lásky a žádosti. Ale ta představa opět ustoupila vidině rudých vlasů a slepého hněvu. Robyn spolkla hrubou nadávku a chvějíc se se od Tristana odvrátila.

Co mi to způsobuje? ptala se sama sebe. Před touto výpravou jí bylo vzplanutí hněvu tak odporné, tak nepodobné čemukoli, co kdy cítila. Zdaleka to překonávalo přirozenou žárlivost a Robyn se na chvíli zamyslela nad tím, co způsobuje, že je její hněv tak nepřirozený.

Potřásla hlavou a dotkla se zbývajícího Arcanova svitku, který měla schovaný v trubičce u boku. Genna vyrazila jako první a Robyn následovala těsně za ní. Tristan a ostatní zůstali vzadu v jedné řadě.

Opět nastalo nesnesitelné vedro jako v tropických krajích, rozpustilo zbývající sníh a naplnilo vzduch párou. Robyn viděla, že kouzlo jako by získávalo na síle, když se druidka pohybovala, jako by mu prospívala neustálá tělesná námaha Velké druidky.

Genna nasadila náročné tempo a Robyn se hnala za ní se stejným odhodláním. Cítila, že závěr její výpravy se blíží, a viděla, že bitva; ze které byla před několika týdny nucena uprchnout, se brzy obnoví a vyřeší.

Družina došla ke korytu potoka, které kdysi vyznačovalo jižní hranici hájku Velké druidky. Teď to byla pustá strouha, ucpaná bahnem a nánosy kamení. Voda tu netekla a v korytě se nenahromadil žádný sníh. Vlastně odtud dál do háje, viděla Robyn, byla země holá. Sníh na zemi rozpustil buď nějaký zdroj tepla, nebo byl hájek běsnění bouře ušetřen jako střed zuřícího hurikánu.

Jestliže se lesíku vyhnulo nepříznivé počasí, zkáza způsobená Temnou studnou se mu nevyhnula. Původně husté dubové, hikorové a osikové porosty a kdysi zářivé louky a zahrady teď byly zvadlé a zpustošení mělo takový ráz, že zbytek údolí Myrloch vypadal ve srovnání s ním zdravě.

Stromy byly omotány popínavými rostlinami, které lesu dodávaly přidušený vzhled. Mezi spadanými lesními obry se válely cáry mlhy a zdálo se, že sama země se svíjí pod tíživým prokletím smrti. Ale země se nehýbala, jen zlehka unášená mlha jí dodávala zdání života.

Velká druidka jako by si změny ani nevšimla, směle vešla do koryta potoka, kráčela mezi kameny a nevšímala si bahna, které jí ulpívalo na nohách a stahovalo ji zpět.

„Učitelko, počkej!" zavolala Robyn na Gennu, když sama vkročila do koryta a uvědomila si, že ostatní ještě nedorazili k hranici údolí. Tempo Velké druidky bylo tak velké, že skupina teď byla roztažená do velké vzdálenosti. „Ať nás ostatní doženou. Ke studni můžeme dojít společně."

„Dobře, ale musíme si pospíšit."

Genna se netrpělivě podívala zpátky na cestu, kde se objevili Tristan a Newt, následováni psy. Zanedlouho z lesa vyletěl Yazillicklik a pak vyšli na otevřené prostranství Tavisha a Yak. Nakonec opatrně přicházely Brigit, Colleen a Maura, které hlídaly skupinu zezadu.

Jakmile ostatní dorazili k severnímu břehu koryta pustého potoka, Genna se znovu obrátila a vedla je do středu hájku.

Robyn se otřeseně rozhlížela a pokoušela se vybavit si někdejší idylickou krásu druidčina hájku. - Dívala se na kmeny ohromných jedlí, z nichž většina ležela na zemi. Země, kdysi sytě černá, teď byla odporně hnědá, čvachtala pod nohama a vydávala silný zápach hniloby.

Vedro, které vzniklo následkem Gennina kouzla, kolem nich zůstávalo. Tady se zdálo být přirozenější, protože ve zbytku údolí nebylo ani stopy po zimní přikrývce. Vyzáblé větve keřů a nízkých stromů jako by se po společnících natahovaly a svíraly je, když se prodírali lesem. Robyn neviděla ani stopu po příjemných pěšinách a slunečných cestách, které se kdysi vznešeně vinuly mezi lesními obry.

Genna se opět hnala dopředu a Robyn spěchala, aby jí stačila. Když se před nimi mezi pokroucenými kmeny konečně objevil střed hájku, zůstala jako přimrazená a vyděšeně vyjekla.

Robyn by to místo podle vzhledu nepoznala, ale hmatatelné zlo ve vzduchu kolem ní potvrzovalo, že dosáhli svého cíle. Země okolo studny byla prosta jakýchkoli rostlin, byla to deprimující plocha hnědého bahna. Jasně viděla sochy, teď, když Genna uprchlá, už jen devatenáct, strnulé na místě na okraji vody. Okolo nich kdysi bývaly hrdé kamenné

oblouky, sestavené ze dvou masivních pilířů a těžkého plochého příčného kamene, vztyčené druidy v dávném věku. Příčné kameny popadaly na zem a rozbily se a většina sloupů byla buď převrácená nebo se opírala o sousední sloupy. Polovina kamenů byla pohřbena v rozbředlém bahně u studny a jejich plochy, které byly viditelné, už byly pokryté odporným nezdravým povlakem.

Celou plochu bahna pokrývaly mělké krátery. Uprostřed několika z těchto děr lemovaných bahnem viděla Robyn hustý nazelenalý sliz, který bublal a vřel jako nějaký příšerný guláš. V zemi na západní straně mýtiny zela široká trhlina. Z mnoha míst trhliny vyrážely obláčky plynu a často vystřikovaly sprškybláta. Plyny se mísily a vytvářely řídkou mlhu, která neustále visela nad mýtinou a znejasňovala pohled na vychrtlé stromy na druhé straně.

Zdálo se, že každý závan vzduchu spaluje plíce společníků. Robyn jako by ustrnula ve změti prudkých emocí. Chtěla se otočit a ve strašné panice uprchnout nebo vykřičet svůj hněv a se šílenou zuřivostí zaútočit. Ale zaútočit na co?

Potlačila zoufalé nutkání vykřiknout a stála tiše a čekala. Ze všech pórů na těle jí vyrazil pot, a když jí od něj zvlhly šaty, zachvěla se.

Celá scenerie byla zničená neuvěřitelně divokými a mocnými silami. Robyn se několikrát zhluboka nadechla, aby se uklidnila, než se pohne vpřed. Genna pochodovala pořád dopředu a Robyn cítila, že k ní přistoupil Tristan a těsně za sebou cítila i Pawlda, Tavishu a Yaka. Kolem nich se plavně prohnala smečka míhavých psů vedená Canthusem, prudce zahnula doleva a obíhala ve velikém kruhu okolo studny.

„Pojďme," zašeptala a znovu se dotkla uklidňujícího tepla svitku u boku. Upřela oči na černou vodu před nimi a aniž si to uvědomila, tváří ji přeběhla grimasa temného hněvu. Tristan před sebou držel meč, rozhlížel se doprava a doleva a čekal na nepřátele, kterým nerozuměl, nicméně cítil, že je očekávají. Páchlo to tu a jen ze samotného vzduchu měl nepříjemný pocit. A s čím se tu má bojovat? Sochy na něj zíraly, jako by se vysmívaly jeho smrtelnému tělu. Král upíral zrak na jednu sochu po druhé a pátral po nějakém náznaku pohybu nebo hrozby.

Když družina vstoupila na mýtinu kolem studny, ozvalo se mávání křídel, jako když se husy snaží vzlétnout od malého rybníka. Ale tyto ‚husy' měly nepřirozené parohy, které jim vyrůstaly z hlav, a vypadaly příšerně zdegenerované. Smrtící ptáci číhali mezi rozbitými pilíři kolem studny, ale teď vzlétli a jejich strašné parohy se stočily k těm, kdo by ohrozili jejich pána.

„Tak pojďte!" Tristan se rozběhl a zaútočil na hejno, ještě když ohavné příšery vzlétaly do vzduchu. Viděl, jak mu nad hlavou proletělo několik šípů a srazilo pár netvorů z oblohy. Meč Cymrycha Hugha ho poháněl svou vlastní vůlí, aby útočil na stvůry.

Vedle Tristana se otřásla země, když se přihnal Yak. Zaslechl pronikavé akordy Tavishiny loutny, které byly v rozporu se stísněnou atmosférou lesíka. Ty tóny mu z nějakého nevysvětlitelného důvodu vnesly do srdce záchvat zuřivosti a on neartikulovaně vykřikl na odporné letce.

Pawldo postupoval po jeho pravici s mečem v ruce. Pohyboval se neohrabaně, protože měl na zádech přivázané lyže. Ani jednou během dlouhé cesty je nepoužil, ale nechtělo se mu vzdávat produktů své práce. Yak postupoval po Tristanově levici a ostatní v řadě vedle sebe, aby čelili značně prořídlému hejnu. Nad jejich hlavami se objevila další sprška šípů, protože sestry a Yazillicklik nepřestávali ve své vražedné palbě. Smrtící ptáci útočili střemhlav dolů, a když král bodl vzhůru, aby zasáhl vůdce hejna, meč ho vyzvedl ze země.

Yak se oháněl těžkou palicí a zasáhl jednoho z netvorů ve vzduchu. Když jeho roztříštěné tělo padlo k zemi, Firbolg se otočil na dalšího ptáka a ten prudce uhnul ze svého směru, aby se vyhnul sukovité zbrani.

„Tristane! Pozor!" Robynin zoufalý výkřik obrátil jeho pozornost zpět k zemi. Podíval se na stranu, za Pawlda, a spatřil příšerný smrtící zjev, jak skáče k nim, jako by útočil přímo z nejnižších vrstev Pekla.

„Co je to?" Prudce se otočil a meč se instinktivně stočil s ním, aby čelil této nové a mnohem vážnější hrozbě. Cítil, jak mu Yak nad hlavou rozdrtil jednoho ptáka, ale nemohl odtrhnout zrak od černé pekelné stvůry, která se teď vrhala na Pawlda.

Oči netvora plály divokou žlutí a ostře zářily na pozadí naprosté černi jeho srsti. Z dlouhých tesáků mu tekly sliny a na ramenou se mu svíjela dvě chapadla a jako hladoví hadi se natahovala po půlčíkově tváři. V tom okamžiku Tristan věděl, že to je netvor, který zabil Darytha.

Pawldo se otočil a jeho lyže opsaly široký oblouk. Tato dřevěná prkna projela přímo tělem slintajícího netvora, ale pak narazila na něco pevného, a přesto neviditelného, za ním. Síla úderu půlčíka srazila na stranu a oddálila ho od svírajících se strašných čelistí.

Pak se Pawldovo tělo vymrštilo do vzduchu a král si představil, že ho uchopilo jedno z chapadel. Půlčík s tupým úderem upadl opět na zem a naprosto tiše a nehybně zůstal ležet vedle netvora.

Netvor se znovu nahrbil a Tristan tentokrát vyskočil. Mávl mečem divokým vodorovným úderem a cítil, jak se zakousl do masa - ale ne tam, kde se zdálo, že netvor je! Potom i on klopýtl vzad, zasažen neviditelným chapadlem, které jím mrštilo k zemi. Brnění jeho otce ho opět zachránilo před hlubokou sečnou ranou.

Bardka Tavisha stála jako v tranzu, když zuřil boj. Hrála harfenistovu válečnou píseň a prsty jí letěly po strunách. Její srdce naplňovala slova neznámé písně, a i když nedávala moc smysl jako příběh, pozvedala náladu Ffolků a poháněla je do bitvy.

Tavisha sledovala, jak netvoři útočí, s úžasnou silou brnkala a melodie a rytmus se jí rodily v hlavě v okamžiku, kdy je hrála. Cítila, jak se slova do ní hrnou, víří ji myslí a najednou začala zpívat. Její hlas byl výzvou všemu zlu a temnotě na světě, ale zvláště temným silám, které číhaly před nimi. V její písni bylo poselství naděje a modlitba za ni a její druhy.

Text její písně nebyl úplný, ale teď začal vznikat příběh. Neměl konec, protože to byla balada, a příběh, o kterém vyprávěla, ještě nedospěl k závěru. Ale Tavisha se sama nechala strhnout hudbou, cítila, jak pozvedá náladu jejích druhů, a tak vyzývala temnotu se vzrůstající odvahou a silou.

Smrtící ptáci divoce a zmateně kroužili a někteří z nich zaútočili střemhlav na bardku. Tavisha, která byla ve vytržení z

hudby, je neviděla blížit se.

Ale Robyn ano. Druidka pustila svitek a chvíli útočila jako válečnice. Zvedla do vzduchu šavli a odsekla prvnímu ptáku křídlo. Jeho tělo udeřilo do bardky a srazilo ji k zemi, zatímco Robyn se prudce otočila a srazila ze vzduchu další stvůru, než ta mohla zaútočit.

Tavishe vypadla z rukou loutna a nad mýtinou znovu zavládlo tajemné ticho. Bardka se nemotorně posadila a viděla, jak černá stvůra podobná panteru srazila Tristana, poté co jeho zbraň znovu zasáhla prázdný vzduch.

Tavisha nevěděla, proč to dělá, ale vytáhla polámané brýle z doupěte Firbolgů a tápavě si je posadila na nos. Otočila oči k bitvě a okamžitě spatřila netvora v jeho skutečné pozici, několik stop stranou od zdánlivého zjevu.

Tavisha znovu vstala, zvedla loutnu a vykřikla na krále. „Tam! Nalevo! Tam je!" Ale pak jí narazil do obličeje další z ptáků. Ostrý paroh jí prorazil tvář a brýle jí odletěly na blátivou zem. Tavisha těžce spadla dozadu, zalapala po dechu a spatřila nad sebou parohatý stín smrti.

Brigit a Maura nasadily šípy a s mechanickou přesností je vypálily, zatímco Colleen vytáhla meč a hnala se bránit Tristana. Stříbrné střely jedna po druhé našly cíl v letících stvůrách.

Brigit cítila, že tím, že přestala hudba, se v ní otevřela velká prázdnota. Najednou si na krátkou chvíli uvědomila, že hudba v ní vyvolávala vzpomínky na svěží Synnorii. Sestra rytířka se obrátila a spatřila Tavishu na zemi a Robyn, jak se natáhla, aby zasáhla jednoho z ptáků teď už zkrvavenou šavlí.

Ale na bardku ležící na zemi zaútočili další dva a Tavisha se nemotorně svíjela, příliš pomalá na to, aby uhnula z cesty. Brigit upustila luk a rozběhla se k bitvě s mečem v ruce.

Nikdo z družiny neviděl, jak se přemísťující se netvor nahrbil, jak mu září žluté oči a jak se plíží u země. Genna ukázala prstem, čehož si opět nikdo nevšiml, a netvor skočil na Robynina neozbrojená a nechráněná záda.

• • •

Ysalla se klidně vznášela v mělčinách a sledovala veliký pochod pod sebou. Stovky a stovky mrtvých z moře, před nimiž šly neohrabané mrtvoly obrů, prostoupily otvorem ve vlnolamu a přiblížily se k plážím z obou stran Corwellského přístavu.

Bouře nad nimi zjevně ustávala, ale o břeh se stále tříštily obrovské příbojové vlny. Kněžka neviděla skrze hustá mračna ani náznak slunečního světla a to ji potěšilo. Spáry hlubin se mohly vynořit z vody a bojovat a dýchat mezi normálními lidmi, ale nesnášely sluneční svit. To bylo dobré znamení pro nadcházející bitvu, pomyslela si kněžka.

Sythissal, král hlubin, se vznášel za ní a občas jí přejel rukou s drápy po řadách bodlin. Ona se k němu prudce otočila, zasyčela a z šupinaté tlamy jí vyrazila pěna.

Ysalla vytáhla zlatou dýku a málem ho s ní bodla za jeho nestoudnost, ale král sahuaginů proplul lhostejně kolem ní. Pochopila varování, které bylo obsaženo v jeho gestu: i když jí Baalova moc udělila velení nad tímto obrovským množstvím oživených tvorů, král jí sdělil, že jejím pánem je on, stejně jako pánem všech Spárů hlubin. Vřelo to v ní, ale uznala, že má pravdu.

Ale věděla, že to bude její vojsko, kdo vyhraje tuto bitvu. Konečně se obrovská armáda shromáždila do útočné pozice, jak uvnitř přístavu, tak podél vnějších břehů. Byl čas vyrazit.

Tucet sahuaginů, Baalových kněžek se žlutými šupinami, přikázalo svým legiím, aby se pohnuly vpřed. Nemrtví, vlekoucí se, ale neúprosní, se vynořili z vody. I Ysalla se vynořila a nejprve prorazily vodu její hrdé bodliny jako hřbetní ploutev ohromného žraloka. Viděla, že se nahoře mračí šedá oblaka, a byla spokojena.

Všude kolem ní se z příboje vynořovaly hlavy a odulá těla mrtvých z moře. Náhlý zmatek ve městě byl pro Ysallu mocnou drogou a věděla, že i Sythissalovy legie se na tom strachu budou pást. S neustálou pomalou přesností pochodovala armáda mrtvých ke břehu a vynořovala se z vody.

Hobarth sledoval útok ve městě s neskrývanou radostí. Díval se na přístav z pokoje ve druhém poschodí hostince. Stál u okna a pozoroval šik oživených mrtvých před sebou. Rovnoměrným tempem postupovali podél přístavní hráze, škrábali se do člunů přivázaných u mola nebo neohrabaně vylézali po příkrém vlnolamu a sunuli se podél doků. Mezi Ffolky na nábřeží masově vypukla panika, obraceli se a prchali do středních částí města.

Z oblohy stále jemně sněžilo, ale bouře ustala. Sníh teď byl unášen a vířil v mírném vánku, což bylo v ostrém kontrastu s krutou scénou, která se odehrávala na zemi. Na obou stranách viděl Hobarth za zdmi města Corwellu stovky nemrtvých. Na severu se strašlivá armáda sunula vpřed bez jakéhokoli odporu, prohnala se okrajem města a odřízla ústup ke hradu na skalnatém pahorku. Nádhera! Ffolkové budou ve městě v pasti a hrad může přijít na řadu později.

Na jihu viděl druhé křídlo Ysalliny armády. Když tato část armády vyšla na břeh, zahnula k městu, bušila na bránu, přelézala pouhou silou svého počtu nízkou zeď a vcházela do ulic.

Ale co to bylo? Hobarth se překvapeně podíval dolů a uviděl několik set mužů, ozbrojených meči a kopími a třímajících štíty, kteří se shromažďovali na prostředním náměstí. Organizovaný odpor! Hobarth poznal postavu starosty města a uvědomil si, že byla opravdu svolána armáda.

Když uslyšel pronikavý zvuk trubek, otočil se na druhou stranu a spatřil další dvě skupiny mužů, které se shromažďovaly v ulicích. Někteří z pánů sousedních oblastí museli také shromáždit své síly.

Baalův kněz se ponuře usmál, když pozoroval tyto ubohé přípravy. Sledoval tři roty Ffolků, statečné, ale odsouzené k záhubě, jak se spojují a postupují k nábřeží. Ježící se zeď kopí postupovala k prvnímu z vlekoucích se obrů. Hobarth viděl, jak některé z odulých stvůr před útokem upadly, ale ostatní postupovaly bezmyšlenkovitě dál. Konečně, mrtví neznají strach.

Ale živí ano. A Hobarth se rozhodl dohlédnout na to, aby ho poznali.

Apeloval na moc svého boha a vytáhl z kapsy ve svém oděvu malý kousíček hmyzí larvy. Rozdrtil ji mezi tučnými prsty a prach rozdrobil na ulici pod sebou. Přivolával moc svého boha, aby dodala sílu jeho pekelnému kouzlu.

Baal slyšel a odpověděl. Prach hmyzí larvy se náhle rozvinul a roztahoval, stáčel se do černého mraku, který byl unášen ulicemi Corwellu. Mrak mizel a plazil se vpřed, přilnul k zemi a začal se roztahovat. Pronikal do uliček, vyplňoval dvory a pomalu ožíval. Z černého mraku se stal příkrov živého hmyzu, který poletoval a bzučel v pekelném chóru.

Včely, vosy, kobylky, sršni, divoké bodavé mouchy a spousta dalšího hmyzu naplnila vzduch a pokryla ulice. Hmyz letěl městem s příšerným bzukotem. Byly jich miliony a přinášely strašnou, bolestivou smrt každému, kdo uvízl v jejich mračnu.

Záplava hmyzu se rozšířila po budovách a ulicích města Corwellu a svými prstům podobnými chapadly se omotávala kolem mužů z rot. Nejprve se z řady oddělilo několik opozdilců, kteří plácali kolem sebe a proklínali útok. Potom je mrak postupně pohltil všechny a muži prchali, neschopni nadpřirozený útok vydržet. A legie mrtvých, ničím nerušené, postupovaly městem.

• • •

Tristan ucítil, že přes něj přeletěl stín. Vyškrábal se na kolena a instinktivně držel meč Cymrycha Hugha napřažený z bláta. Viděl, jak černý netvor skočil po Robyn, která sekala do smrtícího ptáka, nevědouc o hrůze, která se k ní blíží zezadu.

„Robyn!" Jakmile král varovně vykřikl, slova mu uvízla v hrdle. Snažil se postavit na nohy a zuřil na bahno, které ho stahovalo. Věděl, že k ní nemůže doběhnout včas.

Yak vedle něj se otočil, ale také byl příliš daleko. Pawldo nehybně ležel, tři sestry rytířky bojovaly se zbývajícími ptáky, Tavisha ležela na břiše a snažila se vstát... nikdo Robyn nemohl pomoci.

Přemísťující se netvor přistál, nahrbil se a zaburácelo v něm hluboké zavrčení. Robyn se otočila, vyjekla hrůzou a zavrávorala zpět před strašným slintajícím zjevem. Netvor se plížil vpřed a se strašným záměrem šlehal chapadly.

Poté se na ni vrhl. Žena se zoufale sklonila na stranu, poněvadž cítila, že netvor nemá příliš dokonalou rovnováhu. V jeho boku spatřila hlubokou ránu, z níž trčela jakási zlomená tyč. Vypadala jako kopí, ale byla bílá.

Jedno z chapadel Robyn švihlo přes nohy, proseklo jí kůži a srazilo ji k zemi. Netvor se k ní otočil zpět a druidka viděla, jak zlomená zbraň, kterou měl zabodnutou v boku, náhle vyskočila z rány. Bezmocně ležela a sledovala, jak se blíží slintající tesáky, slyšela netvorovo tajemné burácivé vrčení, cítila jeho odporný dech.

Náhle se před Robyn objevil jeden, pak další a pak šest čtyřnohých tvorů, kteří na netvora vrčeli a štěkali. Celá smečka míhavých psů se vrhla vpřed a chňapala netvorovi po slabinách. Objevovali se a mizeli před netvorem, vedle něj a za ním.

Psi na něj útočili, kousali ho a trhali s překvapivou prudkostí. Netvor se dostal do záchvatu zuřivosti, kousal velkými zuby, sekal drápy a šlehal ohavnými chapadly na jednoho hbitého psa po druhém.

Tristan vyrazil směrem k potyčce, ale pak viděl, že Robyn začíná vstávat, zjevně bez zranění. K obličeji se mu hnal další smrtící pták a on se rychle skrčil do obranné pozice.

„Do něj, Canthusi! Hurá!" zakřičel nad vřavou pronikavý hlas. Veliký lovecký pes se hnal přes pole. Nad ním se vznášela maličká oranžová postava a mířila jako šíp směrem k boji. „Do toho, hoši! Kousejte ho! Ukousněte mu ocas!"

Canthus a Newt vtrhli do rvačky a přemísťující se netvor se náhle otočil a vyřítil se z jejího středu. Tristan viděl, jak lovecký pes vyskočil a zavrčel na zjev netvora, ale útočil na prázdný vzduch. Míhaví psi naopak chňapali do prázdna a jejich zuby se zjevně svíraly v prázdném prostoru, ale když zatáhli, obraz přemísťujícího se netvora vrčel a vztekle řval. Schopnosti míhavých psů z jiného světa jim zřejmě umožňovaly vidět netvorovu skutečnou pozici.

Robyn se postavila na nohy a bitva zuřila ani ne několik stop od ní. Pohledem zachytila zbraň, která vypadla netvorovi z rány, a zvedla ji. Nejdřív si myslela, že je to kopí, ale teď viděla, že je to kostěný roh.

S nejasným pocitem šoku ho poznala. Kamerynn! Ten také podlehl téhle divoké bestii? Je tento roh vším, co zůstalo z hrdého jednorožce, který jí zachránil život, který ji nesl do boje s Bestií? Tento otřes, důkaz smrti nejskvělejšího dítěte bohyně Matky země, jen posílil Robynino rozhodnutí. Chmurně si zastrčila roh za pásek a znovu se obrátila čelem ke studni.

Tavisha konečně našla brýle a postavila se vedle Brigit a Maury. Tyto dvě sestry od ní odháněly létající dravce, když hledala. Teď Tavisha opět vzala loutnu.

Jeden z ptáků mířil se skloněnými parohy na Tristana. Meč jeho předků vyrazil vpřed a zabodl se do netvorova hrdla. Král mrštil bezvládným netvorem na stranu, a když znovu vyrazil směrem k potyčce, viděl, že k němu běží Robyn.

„Svitek! Musím se dostat k sochám!"

„Pojď se mnou!" Otočil se vedle ní a rozběhl se ke studni. Yak a sestry rytířky stále bili do zbývajících ptáků. Za sebou mohli slyšet řev přemísťujícího se netvora a pak zaštěkal bolestí jeden zraněný míhavý pes.

Před nimi stála u studny Genna a nevšímala si bitvy, která zuřila za ní. Stála mezi dvěma sochami druidek a zírala na černou vodu. Když k ní přistoupili Tristan a Robyn, náhle vzhlédla a ve tváři jí plál výraz prudkého hněvu. Robyn si představovala, jaký musí cítit odpor tváří v tvář tomuto naprostému zpustošení.

„Svitek!" žádala Genna. „Už je čas!"

Robyn zápolila se svitkem a Tristan se horečně rozhlížel. Vedle něj byla socha muže ve středním věku z bílého kamene. Z jeho strnulé tváře hleděl tajemný výraz krutého odhodlání, který byl jakoby vytesán v kameni. V ruce měl zvednutý srp.

Z ním byli ostatní muži a ženy, všichni oblečení v praktickém oděvu druidů a uvěznění v pozicích zápasu na život a na smrt. Tito druidi, vyzbrojení kosami, noži, holemi, tyčemi a několika těžkými palicemi, se postavili příšerné armádě a byli takto uvězněni. Vzpomněl si na Robynin popis zázračné bílé pěny, která stoupala z Měsíční studny a zachránila druidy před strašným vyvrcholením jejich bitvy.

Kdyby svitek fungoval, kdyby se tyto sochy znovu staly živými druidy, ocitli by se uprostřed další bitvy - proti, tušil Tristan, ještě mocnějšímu nepříteli.

Ale mohli by je teď zachránit? Viděl, jak Robyn s třesoucíma se rukama rozmotává svitek. A viděl, jak zlatý kroužek, medailon s růží ve slunci, vydává svěží, nadějnou záři.

Genna natáhla ruku, jako by chtěla zpevnit Robynino sevření. Ruka Velké druidky se dotkla svitku a najednou vzduchem zajiskřilo modré světlo. Robyn před dotekem druidky ucukla a ústa se jí doširoka otevřela tichým výkřikem. Genna se na ni podívala a její vrásčitá tvář byla znovu prosta jakéhokoli citu.

Modrý plamen kolem nich stále jiskřil a syčel. Robyn zůstala stát bez hnutí, ústa měla doširoka otevřená a oči plné zmatku, nedůvěry a bolesti.

Pergamen svitku vzplál a dokonce i Tristan cítil teplo z toho ohně. Robynino kouzlo teď bylo pryč a ona vykřikla hrůzou, zapotácela se zpět na jednu ze soch a se vzlykotem spadla na zem. Plameny, které spalovaly svitek, se pomalu vytratily a neužitečný popel posledního Arcanova svitku poletoval vzduchem, byl unášen větrným vírem a přistál v černých vodách Temné studny.

• • •

Randolph pobízel svého funícího koně přes poslední stoupání před městem Corwellem, vděčný za to, že se bouře poněkud zmírnila. Zachvátil ho silný pocit naléhavosti, a když vyjel na nízký pahorek, poznal proč.

Okamžitě viděl, že se na Corwell útočí a útočníci že přišli z moře. Pobízel koně do zoufalého cvalu a ten z posledních sil letěl po pustině pokryté sněhem a zběsile dusal k městu.

Kapitán viděl, že nad městem visí černý opar, téměř jako kouř. Viděl, jak branami města nebo i přes jeho zdi prchají válečníci, ženy a děti - skutečně, všechno obyvatelstvo. Pak uslyšel hučení toho kouře, ale stále nemohl uvěřit jeho podstatě. Ale když se kůň potácel vzhůru k jižní bráně města, spatřil nějaké nepatrné tvory, kteří vytvářeli mrak, a okamžitě si uvědomil, že tu působí mocné čáry.

„Shromážděte se okolo mě, muži Corwellu!" křičel s mečem v ruce uprostřed davu prchajících válečníků. Prudce zatáhl za otěže a unavený kůň kdesi našel sílu postavit se na zadní a předními kopyty bít prudce a vyzývavě do vzduchu.

„Do útoku!" Randolph seskočil na zem a vyrazil k úzké bráně.

„Počkej! Budeš zabit!" Starosta Dinsmore se protlačil mezi prchajícími válečníky ke kapitánovi. „Mají čarovnou moc! Naši nepřátelé nejsou ani živí! Jsou to chodící mrtví! Jedinou nadějí je útěk!"

„Nesmysl!" zavrčel kapitán. „Jen je musíme znovu zabít! Za mnou!"

Prohnal se branou povzbuzen asi dvaceti muži, kteří ho následovali. Jeho osamělý postup viděli další a další Ffolkové a začali se řadit, až se nakonec směr zástupu obrátil.

Randolph měl u sebe stále korunu Ostrovů v režném vaku, přivázanou bezpečně u pasu, ale nemyslel na ni, když se vrhal do boje s jednou oživenou mrtvolou, odulou z moře. Nicméně koruna měla velmi zřetelný účinek, když vstoupil na bojiště.

Když se kapitán prodral do města, bzučící a bodající hmyz začal padat mrtvý v celých mračnech. Ochranný kruh s kapitánem uprostřed ničil účinek kouzla v neustále se zvětšujícím okruhu. Během několika minut nezůstal ve vzduchu ani jediný z vyčarovaného hmyzu.

Ale mrtví z moře stále postupovali. I bez pomoci černé magie zdaleka převyšovali počtem bojovníky Corwellu. Za nimi vstupovala do města a šířila se po planinách strašná těla sahuaginů, nemilosrdných ve svém vražedném šílenství, divokých v pronásledování jakéhokoli lidského nepřítele.

Ffolkové bojovali statečně a jejich kapitán je vedl dobře. Muži z Koartovy a Dynnattovy družiny se spojili s muži z města, ale i tak byli lidé zatlačeni zpět a mrtví a jejich páni si vynutili město.

• • •

Hobarth proklínal krutý osud, který mu dal pomoc neschopného Pontswaina, neboť když mračna hmyzu odumřela, pochopil přesně, co se stalo. Koruna Ostrovů byla z nějakého důvodu zpátky v Corwellu. Jeho mocná kouzla budou k ničemu.

Ale určitě to neznamenalo, že bitva je ztracena. Ze své vysoko položené výhodné pozice sledoval bitvu v ulicích a viděl, jak jsou Ffolkové vyháněni z města spojenými silami nemrtvých a sahuaginů. Když se lidé rozptýlili po otevřené planině, z moře se vynořili další sahuaginové, kteří jim chtěli odříznout cestu do bezpečí hradu.

Když se kněžův pohled přesunul na vody v zálivu, klesla mu údivem čelist. Co je to? Na okamžik si myslel, že vidí horu, která se sune po vodě... Pozvolna začal být v mlze vidět tvar velikého hradu.

Při všech temných bozích, co to může znamenat? V dalším okamžiku jasně rozeznal flotilu válečných veslic, seskupených kolem základny plující pevnosti jako káčata kolem své matky. Jak je možné, že se budova z kamene a malty, zřetelně masa strašné váhy, může takto pohybovat?

Zdálo se, že hrad jede lehce po vodách zálivu. Kněz na chvíli pocítil záchvat paniky, protože si představil, že vidí řadu nadpřirozených lukostřelců nebo válečné stroje chrlící oheň seřazené podél plujícího parapetu. Ale když se budova přiblížila, viděl, že je opuštěná.

Kněz ještě několik minut sledoval, jak se flotila blíží, a napočítal víc než dva tucty lodí a tu záhadnou pevnost. Posily pro Ffolky, to je jisté, ale divil se, proč přicházejí ze Severu.

Avšak Baalův služebník se přesto neznepokojoval. Jejich posádky jistě čítají jen o něco víc než asi tisíc mužů a to, jak věděl, nebude stačit, aby se zvrátil poměr sil. Ještě když je sledoval, řada sahuaginských válečníků se otočila, aby čelila novému útoku z moře.

Bitva přesto bude vyhraná.

• • •

„Cos to udělala?" zařval vztekle král a blížil se k Velké druidce. Koutkem oka zahlédl Robyn, která ležela natažená v blátě vedle Temné studny a dívala se na svou učitelku s tupým a vyděšeným porozuměním. „Tys nás podvedla!"

„Podvedla?" Genna promluvila mdlým hlasem, který byl naprosto bez citu. „Sloužím svému pánu věrně."

Před očima ohromeného Tristana se statná postava ženy ve středním věku náhle změnila. Protáhla se a ohnula do tvaru neohrabaného ptáka. Z pokrouceného a znetvořeného krku mu visela hlava, na níž zářily krví podlité oči. Zobák podobný supímu po něm chňapl a on klopýtl zpět. Byl tak otřesen, že se ráně málem nevyhnul. Z boků stvůry se roztáhla veliká černá křídla a pomalu mávala v hrozivém gestu. Pak se tělo zachvělo, změnilo se znovu a stalo se tělem, které se Tristanovi vrylo do paměti při hostině po příjezdu domů. Král slyšel, jak Robyn vykřikla šokem a bolestí, když tu ženu také poznala.

„Ty!" řekl jako bez dechu, když viděl záplavu rudých vlasů a ohnivou záři v jejích očích.

„Tos byla ty!" vykřikla Robyn vedle něj. Tristan nemohl poznat, jestli bolestí nebo vztekem.

Mladá žena otřeseně zírala na změnu těla své učitelky. Jakákoli podobnost s Gennou Měsíční zpěvačkou úplně zmizela. Robyn pomalu začínala chápat, že Velkou druidku postihla zkáza, která vyvrcholila zničením jejího svitku. Bezmocně se podívala na popel, který už mizel v temné vodě, a pak zpět na rusovlasou tvář na těle před sebou.

Tvář se zkroutila do známého úšklebku, který byl tak dlouho středem Robyniných myšlenek. Znovu v ní vzplál divoký hněv, ale tentokrát žár jejího hněvu planul směrem k této ženě spíš než k Tristanovi.

A pak se tělo opět změnilo, rostlo, vztyčovalo se nad nimi a ztratilo jakoukoli podobnost s člověkem. Obraz rusovlasé ženy úplně zmizel, zastřen zjevem z černých šupin a rudých planoucích očí. Tvor měl podstatu plaza a postavu obra. Stal se nepřítelem, kterého král už jednou zabil.

„Kazgoroth!" Meč Cymrycha Hugha mu v rukou zpíval vražednou píseň... nebo to byla bardka? Znovu uslyšel Tavishinu baladu a srdce se mu naplnilo nadějí, ale byla to naděje živená nesmírným hněvem.

„Tentokrát zemřeš!" vykřikl a hrozivě kráčel k Bestii. Veliký ocas jí šlehal kolem obrovského těla jako ohromná končetina, která by v okamžiku mohla rozdrtit člověka.

Tristan se otočil k ocasu, ve kterém tušil zdroj útoku Bestie. Sekl mečem a Kazgoroth ucouvl. Spadl do vody ve studni a zařval bolestí, až se otřásla země. Netvor se nahrbil a přikrčil. Dobře! Naučil se bát meče! Jak na okamžik přestali, zaslechl Tristan běsnění bitvy za sebou.

Míhaví psi a Canthus na poli stále chňapali po přemísťujícím se netvorovi. Shantu skákal sem a tam, aby se vyhnul ostrým tesákům útočníků. Dva z míhavých psů už byli mrtví, zaplatili za svou odvahu nejvyšší cenu, ale ostatní v čele s loveckým psem pokračovali v útoku se zvýšenou prudkostí.

Pokaždé, když míhaví psi zaútočili, trhali netvorovi kůži ze slabin. Jeden z nich se mu zakousl do chapadla s rohem, a i když netvor psem mával sem a tam jako rybou na vlasci, houževnatý pes nepovoloval sevření. V tom okamžiku popadl jeden ze zbývajících psů druhé chapadlo.

Canthus útočil zuřivě jako tvor zrozený k zabíjení. Často byl zmaten zdánlivou pozicí netvora, ale když se mlhavým psům podařilo ho zahnat do úzkých, pes udělal bystrý odhad a vrhl se na něj, přičemž sevřel čelisti v místě, které se zdálo být ve vzduchu.

Ostré tesáky pronikly kůží a Canthus ucítil, jak v krku netvora pulzuje krev. A vtom se psovy čelisti začaly svírat pevněji.

Shantu se v sevření psů svíjel a kroutil. Sekal drápy na zadních nohou, až rozpáral jednoho míhavého psa. Ostré drápy na předních nohou se zabodly do boků loveckého psa a rozdrásaly mu kůži a žebra pod ní. Canthus přesto nepovoloval sevření a postupně uzavíral přívod kyslíku k mozku netvora. Cítil, jak něco prasklo, a když se jeho čelisti sevřely pevněji, ucítil příval teplé krve. Zápas přemísťujícího se netvora pomalu ztrácel na intenzitě a netvor nakonec zůstal nehybně ležet.

Tristan upřel celou svou pozornost zpět na Kazgorotha, když se ten vlekl ze studny a sklonil hlavu k útoku. Robyn, která stále ležela na blátivé zemi, se odvalila od vody. Podívala se vzhůru na stvůru s prosbou v očích a hledala v ní nějaký náznak existence druidky, kterou dřív uctívala, avšak nebylo tam nic.

Bestie šlehla po Tristanovi kostnatým spárem a král znovu bodl mečem. Kazgoroth se vztyčil do své plné výše a uhýbal před smrtící čepelí. Pak jeho oči padly na Robyn, která v šoku a hrůze stále zírala vzhůru.

„Uteč!" varoval ji Tristan a skočil na netvora, který se předními drápy natahoval po Robyn. Mladá druidka nakonec zastavila zády k jedné ze soch a držela před sebou svou hůl. „Uteč!" zavolal znovu a vrhl se k nestvůře, aby na ni zaútočil mečem.

„Zemři!" řekla tiše a hodila hůl na zem k nohám Kazgorotha.

Náhle Tristana prudce odhodila zpět exploze jiskřivých plamenů a srazila ho k zemi. Robyn k němu přiklopýtala a zvedla ho. Viděl, že vzlyká.

Plameny vyrazily ze země a vytvořily ohnivou stěnu, kterou bohyně udělila svým věrným. Avšak kouzlo nevyšlo ze síly Matky země, protože tato síla už nebyla, ale vyšlo z obyčejné jasanové hole. Hůl sama shořela při vyvolání žáru z nitra země, který byl očistným ohněm země.

Kazgoroth ucítil oheň a zařval. Byl to zvuk, který obsahoval smrtelné zápasy tisíců pekelných rovin. Výbuch plamenů zachvátil netvora i s hlavou a živil se na jeho mase a kostech. Byl to plamen čistoty a světla a ostře kontrastoval se temnotou údolí. Dlouho si zachovával tvar, šlehal k obloze, a když vyhasl, Bestie Kazgoroth byla pryč.

Za Tristanem opět zesílil zvuk Tavishiny písně. Bardka hrála akordy vítězství a radosti ve vojenském rytmu, který odpovídal tlukotu králova srdce.

„Matko...!" Při Colleenině výkřiku sebou Tristan trhl a odvrátil pozornost od Temné studny. Viděl, jak sestra rytířka stojí nad mrtvolou posledního smrtícího ptáka, ale její zrak míří přes pole ke zničenému lesu za studnou.

„Co to je?" vykřikla Robyn, otřesená a plná hrůzy při pohledu na zjev, který se vynořil z lesa. Za ním rychle následovaly další dva.

„Při bohyni, ne!" Colleen vykřikla žalem a ten výkřik pronikl Tristanovi přímo do srdce, protože teď už rozuměl. Ty tři

stvůry kdysi byly sestrami ze Synnorie. Tolik bylo zřejmé z řídkých chomáčů blonďatých vlasů, které měly stále na potrhané a hnijící kůži na hlavě, a z jejich malých postav. Ale teď se sunuly vpřed mdlým krokem chodících mrtvých.

Avšak nebyly to jen oživené mrtvoly, které se otupěle vlečou uposlechnout rozkazu svého pána. Byly to stvůry oživené za jistým účelem. Oči jim zářily rudé jako uhlíky a byly pekelně upřené na sestru rytířku, která kdysi bývala pokrevní sestrou nebo dcerou. Ale teď byla Colleen jen možnou obětí a rytířky smrti přicházely zabíjet.

A v tomtéž okamžiku začala uprostřed Temné studny opravdová hrůza.

• • •

„Ke břehu!" Grunnarchův výkřik zazněl flotilou a veslice prudce odbočily z bitvy u města Corwellu. Za několik okamžiků vjely na písčité pobřeží pod samotným Caer Corwellem. Severané vyskákali z člunů do mělké vody a pak ve spěchu vytahovali veslice vysoko na břeh.

Muži Severu se hrnuli po kamenité pláži za Rudým králem do boje. Grunnarch jim poručil přistát v jisté vzdálenosti od bojiště, aby zabránil útoku sahuaginů na lodě z vody, kde by měli rybí muži rozhodně výhodu.

Severané vytvořili dlouhou řadu otrlých válečníků. Sekery měli vysoko zdvižené, kopí mířila vpřed a helmy se jim leskly, i když bylo zataženo. Když uháněli po poli, zazněla z jejich hrdel bouřlivá výzva.

Blízko Grunnarcha vydal štíhlý a bezvousý Koll, jak doufal, strašný jekot. Toto je bitva, ze které neuteče, rozhodl se. Poblíž, ale stále nepovšimnut, postupoval do útoku válečník s hladkou pletí, který se tiše přidal k posádce Rudého krále.

První příval Severanů se střetl s množstvím vlekoucích se odulých obrů. Jejich těžké palice se zvedaly a dopadaly, ale nemohly odolat zuřivosti ani počtům odhodlaných útočníků. Když obři padli pod náporem Severanů, obrátil se na útočníky mohutný šik více než tisíce sahuaginů, posílený velikou pochodující masou nemrtvých.

Třeskot kovu o kov vzrostl na bouřlivý hluk a bojové výkřiky Severanů se mísily se syčením a vřeštěním sahuaginů. Kromě nich se ke rvačce přidali i Ffolkové, ale počty živých mrtvých byly prostě příliš velké. Armády zla se postupně začaly šířit na boky lidských nepřátel. Grunnarch, Randolph a válečníci, kteří stáli u nich, bojovali statečně mezi neustále rostoucími hromadami mrtvých, ale pomalu ustupovali.

• • •

Baal bouřil a svíjel se pod hladinou Temné studny. Vycítil smrt Shantua. Byla jako kruté kopí, které zranilo jeho pýchu. Věděl o smrtelném zápase Kazgorotha, který umíral v naprosté bolesti, zahuben silou země, kterou tak dlouho usiloval zničit.

Tyto nezdary nicméně jen posloužily k tomu, aby se vražedný bůh rozhněval a ve svém hrozném vzteku se stal ještě strašnějším. Kolem něj srůstalo tělo ve fyzický nástroj, avšak jeho duše zůstávala uvězněna ve studni, která ji chránila. Baal vyrazil vzhůru, a jak stoupal výš a ještě výš do vzduchu, proudila mu z těla odporná černá voda. Poprvé ucítil vzduch Zapomenutých říší svým vlastním tělem.

Nejprve se vynořila hlava s dlouhými chomáči vlasů jako hříva. Pak se objevila tvář, poznamenaná grimasou nadpřirozené nenávisti, a za ní ohromný trup se svalnatýma rukama a nohama. Bůh byl vyšší a vyšší, - tyčil se nad lidmi a Firbolgy, rozlámanými oblouky druidů a konečně nad samotnými zčernalými stromy.

Když Baal vyrazil z vody a tyčil se nad bojovníky okolo studny, vyšel na břeh a vynořil se z vody snadno jako dítě, které se šplouchá v mělkém bazénu.

Baalovy oči zlostně hleděly jako žhavé uhlíky jiskřící plameny samotného pekla. Jeho pěsti, ohromné palice z masa tvrdého jako kámen, se natáhly dopředu, dychtivé drtit těla smrtelníků. Jeho hlas byl výkřikem prvotního zla, bouřlivým řevem, který se ozýval po Říších, porážel stromy, rozháněl ptáky a způsoboval, že každému, kdo ho slyší, běhá mráz po zádech.

A pak se Baal pohnul k útoku.

19 Smrt v Temné studni

ROBYN INSTINKTIVNĚ USKOČILA, NEBOŤ PO-hled na boha ji zasáhl jako výbuch a přinutil ji pokleknout. Oněměle hleděla, strnulá pravěkou, bezejmennou hrůzou. Země se otřásla a ona upadla na tvář a bezmocně se chvěla.

Colleen, stojící vedle studny, vzhlédla od oživených bytostí, které kdysi byly její rodinou. Upřeně se dívala na boha, který se nad ní zvedal, potom se také zhroutila a zůstala ležel v bezvědomí v tmavém bahně.

Yak žalostně zařval výkřikem hlubokého, primitivního zděšení, pak se otočil a odvlekl se směrem k lesu, přičemž prchal tak rychle, jak ho jen jeho toporné nohy mohly nést. Míhaví psi také utíkali, jeden po druhém mizeli z dohledu, jak pádili do relativního bezpečí lesa.

Dokonce i Canthus se přikrčil, ale tento odvážný lovecký pes by svého pána neopustil. Místo toho se plížil vpřed, nechávaje za sebou roztrhané tělo přemísťujícího se netvora, a kradl se směrem k Tristanovi.

Brigit a Maura právě postupovaly k prameni, když se Baalova moc rozrostla do skutečnosti. Brigit upustila svůj meč, zůstala stát a ohromeně a vystrašeně zírala. Maura se s mírným zoufalým sténáním otočila a prchala k lesu.

Tempo Tavishiny písně zakolísalo, když bardka zahrála první nelibozvučný tón. Potom píseň ustala docela, když Tavisha, jatá hrůzou a nevěřící, strnule hleděla na odpornou zrůdu, která se před nimi vztyčila.

Jenom Tristan se pohnul ze své vlastní vůle a pomalu ustupoval pryč od studny, ale meč držel napřažený před sebou jako štít. Zíral na boha a cítil hluboký a pomalu planoucí hněv, ale své rozčilení filtroval přes zdání klidné netečnosti. Toto je nepřítel. Toto je cíl, k jehož dosažení tolik vynaložili. Teď se zlostně podíval na obludné zjevení a chápal riziko útoku na ně, ale cítil zoufalou potřebu vidět tohoto tvora zabitého.

Moc meče Cymrycha Hugha ho obklopila jako aura. Zdálo se, že temný bůh tuto moc poznal, neboť obrovy kroky

mířily přímo ke králi. Tristan věděl, že jeho vykoupení, a možná jeho smrt, je blízko.

Vznešený král upřeně hleděl vzhůru. Viděl dva rohy, vyčnívající z obrovského čela, a každý z nich byl delší než on sám. Se zvláštním klidem pohlédl přímo do tváře zkřivené nenávistí, znetvořené a potměšilé. Obří postava se přivlekla blíž, otřepala se a mladý král ji přesto očekával. Teď se Tristan cítil připraven k tomu, že začne rozhodující boj!

„Hej, Yazi! Podívej se na tohohle chlapíka! Nikdy jsem... Yazi? Kde jsi? Hej, pojď sem zpátky! Máme ještě bojovat!" Newt přeletěl nad Shantuovým tělem, volaje na svého přítele, ale skřítek, jako tolik jiných, byl jat hrůzou při zjevení Temného boha. Newt pokrčil rameny, odfrčel ke studni a chtěl vědět, co je to kolem za povyk. Jistě, tento chlapík je veliký, ale copak o tom není přísloví nebo tak něco?

„Ty!" Hlas boha zaduněl jako nejstrašnější muka umírající země, třesoucí svým povrchem a způsobující chvění svého vlastního těla. Tristan vycítil, že bůh mluví přímo k němu, a zastavil, když Baal pokročil.

Bůh se pozvedl ze studny výš a černá voda mu syčela kolem pasu a obrovských stehen. Jeho nohy, s obvodem větším než nejmohutnější strom, ho nesly dlouhými mocnými kroky ke břehu studny.

Směrem k Tristanu Kendrickovi.

Meč Cymrycha Hugha zasvítil stříbrným světlem a zářil třpytem jasně viditelným dokonce i za denního světla. Na rozdíl od bitev se smrtícími ptáky a sovím medvědem ne-popoháněl meč krále k útoku. Místo toho se mu lehce vznášel v ruce, připraven reagovat na Tristanovu vlastní vůli.

Tristan vzhlédl k tělu svého nepřítele, vysoko se tyčícímu k plnému pětinásobku jeho vlastní výšky. Jeho nejvyšší úder nemohl zasáhnout výš než do obrova stehna, ale zdálo se, že meč jeho předka vyvyšuje postavu mladého krále, posiluje jeho paži i vůli. A přece, jak jen mohla lidská vůle zápasit s mocí tohoto děsivého a strašného boha?

Obří postava najednou zaútočila, uhodila pěstí velikosti kupy sena. Tristan instinktivně pozvedl svůj meč a věděl, že by byl tou strašnou ranou rozdrcen, kdyby ho zasáhla.

Pěst boha se střetla s mečem Cymrycha Hugha se zvukem podobným úderu hromu. Král se silou úderu zapotácel zpět, omámený náporem zvuku, ale pořád stál! Baal také zavrávoral zpět, potřásaje otřesen a zmaten svou mohutnou hlavou.

Obří postava se znovu přiblížila. Tristan zvedl meč vysoko nad hlavu, připraven odrazit další rány. Zaplavila ho vlna naděje.

Robyn si přitiskla ruce na uši, když vedle ní znovu zaburácel hrom. Přitiskla se tváří přímo do měkkého bahna, jako kdyby se před svým zděšením mohla zahrabat. Velmi pozvolna zaháněla ochromení ze strachu, který ji svíral. Nakonec se otočila tváří k obloze, a potom, když se zase posadila, se jí hlava zatočila závratí.

Robyn zaostřila zrak a spatřila nikoliv boha bojujícího s králem, ale tři nemrtvé sestry ze Synnorie postupující ke Colleen, která stále ležela natažená v bahně. Strašné postavy, jejichž shnilé maso a chomáče vlasů jako sláma se vysmívaly kráse své oběti, byly téměř u ní.

Robyn si nebyla vědoma zlatého medailonu, planoucího čistým světlem božské síly, když vyrazila ke třem rytířkám smrti. Nejbližší z nich sáhla po Colleeniných vlasech, rozprostřených v bahně jako zlatá sláma, když se blížila Robyn. Její ruka, nevědomky vedená jakýmsi hlubokým a silným instinktem, zamířila k medailonu. Ucítila, jak jí teplo talismanu proudí tělem a vkládá jí slova do úst.

„Běž! Vyháním tě ve jménu Chauntey!"

Držela medailon vysoko před sebou, jeho zlaté světlo se rozlévalo jako paprsky slunce za letního slunovratu a svítilo na strašné rozkládající se tváře nemrtvých. Zasáhlo jejich oči jako mocné kopí ctnosti, pálilo jim mrtvé nervy a přinutilo je k ústupu.

Tři mrtvé rytířky před sebe pozvedly pařátovité ruce, ale skrčily se před medailonem a ženou, která jej měla. Robyn zpomalila chůzi a soustředila se na sílu medailonu, kterou využila k odvrácení nemrtvých od jejich zamýšlené oběti. S každým krokem, kterým se přibližovala, ustupovaly rytířky smrti zpět, a ona nakonec přišla ke Colleen.

Nějaká vzdálená část Robyniny mysli s úžasem sledovala, jak vyvolala moc nového boha. Věděla, že vykonala čin zasvěcený kněžím nových bohů, neboť žádný druid nemohl působit takovou mocí na samotnou smrt! Sama Genna jí to řekla.

Její mysl se zastavila u důsledků toho, když mýtinou otřáslo další zaburácení hromu. Obrátila se a viděla Tristana vrávorat pod dalším úderem Baalovy pěsti. Obr pohodil hlavou vzad a sám zařval bolestí, neboť tentokrát ho jeho úder stál hluboký šrám na prstu.

Robyn pomohla Colleen na nohy a nemrtvé rytířky pokračovaly v ústupu. Mladá sestra se jí oslabena opírala o rameno, třásla se a Robyn ji začala napůl vést a napůl nést pryč od černé vody.

• • •

Chauntea rozkvetla do plné výše a zpívala píseň naděje a příslibu. Její rovina, Elysium, říše konečného dobra, zvučela chórem, a konečně volně plynula síla od bohyně k její nejnovější vyznavačce. Neboť Robyn otevřela stavidlo oddanosti pomocí medailonu s růží ve slunci. Chaunteina láska plynula jako blahodárné kouzlo do těla mladé ženy, kdysi druidky, ale nyní již navždy kněžky.

Chauntea cítila, jak teplo Robyniny vlastní lásky plyne zpět k ní, neboť ta žena vytušila příbuzenství mezi bohyní Matkou zemí, patronkou přírody a divočiny, a bohyní Chaunteou, patronkou růstu a zemědělství.

Tato bohyně nemohla nahradit druidská kouzla, která Robyn předala Velká matka. Kouzla byla navždy pryč. Avšak místo nich poslala božské požehnání kněžské moci: moc odvrátit temné síly chodících mrtvých, moc léčit bolestivá zranění, moc žehnat svým druhům.

A moc všech nových kouzel, odlišných od povahy kouzel, která Robyn kdysi dávno používala, ale jistě neméně mocných. Nyní kráčela Robyn, kněžka Chauntey, ke svému králi, aby se postavila tváří v tvář moci konečné temnoty.

• • •

„Vyháním tě ve jménu Chauntey!"

Otec Nolan držel svůj kněžský talisman hrdě před sebou a mrtví z moře ustupovali a zakrývali si oči hnijícíma, bezmasýma rukama.

„Vpřed, na Corwell!" vyzýval Randolph vedle kněze a tucet ffolkských mužů se hned hnalo za ním. Jeho ostrý meč sekl do chřtánu překvapeného sahuagina dříve, než obluda mohla zareagovat na útěk svých nemrtvých spojenců.

Měli alespoň malý ostrůvek vítězství v rozsáhlém moři porážky. Smělé kouzlo kněze mohlo odvrátit jen asi tucet nemrtvých najednou, dost na to, aby to poskytlo Randolphovi a jeho mužům šanci ke krátkému, omezenému protiútoku, ale to bylo všechno.

Na všechny strany, přes vřesoviště, ulicemi a do svahů Corwellského pahorku se valili mrtví z moře, provázení a podněcovaní svými plazími velitelkami. Příchod Seveřanů skýtal krátké okamžiky naděje, ale ti byli také pohlceni převahou nepřátel.

Grunnarch stál před svými bojovníky a jeho velká válečná sekera se zvedala a padala se strojovou pravidelností, sekajíc hlavu sahuagina nebo oddělujíc nohy oživené mrtvole. Všude kolem něj se prostíraly odporné zbytky jeho obětí. Grunnarch byl však také obklopen těly mnoha vlastních mužů. A s každým novým tělem poznával, že bitva může mít jen jeden výsledek.

Poblíž něj bojoval v záchvatu zběsilé zuřivosti mladý Koll. Jeho meč byl už dávno roztříštěn na kusy o těžký štít sahuaginského válečného vůdce, ale on uchopil netvora a přerazil mu vaz holýma rukama. Pak popadl jeho trojzubec a teď ho používal k ohánění se kolem sebe s fanatickou surovostí.

Když se Koll brodil po kotníky v krvi, obklopen dunivou nelibozvučností, zmatkem zápasu na život a na smrt, stal se skutečným válečníkem Severu. Cítil se jako znovuzrozen, když ho zběsilé šílenství vyneslo do výšin zuřivosti, které si nikdy neuměl představit. Mysl mu vířila tisícem nových pocitů a on věděl, že je jedním z těch nemnohých mužů Severu skutečně zrozených k boji.

Avšak dokonce ani takové šílenství samo o sobě nemohlo zvítězit nad tak početným nepřítelem. Kollův trojzubec probodl hruď dvěma oživeným mrtvolám najednou, přičemž je zatlačil zpět a pak připíchl zápasící mrtvoly k zemi. S řevem spíše lvím než lidským popadl Koll sekeru jednoho padlého bojovníka a začal sekat s ní.

Za několik okamžiků byl na zemi, podtržen dlouhou rukojetí sahuaginského kopí. Další rybí muž přiskočil, aby mu ostrými zuby prokousl hrdlo, ale než se hrozné čelisti mohly sevřít, netvor padl mrtev, zabit jediným bodnutím meče.

Koll vzhlédl a z očí mu hleděla zuřivost. Uviděl mladého válečníka s hladkými tvářemi, který stál nad ním. Bojovník, třímající svůj meč s jemnou zručností, srazil dalšího rybího muže a odrazil oživlou mrtvolu, která klopýtala zpět s klátící se nohou. Jeho zachránce byl malý, ale silný.

Bojovník natáhl ruku dolů ke Kollovi, zvedl ho na nohy, a když Koll vstával, z hlavy jeho zachránce spadla vlněná kapuce.

„Gwen!"

Její hnědé oči se na něj usmály, i když ústa jí ustrnula ve výrazu napětí. Znovu udeřila, držíc meč s hbitou přesností. Koll si jí okamžitě stoupl za záda a společně bojovali proti náporu nemrtvých a plazů.

„Ženy do boje nepatří!" citovala a zabila dalšího sahuagina.

„Možná jsem se mýlil." Odsekl nohy jednomu oteklému nemrtvému obrovi.

„Seveřanské ženy možná!" Oddechla a sekla. „Ale já jsem dcera Ffolků!"

„To je skutečnost, kterou už nikdy nezapomenu," připustil a pak jejich hlasy přehlušila bitevní vřava.

• • •

Mýtinou znovu otřásl hromový úder bohovy pěsti na lidskou zbraň, ale tentokrát Tristan dopadl najedno koleno. Jeho plíce lapaly po vzduchu, jak mu boj neustále vysával sílu. Jeho úder znovu způsobil hlubokou ránu do masa Baalovy obří ruky, ale znovu viděl, jak se maso nad ranou zavřelo. Za několik vteřin tam nebylo ani stopy po tom, že bůh kdy utrpěl zranění.

Po poli se ozývala Tavishina píseň a král mlčky chválil odvážnou bardku za to, že se po prvním hrůzném zjevení boha opět ovládla. Hudba mu plynula do srdce a končetin jako čerstvá krev, ale stále hrozilo, že ho zničí skličující tíha bitvy.

Robyn se mu náhle objevila u boku a držela neohrabaně svou šavli. Sekala obra do veliké nohy a odvážně ignorovala Baalovu ránu, která jí hrozila rozdrcením. Jen díky Tristanovu bleskovému uchopení se dostala zpod drtící pěsti.

„Běž zpátky!" vydechl. „Toto je můj boj!"

„Ne! Musím -" Bůh znovu udeřil a tentokrát ženu prudce kopl. Tristan ji zatlačil stranou a jeho žebra přitom pohltila hlavní nápor rány. Zapotácel se na stranu a dopadl s hlubokým zavrčením na zem.

„A teď běž!" zasténal a vyskočil na nohy, když se Baal vlekl vpřed. „Nemáš proti němu žádnou šanci! Já bych ji bez svého meče taky neměl."

Robyn viděla, jak meč Cymrycha Hugha krále jako by zvedá do akrobatického skoku, a král zasekl hluboký šrám do bohovy holeně. Uskočila zpět a spolkla zklamání, když si uvědomila, že Tristan měl pravdu. Ale co mohla dělat?

Tristan čelil dalšímu útoku, kdy se mu sotva podařilo uskočit stranou. Úhybem ztratil rovnováhu a opět se natáhl tváří do bahna. Jak dlouho to můžu vydržet? byl zvědav a přinutil se postavit se zpět na nohy.

Baal jako by mu chtěl odpovědět, najednou sáhl dolů a uchopil sochu druidky. Ohnul mocné ruce a bílý kámen pukl na několik kusů. Zvedl ruku a hlavou mrštil po Tristanovi.

Krále zachránila jen okamžitá reakce, když švihl mečem vzhůru a střelu odklonil. Potom bůh hodil torzo a tentokrát Tristanem váha kamene smýkla vzad a on se natáhl na zem.

Baal se nad ním tyčil a zvedal velikou nohu, aby v bezmocné oběti rozdrtil život, ale náhle se vedle Tristana objevila postava. Zlaté vlasy Brigit zářily stejně jako stříbrný meč, když přikročila a sekla do rozmáchnuté nohy.

Bůh zařval vztekem, že se mu Tristan odplazil z cesty. Dřív než se Brigit znovu dostala do střehu, Baal po ní máchl svou obrovskou rukou. Drtivá síla úderu válečnici odhodila několik kroků a Brigit zůstala ležet zkroucená a nehybná v silné vrstvě bahna na břehu Temné studny.

Tristan se znovu vyškrábal na nohy, právě když Baal zvedl další sochu a potom třetí, které rozbíjel na kusy a úlomky házel po zoufale se kroutícím králi. Tristan se vrhl doleva, překulil doprava, skákal a skláněl se, aby se každé střele vyhnul. Jaksi se mu to dařilo, přestože kusy kamene se tříštily o zem nebo vyrývaly všude kolem hluboké brázdy. Cítil, že se sama země pod každým nárazem otřásá.

Canthus se zavrčením skočil na obří nohu boha, ale jeho tesáky mu nemohly ublížit, ani jen odpoutat nestvůrné-ho protivníka. Přesto božskému nepříteli drásal kůži a trhal maso. Baal psa kopl a ten uskočil. Potom, když obr obrátil pozornost zpět k Tristanovi, vyskočil pes znovu a zaryl Baalovi tesáky do těla.

Tristan začal vrávorat únavou a hrozilo, že vypětí při jeho zoufalé úhybné taktice ho stáhne na dno sil. „Při odkazu Cymrycha Hugha, dej mi sílu!" Král zašeptal zoufalou prosbu a žilami mu začaly náhle znovu proudit síly. Meč zářil jako světelné znamení před ním, ale nad ním, nad nimi všemi, se tyčila skutečná postava boha.

Baal znovu rozbil jednu ze soch, ale tentokrát házel její kusy přes krále na mýtinu za ním. Robyn uskočila před jedním, který se zdál být namířen na ni, ale další zlomek kamene narazil do Tavishiny hrudi a s pronikavým brnknutím rozbil loutnu. Bardka odletěla dozadu, natáhla se na zem a lapala po dechu.

Tavisha se vzlykajíc posadila a hleděla na roztříštěné zbytky svého nástroje. Náhle si přitiskla jednu ruku na obličej a uvědomila si, že jí znovu spadly z nosu brýle. Bardka se vyškrábala na kolena a zoufale hledala křišťálové brýle na blátivé zemi. Robyn, která nevěděla, jak by jinak pomohla, se k ní přidala.

Baal roztříštil ještě další sochu a tentokrát házel její kusy na Tristana, ale král odrazil každý kus mečem, který se pohyboval rychleji, než mohlo oko sledovat. Bojoval teď čistě podle instinktu, věřil, že jeho meč odrazí rány, které přicházely příliš rychle na to, aby na ně mohl sám reagovat.

Když se bůh ohnul, aby rozbil poslední sochu, naskytla se mu vhodná příležitost. Tristan najednou vyskočil a máchl mečem Cymrycha Hugha ve velkém svištivém oblouku. Nikdy předtím nezasadil silnější ránu. Meč jako by ve vzduchu zazpíval rychlostí svého letu a pak se jeho ostrá čepel zakousla hluboko do nohy boha.

Baal zařval bolestí a vztekem a padl na jedno koleno, protože zraněná noha se pod ním zhroutila. Avšak ještě když Tristan vytahoval meč, aby jím dal další úder, rána se zavřela a bůh se znovu vztyčil do plné výše.

Robyn konečně objevila v rozšlapaném blátě na poli drátěné rámy. „Tady... tvoje brýle!" Rychle je podala Tavishe.

Bardka horečně otřela bláto z brýlí a posadila si je na nos. Jedna čočka, ta, která byla popraskaná, byla úplně pryč, rozbitá silou bohovy rány. Ale druhá, i když byla špinavá, jí umožňovala vidět Baala v celé jeho zvrhlé hrůze.

Spatřila tělo surové jako otevřená rána, obklopené temnotou smrti. Jen uprostřed těla viděla žár života.

Tam, když se Baal otočil, uviděla podivnou věc. Pulzující moc životní síly k bohu přicházela dlouhou stříbrnou šňůrou, připevněnou ke středu jeho zad! Tavisha viděla, že se šňůra točí dolů k Temné studně, vine se po vodní hladině a dotýká se místa poblíž středu studny.

Překvapeně sundala brýle a viděla prostě postavu obra vedle studny. Jen když si čočky umístila na oči, viděla skutečnou děsivou podstatu jeho těla a šňůru, která ho spojovala s jeho duší nebo životní podstatou nebo zdrojem, ať už byl jakýkoli, ze kterého čerpal svou krutou sílu.

„Pojď sem!" zavolala na Robyn. „Vidíš to?"

Tavisha podala Robyn brýle a ta se podívala směrem k obří postavě. Viděla za krále, za postavu boha a sledovala očima stříbrnou šňůru, vedoucí k jeho kořeni ve studni. Rychle postoupila blíž, aby viděla lépe, a dusila se odporem, neboť se dívala přímo do temné duše Baala.

Vznášela se tam uprostřed studny jako pulzující srdce temného zla. To žhnulo pekelnou červení jako tekuté uhlí a zvolna tepalo pod hladinou vody. Hodně se podobalo lidskému srdci, ale bylo obrovské a nepochybně zvrhlé.

Nakonec se, prudce oddechujíc vypětím, odvrátila od strašného bušení toho velikého orgánu. Pohled na něj byl pro její oči urážkou a jeho obraz k ní vysílal vlny strašného odporu.

Ale konečně, pomyslela si, možná objevila způsob, jak tomu nestvůrnému bohu ublížit.

• • •

Grunnarchovi trnuly paže námahou při zvedání a sklánění sekery. Skupina jeho odvážných bojovníků vytvořila velký kruh, zády proti skalnatému pahorku Caer Corwellu. Vedle něj bojovali Ffolkové v podobném kruhu a ze všech stran na ně doléhal neúnavný útok jejich nelidských nepřátel.

Nakonec Grunnarcha jeho mocná síla na malou chvíli zradila. Sekera se mu vklínila do lebky jedné obří oživené mrtvoly, a než ji mohl vytáhnout, po nohou mu hmátly ruce s drápy. Z paží, které uchopily jeho pas, odpadávalo vlhké, shnilé maso.

Ruce nemrtvého mu vytrhly sekeru a podrazily mu nohy. Půl tuctu oživlých mrtvol vyvleklo Rudého krále z kruhu jeho mužů, a ačkoli se severští válečníci odvážně řítili získat svého krále zpět, řady nepřátel se za ním zavřely a Grunnarch Rudý zmizel mezi hnijícími těly mrtvých z moře.

Mocný meč se znovu zakousl do těla boha, jen aby se rána za ním zavřela, sotva byla zbraň vytažena zpět. Bouřlivé výbuchy zvuku se staly téměř pravidelností, když se Tristan zoufale snažil nějak porazit tohoto netvora.

„Musí být nějaký způsob!" prudce oddechl král, otočil se a těsně se vyhnul drtící pěsti.

„A taky je! Kousnout ho!" Newt se zjevil vedle krále a vyrazil vpřed zatnout své drobné ostré zuby do bohova lýtka. „Fuj!" Kouzelný drak si znechuceně odplivl, aniž si všiml Baalova náhlého úderu, a pak znovu zmizel z dohledu.

„Tristane! Objevily jsme tu záhadu! Brýle nám ukázaly řešení!" Robyn se znovu ocitla vedle Tristana před hrůzným obrem. Sotva dechu popadajíc popsala zjevení, které ona a Tavisha viděly brýlemi.

„Tělu nikdy neublížíme odtud, protože jeho skutečná duše je ve studni! To je řešení!"

Baal vytáhl ze země obrovský kmen, který vyškubl stejně, jako by člověk vytrhl stéblo pšenice. Mrštil jím po lidech, kteří stáli před ním. Tristan opět pozvedl meč. Ten tvrdě narazil na kmen a do uší jim udeřil hrom. Strom se rozpadl na třísky, a Tristan s mečem přesto zůstal stát.

„Co s tím můžeme dělat?" zeptal se rychle král.

„Zjisti, jestli se dostaneš ke břehu. Zdá se, že bůh se nás snaží držet dál od studny. Můžeš se dostat za ni?" Robyn znovu sekla šavlí, což bylo jako útok neúčinné, ale sloužilo to k přilákání bohovy pozornosti.

„Zkusím to. Jakýkoli plán je lepší než nic!" Tristan vyrazil na jednu stranu a snažil se prohnat kolem tyčící se postavy boha, ale ten mu rychle vstoupil do cesty a řadou těžkých úderů přinutil krále k ústupu. Zoufale se snažil zahnat muže zpět od Temné studny.

Robyn sekla šavlí boha do paty a Baal tak tak že ji nekopl, když se otočil k ní, zatímco Tristana držel stále v šachu. Jak klopýtala zpět, ruka jí padla na kostěný roh, který si strčila za pásek - roh jednorožce, Kamerynna.

V mysli jí vznikla myšlenka zrozená ze zoufalství, a tak upustila šavli a vytáhla roh. „Něco zkusím! Utíkej ke studni - teď!"

Tristan nezastavil, aby se Robyn zeptal, i když se podivil její odvaze upustit stříbrnou zbraň. Prohnal se kolem nohy boha a běžel zoufalým tempem k Temné studně.

Baal se na druhé noze otočil a kolébal se za králem. Robyn si chvíli vůbec nevšímal. Ta pozvedla roh Kamerynna nad hlavu jako oštěp. Pak, když se Baal nahrbil ke skoku po Tristanovi, skočila mu vedle jeho nohy. Sebrala všechny své síly, poprosila nově objevenou bohyni, aby svou mocí pomohla její ráně, a zarazila roh do obrovského chodidla.

Roh jednorožce projel kůží a masem nohy boha, spodní stranou nohy a do země pod ní. Přibil nohu k zemi jako obrovský hřebík.

Baalův vzteklý řev otřásl samotnými hlubinami země, skácel okolní stromy a zčeřil vodu ve studni. Když síla toho zvuku zasáhla Tristana, klopýtl vpřed a snažil se znovu získat rovnováhu.

Baalovo fyzické tělo se nejistě zakymácelo a zřítilo se na zem. Jeho noha byla stále pevně přišpendlena rohem. Sama země se pod nárazem zachvěla a několik dalších stromů spadlo k zemi. Tristan ztratil rovnováhu a natáhl se do bláta. Rychle se vyškrábal na kolena, meč držel zvednutý a na okamžik si myslel, že je volný.

Najednou ho obrovská ruka srazila k zemi, vyrazila mu dech a hrozilo, že mu rozdrtí hrudní koš. Sviíjel se a podařilo se mu uvolnit ruce i s mečem, ale pak se kolem něj omotaly masivní prsty a zvedly ho ze země. Zasténal, když mu síla Baalova sevření zkroutila páteř a pozvolna z něj začala vymačkávat život.

Články kroužkového brnění se mu vtiskly do kůže, ale pružné brnění jako by část drtícího sevření pohltilo. Nicméně nemohl se nadechnout ani pohnout trupem nebo nohama.

Zoufale se podíval ke studně, vzdálené asi sto stop, a před očima se mu vznášela rudá mlha. Ta černá tůň mohla být klidně vzdálená sto mil. Skrze mlhu viděl, nebo si představoval, rudý tep Baalovy podstaty uprostřed studny.

Když tlak krve, bušící Tristanovi v hlavě, vzrostl do mučivé intenzity, uši mu zaplavila bolest. Pokusil se bodnout mečem do ruky, která ho držela, ale kvůli úhlu byl útok nemožný. Mohl jen marně mávat zbraní ve vzduchu a proklínat tohoto netvora, který z něj vymačkává život. Cítil, že se jeho vědomí rychle vytrácí.

Nejasně si znovu vzpomněl na Robyninu zprávu a představil si duši boha, tak blízkou, a přece tak neskutečně vzdálenou. Z posledních sil, a přestože ho pálily plíce z nedostatku vzduchu, mrštil rukou vzad a vyhodil meč Cymrycha Hugha vysoko do vzduchu, směrem k černé vodě Temné studny.

Meč vyletěl obloukem vzhůru, pomalu se točil a zářil na pozadí temných oblaků, které se mračily nahoře. Robyn strnula a rozbušilo se jí srdce, když viděla královo poslední zoufalé úsilí se zachránit. Tavisha zadržela dech, jakmile zbraň začala pomalu klesat. I když se točila, zdálo se, že padá tak pomalu, že se i sám čas úzkostlivě zastavil a čeká, co se stane.

Už jim bylo všem jasné, že meč zdaleka nedopadne do středu studny. Dokonce ani nedosáhne vody. Tristanovo vědomí potemnělo, když viděl, jak meč neúprosně padá na blátivý břeh. Robyn neúspěšně potlačila vzlyknutí. Tavisha si sedla otupělá a zničená na zem.

Najednou se objevila oranžová postava, která se vznášela ve vzduchu vedle padajícího meče. „Sem ne!" Newt popadl zbraň předními tlapkami, i když váha meče draka téměř stáhla k zemi.

„Sem!" Drak, nemotorně balancuje s těžkou váhou, doletěl ke středu Temné studny a pustil meč.

Stříbrný meč zmizel s tichým šplouchnutím ve vodě. Chvíli se nic nedělo. Potom Baalovo fyzické tělo zařvalo výkřikem agónie, ve srovnání s kterým bylo jeho hromové burácení během bitvy téměř tiché. Robyn si přirazila ruce na uši a omráčená padla dozadu.

Ruka boha se reflexivně otevřela a Tristan spadl v bezvědomí na zem. A pak začalo maso obřího těla sesychat, doutnat a odpadávat od kostí v syčícím oblaku rozkladu. Baal vykřikl znovu, tentokrát to bylo mdlé zasténání, a pak jeho tělo zmizelo v syčící hromadě krvavého bahna. Červená tekutá hmota Baalova masa stékala do studny a jiskřila modrým plamenem. Z masa vyrážel kouř, ale oheň nevydával žár.

Voda Temné studny bublala a vřela mučivou agónií, když se meč zarazil hluboko do nechráněné duše boha. Z dlouhé rány v kořeni jeho podstaty, kam se zařízl meč Cymrycha Hugha, vytékala krev. Jeho podstata teď vířila vodou, roztržená vedví, a rychle vylévala svou moc do černé vody.

Tůň byla rozmetána výbuchy, které do okolního vzduchu vrhaly oblaky páry a bahno. Země se chvěla pravěkou bolestí a oblohu naplnily chuchvalce páry a cáry plamenů.

Zvedla se oblaka odporného kouře, který svým jedem zničil meč Cymrycha Hugha, ale zároveň vyhnal duši Baala, svíjející se v mukách, pryč od Moonshaeských ostrovů, pryč z Říší a dolů jeho temnou branou.

• • •

Grunnarch se kroutil a svíjel v sevření mrtvých, neschopen se jim vyvléct. Oživené mrtvoly ho nesly vlastním davem,

ale nezabily ho. Pak se Rudý král dověděl proč.

Oživené mrtvoly ho hodily na zem před člověka, živého člověka v tomto moři mrtvých nebo plážích nepřátel. Muž byl tlustý a ošklivý a jeho vzhledu vévodil ukrutný škleb, kterým se vyznačovaly jeho odulé rysy.

Grunnarch se usilovně pokoušel vstát, ale tlak mrtvol za ním ho držel u země.

„Ty jsi král Severu," poznamenal muž klidně a mrtvoly držely zuřícího krále opodál. Grunnarch po něm plivl, ale slina nedoletěla tak daleko.

„Statečný až do konce, jak vidím. To se mi líbí. Mí stoupenci tě přinesli přede mě, abych mohl pozorovat tvou smrt zblízka. Teď vidím, že to bude nanejvýš příjemný zážitek."

Najednou se tlusťoch chytil za hrudník a obličejem mu projel výraz hluboké bolesti. Zasténal a zavrávoral. Ve stejném okamžiku Grunnarch ucítil, jak stisk mrtvol na jeho pažích a nohách slábne. S vlnou úsilí se Rudý král vyprostil.

Nevšiml si, že všude kolem něj padali mrtví z moře v celých legiích, jak se moc jejich boha vytrácela z kněžek sahuaginů. Avšak viděl narůstající strach ve tváři kněze před sebou, kterému sevřel mocnýma rukama krk. Rudý král vychutnával vzrůstající vědomí hrozící smrti a výraz zoufalství v jeho očích.

Z těchto očí nenávistně hledělo i něco jiného, avšak Grunnarch tomu nerozuměl. Když Hobarth umíral, tak jeho poslední trpké myšlenky patřily bohu. Kněz umíral ve strašném pocitu zrady, neboť tady, v hodině jejich konečného vítězství, ho jeho bůh opustil.

Všude na poli padali nemrtví jako proutky ve větru. Obří mrtvoly Rudé gardy, mrtví námořníci z moře, ti všichni byli nakonec navráceni smrti, která byla tak krutě přerušena. Bez moci Baala, která by je oživovala, se armáda rozpadla do tolika mrtvol.

Ffolkové a válečníci ze Severu se teď řítili dopředu a hnali před sebou sahuaginy. Rybí muži zmateně vířili, mnozí z nich se vztekle obrátili na své kněžky. Bitva byla všechno jen ne úspěšná s legiemi mrtvých vedle nich. Teď to byli sahuaginové proti lidem, a počty lidí byly tak velké jako jejich vlastní.

Sahuaginové se jako jedna velká kypící masa obrátili k moři. Pro Baala už bojovat nebudou.

• • •

Robyn zvedla ruku z Pawldovy hlavy, když se jeho oči s mrknutím otevřely.

„Co-co se stalo? Kam odešli?" Pawldo se rozhlédl a částečně se obával, že bitva stále zuří. Nakonec se posadil, zmatený, ale s úlevou. Tristan, Colleen a Tavisha zůstali s půlčíkem a Robyn spěchala k nehybnému tělu Brigit na břehu tůně.

Studna už nebyla temná, ale ani nemohla být nazvána Měsíční studnou. Byla teď klidná, prostě jako tůň, která očekává chladný led zimy.

Robyn předvedla totéž léčivé kouzlo i na Brigit a její oči se pomalu se zamrkáním otevřely. Vycítila, dokonce dříve než se posadila, že údolí kolem nich je opět poklidné.

Z lesa se vynořila Maura se sklopenýma očima. Collen šla ke své společnici a objala ji. Na sestře rytířce byla zřetelně patrná hanba za útěk, ale nikdo ji za to neodsuzoval. Všichni pocítili tutéž hrůzu, otupující mysl, když Baal vyrazil ze studny. Zanedlouho následovali válečnici na mýtinu Yak a Yazillicklik.

Tristan přistoupil k Robyn, která se dívala přes tůň. „Tvá kouzla... jak jsi je získala zpět?" zeptal se.

„Toto jsou nová kouzla," Robyn vypadala chvíli zamyšleně a pak se otočila s mírným úsměvem ke králi. „Vím, že stará kouzla nikdy nezískám zpět, protože bohyně je skutečně mrtvá. Moonshaeské ostrovy jsou teď světskou zemí, stejně jako kterékoli jiné místo v Říších.

Ale stále jsou bohové, které je možno uctívat, vlídní a dobří bohové. Jednoho z nich jsem objevila a tato bohyně mě přijala do svého srdce. Společně se pokusíme o to, aby tato země znovu vzkvétala."

„A to je Chauntea?"

„Ano, ta, které patří znak růže ve slunci." Robyn pokývla k studni a pak se podívala zpět na krále. „Tys taky něco ztratil."

Podíval se směrem k vodě, kde navždy zmizel meč Cymrycha Hugha. „Byl to pro meč příhodný konec. Doufám, že jeho zničení taky znamená, že už nebudu potřebovat zbraň."

Král se obrátil zpět k černovlasé ženě vedle sebe. „Netvor je teď zabit a Seveřané... Grunnarch je dobrý muž a silný král. On a já budeme spojenci a naše přátelství zpečetí mír mezi našimi národy."

Robyn přikývla. „S takovou směsicí starého a nového Seveřané i Ffolkové nemohou než prosperovat.

Na chvíli zaplavily Tristanovu mysl myšlenky na vlastní minulost. Představil si svého celoživotního učitele, Arlena, zabitého při první šarvátce války s Temnou bestií. Vzpomněl si na oběť kováře Gavina, který zachránil Robyn, ale jen za cenu svého vlastního života, když na Caer Corwell vtrhli Krvaví jezdci. A na všechny ostatní, kteří zemřeli během války zakořeněné v srdci temného a nenáviděného boha.

„Je bůh Baal opravdu mrtev?"

„Myslím, že ne. Myslím, že bychom ho nemohli opravdu zabít, alespoň ne tady, v našem vlastním světě. Ale na tom nezáleží. Pravdou je, že jeho moc tady byla zlomena, a tak to zůstane po mnoho generací."

Král si na chvíli vzpomněl na Darytha a poznal, že jeho bolest nikdy nezmizí úplně. Tiše se ke svému příteli pomodlil. Z nějakého důvodu, snad jen kvůli svému momentálnímu pocitu pohody, pocítil při vzpomínce na Darytha náznak náklonnosti a odpuštění.

Pak se jeho mysl vrátila k přítomnosti a nevědomky se usmál. Jeho ramena si už zvykla na tíhu kroužkového brnění, ale teď ho rozepnul a krčením rameny se z něj uvolnil. Když železné kroužky odpadly, cítil nádhernou lehkost nohou.

Tristan ztrápeně pohlédl pryč od Robyn, rozrušen teplým žárem v jejích zelených očích. Pak se podíval zpět a váhavě jí položil ruce na ramena.

„Vím, že jsem ti ublížil, a dnes jsme mohli vidět původce tohoto ublížení v těle tvé učitelky a Bestie, Kazgorotha.

Kdysi jsem tvrdil, že mě očarovala, ale vím, že to není pravda. Prostě jsem udělal chybu - chybu v úsudku, že bych udělal všechno pro to, abych to mohl vzít zpět, protože ti to způsobilo tolik bolesti. Ale to nemůžu udělat. Jediné, co můžu udělat, je doufat, že mi budeš moci odpustit."

„Můžu," řekla Robyn prostě a s úsměvem. Bylo to, jako by z královýchramenou zmizelo obrovské břemeno. „Jediné očarování, obávám se," pokračovala Robyn, „byl hněv ve mně, který ne a ne vymizet. Tento hněv byl tak jedovatý jako tvá nevěra a trval daleko déle. Věřím, že když tě pronásledovala, jejím jediným cílem bylo zlomit pouto, které nás drží pohromadě.

Dlužím ti díky za to, že tvá lásky byla dost hluboká, aby přijala můj hněv a stále tě držela po mém boku."

Strhl ji do náručí, náruživě ji políbil a radoval se, že mu objetí opětovala. Když si vzpomněl na poslání její druidské víry, při kterém byla Robyn ochotná sloužit své bohyni jako Velká druidka, potřebovala-li by to Matka země, něco ho napadlo.

„Ta nová bohyně... vyžaduje... tedy, musíš zůstat čistá? Vezmeš si mě?"

„O tomto aspektu své nové víry nic nevím," řekla Robyn na oko vážně, „ale slibuji, že se nezeptám, dokud nevyrostou naše děti."

• • •

Baalova duše se zřítila ze studny, dolů z Moonshaeských ostrovů, pryč ze Zapomenutých říší. Šňůra, spojující boha s jeho rodnou rovinou Pekla, se prudce smrštila a táhla jeho zmučené a zkroucené tělo éterem.

Tak se Baal řítil Vnějšími rovinami, přes bezednou jámu Propasti, nad ohnivými rovinami Pekla, a poražen a bezmocný byl vržen na planoucí úbočí hory, která byla jeho světem.

Tady ležel zničený a zoufalý, opovrhován jinými zlými bohy, kteří ho teď zdaleka překonali svou mocí a vlivem. Dobří bohové mu zlořečili a velice se radovali z jeho vyplížení. Baal byl teď nehybný a zakoušel jen utrpení:

Tak bude ležet po mnoho generací jako zapomenutý bůh a vzdálený pozůstatek lidské minulosti.

Doslov

Uvažovali o přednostech jara, ale rychle se rozhodli vzít se při vyvrcholení vánočních svátků. Obřad vykonal otec Nolan. Jejich svazek symbolizoval diamantový prsten s kamenem impozantní velikosti, dárek od Pawlda z Vrchoviny.

Velký sál Caer Corwellu přetékal účastníky velkolepé oslavy a společnost se přesunula na nádvoří, kde hořely velké ohně, které zahánělyzimní chlad.

Grunnarch a jeho Seveřané zůstali v Corwellu a k nim se připojili další hosté ze všech možných ostrovů: pan z Llewellynu a jeho mladá nevěsta, slečna Fiona z Callidyrru; lordi Koart, Dynnatt a Fergus z corwellských osad; Brigit a ostatní sestry ze Synnorie v plném počtu a půlčíci z Vrchoviny. Těsně před obřadem dorazila za bouřlivého uvítání náčelnice trpaslíků Finellen se stovkou chrabrých bojovníků.

Vlastní svatba byla jednoduchým obřadem, narušeným jen drobným incidentem, kdy Newt překvapil hosty iluzí ohromného červeného draka. Brzy se však vrátili do sálu a všechno pokračovalo podle plánu.

Když nastala zima, Corwell se pohodlně uzavřel před světem. V každém krbu plál přívětivý oheň, ale žádný nebyl přívětivější než plápolání osvětlující velký krb v Caer Corwellu. Ffolkové opět cítili, že jejich jedinými nepřáteli jsou nepřátelé přirození, nepřátelé, se kterými se už dlouho úspěšně vypořádávají.

Masivní budova Caer Allisynnu, plovoucí pevnosti, stála přes zimu na břehu úžiny, avšak mohutný příboj k pevnosti znemožňoval přístup. S příchodem jara zjistili plavci, že mohutná stavba pevně spočívá na dně.

Podmořský výzkum starobylé budovy, menší než Caer Corwell, ale precizněji postavené, zaměstnával po většinu léta krále a také královnu, dokud díky jejímu těhotenství nebyly takové výpravy nebezpečné. Pozůstatky starodávné slávy, včetně učených svazků z doby Cymrycha Hugha, budou po mnoho let zaměstnávat bardy a písaře.

Rod Kendricků dostal na podzim přírůstek narozením princezny Alicie. Koncem následující zimy byl očekáván další královský dědic.

Mír se Severem se stal pro zemi skutečností. Ukázalo se, že spojení dovedností Seveřanů - mořeplavců a řemeslných dovedností Ffolků je nepochybně užitečné oběma národům a nedávné vojenské úspěchy Ffolků sloužily jako další odstrašení od jakýchkoli budoucích vpádů.

Sama země se příliš nezměnila. Poničené oblasti údolí Myrloch se postupně navracely do normálního stavu. Pole byla nadále obdělávána koňmi a pluhem, ale jejich plocha byla značně rozšířena. Divokých míst bylo méně a byla menší, avšak stále existovala. Země i Ffolkové si zachovali památku na bohyni, avšak započala změna epoch.

Byli takoví, patřil k nim i Vznešený král, kteří cítili, že toto zvýšené využívání země není špatné, že je to snad jen známka šťastného pokroku. Rozhodně to představovalo názor bohyně Chauntey a díky jejímu požehnání vzešlo ze země mnoho let štědrosti.

A mnoho zdravých dětí Ffolků.

* scimitar – zakřivená šavle

Poděkování

Vytváření trilogie Moonshae byla překrásná práce několika posledních let, kterou jsem však nedělal sám. Mám tedy nyní milou příležitost poděkovat některým z těch, kteří přispěli svým úsilím.

Nejvýznamnější byla práce tří talentovaných editorů, kteří mi pomohli vybudovat z původních náčrtů trilogii do její konečné podoby. Pat McGilligan, Many Kirchoff a Bili Larson poskytli nedocenitelnou pomoc a kritiku každé knize. Zdrojem překrásných nápadů byl také Jim Ward, který měl ovšem též (brutálně) výstižná hodnocení rukopisů.

Dlužím také poděkování skupině Britských herních designérů — Graemu Morrisovi, Philu Gallagherovi a Jimu

Bambrovi. Zatímco dílo, na kterém jsme spolupracovali se nikdy neuskutečnilo, některé z jeho ingrediencí se včlenily do této trilogie.

Moje poděkování patří též Jeffu Grubbovi a Edu Greenwoodovi, kteří našli pro mé ostrovy místo v nádherném světě FORGOTTEN REALMS™.

Nakonec také Miku Cookovi a Lorraine Williamsové, kteří dohlédli na to, aby tyto příběhy byly vydány.

DOUGLAS NILES

Ztracená království — sága
MOONSHAE svazek 3

Douglas Niles
Temná studna

Z anglického originálu
MOONSHAE - Book 3
Darkwell
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1989
přeložila Lenka Stehlíková
Vydal Radomír Suchánek — nakladatelství
NÁVRAT jako svou 292. publikaci
v roce 1995
Vytisklo SPEKTRUM, Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 120 Kč
ISBN 80-7174-278-3